

Có Cơ Hội Thừa Nước Đục Thả Cầu

Elbook Truyen.Vn

Tên Email: Truyen.Mien.Febi

(EDIT - HOÀN) CỐ CƠ HỘI THỪA NƯỚC ĐỤC THẢ CÂU -
TỔNG CÔNG ĐẠI NHÂN by **TrinhTranNgoc**

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Thể: hiendai, hệ, tydeluyen

Tình trạng: Hoàn thành

Số chương: 102

Giới thiệu: Thể loại: Nguyên sang, Ngôn tình, Hiện đại , HE , Tình cảm , Ngọt sủng , Nhẹ nhàng , Đô thị tình duyên , Âm áp , Duyên trời tác hợp , Nữ cường Số chương: 102 Văn án: Giang Gia Niên, nữ tổng tài 30 tuổi cuồng công tác không có kinh nghiệm yêu đương, Trong mắt nhân viên chính là lão xử nữ không gả ra được, Mỗi tháng có hai mươi ngày bay đi bay lại. Hạ Kinh Chúc, nam cơ trưởng 27 tuổi, phong độ nhẹ nhàng, tuổi trẻ đầy hứa hẹn. Trong mắt nhóm tiếp viên hàng không chính là kim cương vương lão ngũ. Người trước cùng người sau nổi lên tỷ đệ luyện. Hình ảnh quá đẹp, mọi người mở rộng tầm mắt. Lần đầu edit truyện liên quan đến phi công. Nếu có từ ngữ chuyên ngành nào không đúng mong mn bỏ qua.

Ngôn ngữ: Tiếng Việt

Read Count: 77,379

Mục lục

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)

[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)

[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)

Chương 1

Một cánh cửa kính, ngăn cách mọi người đang bận rộn trong đại sảnh với giám đốc.

Người phụ trách bộ phận hành chính đi qua hành lang, tới trước cửa văn phòng, giơ tay gõ gõ, cất cao giọng nói: "Giang tổng, là tôi."

Trong văn phòng truyền ra giọng nữ sạch sẽ lưu loát, đơn giản ngắn ngủi nói: "Vào đi."

Người phụ trách đẩy cửa đi vào, tận lực thả nhẹ bước chân, nhất cử nhất động đều vô cùng cẩn thận.

"Giang tổng, vé máy bay đã đặt, chuyến bay AP5105, cất cánh lúc 7h sáng mai, dự tính 9h rưỡi sẽ tới Bắc Kinh."

Giang Gia Niên ngẩng đầu lên từ đồng văn kiện, đánh giá cô gái đang nói chuyện một chút, suy tư một lát mới nói: "Loại máy bay gì?"

Ngữ điệu người phụ trách thập phần cẩn thận: "Boeing."(*)

Mày Giang Gia Niên nhăn lại, thấp giọng nói một câu: "Mộng tưởng cơ."(*)

() chỗ này là tên 2 loại máy bay nhưng thực sự là t ko biết, ai biết giúp t với.*

Người phụ trách thấy cô nhíu mày liền có chút hoảng hốt, nghe cô nói như vậy liền giải thích nói: "Xin lỗi Giang tổng, tôi biết cô cảm thấy không an toàn nhưng thời gian phù hợp chỉ còn máy bay này, rất đúng giờ, nếu lựa chọn cái khác cô có thể không kịp hội nghị." Dừng một chút, thấy Giang Gia Niên không nói gì, người phụ trách liền tiếp tục nói, "Hơn nữa đây là máy bay của hãng bay An Bình, tuy rằng trong lời đồn đãi loại máy bay này thường xảy ra sự cố nhưng tôi tin tưởng với hãng bay An Bình sẽ không có vấn đề gì."

Công ty hàng không An Bình.

Giang Gia Niên rũ mắt, nhìn văn kiện trong tay, hạng mục cũng vừa vặn là vấn đề hợp tác với hãng bay An Bình, từ tư liệu có thể thấy công ty hàng không này đúng là không tồi.

Cuối cùng cô vẫn gật đầu, người phụ trách bộ phận hành chính nhẹ nhàng thở ra, cáo từ rời đi, trong văn phòng rất nhanh chỉ còn lại một mình Giang Gia Niên.

Cô chậm rãi dựa vào trên lưng ghế, cởi cúc cổ của áo sơ mi, đẩy đẩy mắt kính, nhìn vị trí cửa chớp đèn đèn thái dương, nhắm mắt dưỡng thần một lát, cảm thấy thoải mái hơn một chút mới mở mắt ra tiếp tục làm việc.

Ngày hôm sau.

Bốn giờ sáng, đồng hồ báo thức vang lên.

Bỗng chốc Giang Gia Niên mở mắt ra, xóc chấn lên không hề buồn ngủ mà bắt đầu rửa mặt, chuẩn bị đi ra ngoài.

Cùng thời gian, tiểu khu ở gần sân bay quốc tế Giang Thành, trong một phiên cửa sổ tiếng đồng hồ báo thức cũng đồng thời vang lên.

Ngón tay thon dài trắng nõn ấn tắt chuông báo, thân ảnh đỉnh bạt cao lớn đứng lên, anh mặc áo ngủ tơ tằm màu xanh biển, lấy di động nhìn thời gian, sau đó buông xuống bắt đầu rửa mặt.

Khoảng năm giờ, Giang Gia Niên kéo hành lý xuống lầu, tài xế đã sớm đợi ở dưới, cô lên xe đi tới sân bay.

Cũng là 5 giờ, người đàn ông đánh xe rời khỏi tiểu khu, sắc trời còn chưa đủ sáng, trên đường cơ hồ không thấy người đi đường, đường đi sân bay gần như là thẳng đường lái, ước chừng chỉ cần hai mươi phút là đến.

Khi xe dừng ở cửa hãng bay An Bình, anh cúi đầu nhìn đồng hồ, 5h15, vừa vặn.

Đỗ xe xong, xuống dưới đi bộ tới công ty, đã có không ít đồng nghiệp tới sớm, bọn họ gật đầu coi như chào hỏi, có tiếp viên hàng không xinh đẹp nhiệt tình chào hỏi anh, anh vẫn luôn đạm mạc xa cách mà nhìn một cái, ngay cả cười đều không có.

5h rưỡi, anh tới phòng chuẩn bị, rót một chén nước, chờ thêm xong đến, đánh tạp, trắc xong côn, liền cầm ly nước đi đến phòng tư liệu lấy tư liệu cần cho ngày hôm nay.

Dựa theo số chuyến bay, tìm được phòng chuẩn bị của chuyến bay, anh ngồi xuống, để ly nước lên bàn, yên lặng mà xem thư nhiệm vụ.

Hôm nay thời tiết không tồi, không có lòi điện gây phiền não, anh lấy bút máy từ túi tiền phía trên của đồng phục, bắt đầu điền một loạt chuẩn bị phi hành, bên người anh có rất nhiều tiếp viên hàng không, bọn họ nhẹ giọng châu đầu ghé tai, thường thường liếc anh một cái, nhưng anh đối với tầm mắt cực nóng như vậy tựa hồ không hề phát hiện, viết xuống hàng chữ ngay ngắn đẹp đẽ, không tạm dừng một khắc nào.

6 giờ rưỡi, Giang Gia Niên ở phòng nghỉ khoang hạng nhất của hãng bay An Bình nghe thấy tiếng nhắc nhở đăng ký, tình huống máy bay cất cánh sớm là tình huống hiếm khi xảy ra, thời gian bay đều tương đối chuẩn xác. Giang Gia Niên đem vỏ đồ uống ném vào thùng rác, đi đến trước cửa đăng ký.

Thời điểm cô tới đăng lý, hành khách khoang phổ thông đã xếp hàng đăng ký, số người không ít, còn có mang theo con nhỏ, cô nhíu nhíu mi, đi đến cửa đăng ký khoang hạng nhất, dưới sự hướng dẫn của nhân viên mà làm thủ tục.

Hành khách khoang phổ thông vây xem cô, cô đè thấp vành mũ, đẩy mắt kính lên, nhanh chân bước đi.

Lên máy bay, cô phát hiện không chỉ có hành khách khoang phổ thông nhiều mà bốn vị trí của khoang hạng nhất tính cả cô đã có 3 người, chỉ trống một vị trí ở bên cạnh Giang Gia Niên, cô ngồi xuống vị trí của mình.

Bỏ kính râm xuống, ánh mắt chuyển tới đỉnh máy bay, cô nhìn thấy màu lam nhàn nhạt, thật đẹp mắt. Boeing, mộng tưởng cơ, tổng thể nhìn cũng không tệ lắm, nhưng thường xuyên phát sinh sự cố làm cô có chút bất an.

Rất nhiều người không biết vì sao cô không thích loại máy bay này, cô cũng không tính nói cho bất kỳ ai, khủng phi chứng (*) đối với một giám đốc thường xuyên đi công tác mà nói cũng không phải là chứng bệnh sáng rọi gì.

(*) khủng phi chứng: khủng hoảng khi đi máy bay.

Gần 7h, cửa khoang máy bay đóng cửa, tiếp viên hàng không bắt đầu truyền phát một ít thông tin an toàn khi đi máy bay, Giang Gia Niên tính toán thời gian trong lòng, vừa lúc cô phán đoán xong thời gian, tin tức kia cũng truyền phát xong, cô đặt tay trên đầu gối nắm thành quyền.

Sắp bay lên.

Việc này tựa hồ đã thành việc làm thường xuyên của cô, mỗi lần trước khi máy bay cất cánh cô vẫn luôn khấn trương một lúc, đặc biệt là lần này đi loại máy bay này, cô còn khấn trương nhiều hơn mọi lần một chút.

Nhưng mà rất nhanh sự chú ý của cô bị một thứ khác hấp dẫn.

Sau khi tiếp viên hàng không thuận thực nói xong thông báo tiếng Anh không quá tiêu chuẩn cùng tiếng Trung, một giọng nam có từ tính vang lên, tiếng Anh của anh rất chuẩn, nói từng từ rõ ràng, trầm trầm, vô cùng êm tai.

"Hello everyone this is your captain speaking and want to welcome you to Flight 5105 Jiang Cheng for BeiJing."

Phiên dịch: Xin chào các vị, hoan nghênh các vị lên chuyến bay 5105 từ Giang Thành đi Bắc Kinh, tôi là cơ trưởng chuyến bay lần này.

Là thông báo của cơ trưởng.

Truyện này thỉnh thoảng có từ chuyên ngành hàng không mà t ko biết nên cũng ko biết dịch ntn đành để nguyên.

Có vẻ t edit cũng ko được mượt lắm, mn nếu biết nên sửa thế nào thì góp ý cho t với nhé.

Cuối cùng là chào mừng đến với hồ mới!!! ^.^

Chương 2

Giang Gia Niên theo bản năng nhìn thoáng qua phương hướng của khoang điều khiển, thật ra khoảng cách từ chỗ cô đến khoang điều khiển còn khá xa, nhưng như vậy giống như có thể thấy được cái gì đó, trong lòng có một loại cảm giác kỳ diệu.

Kế tiếp đơn giản chính là ngôn từ như thường lệ nhưng rõ ràng mỗi lần lên máy bay đều có thể nghe thấy, Giang Gia Niên thậm chí còn phiền não những "tạp âm" này, lần này lại nghe vô cùng cẩn thận, giống như cố gắng nghe kịp trong buổi học tiếng Anh, mỗi cái từ đơn, mỗi một chữ cái, cô cũng không bỏ qua.

Thanh âm tốt đẹp như vậy thật dễ dàng làm cho người ta sinh ra hảo cảm, làm cho việc cô sợ hãi mỗi khi máy bay cất cánh cũng không nghiêm trọng như vậy.

Rất nhanh đến 7h, máy bay liền được cho phép bay lên, khi tiếng máy móc thật lớn bắt đầu vang lên, Giang Gia Niên nhắm mắt lại, ngửa đầu vào lưng ghế dựa, không ngừng làm động tác nuốt vào.

Dần dần, cô rõ ràng cảm giác được máy bay đang cất cánh bay lên, tâm cô cũng bay lên giống như máy bay vậy, dâng lên đến cổ họng, nuốt cũng nuốt không xong, phun không ra, toàn bộ lỗ tai đều là tiếng tim đập thật lớn.

Thật khó chịu.

Cô rất chán ghét loại máy móc cỡ lớn này, đặc biệt là nó còn muốn bay lên ba vạn thước trên trời cao.

Không biết qua bao lâu.

Tiếp viên hàng không bắt đầu phục vụ hành khách, Giang Gia Niên chậm rãi mở mắt ra, sắc mặt tái nhợt, dọa tiếp viên hàng không hoảng hốt.

"Vị hành khách này, xin hỏi cô có chỗ nào không thoải mái sao?" Tiếp viên hàng không nửa ngồi xổm, dùng lời nói thân thiết ngữ khí tốt đẹp nói, "Có

cần tôi lấy cho cô một tấm chăn không."

Giang Gia Niên gật đầu nói: "Được, cảm ơn."

Tiếp viên hàng không cười cười, nói câu không cần khách khí liền đi lấy chăn mang tới cho cô, còn sẵn sóc mà đắp lên người cô, nhưng lại bị cự tuyệt.

"Không cần đâu, tôi quen tự mình làm."

Giang Gia Niên vẫn còn đang trong triệu chứng của khủng phi chứng, ngữ điệu đáp lại cũng không tính là lễ phép nhưng tiếp viên hàng không cũng không ngại, cười cười liền rời đi.

Giang Gia Niên đắp chăn lên, liếc mắt nhìn vị trí trống bên cạnh, nhắm mắt lại bình phục một chút. Nhưng mà mấy ngày nay thật sự quá mệt mỏi, lại hoặc là bởi vì vừa rồi tinh thần quá khẩn trương, cô nhắm mắt lại thế nhưng lại ngủ mất.

Chuyến bay này liên tục hai tiếng rưỡi, một giờ đầu tiên các hành khách khác cũng giống như Giang Gia Niên, cơ bản đều là ngủ, có một số ít người thấp giọng nói chuyện với nhau hoặc là đọc sách.

Tiếp viên hàng không bận rộn xong, hàn huyên một hồi, bởi vì buổi sáng thức dậy sớm, cũng tính đi vào phòng nghỉ ngơi ở đuôi cabin của đội bay để nghỉ một chút.

Đúng lúc này, cửa khoang điều khiển mở ra, một người đàn ông cao lớn đi ra, cũng muốn đi nghỉ ngơi liền gặp được tiếp viên trưởng.

"Hạ cơ trưởng." Tiếp viên trưởng Ân Mạn dịu dàng mỉm cười nói, "Anh cũng đi nghỉ ngơi sao?"

Người đàn ông được gọi là Hạ cơ trưởng hơi hơi gật đầu, giữa mày ngưng một cổ trí thức phong độ nồng đậm, lạnh lùng mà tuấn tú, nho nhã phi thường, chế phục cơ trưởng mặc ở trên người anh giống như sự phối hợp hoàn mỹ nhất, làm khí chất cấm dục của anh tăng thêm vài phần, không thể xâm phạm.

Tiếp viên trưởng theo bản năng tránh đường, để anh đi trước, anh đi được hai bước lại quay đầu lại nhìn cô ta, hỏi: "Cô có muốn đi nghỉ ngơi không?"

Ân Mạn ngẩn ra, nắm đôi tay với nhau nói: "Mấy ngày nay có chút mệt, lại mất ngủ, tinh thần không tốt lắm."

Này xem như gián tiếp nói đáp án khẳng định.

Người đàn ông dừng bước lui về phía sau, vừa đi về phía khoang hạng nhất vừa nói: "Vậy cô đi nghỉ ngơi đi, tôi đi ngồi một lát là được."

Ân Mạn ngẩn người, ngoái đầu nhìn lại chỉ thấy bóng dáng anh sắp biến mất, có người tiến đến bên người cô ta nhỏ giọng nói: "Chị Mạn Mạn, Hạ cơ trưởng đem phòng nghỉ phi công nhường cho chị sao?"

Ân Mạn hơi hơi đỏ mặt, gật đầu mà đi nhanh nói: "Dương Dương, các người đừng nói linh tinh, anh ấy chỉ là lễ phép mà thôi."

Tiếp viên hàng không trẻ tuổi tên Dương Dương kia cười nói: "Em biết rồi, chỉ là "lễ phép", không có ý gì khác."

Tuy rằng nói như thế nhưng biểu tình kia rõ ràng không phải nói như vậy.

Ân Mạn bất đắc dĩ, trong lòng lại có rất nhiều suy nghĩ, mặt vẫn luôn hồng hồng, cuối cùng lưu luyến không rời ở chỗ thang lầu bí ẩn trên mặt đất, không chạy đến đuôi khoang mà vào phòng nghỉ phía trên khoang hạng nhất của phi công để nghỉ ngơi.

Máy bay Boeing của hãng bay An Bình có bốn chỗ ngồi ở khoang hạng nhất, hôm nay đã ngồi đầy ba chỗ, chỉ còn trống vị trí bên cạnh một nữ hành khách.

Anh chậm rãi bước đến bên chỗ ngồi, rũ mắt nhìn nữ hành khách đang ngủ, cô không nằm xuống giống như những người khác, tóc dài rơi xuống che mắt nửa bên mặt của cô, không khó nhìn ra làn da cũng không tẻ lắm. Cô mang mắt kính không gọng, kiều dáng đoan trang cấm dục, xuống chút nữa mặc trên người chính là áo sơ mi tơ tằm màu trắng, cổ cúc áo hơi mở ra, lộ

ra da thịt trắng nõn cũng xương quai xanh xinh đẹp, một cái vòng cổ đơn giản treo ở trên xương quai xanh, hiệu quả thị giác thật đẹp.

Sau đó tầm mắt anh chậm rãi dời xuống, dưới áo sơ mi trắng là chân váy chữ A màu đen, dưới đôi chân thon dài thẳng tắp là giày cao gót màu đen, điển hình của nữ bạch lĩnh, không xuất sắc lại rất ấn tượng.

Chỉ là này cũng không phải cái anh nên nhìn.

Người đàn ông ngồi xuống, nhặt chần mỏng rơi trên mặt đất, đắp lên trên người nữ hành khách, anh nhìn rất lạnh lùng, không phải loại người hiểu được dịu dàng cùng hiền lành, nhưng anh làm động tác đắp chần cho cô lại rất nhẹ nhàng.

Nhưng mà dù nhẹ như vậy, đối với một người khi ngủ luôn ngập tràn cảnh giác như cô, chỉ có một chút động tĩnh cũng đủ làm cô bừng tỉnh.

Giang Gia Niên bỗng chốc tỉnh táo lại, ánh mắt sắc bén mà nhìn chằm chằm người đàn ông cầm chần mỏng khom lưng đứng bên cạnh người cô, anh mặc chế phục sơ mi màu trắng ngắn tay, đeo cà vạt màu đen, trên vai có bốn vạch màu vàng.

Bốn vạch vàng.

Này cũng không phải phi công mới vào nghề thiếu kinh nghiệm gì, đây là cơ trưởng.

Trên cầu vai hoặc tay áo có bốn vạch màu vàng là người phụ trách tối cao của chuyến bay.

Nhưng người phụ trách này nhìn thế nào cũng thấy hơi trẻ tuổi.

Giang Gia Niên nhìn chằm chằm người đàn ông không chớp mắt, mặt anh tuấn mỹ thanh lãnh, giống như tuyết mùa đông hòa tan trên người anh, mặt mày cùng thần sắc đều lạnh lùng, rất có hương vị.

Cô nhìn thấy anh ánh mắt đầu tiên, bộ dáng anh liền giống như có năng lực gì đó, khắc vào trong đầu cô, không thể quên được.

Tác giả: Hô mới!!! Lần đầu tiên viết phi công! Ngao ngao ngao ngao Hạ cơ
trưởng thật ngẫu thật ngẫu! Yêu chết ta! Các người yêu ta sao hắc hắc

Chương 3

Không có đối thoại.

Giang Gia Niên đối với vị cơ trưởng giúp cô nhặt chăn đắp lên người này cũng không có bất kỳ đối thoại nào.

Cô chỉ gật đầu với đối phương nói cảm ơn, sau đó liền dựa vào chỗ ngồi của mình, kéo chăn lên tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần, có chút lãnh đạm.

Vị trí bên người có động tĩnh rất nhỏ, đoán chừng là vị cơ trưởng trẻ tuổi anh tuần bắt phạm kia ngồi xuống, trong lòng Giang Gia Niên bắt đầu có chút phiền não, trên máy bay không có phòng nghỉ của đội bay sao? Đương nhiên, cũng có thể phòng nghỉ bị người khác chiếm dụng, lại hoặc là đi phòng nghỉ còn phải lên cầu thang, nếu như chỉ được nghỉ ngơi thời gian ngắn mà ở khoang hạng nhất còn chỗ trống thì nằm ở đây một chút cũng tốt.

Nhưng mà kể cả trong lòng đã đoán được tất cả các khả năng, Giang Gia Niên vẫn có chút không thích ứng.

Nên nói như thế nào đây, nếu là hành khách bình thường, cô cũng sẽ không có cảm giác như vậy, giống như từ khi nhìn thấy ánh mắt đầu tiên của anh, cô liền cả người không thoải mái, trong lòng cô không cào đến được, thay đổi vài tư thế cũng không thể lại đi vào giấc ngủ, chỉ có thể nhận mệnh mà mở bừng mắt.

Vừa mở mắt cô liền cảm lòng không đậu mà nhìn về phía người bên cạnh, chỉ thấy cơ trưởng đến nghỉ ngơi cũng còn chưa ngủ, trong tay anh cầm quyển sách, nhưng cũng không chú tâm đọc, có thể chỉ là giúp dễ ngủ đi.

Anh không đắp thảm, vắt chéo chân, quần chế phục vừa người làm cho đường cong hoàn mỹ trên cặp chân dài đều phô bày ra, người đàn ông này dưới một thân chế phục cấm dục khăng định là một thân thể vô cùng mê người, cũng không biết so với Lâm Hàn Dữ thì thế nào.

Vừa nhớ tới Lâm Hàn Dữ, cảm giác cả người không thoải mái vừa rồi liền biến mất, cô cũng quên thu hồi tầm mắt, liền cứ nhìn chăm chăm một người xa lạ như vậy mà bắt đầu thất thần, suy nghĩ Lâm Hàn Dữ mấy ngày nữa mới có thể về nước, sau khi trở về cô có cơ hội tỏ rõ tâm ý của chính mình với anh ấy hay không.

Làm việc ở Duyệt Đồ nhiều năm như vậy, cô cùng Lâm Hàn Dữ cơ hồ là mỗi ngày đều gặp mặt, anh ấy luôn đối với cô rất tốt, so với người khác hoàn toàn khác biệt, cô có thể cảm nhận được anh ấy để ý cùng quan tâm đến cô, cũng vẫn luôn đợi anh ấy nói ra câu nói kia, làm rõ quan hệ của hai người, nhưng bây giờ cô cũng đã 30 tuổi, anh ấy hình như cũng không có chuẩn bị nói ra.

Nói thật, Giang Gia Niên có chút nóng nảy.

Một người phụ nữ có thể có mấy cái 30 tuổi chứ? Trong nhà vốn đã thúc giục kết hôn, cô cũng không muốn chờ đợi thêm nữa cho nên tính toán chủ động bày tỏ với Lâm Hàn Dữ, lần này anh ấy đi công tác từ nước ngoài về, chính là lúc xác định quan hệ của bọn họ.

Nghĩ như vậy, khoe miệng Giang Gia Niên gợi lên chút ý cười, chính lúc đang khát khao ước mơ về một tương lai tốt đẹp thì một giọng nam trầm thấp có chút quen thuộc vang lên.

"Tôi biết cô không phải đang nhìn tôi, cũng không phải trên mặt tôi có cái gì làm cô buồn cười nhưng cô tốt nhất nên đem tầm mắt chuyển ra chỗ khác, nếu không người khác sẽ hiểu lầm."

Giang Gia Niên lập tức hoàn hồn, chớp đôi mắt một chút mới phát hiện thế nhưng mình lại nhìn chăm chăm người khác mà ngẩn người, vẫn là người đàn ông vô cùng anh tuấn chọc người mơ màng, cũng may khoang hạng nhất ít người, nếu ở khoang phổ thông có khi cô đã sớm bị chỉ trỏ là hoa si.

"Thật xin lỗi." Giang Gia Niên xin lỗi, lập tức thu hồi ánh mắt nhìn thẳng phía trước, trong mắt còn toát ra vài phần xấu hổ.

Người đàn ông liếc cô một cái, buông sách để xuống tường kệ nhỏ phía trước chỗ ngồi, hạ thấp chỗ tựa lưng của ghế dựa, chuẩn bị nghỉ ngơi một

lúc.

Đúng lúc này, máy bay gặp dòng khí, khuyết điểm lớn nhất của máy bay boeing chính là khi gặp dòng khí sẽ càng xóc nảy hơn so với loại máy bay khác, vốn dĩ Giang Gia Niên có khủng phi chứng vừa mới dờn được lực chú ý, liền lập tức trở về trạng thái khủng hoảng.

Cô nắm thật chặt đai an toàn, hít sâu làm chính mình bình tĩnh một chút, nói cho chính mình chỉ là dòng khí, nhưng cũng không thu được bao nhiêu hiệu quả.

Máy bay "đỉnh" lên một tiếng, tiếp viên hàng không bắt đầu thông báo, giải thích cho hành khách máy bay gặp dòng khí, sẽ có chút sóc nảy, tạm dừng sử dụng phục vụ khoang thuyền và buồng vệ sinh, người thường ngồi máy bay cũng tập mãi thành thói quen, cũng không lo lắng, nhưng tình huống của Giang Gia Niên lại có chút không tốt.

Máy bay vẫn luôn không ngừng xóc nảy, thời gian liên tục cũng không lâu lắm, nhưng với cô ở nơi này sống một giây chính là bằng một năm chính là có chút quá dài.

Sắc mặt Giang Gia Niên tái nhợt mà nhìn về phía người bên cạnh, khuôn mặt của người đàn ông lạnh như băng, hai mắt nhắm lại giống như đã ngủ, cô hít sâu, nói cho chính mình phải nhanh chóng bình tĩnh lại, không thể mãi như vậy, nhưng ngay sau đó máy bay lại kịch liệt xóc nảy thêm một chút, Giang Gia Niên có chút không thể khống chế được, trực tiếp bổ nhào vào trên người đàn ông kia, ôm cái gì đó một chút sẽ cho cô có cảm giác an toàn hơn rất nhiều.

Cơ hồ trong nháy mắt cô nhào qua người đàn ông liền mở bừng mắt, muốn nhanh chóng né tránh nhưng bởi vì còn đai an toàn, anh muốn tránh né cũng không thành công.

Nhìn người phụ nữ ghé vào bên hông mình, mày thon dài xinh đẹp của người đàn ông nhíu lại, Giang Gia Niên giương mắt thấy liền nhanh chóng lui về phía sau rời xa người anh, cứng đờ người mà vuốt vuốt tóc dài, cúi đầu tránh tầm mắt có chút rét lạnh của đối phương.

Có thể là vì tránh tình huống vừa rồi lại phát sinh lần nữa, người đàn ông nhanh chóng điều chỉnh ghế dựa lưng thẳng lại, giống như cũng chuẩn bị rời đi.

Chỉ là xóc nảy chỉ tạm dừng một lát sau đó lại bắt đầu tiếp tục, phải rời khỏi chỗ ngồi cần chờ xóc nảy kết thúc, anh chỉ có thể tạm thời ngồi ở đây.

Một khi ngồi tại chỗ này, giây tiếp theo lại bắt đầu xóc nảy, tay đặt ở trên tay vịn của ghế dựa đã bị người phụ nữ bên cạnh cầm lấy.

"Rất xin lỗi, tôi biết thể này thực thất lễ nhưng tôi có chút bất an cho nên phiền toái anh nhân nhượng một chút." Giang Gia Niên hô hấp ngắn ngủi mà giải thích, dùng lực vô cùng lớn mà bắt lấy tay người đàn ông bên cạnh, cơ hồ muốn đem tay anh trao ra dấu vết.

Người đàn ông nhìn cô chăm chú, đôi mắt của cô rất đẹp, con ngươi màu nâu, nếu không có mắt kính che đậy cô là một người phụ nữ vô cùng quyến rũ.

Anh là cơ trưởng chuyên bay này, làm một người cơ trưởng, trấn an hành khách khẩn trương cũng không phải là việc gì mới lạ.

"Chỉ là dòng khí xóc nảy mà thôi, rất nhanh sẽ kết thúc, không cần sợ hãi.."

Anh mở miệng nói chuyện, ngữ điệu thanh mà dài, tiếng nói mỹ diệu như vậy có thể làm người nghe cảm thấy khi nghe anh nói chuyện cũng là một loại hưởng thụ.

Chương 4

Giang Gia Niên miễn cưỡng cười nói: "Tôi biết, nhưng vẫn không khổng chế được, ảnh hưởng đến anh, thật ngại quá."

Người đàn ông liếc xéo cô, đuôi lông mày nhú lại, lãnh đạm hỏi cô: "Cô có khủng phi chứng?"

Giang Gia Niên im lặng không nói, không muốn nhắc tới đề tài này, cho dù là đối với người xa lạ không quen biết cũng không muốn thừa nhận.

Có lẽ vì để làm chính mình trốn tránh không đến nỗi quá nan kham, Giang Gia Niên đổi đề tài: "Boeing không phải đều là bay tới Bắc Mỹ sao, cũng sẽ bay trong nước khoảng cách ngắn sao?"

Anh rất lạnh lùng, không thể nào tưởng tượng cùng cô nói chuyện, muốn nhanh chóng rút tay ra khỏi tay cô, anh mắt vẫn luôn dừng trên cánh tay bị cô mạnh mẽ nắm chặt, trả lời vấn đề đều trở nên xa cách cùng hồ hững.

"Cô có vẻ rất hiểu biết."

Một câu đơn giản, mang theo chút ý không tốt, giống như cô sớm có âm mưu vậy.

Xóc nảy dừng lại, Giang Gia Niên thu tay lại, đặt ở dưới chân mỏng chậm rãi nắm thành nắm đấm, không thể không thừa nhận, khi cô bắt lấy tay anh ta có một loại cảm giác không giống nhau, nhưng đó chắc hẳn là loại cảm giác khi phụ nữ tiếp xúc với một người đàn ông xa lạ thôi, cũng không phải cái loại cảm giác mơ màng có thể kéo dài vô hạn, càng không phải cái gì "dự mưu" giống như anh ta nghĩ.

"Tôi cũng không quá hiểu." Giang Gia Niên rũ mắt liếc nhìn mặt đất nói, "Là hạng mục của công ty đang nói chuyện hợp tác với công ty anh nên khi tôi xem kế hoạch có nhìn nhiều thêm một chút." Nói đến đây, cô nâng mắt lên, lại nhìn về phía người bên cạnh trạng thái đã không chê vào đâu được.

Làm giám đốc công ty du lịch Duyệt Đồ, Giang Gia Niên cũng không phải quá hiểu biết những kiến thức về đường hàng không cùng với chuyến bay, bởi vì những thứ cô phải làm đều là ra quyết định công việc, còn những việc đó cụ thể làm như thế nào sẽ có nhân viên phía dưới đi xử lý. Nếu một công ty mà chuyện gì cũng phải để giám đốc đi tìm hiểu kỹ càng, tỉ mỉ mới có thể giải quyết thì công ty đó cũng quá thất bại. Cô cảm thấy về mặt này cũng không thẹn với lương tâm.

Nhưng mà, mặc dù cô nói thẳng thắn thành khẩn như vậy, người đàn ông trả lời vấn đề của cô vẫn lộ ra một cỗ hơi thở nguy hiểm kỳ dị.

"Nếu một máy bay chỉ dùng để bay đi Bắc Mỹ, mười mấy giờ mới có thể lên xuống một lần, vậy thì hiệu quả làm việc sẽ rất thấp." Anh ta tháo đai an toàn đứng lên, "Cũng không hoàn thành 90 ngày bay theo yêu cầu." Anh ta đi vài bước, rời xa chỗ ngồi, đi một đoạn còn ngoái đầu lại liếc cô một cái, "Rất nhanh máy bay sẽ hạ cánh, cảm ơn cô đã sử dụng dịch vụ của chúng tôi."

Cuối cùng nói khách sáo xong, anh liền đi thẳng, biến mất ở cuối đường, thứ cuối cùng Giang Gia Niên nhìn thấy là bốn vạch vàng trên cầu vai của anh.

Sau khi tốt nghiệp mới bắt đầu vào ngành này, Giang Gia Niên cũng có chút hiểu biết về lĩnh vực hàng không, sau lại thăng chức, từ đó mới dần dần không tìm hiểu nhiều về phương diện này nữa.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ, ý nghĩ của bốn vạch trên huân chương của phi cơ trưởng kia.

Vạch thứ nhất: "Profession" -- chuyên nghiệp; vạch thứ hai: "Knowledge" - tri thức; vạch thứ ba: "Fly skill" -- kỹ thuật phi hành; vạch thứ tư: "Responsibility" -- trách nhiệm.

Giang Gia Niên bỗng nhiên cảm thấy tim đập có chút nhanh, cô giơ tay lên ngực cảm thụ một chút, đem việc tim đập nhanh này quy kết với việc máy bay bắt đầu hạ cánh.

Nghe tiếp viên hàng không quảng bá, Giang Gia Niên để chân sang một bên, cô nâng tay lên nhìn đồng hồ một chút.

Trước khi tiếp viên hàng không bắt đầu tuyên truyền không lâu, ở khoang điều khiển, người đàn ông ngồi trước tòa điều khiển, phụ lái ngồi bên ghế phụ vừa hâm mộ vừa cẩn thận nhìn chăm chú, anh tận chức trách nói với tai nghe: "Đài quan sát, đây là chuyến bay AP5105, ngược gió bên phải, tốc độ gió 20, vận tốc 170km/h, yêu cầu hạ cánh."

Đợi một chút, đài quan sát bên kia trả lời: "Radar có thể thấy được, cho phép hạ cánh, yêu cầu dùng đường băng số 6 bên phải."

Được sự cho phép, người bên ghế phụ nhẹ nhàng thở ra, cười với người đàn ông ở ghế điều khiển: "Anh Kinh Chúc, anh xem Bắc Kinh này, vẫn là Giang Thành chúng ta tốt hơn."

Người đàn ông đang thao tác máy bay hạ cánh cũng không phân tâm, không để ý người bên cạnh luyên thuyên, im lặng nhìn phía trước, điều khiển máy bay chậm rãi hạ cánh mơ hồ không rõ, điều chỉnh góc độ, làm cho cảnh sắc xung quanh trở nên rõ ràng hơn chút, đường băng chậm rãi xuất hiện trong tầm nhìn của khoang điều khiển, máy bay sắp tiếp đất.

Khoang máy bay.

Giang Gia Niên nhìn xuyên qua chỗ ngồi của người khác bên cửa sổ nhìn ra cảnh sắc bên ngoài, không trung ảm đạm, máy bay hạ xuống một chút nhưng kỳ dị chính là cô cũng không cảm giác được trụ cảm quá rõ ràng, cô nhớ tới vị cơ trưởng trẻ tuổi kia, tuy rằng tuổi tác anh ta cũng không lớn nhưng kỹ thuật thật sự không tồi, cô ngồi qua nhiều máy bay như vậy, anh ta điều khiển máy bay này là vững vàng nhất.

Máy bay an toàn mà đáp xuống Bắc Kinh.

Giang Gia Niên ở khoang hạng nhất, xuống máy bay sớm nhất, rời khỏi chỗ này sớm nhất.

Khoang điều khiển, người đàn ông được phó phi công gọi là anh Kinh Chúc nhìn lướt qua danh sách hành khách trong tay, vị trí ở khoang hạng

nhất, ngồi ở ghế 1D khoang hạng nhất xa hoa, nữ hành khách kia tên là...Giang Gia Niên.

Cái người phụ nữ mang mắt kính ra vẻ bình tĩnh còn không ngừng tiếp xúc thân thể của anh, cô tên là Giang Gia Niên.

Hạ Kinh Chúc chậm rãi nâng tay lên, dưới cái nhìn chăm chú khó hiểu của người ở ghế phụ lộ ra một nụ cười lạnh phi thường khắc cốt.

Editor: haizz mấy chương rồi vẫn chưa quen đc thuật ngữ vs lối viết của truyện này.

Chương 5

Bắc Kinh là một thành phố phồn hoa náo nhiệt, Giang Gia Niên đến nơi vừa đúng lúc là giờ cao điểm, trên đường gần như tất cả mọi người đều đeo khẩu trang, tới đi vội vàng không kịp chuẩn bị, chỉ có thể dùng tay che miệng mũi, bước xuống xe, nhanh chân chạy vào cao ốc.

Hội nghị chính thức bắt đầu lúc 10 giờ rưỡi, cô xuống máy bay lúc 9 giờ rưỡi, từ sân bay đến cao ốc hết gần một giờ, lúc này còn kém mười phút mới đến thời điểm hội nghị bắt đầu, còn may không đến trễ, bằng không, cô là người đại diện đi mở họp, khó tránh khỏi sẽ làm người ta cảm thấy người của Duyệt Đồ không tuân thủ thời gian, tố chất không cao.

Kéo theo rương hành lý bước nhanh đến toa lét ở cùng tầng phòng họp, cô đổi trang phục, lau khô mắt kính, đi ra ngoài trang điểm lại. Giang Gia Niên nhìn gương làm ra mấy cái biểu tình, xác định hình tượng của mình không tồi xong mới rời khỏi buồng vệ sinh.

Khi cô lấy trạng thái không chê vào đâu được bước vào phòng họp, mọi người cũng đã đến đông đủ, cô hướng về phía mọi người bày ra một nụ cười thân thiện, ngồi vào bên cạnh ghế chủ vị, mở văn kiện trên mặt bàn ra cười nói: "Hội nghị có thể bắt đầu rồi, xin lỗi để các vị phải đợi lâu."

"Xin chào." Những người khác cười nói hàn huyên cùng cô, rất nhanh hội nghị đã đi vào chủ đề chính.

Thời gian hội nghị lần này dài hơn mọi lần bởi vì có giai đoạn thảo luận, cho nên đến đầu buổi chiều mới coi như kết thúc.

Từ phòng họp đi ra, cô nói lời từ biệt với những người khác, cự tuyệt lời mời ăn cơm cùng nhau của bọn họ, kéo hành lý rời khỏi cao ốc.

Tài xế xe chuyên dùng đã đang đợi cô, chuyến bay trở về của cô lúc 3h chiều, cũng không biết có kịp thời gian hay không, nếu thật sự không kịp thì tùy tiện mua vé máy bay gần nhất về Giang Thành cũng được.

Tính toán xong, Giang Gia Niên cũng không suy nghĩ nữa, lên xe liền bắt đầu ngủ bù, gần đây cô luôn mất ngủ, rạng sáng hai ba giờ mới ngủ là chuyện hàng ngày, ban ngày khi rảnh rỗi có cảm giác vô cùng khó chịu, không thể không lợi dụng mọi cơ hội để nghỉ ngơi.

Vô cùng may mắn chính là lúc cô tới sân bay, máy bay còn chưa cất cánh, nhưng càng bất hạnh hơn là phi cơ sẽ không bay nữa.

Chuyến bay bị hủy bỏ.

Nhìn hai chữ "hủy bỏ" đỏ đến chói mắt trên màn hình lớn, Giang Gia Niên không nhịn được oán giận trong lòng một câu đối với Bắc Kinh, bởi vì đuôi kịp chuyến bay, một đường đều vội vàng, cô vô cùng mệt mỏi, tới nơi mới biết chuyến bay bị hủy bỏ, cô phần hận không thôi, cũng mặc kệ hình tượng, dứt khoát ngồi xuống mặt trên rương hành lý.

Lấy di động ra, một thân trang phục công sở hình tượng ngự tử cứ như vậy mà khóa ngồi trên rương hành lý bắt đầu gọi điện thoại, tầm mắt của cô rũ xuống, cũng không chú ý tới đằng trước có người đang tới gần, sau khi điện thoại kết nối, bên kia là thanh âm phụ nữ không mấy thân thiện.

"Giang tổng, cô gọi điện thoại cho tôi thật là khó có được, có gì phân phó sao?" Người phụ nữ mang theo ngữ khí ngoài ý muốn cùng ai thán.

Giang Gia Niên mặt không đổi sắc nói: "Chuyến bay trở về bị hủy bỏ, tôi đã hỏi qua, hôm nay tất cả chuyến bay về Giang Thành đều bị hủy bỏ, tôi đã đổi vé máy bay nhưng có thể không về kịp hội nghị hạng mục hợp tác với hãng bay An Bình vào ngày mai, đến lúc đó cô dùng di động phát sóng trực tiếp cho tôi, chờ tôi trở về sẽ vạch ra kế hoạch hợp tác chi tiết."

Người phụ nữ đầu bên kia tạm dừng một chút mới lãnh đạm nói: "Cái hạng mục này từ đầu tới đuôi tôi cũng tham gia, Lâm Đồng cũng nói qua tôi có thể quyết định phần lớn nội dung, Giang Tổng thật ra không cần tận chức trách như vậy, một hai phải trộn lẫn vào để đoạt công lao hạng mục này với tôi."

Đoạt công lao? Giang Gia Niên giống như nghe thấy cái gì đáng chê cười, mỉm cười nói: "Hứa phó tổng, cô mau thu hồi lại chứng vọng tưởng bị hại

đi rồi hằng nói chuyện với tôi, chính cô cũng nói, Lâm Đồng nói cô có thể quyết định "phần lớn" nội dung, mà không phải "toàn bộ", cho nên chờ tôi trở về sau đó lại ra kế hoạch cụ thể, cứ như vậy đi, tôi ngắt máy." Nói xong, ngắt điện thoại không chút lưu luyến, Hứa Hoan Nhan ở đầu điện thoại bên kia ngay cả một chữ phản bác cũng không nói được, nhìn chằm chằm di động ghen đến mức cả người không thoải mái.

Sân bay bên này, người đi tới đi lui, số lượng hành khách bọc bội vội vàng cũng không ít, cô ăn mặc trang phục váy công sở lại vượt chân ngồi trên rương hành lý, nhìn qua bất nhã nhưng lại có hương vị nói không nên lời, hấp dẫn tầm mắt của không ít người.

Nói chuyện điện thoại xong, Giang Gia Niên chú ý tới điểm này, ngẩng đầu chuẩn bị đổi tư thế, ai ngờ vừa mới ngược mắt lên lại đối diện với một con người đang nhìn cô chăm chú.

Mọi người nói xem sao có thể trùng hợp như vậy? Đây là cái loại duyên phận gì, trên máy bay gặp được, xuống sân bay còn gặp lại?

Giang Gia Niên mãi suy xét vấn đề này, nhất thời liền quên đổi tư thế, còn ngồi im như vậy, tay nắm di động cũng đình trệ.

Hạ Kinh Chúc kéo rương phi hành, cứ việc vào chính mùa hạ, lại ăn mặc áo khoác chế phục, trên tay áo còn có bốn vạch vàng đã làm anh đứng đó càng làm người chú ý hơn so với cô.

Giơ tay đè thấp vành mũ chế phục, Hạ Kinh Chúc liếc Giang Gia Niên đi từng bước tới gần, cô bỗng nhiên cảm thấy bị anh nhìn như vậy thật không thoải mái, cảm lòng không đậu mà muốn trốn một chút, chờ anh đi đến bên người cô, cơ hồ là lúc lướt qua cô, cô cảm giác được chột lạnh, kinh ngạc cúi đầu nhìn, thấy ngón tay như ngọc của Hạ Kinh Chúc đặt ở góc váy chữ A của cô, đem váy cô kéo xuống.

Giang Gia Niên mở to hai mắt nhìn anh, cô đang nghĩ quan hệ của bọn họ cũng chưa thân đến mức có thể làm ra chuyện này đi, nhưng không đợi cô mở miệng, người đàn ông đè thấp vành mũ liền lãnh đạm mà nói một câu: "Đây là sân bay, trường hợp nhiều người chú ý, Giang tiểu thư chú ý hình tượng."

Giang Gia Niên kinh ngạc mà nhìn anh, đây là cảm thấy hình tượng của cô không tốt, đòi phong bại tục sao? Cô còn chưa trách anh ta sò loạn, sao anh ta có thể trách cô trước? Hơn nữa...Sao anh ta biết cô họ Giang? À, đúng rồi, phi cơ trưởng hình như đều có một phần danh sách hành khách, nhưng mà phần lớn thời gian đều do nhân viên Thừa Vụ dùng, anh ta làm phi cơ trưởng, đi xem tên cô trên danh sách hành khách làm gì, có ý đồ gì chứ?

Giang Gia Niên đầu đầy mờ mịt mà đứng lên từ rương hành lý, có chút chưa kịp thích ứng mà nhìn bóng dáng đĩnh bạt xa dần của Hạ Kinh Chúc, thật lâu sau mới không cam lòng mà kéo hành lý, rời sân bay tìm khách sạn nghỉ ngơi.

Chương 6

Đi tới đi lui bận rộn hơn nửa ngày, Giang Gia Niên đi giày cao gót có chút mệt mỏi, cũng không đi quá xa tìm khách sạn quá tốt, liền đặt một phòng ở khách sạn gần sân bay, chuẩn bị nghỉ ngơi ngắn ngủi một đêm.

Phòng cô ở vị trí cuối hành lang tầng 7, là gian phòng cao cấp của khách sạn này, cô mở cửa phòng đi vào, sau khi bật đèn liền nhìn một lượt, hoàn cảnh vô cùng giống nhau nhưng giá ở mức kia cũng chỉ có thể tạm chấp nhận.

Đề hành lý gọn gàng xong, lấy ra dép lê, thay giày cao gót, cảm giác cả người đều sống lại.

Giang Gia Niên thở nhẹ ra một hơi, đi đến mép giường cẩn thận xem qua chăn gối một chút, xác nhận những thứ trên giường đã được đổi qua mới nằm lên đó, không đến vài phút liền nặng nề đi vào giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại lần nữa, nhìn đồng hồ trên tường, đã là hơn 6h tối, theo lý thuyết nên đi xuống ăn bữa cơm, nhưng cô không đói bụng chút nào, mới vừa tỉnh ngủ cũng lười vận động, dứt khoát lấy notebook, đi đến bàn ngồi tính xem chút văn kiện.

Đáng tiếc hôm nay ông trời giống như cố ý muốn đối nghịch với cô, bởi vì khi mở hộp cần dùng máy tính để chiếu PPT, notebook cũng không còn nhiều pin, vừa mới bật lên lại tự động tắt máy.

Giang Gia Niên nhíu nhíu mi, lấy đồ sạc từ trong ba lô, kéo dây sạc thật dài, một bên cắm vào máy tính, một bên đi cắm vào ổ điện ở gần cửa.

Nhưng mà vừa mới cắm vào ổ điện, đèn trong toàn bộ căn phòng bỗng nhiên lóe lên một chút, vang lên tiếng lách tách, lập tức lâm vào một mảnh bóng tối.

Giang Gia Niên hoảng sợ, cô vẫn là lần đầu tiên gặp loại tình huống này, nhanh chóng đi kéo màn, nhưng sắc trời đã tối, Bắc Kinh lại có mưa, ánh sáng tiến vào phòng vẫn thiếu đến đáng thương như cũ.

Không có điện liền không thể làm gì, Giang Gia Niên dùng di động chiếu sáng, khi ra ngoài cũng không dám đóng cửa, sợ lát nữa lại không vào được. Cô chạy chậm một đường xuống lầu, tìm đến quầy tiếp tân khách sạn phản ánh vấn đề này, nhân viên nghe xong cũng trả lời rất lễ phép.

"Rất xin lỗi tiểu thư, phòng cô lúc trước đúng là có chút vấn đề về điện, đã từng được kiểm tra cùng sửa chữa, có thể còn chút vấn đề nhỏ chưa giải quyết, tôi sẽ lập tức cho người lên kiểm tra cho cô, cô xem có thể chứ?"

Giang Gia Niên không thích khó xử người khác, nhưng trong lòng cô còn vương công việc cho nên cô hỏi: "Bao lâu thì có thể sửa xong?"

Nhân viên lễ tân nói: "Cái này tôi cũng không rõ lắm, cụ thể còn phải xem là vấn đề gì, nhân viên sửa chữa lên kiểm tra hẳn có thể nói cho cô."

Giang Gia Niên không thích đối mặt với cái nhân tố không xác định, nói thẳng: "Vậy thôi, cô đổi cho tôi cái phòng khác đi."

Nhân viên lễ tân sửng sốt, khó xử nói: "Xin lỗi tiểu thư, bởi vì nguyên nhân thời tiết, sân bay nhiều lần hủy bỏ chuyến bay, rất nhiều hành khách cùng nhân viên đội bay đều đến khách sạn của chúng tôi nghỉ ngơi, đã không còn phòng trống."

Giang Gia Niên kinh ngạc nói: "Phòng bình thường cũng không có sao?"

Nhân viên gật đầu: "Đúng vậy, phòng bình thường cũng không có."

Thật xui xẻo.

Giang Gia Niên lạnh mặt, ngày thường cấp dưới nhìn thấy vẻ mặt này của cô đều phải im như ve sầu mùa đông, càng miễn bàn nhân viên lễ tân, nhất thời cảm lòng không đậu mà hơi rụt về phía sau.

Liếc mắt nhìn cô gái xinh đẹp nhu nhược đáng thương đứng trước quầy, Giang Gia Niên cau mày đi về phòng của mình ở tầng 7, nhân viên sửa chữa thế nhưng tới cũng thật nhanh, kiểm tra xong liền nói với cô: "Tiểu thư có thể phải hai ba tiếng đồng hồ mới có thể sửa xong, lần này mạch

điện bị hỏng tương đối nghiêm trọng, mấy cái phòng bên cạnh cũng đều mất điện, chúng tôi phải sửa cùng nhau."

Hai ba tiếng đồng hồ.

Bây giờ là hơn 6h, tính thêm ba giờ nữa cũng đã đến 9h, căn bản không còn bao nhiêu thời gian để xem tài liệu.

"Lâu như vậy?"

Giang Gia Niên nóng nung mà nói nhỏ một câu, nhân viên sửa chữa cũng tỏ vẻ không có biện pháp, cùng một nhân viên khác đi gõ cửa căn phòng bên cạnh.

"Xin chào, chúng tôi là nhân viên sửa chữa của khách sạn, xin hỏi có người ở trong không?"

Nhân viên sửa chữa rất khách khí mà dò hỏi khách trong phòng, liên tục gõ cửa ước chừng ba lần, cánh cửa kia mới khoan thai mở ra.

Cửa mở, Giang Gia Niên nhìn không được nhìn qua, người này thấy bị mất điện nhưng vẫn còn có thể ở bên trong giống như không hề phát hiện, vừa nhìn thấy người đi ra liền kinh ngạc, này không thể không nói oan gia ngõ hẹp đâu? Thành ngữ Trung Quốc thật là bác đại tinh thâm, có thể hoàn mỹ hình dung tình cảnh này.

Mà cái người cô nhìn thấy đứng sau cửa là ai? Phi cơ trưởng tiên sinh mặc áo sơ mi, quần dài đi ra, đứng ở cửa híp con ngươi nhìn ra bên ngoài, hành lang một mảnh đen như mực, anh vừa xuất hiện giống như toàn bộ sáng ngời lên, Giang Gia Niên tự nhiên cong cong khóe miệng lộ ra tươi cười, Hạ Kinh Chúc nhìn lại chỗ cô đứng lúc thấy.

"Tiên sinh, xin lỗi quấy rầy anh nghỉ ngơi, bởi vì tiểu thư này sử dụng ổ điện trong phòng liên mất điện, năm phòng xung quanh đều mất điện, hiện tại chúng tôi muốn thống nhất kiểm tra và sửa chữa một chút, có thể phiền anh chờ ở bên ngoài một lát được không? Nếu anh muốn nghỉ ngơi có thể đến sảnh lớn khách sạn ngồi một chút."

Nhân viên sửa chữa nói xin lỗi rất lễ phép, Hạ Kinh Chúc cũng rất dễ nói chuyện, lập tức dịch người ra nhường vị trí.

Hai nhân viên sửa chữa điện đi vào, vốn tưởng rằng có thể bắt đầu làm việc lại nghe thấy người đàn ông ở phía sau lạnh lẽo bổ sung: "Đừng động vào đồ của tôi."

Nhân viên sửa điện sững sốt một chút, vội vàng nói vâng, lúc này Hạ Kinh Chúc mới lui về sau vài bước, đi vào hành lang, cơ hồ liền đứng bên người Giang Gia Niên.

Anh nghiêng đầu, tầm mắt liếc xéo cô làm cô có cảm giác không khỏe.

Chương 7

Đây là cái ánh mắt gì?

Liên hệ đến việc gặp nhau ở máy bay cùng sân bay, Giang Gia Niên suy tư một chút nói: "Anh sẽ không cho rằng tôi biết phòng anh ở bên cạnh bên mới làm ra cái loại chuyện này để tạo ra cơ hội gặp mặt anh chứ?"

Người đàn ông làm như không để ý mà chuyển tầm mắt, dậm mặc nói: "Tôi cũng không cho là như vậy, vì sao cô lại nghĩ như vậy."

"..." Anh vừa nói như vậy, những lời nói trước đó của cô liền giống như có tạt giạt mình, Giang Gia Niên không có biểu tình gì, chuyển tầm mắt nhìn một bên, nói, "Nhìn bộ dáng của anh hẳn là tôi cũng lớn hơn anh vài tuổi, đều có thể gọi anh một tiếng em trai. Tôi rất xin lỗi vì sai lầm của tôi mà quấy rầy đến anh nghỉ ngơi, nhưng tôi cũng không biết khách sạn này điều kiện kém như vậy, tôi chỉ là muốn nạp điện cho máy tính, ai biết..." Giải thích nhiều như vậy, người ta lại ném ánh mắt lại đây lần nữa, tất cả lời giải thích của cô đều biến thành chột dạ che dấu.

Giống như nếu nói thêm nữa liền càng thể hiện rắc tâm bất thiện, phương thức giảm bớt xấu hổ tốt nhất tựa hồ chính là lùi bước mà im lặng.

Đáng tiếc, trong từ điển của Giang Gia Niên trước nay đều không có hai chữ lùi bước này, muốn nói vị cơ trưởng này tự tin cũng có đủ tài nguyên để tự tin nhưng cô căn bản không phải cái loại hoa si này, anh ta một hai phải dùng ánh mắt lạnh như băng như thế để bôi nhọ cô, cô làm sao chịu được?

Vậy nếu đều bị coi thành cái loại người này rồi, dứt khoát liền ngồi thật tốt, bằng không chẳng phải là gánh chịu tội danh lại không được chút phúc lợi nào sao?

Giang Gia Niên im lặng mà nhìn anh một hồi, nói thẳng: "Được, tôi không giải thích, đứng cũng là đứng, không bằng tôi mời anh ăn cơm, dưới lầu có tiệm đứng, thoát nhìn cũng không tệ lắm, đi không, em trai?"

Ngữ điệu của cô kéo dài, hơi mang ý trêu chọc, nắm chắc anh sẽ không đáp ứng, cũng chỉ muốn chọc tức anh thôi.

Ai biết đôi phương nhìn cô chăm chú vài giây, cư nhiên đồng ý: "Dẫn đường."

Giang Gia Niên hí hí mắt, nói thật phản ứng của anh nằm ngoài dự đoán của cô, nhưng cũng không liên quan...

Còn không phải muốn cùng phân cao thấp sao? Cô đã sống như thế tám năm, chuyện này là chuyện cô am hiểu nhất.

Khách sạn vốn cũng không phải là khách sạn tốt gì, nhà ăn tự nhiên cũng sẽ không quá tốt.

Giang Gia Niên mua phần ăn của hai người, bưng khay lấy thức ăn đi dạo qua một vòng, trừ bỏ trái cây cũng không lấy gì khác.

Lại quay đầu nhìn người phía sau, thật trùng hợp, người đàn ông xa lạ kia cũng lấy đồ ăn giống cô, tất cả đều là trái cây.

Phát hiện Giang Gia Niên đang nhìn anh, Hạ Kinh Chúc cũng không để ý mà múc một chén cháo, lại lấy một đĩa dưa muối nhỏ, liền xoay người đi tìm chỗ ngồi.

Giang Gia Niên nhìn lướt qua đồ ăn trên bàn, lại lấy thêm chút trái cây, cũng không lấy thêm món khác, đi theo sau anh rời đi.

Hạ Kinh Chúc chọn vị trí trong góc, chỗ này có một cánh cửa sổ, nhìn qua có thể trực tiếp thấy sân bay, sương mù che khuất tầm mắt người, giờ phút này nhìn ra sân bay chỉ là một mảnh hồng quang.

Anh ngồi xuống, tầm mắt vẫn luôn nhìn ngoài cửa sổ, Giang Gia Niên vừa ăn trái cây vừa quan sát anh, cảm thấy người này rất kỳ quái, anh ít nói, nhìn như không thèm để ý mọi việc nhưng lại cho người ta cảm giác việc gì anh cũng rõ ràng, biết bày mưu lập kế.

Còn có một ít thời điểm, trong miệng người đẹp như vậy lại phun ra những lời làm người xấu hổ không thôi.

Liên nói giờ phút này.

Trong lúc Giang Gia Niên đang đánh giá anh, Hạ Kinh Chúc bỗng chốc quay đầu lại nhìn về phía cô, tầm mắt qua lại trên đồ ăn trước mặt cô, hơi cúi khóe miệng cười lương bạc nói: "Khó trách cô gầy như vậy, hóa ra Giang tiểu thư là tiên nữ uống sương sớm."

Giang Gia Niên ngay lập tức không còn tâm tình ăn trái cây.

Cô buông nĩa, mặt vô biểu tình mà đối diện với anh một lát, nhìn chăm chăm đôi mắt thâm thúy lãnh trầm của anh nói: "Sao anh biết tôi họ Giang? Không, có lẽ tôi nên hỏi, vì sao anh muốn xem tên của tôi?"

Hạ Kinh Chúc mặt không đổi sắc mà cúi đầu tiếp tục ăn, người đẹp chính là làm cái gì cũng đẹp, ngay cả uống cháo ăn dưa muối đều nho nhã có lẽ như vậy, phong độ nhẹ nhàng, nhìn một cái cách ngón tay anh ta cầm đũa mà xem, thật là cực kỳ ưu nhã, chỉ nhìn động tác đơn thuần còn tưởng anh đang ăn cơm Tây.

Chính là dường như tỏ ra không có việc gì như vậy, anh thông thả ung dung mà cho một câu trả lời không chệ vào đâu được.

"Phi cơ trưởng có trách nhiệm xem toàn bộ danh sách hành khách, có vấn đề gì sao?"

Đây là câu đầu tiên.

Cái này còn chưa xong, ngay sau đó, anh lại nói một câu.

Khi nói những lời này anh đã ngẩng đầu lên, mang theo chút mờ mịt mà liếc cô nhẹ giọng nói: "Nếu cô nhất định phải biết, vậy tôi đây cũng muốn hỏi Giang tiểu thư, cô vì sao muốn sờ tôi?"

Sờ tôi.

Hai chữ này quá có nghĩa khác, người không biết tình hình thực tế nghe được phỏng chừng còn cho rằng Giang Gia Niên đã làm gì anh ta.

Sống đến 30 tuổi, Giang Gia Niên vẫn luôn là nữ ma đầu trong mắt cấp dưới, là cái đỉnh trong mắt phó tổng, đi đến đâu cũng là một nhân vật oai phong, đây vẫn là lần đầu tiên cô ở trước mặt người khác rơi vào cục diện quần bách như vậy, thậm chí không biết nên tiếp tục đề tài này như thế nào.

Ước chừng còn ngại cô chưa đủ xấu hổ, anh ta dứt khoát buông chiếc đĩa, nhìn cô một hồi, lại nói tiếp: "Vì sao cô lại muốn ôm tôi?"

Liên tiếp mấy vấn đề hỏi ra, kỳ thật cũng là một loại phương thức khác để trả lời vấn đề của cô -- bởi vì cô sờ tôi, ôm tôi cho nên tôi mới xem tên của cô, nhìn xem cái người phụ nữ không kiêng nể này rốt cuộc tên là gì.

Giang Gia Niên bung nước trái cây lên uống một ngụm, thật giống như đang uống rượu, uống xong liền cảm giác đầu óc không thanh tỉnh, cả người có chút phát ngốc.

Người đàn ông này cho cô cảm giác thật không tốt, mỗi lần đối mặt với anh ta cô sẽ có cảm giác nhụt chí, hoàn toàn không thấy bộ dáng uy phong lẫm lẫm thường ngày, kể cả đối mặt Lâm Hàn Dữ cô cũng chưa từng như vậy. Người đàn ông này có độc, Giang Gia Niên nghĩ như vậy liền buông nước trái cây đứng lên.

"Anh từ từ dùng, tôi đi trước." Cô kéo ghế dựa chuẩn bị rời đi, trước khi xoay người nói một câu, "Còn có việc trên máy bay tôi rất xin lỗi anh, đó là ngoài ý muốn, về sau sẽ không phát sinh nữa. Anh có thể quên tên của tôi bởi vì về sau chúng ta sẽ không gặp lại."

Nói xong, Giang Gia Niên không chút do dự xoay người rời đi, khi đi ngang qua nhân viên phục vụ, đối phương thiếu chút nữa đụng phải cô, vội vàng xin lỗi không ngừng, cô gạt đầu ngắn gọn, tiếp tục bước nhanh rời đi, giống như muốn trốn tránh ôn thần vậy.

Hạ Kinh Chúc ngồi trên ghế, nhìn lướt qua cái ly còn lưu lại ở phía đối diện, ngón tay nhẹ nhàng cọ qua cánh môi, nở nụ cười quanh quẽ vô vị, tiếp tục quay đầu nhìn chằm chằm sân bay ngoài cửa sổ.

Nhìn nơi đó cách một khoảng như vậy vẫn không thể thấy được toàn cảnh như cũ, sân bay lớn như vậy, mỗi ngày đều có rất nhiều máy bay cất cánh và hạ cánh ở chỗ này, mỗi một đoạn đường hàng không cũng đều như một loại nhân sinh, luôn có khởi đầu, cũng có kết thúc.

Chương 8

Ngày hôm sau.

Sương mù tan đi, chuyến bay khôi phục bình thường, Giang Gia Niên cố ý tránh chuyến bay số AP5105 khi trở về, mua vé máy bay của hãng bay khác, ngồi trong phòng nghỉ ngơi của khoang hạng nhất nhìn di động, thấy hội nghị phát sóng trực tiếp trên màn hình.

Ở công ty Duyệt Đồ, quan hệ đồng nghiệp trên dưới hẳn là đều không tệ lắm. Duy nhất chính là Giang Gia Niên và Hứa Hoan Nhan lại không như vậy, cô tình hai người một người là giám đốc, một người là phó tổng.

Hứa Hoan Nhan trẻ hơn Giang Gia Niên, có thể nhanh như vậy đã ngồi vào vị trí phó tổng, so với cô năm ấy thì lợi hại hơn nhiều.

Nhưng đây cũng không phải nguyên nhân Giang Gia Niên không thích cô ta.

Giang Gia Niên còn rất thích đồng nghiệp có năng lực, có thể giúp cô giảm bớt rất nhiều lượng công việc, không những tiết kiệm thời gian cùng tinh lực còn mang lại hiệu quả và lợi ích lớn hơn cho công ty. Cô sở dĩ không thích Hứa Hoan Nhan vẫn là bởi vì Lâm Hàn Dữ.

Lúc này đây Lâm hàn Dữ đang đi công tác, là lần công tác duy nhất không mang Hứa Hoan Nhan đi cùng. Trước khi Hứa Hoan Nhan tiến vào công ty, mỗi lần Lâm Hàn Dữ đi công tác đều là cô đi theo, nhưng từ khi có Hứa Hoan Nhan, Giang Gia Niên lại biến thành người ở lại công ty, mỹ danh là cần giám đốc ở lại tọa trấn, nhưng trước đó vì sao lại không cần chứ?

Ghen ghét làm người ta trở nên ghê tởm và xấu xí, Giang Gia Niên không thích chính mình như vậy, nhưng cô cũng phải thừa nhận cô chính là người bình thường, chính là không nhịn được.

Trẻ hơn cô, xinh đẹp hơn cô, còn được tiếp xúc với người cô thích nhiều hơn cô, làm sao cô có thể nhịn được?

Nhìn video trên màn hình di động, mặc dù ánh sáng không tốt cũng không ảnh hưởng đến việc mọi người nhìn được sườn mặt mỹ lệ của Hứa Hoan Nhan đang báo cáo, Giang Gia Niên nhìn thấy liền phiền lòng, trực tiếp cắt đứt liên lạc, giơ tay đề đề thái dương, dựa lưng lên ghế.

Trong phòng hội nghị.

Hứa Hoan Nhan báo cáo xong liền mỉm cười ngồi xuống, trợ lý thấp giọng nói bên tai cô ta: "Hứa tổng, vừa rồi Giang tổng cắt đứt video trước."

Hứa Hoan Nhan nhướn mày, đùa nghịch bút máy trong tay nói: "Phải không? Có thể là đến thời gian đăng ký đi." Lời cô ta tuy nói như thế nhưng biểu tình đặc ý kia rõ ràng cũng không thể hiện như vậy. Sau khi gật đầu thăm hỏi với người của hãng bay An Bình, Hứa Hoan Nhan lại nói với trợ lý, "Buổi chiều hẳn là Giang tổng của chúng ta sẽ trở lại, cũng thật trùng hợp, Lâm Đồng chiều nay cũng về, chờ ngày mai bọn họ đều đến công ty, còn có kinh hỉ chờ Giang tổng đó."

Trợ lý khó hiểu, nhưng Hứa Hoan Nhan cũng không định giải thích, thu hồi tâm tư, chuyên tâm nói về công việc.

Bắc Kinh bên này.

Bởi vì vấn đề quản chế hàng không, Giang Gia Niên lại bị trễ chuyến bay, cô ngồi chờ ở trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ thấy từng hàng phi cơ bay đi, trong đó phần lớn là hãng bay An Bình, tuy rằng không quá xác định bên trong có chuyến 5105 hay không, nhưng cô đã bắt đầu hồi hận.

Sớm biết thế này thì ngồi máy bay kia là được rồi, cần gì phải làm ra vẻ một hai phải né tránh, cùng lắm thì chọn khoang phổ thông, cách khoang điều khiển xa vạn dặm, cho dù có vấn đề gì cũng sẽ không dừng trên đầu cô.

Thở dài một hơi, Giang Gia Niên xoay người chuẩn bị trở lại chỗ ngồi, đứng một lúc chân có chút mỏi.

Đi chưa được vài bước, di động trong tay liền rung lên, cô giơ lên nhìn, vừa thấy tên ghi chú hiển thị trên màn hình di động tâm tình vẫn luôn không tốt lắm của cô lập tức tốt hẳn lên.

Cô nhanh chóng ấn nút nghe, vì để cho chính mình không có vẻ quá mức hưng phấn, cô hít sâu một hơi mới mở miệng chào hỏi: "Alo."

Đầu điện thoại bên kia truyền đến một giọng nam dễ nghe: "Gia Niên, là anh."

Anh ta còn chưa tự giới thiệu, Giang Gia Niên liền nói: "Em đương nhiên biết là anh, anh về đến Giang Thành rồi đúng không?"

Đầu điện thoại bên kia đúng là người cô ngày nhớ đêm mong, chuẩn bị đợi lần này anh trở về liền xác định quan hệ yêu đương, Lâm Hàn Dữ.

"Còn chưa, đại khái phải buổi tối mới có thể đến, máy bay bị trễ." Lâm Hàn Dữ giải thích nói.

Giang Gia Niên nghe vậy không khỏi cười: "Phải không? Bên này em cũng bị trễ chuyến."

Lâm Hàn Dữ ngoài ý muốn nói: "Em còn ở Bắc Kinh?"

"Ừ." Cô nhẹ nhàng lên tiếng, cảm giác lòng mềm mại, mới vừa rồi bởi vì chờ đợi mà nôn nóng cùng không kiên nhẫn tất cả đều tan thành mây khói, giống như sức mạnh của người yêu, mặc kệ bạn đang ở trạng thái không tốt như thế nào đều có thể lập tức hồi máu sống lại.

Lâm Hàn Dữ quan tâm nói: "Em vẫn tốt chứ? Ăn cơm chưa? Nhớ nghỉ ngơi cho tốt, mấy hôm trước gọi video cho em thấy quầng thâm mắt của em rất nghiêm trọng, có phải gần đây lại mất ngủ không?"

Được người mình thích quan tâm, không có việc gì có thể làm người ta vui vẻ hơn, thời gian chờ đợi kế tiếp cũng không còn quá dài, thẳng đến khi có thông báo nhắc nhở đăng ký, Lâm Hàn Dữ vẫn không muốn ngắt điện thoại, vẫn là Giang Gia Niên bởi vì muốn đăng ký mà không thể không chủ động cắt đứt.

Thu di động lại, khi đi qua cửa đăng ký Giang Gia Niên vẫn còn đang suy nghĩ, anh ấy hẳn là sợ mình bởi vì trễ chuyến bay phải chờ đợi mà nhám chán tịch mịch nên mới muốn cùng cô nói chuyện phiếm đi, anh rõ ràng là

người bận rộn như vậy, kể cả là chờ máy bay cũng sẽ tận dụng thời gian để làm việc, bây giờ lại vì bồi cô mà luôn giờ điện thoại nửa giờ, đây có phải đại biểu cho anh cũng thích cô không?

Thẳng đến khi lên máy bay, ngồi xuống vị trí tương ứng, khoe miệng cô vẫn luôn mang theo tươi cười, nếu như bị cấp dưới ở công ty thấy, có thể thấy sợ hãi đi. Giang tổng cư nhiên cũng có thời điểm cười giống như phụ nữ như vậy sao, đây là muốn đến tận thế à?

Loại thời điểm này, cô giống như hoàn toàn không cảm giác được khủng phi chứng, cô căn bản không biết ngày mai sắp có cái sự việc điên đảo gì đang chờ cô.

Trên một máy bay khác đã sớm bay lên trời cao.

Hạ Kinh Chúc ngồi ở khoang điều khiển, bên tay phải chính là danh sách hành khách lần này, nhìn từ đầu đến cuối đều không nhìn thấy ba chữ "Giang Gia Niên".

Phó phi công Hình Chu ngồi ở trên ghế phụ vốn định nói với anh một câu, ai ngờ vừa lúc thấy anh dùng ánh mắt lạnh như băng mà liếc phía trước, trực tiếp duỗi tay đem danh sách hành khách lật qua nửa khép nửa hở mà đè ở dưới tay, lời nói tới bên miệng lập tức không nói ra được một chữ, cố gắng ghen trở về.

Loại thời điểm này vẫn là đừng nên đi trêu chọc anh ấy thì tốt hơn.

Tác giả: Ha ha ha ha, Hạ cơ trưởng tỏ vẻ ta rất tức giận nhưng ta ngạo kiều, ta không nói.

Chương 9

Lâm Hàn Dữ và Giang Gia Niên gần như là về đến Giang Thành cùng một thời gian nhưng hai người cũng không gặp nhau, Giang Gia Niên cũng là về đến nhà gọi điện thoại mới biết được, còn có chút tiếc nuối sao lại không gặp ở sân bay cũng nhau trở về, nhưng mà chưa nói được mấy câu, đối phương hình như có việc gì đó, vội vàng ngắt máy.

Lúc ấy cô cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy dù sao ngày mai đi làm cũng sẽ gặp, cũng không vội phải gặp ngay lập tức, buổi tối khi đi ngủ còn cao hứng mà lên kế hoạch ngày mai sẽ nói như thế nào để làm rõ quan hệ, nói thế nào để không mất thể diện lại ngắn gọn, suy nghĩ rất lâu làm cho cô lại mất ngủ lần nữa, gần ba giờ sáng mới mơ mơ màng màng ngủ, rạng sáng năm giờ lại tỉnh lại không hề dự liệu, rốt cuộc không có cách nào đi vào giấc ngủ lần nữa, đến đường cùng đành phải dậy, rửa mặt, tập thể dục, chuẩn bị đi làm.

8h55' sáng, công ty du lịch Duyệt Đồ bắt đầu lục tục có người đi làm, nhân viên tầng cao nhất vừa ngồi xuống liền nhìn thấy cửa văn phòng tổng giám đốc mở ra, Giang Gia Niên từ bên trong đi ra, khó có khi không mang mắt kính, trang điểm dịu dàng hơn mọi ngày một chút, nhìn có vẻ dễ ở chung hơn nhiều.

Hôm nay cô mặc cũng không phải trang phục công sở thuần một màu đen như mọi ngày mà thay một cái váy xinh đẹp, mang vòng tay sang quý, nhất cử nhất động đều lộ ra phong tư vũ mị khó hình dung.

Cô đi phòng trà nước rót cốc nước, bởi vì cô đi làm sớm, trợ lý còn chưa đến, chuyện rót nước này cũng tự mình làm.

Đi vào phòng trà nước cũng không có người, cô chờ nước đầy, liền nhìn nhìn vòng tay trên cổ tay, đây là quà sinh nhật năm nay Lâm Hàn Dữ tặng cho cô, cô vẫn luôn tiếc không đeo, nhưng mà nhớ tới việc phải làm hôm nay, hình như mang nó càng thêm thích hợp.

9h15', nhân viên trên tầng cao nhất náo nhiệt hẳn lên, Hứa Hoan Nhan là người thứ nhất đi ra từ văn phòng phó tổng, dắt lên giày cao gót đi đến

cửa, âm thanh thanh thúy vô cùng có tiết tấu này cũng thu hút sự chú ý của Giang Gia Niên, cô mở cửa đứng ở cửa, lòng tràn đầy chờ mong mà nhìn về phía cửa văn phòng, quả nhiên nhìn thấy Lâm Hàn Dữ trở về.

Cô không giống như những người khác đuổi theo ra ngoài, chỉ nội liềm đứng ở cửa văn phòng mình, nhìn chăm chú người đàn ông đang đứng giữa vòng vây của mọi người, đi vào từng bước một. Anh tự nhiên là anh tuấn, nhưng so với vị tiên sinh phi cơ trưởng hồ hững hờ lãnh đạm bất cận nhân tình mới gặp không lâu kia thì hoàn toàn khác biệt. Lâm Hàn Dữ cũng không lạnh lùng giống tên của anh, mặt anh luôn mang theo ba phần ý cười, mặc kệ đối với ai cũng đều ôn hòa, danh tiếng trong ngành cũng cực tốt. Khi anh cười như vậy bạn sẽ có cảm giác toàn bộ ánh mắt của anh phản phát giống như đều chứa bạn bên trong, không có mấy người có thể chịu được, càng đừng nói đến Giang Gia Niên chưa từng có kinh nghiệm yêu đương.

Cô không tự giác mà khẩn trương lên, một bên tay chậm rãi nắm thành nắm đấm, một tay kia bất an mà cầm vòng tay trên cổ tay còn lại, hành động này cũng để cho Lâm Hàn Dữ phát hiện hôm nay cô khác biệt, chờ đi đến trước mặt cô liền dịu dàng nói: "Anh còn tưởng em không thích vòng tay này nên mới không đeo chứ."

Giang Gia Niên cong cong môi, nói: "Không có, em rất thích."

Cô chưa nói trắng ra, cũng không lộ ra biểu tình ngưng ngượng gì, không phải không có mà là bởi vì Hứa Hoan Nhan còn ở bên người anh, có cô ta ở đó, nếu cô tỏ ra như vậy khẳng định sẽ bị đối phương mang ra bàn tán thành đầu đề câu chuyện, nháo đến dư luận xôn xao, đến lúc đó có thể toàn bộ người công ty đều sẽ biết, bọn họ sẽ nói Giang tổng bình thường mưa rền gió cuốn khi nói chuyện với Lâm Đồng cư nhiên lại thẹn thùng như vậy, quả nhiên là phụ nữ, cũng không thể bước qua cửa ải tình cảm này.

Bên này cô đang cân nhắc trong lòng, Hứa Hoan Nhan bên kia đã bắt đầu ra về.

"Ai nha." Hứa Hoan Nhan cười kỳ quái nhìn Giang Gia Niên, "Giang tổng, hôm nay cô trang điểm thật xinh đẹp, không giống bình thường chút nào, có phải đi hẹn hò với ai không?"

Nói như thế nào đây, kỳ thật cô ta cũng đoán không sai, chính là không có khả năng thừa nhận khẳng định trước công chúng, Giang Gia Niên làm lo khiêu khích của cô ta, hoàn mỹ mà cười nói: "Loại chuyện này không tiện tiết lộ cho người ngoài, Hứa phó tổng không cần xen vào việc của người khác, đến giờ đi làm rồi, mọi người cũng đừng đứng đây nữa, Lâm Đồng đến đây hẳn là có việc đi? Chúng ta đi vào rồi nói."

Nói xong, cô trực tiếp mở cửa để Lâm Hàn Dữ đi vào, giống như anh tới đây khẳng định là để tìm cô, sẽ không phải đi tìm Hứa Hoan Nhan, việc này làm cô ta tức điên, cô ta giống như cực kỳ tức giận ngược lại cười âm hiểm, sau khi Lâm Hàn Dữ đi vào văn phòng, cô ta cũng muốn theo vào, Giang Gia Niên duỗi tay ngăn cản cô ta.

"Hứa phó tổng còn có việc sao?" Cô dò hỏi không cảm xúc, loại bộ dáng nhàn nhạt này càng làm cho Hứa Hoan Nhan tức giận.

"Tôi đương nhiên có chuyện, hơn nữa còn là chuyện lớn, chuyện này vẫn nên là ba người chúng ta nói chuyện ngầm với nhau tương đối tốt, để người khác nghe thấy thì Giang tổng cũng không còn mặt mũi." Lời nói Hứa Hoan Nhan có ẩn ý, nói xong đẩy cánh tay Giang Gia Niên ra, đi vào văn phòng.

Giang Gia Niên nhú nhú mi, ần ần cảm thấy chuyện này không bình thường nhưng nhìn cấp dưới ở bên ngoài vây xem, cô cũng chỉ có thể đi vào đóng cửa lại.

Cô vừa mới đóng cửa, còn chưa kịp xoay người sang chỗ khác, sau lưng liền vang lên âm thanh làm nũng của Hứa Hoan Nhan.

"Hàn Dữ, bây giờ không có người ngoài, thời gian cũng thích hợp, anh có thể nói cho cô ấy chưa?"

Nói cho cô cái gì?

Giang Gia Niên xoay người nhìn về phía bọn họ, Lâm Hàn Dữ đứng bên cạnh bàn làm việc, Hứa Hoan Nhan đứng bên người anh, lôi kéo cánh tay anh, gần như là dựa hẳn vào trên người anh vậy.

Chương 10

Hình ảnh này quá chói mắt, Giang Gia Niên cầm lòng không đậu mà nheo mắt lại, đem đôi tay giấu ra sau lưng, ở chỗ bọn họ không nhìn thấy chậm rãi nắm chặt thành quyền.

"Có ý gì?" Cô hỏi trắng ra, ngược lại làm Lâm Hàn Dữ bắt đầu mơ hồ không rõ.

"Thật ra cũng không có gì." Anh ta tái nhợt mặt mà cười cười, có chút khẩn trương cúi đầu, kể cả Hứa Hoan Nhan liên tục dùng ánh mắt thúc giục nhưng thật lâu sau anh ta cũng không nói câu nào.

"Anh sớm hay muộn cũng phải nói cho cô ấy." Hứa Hoan Nhan bắt mắt nói, "Kéo dài đối với mọi người đều không tốt, chậm trễ người khác cũng chậm trễ chúng ta, anh không phải là người như vậy, em tin anh biết nên làm như thế nào."

Rốt cuộc muốn nói cho cô cái gì?

Giang Gia Niên đứng ở cạnh cửa nhìn hai người dựa sát vào nhau bỗng nhiên cảm thấy chính mình đứng chỗ này thật là dư thừa.

Lâm Hàn Dữ chậm rãi ngẩng đầu, dưới thế công hạ của ngôn ngữ cùng ánh mắt của Hứa Hoan Nhan, nhìn chằm chằm Giang Gia Niên hồi lâu, vẫn mở miệng nói: "Gia Niên, hạng mục hợp tác với hãng bay An Bình trên tay Hoan Nhan kế tiếp em sẽ phụ trách."

Giang Gia Niên sững sốt, trước đó trải chần lâu như vậy thật ra cũng chỉ là chuyện này sao?

Cô nói thẳng: "Em làm cũng có thể nhưng đây là hạng mục Hứa phó tổng kéo về, đối phương cũng là công ty hàng không số một số hai trong nước, em lo nếu em tiếp nhận Hứa phó tổng sẽ cảm thấy em đoạt công lao của cô ấy."

Đây là Hứa Hoan Nhan chính mình nói qua, Giang Gia Niên tuy rằng không thích cô ta nhưng sẽ không đề tiện đến mức chiếm công lao của người khác cho riêng mình, cô nói việc này thản nhiên hơn nữa không thẹn với tâm, nhưng người ghen ghét với cô cũng sẽ không cảm thấy cô tốt như vậy.

"Giang tổng có thể yên tâm mà đi làm, tôi sẽ không cho là như vậy..." Hứa Hoan Nhan cười một chút mới tiếp tục nói, "Lần này tôi đã thương lượng với Hàn Dữ mới ra quyết định này, kế tiếp hạng mục này tiền thưởng cũng đều cho cô, tôi không cần." Cô ta đổi từ ôm cánh tay Lâm Hàn Dữ thành kéo tay, lúm đồng tiền như hoa nói, "Bởi vì tôi sắp kết hôn với Hàn Dữ, chúng tôi muốn đi Prague chụp ảnh cưới, sau này tôi còn bận chuẩn bị hôn lễ, thật sự không có thời gian làm việc."

Kết hôn.

Chụp ảnh cưới.

Chuẩn bị hôn lễ.

Không có thời gian làm việc.

Mười lăm từ, đây là Giang Gia Niên bắt được trọng điểm từ lời nói của Hứa Hoan Nhan.

Cô miễn cưỡng cười cười, cảm giác chân có chút đứng không vững, không thể chống đỡ thân thể mình cho nên dựa lên cửa phía sau.

Mũi rất nhanh cảm thấy chua xót, hốc mắt cũng có chút nóng lên, cô ngẩng đầu nhìn nhìn trần nhà, qua một lúc lâu mới cúi đầu, giả vờ mạnh mẽ như không có việc gì: "...Phải không? Bất ngờ như vậy, trước đó cũng không có chút dấu hiệu nào, cũng không nghe nói, không nghe nói hai người ở bên nhau."

Cô có chút lắp bắp, đây là chuyện chưa từng có, Lâm Hàn Dữ nhìn cô nhấp nhấp môi, vốn muốn nói gì đó lại bị Hứa Hoan Nhan đoạt trước.

"Tình yêu văn phòng khó tránh khỏi sẽ làm nhân viên phân tâm đi bát quái, không chuyên tâm làm việc, cho nên cũng không cần nói ra." Cô ta như là người thẳng thắn đứng ở chỗ cao, khẽ nâng cằm tự tin lại khoe mẽ nói, "Chỉ là lần này vất vả cho Giang tổng rồi, khoảng thời gian tới chúng tôi đều không ở công ty, hy vọng cô có thể đem công ty của chúng tôi quản lý thích đáng."

Công ty "chúng tôi".

Người cô yêu thích, cho rằng sẽ ở bên nhau đột nhiên muốn kết hôn cùng tình địch cô chán ghét nhất, tình địch lại trở thành nữ chủ nhân của công ty, cũng cùng cấp với sếp của chính mình, cô chẳng những mất đi cơ hội yêu đương còn phải làm công cho bọn họ, ông trời là muốn làm cho Giang Gia Niên cô khó chịu, cư nhiên để loại chuyện này phát sinh trên người cô.

Làm người quả nhiên vẫn phải thời thời khắc khắc tự biết bản thân mình, không cần đi hiểu loạn ý tốt của người khác, nếu không đến cuối cùng bị làm cho thương tích đầy mình cũng không tìm được lý do chỉ trích đối phương.

Không có cách nào rời xa, cũng không thể phản kháng, người ta sẽ không để ý đến cảm xúc của cô, dăm ba câu nói xong liền nắm tay rời đi, từ đầu đến cuối người khó chịu cũng chỉ có một mình cô, không ai quan tâm tâm tình của cô, đây là hiện thực.

Vội vàng đóng cửa lại, Giang Gia Niên nhìn vòng tay trên cổ tay được người đàn ông kia tặng, thô lỗ mà túm xuống, trực tiếp đi hai ba bước về phía thùng rác, nhưng khi đứng ở đó rồi lại nhìn chằm chằm vòng tay sang quý lập lờ trong thùng rác một lúc lâu, lại nhìn không được ngồi xổm xuống nhặt về, trong lòng giống như bị đâm một cây châm, cô gắt gao nắm chặt vòng tay, nước mắt không biết cố gắng mà lạch cách lạch cách rơi ở trên tay, đúng là đã lâu chưa khóc như thế này.

Giang Gia Niên vô cùng mạnh mẽ, từ nhỏ đã như vậy, đi học liền học ở trường tốt nhất, đi làm cũng làm công việc tốt nhất, kể cả trong nhà vẫn luôn thúc giục kết hôn nhưng mà cô vẫn kiên trì muốn tìm một đối tượng tình đầu ý hợp chân chính, tuyệt đối không tạm chấp nhận.

Hiện tại sự nghiệp của cô vững vàng, trong lòng cũng có người yêu thích, vốn tưởng rằng rất nhanh có thể có được kết quả trọn vẹn, nhưng ở khoảnh khắc vừa rồi tất cả đều như chưa từng xảy ra.

Giơ tay lau sạch nước mắt, nắm vòng tay đi đến phía sau bàn làm việc, kéo ngăn kéo ném vòng tay vào, khóa lại, đem chìa khóa giấu vào trong kệ sách, mắt không thấy tâm không phiền, cô tìm gương soi, còn tốt, tuy rằng rơi nước mắt nhưng trang điểm cũng không bị ảnh hưởng.

Cô thanh thanh cổ họng, ấn máy bàn gọi trợ lý, phóng trầm giọng nói: "Đến phòng Hứa phó tổng mang về cho tôi toàn bộ tư liệu hợp tác với hãng bay An Bình."

Trợ lý nhanh chóng làm việc, Giang Gia Niên nghe xong liền treo điện thoại, ngồi ở trên ghế mở máy tính, nhìn chằm chằm màn hình khởi động.

Tình yêu đã không có.

Không quan trọng.

Cô không thể bị đánh bại.

Không thể để bất kỳ ai nhìn ra cô khác thường.

Đây là sự kiên trì cũng tôn nghiêm cuối cùng của cô.

Tác giả nói: Nam nhĩ à, tên của người kêu vai phụ, khô cứng chết!

Chương 11

Ngày hôm sau, Lâm Hàn Dữ và Hứa Hoan Nhan bàn giao hạng mục cho Giang Gia Niên xong liền dùng phi cơ bay đến Prague chụp ảnh cưới.

Công ty lớn như vậy chỉ còn lại người đưa ra quyết sách tối cao chính là cô.

Vấn kiện chồng chất như núi, vội vàng họp hành không ngừng, nhưng cô giống như không hề thấy mệt, tựa hồ còn cảm thấy không đủ, tận lực đề trợ lý sắp xếp nhật trình muộn một chút.

Trợ lý nhìn cô muốn nói lại thôi, Giang Gia Niên đang viết cũng không ngẩng đầu lên nói: "Có chuyện gì nói đi, đừng ngập ngừng lãng phí thời gian."

Trợ lý nhấp môi, lấy hết can đảm nói: "Giang tổng, tôi cảm thấy công việc của cô sắp xếp có vẻ quá nhiều, cô hẳn là nên nghỉ ngơi một chút, cô nhìn quảng thâm mắt của cô, quá nặng..."

Nghe đến mấy cái này, Giang Gia Niên ngẩng đầu cảm di động lên soi qua, không thềm để ý nói: "Tôi có trang điểm che qua, sẽ không ảnh hưởng đến trạng thái làm việc của tôi, tôi biết cô là quan tâm tôi, cảm ơn."

Cô bướng bỉnh như vậy, trợ lý cũng không có biện pháp, chỉ có thể nghe theo mà đi sắp xếp buổi xã giao tối nay.

Hợp tác cùng hãng bay An Bình bản thân cô cũng đã bàn bạc đến không sai biệt lắm, tối nay cũng nên ăn một bữa cơm coi như hoàn thiện, Giang Gia Niên là tổng giám đốc công ty, dưới tình huống chủ tịch cùng phó tổng đều không ở công ty, tự nhiên phải mang theo cấp dưới tham gia.

7h tối, Giang Gia Niên ngồi xe cùng cấp dưới tới khách sạn ăn cơm, đứng ở cửa chờ đại diện của hãng bay An Bình đến. Hôm nay thời tiết không tốt lắm, mưa dầm kéo dài, cô mặc váy đứng ở bậc thang, nước mưa rơi trên mặt đất bắn lên đến đùi, cô nhíu nhíu mi, ngồi xổm xuống dùng khăn giấy nhẹ nhàng chà lau, cũng đúng lúc này, một chiếc xe dừng lại trước mặt cô.

Cô ngồi xổm giương mắt nhìn qua, cửa xe mở ra, người quen thuộc theo thứ tự đi xuống, đây là những người của hãng bay An Bình lần trước cô đã từng nhìn thấy trên di động phát sóng trực tiếp, bọn họ tới rồi.

Lúc ấy Giang Gia Niên liền muốn đứng lên, trong nháy mắt đó, người cuối cùng từ trên xe bước xuống, anh một thân tây trang xám đậm, thất cả vạt nghiêm cẩn tinh tế, áo khoác tây trang chỉ cài một cúc, đang cúi đầu chăm chú nhìn cô.

Cô không biết tên của anh nhưng người đàn ông này cô khả năng cả đời khó quên, bởi vì anh luôn chọn thời điểm cô chật vật nhất để xuất hiện.

Vội vàng đứng lên, vuốt vuốt tóc, Giang Gia Niên mỉm cười tránh ánh mắt của anh, trực tiếp chào hỏi người dẫn đầu.

"Xin chào , Lý tổng, cửu ngưỡng đại danh đã lâu, lần đầu gặp mặt, tôi là tổng giám đốc Duyệt Đồ Giang Gia Niên, về sau xin chiếu cố nhiều hơn."

Cô hoàn toàn làm lơ tầm mắt không bình thường của người đàn ông kia, giống như cô không hề quen biết anh, loại hành động này bất kỳ ai cũng sẽ cảm thấy không thoải mái, anh cũng vậy.

Đứng ở bên người anh còn có một cô gái xinh đẹp, khó có khi nhìn thấy anh nhìn chằm chằm một người khác phái như vậy, Ân Mạn có chút mất tự nhiên hỏi anh: "Hạ cơ trưởng, có vấn đề gì sao?"

Hạ Kinh Chúc không nói chuyện, chỉ lắc lắc đầu, thu hồi tầm mắt không nhìn Giang Gia Niên nữa.

Tâm tình Ân Mạn vi diệu mà quan sát Giang Gia Niên, phát hiện cô rất quen mắt, thời điểm một đám người đứng ở khách sạn tìm phòng dùng cơm, cô vẫn luôn suy nghĩ đây là ai. Chờ tới khi đến phòng ngồi xuống, cô mới nhớ ra.

Ân Mạn là Tiếp viên trưởng, mỗi ngày gặp hành khách nhiều không đếm xuể, có thể nhớ kỹ cũng không nhiều lắm, trong đó có nữ hành khách lên máy bay liền có sắc mặt tái nhợt kia.

Ký ức một ngày đó khắc sâu, bởi vì hôm đó Hạ Kinh Chúc nhường phòng nghỉ cả đội bay cho cô, anh đi ghé trống khoang hạng nhất nghỉ ngơi.

Đúng rồi, khoang hạng nhất, người này họ Giang nữ tổng giám đốc chính là hành khách khoang hạng nhất.

Có thể là phát hiện ra người nhìn quen mắt mới nhìn nhiều thêm vài lần đi, Ân Mạn thuyết phục chính mình như vậy, nhưng Hạ Kinh Chúc bên cạnh tầm mắt luôn như có như không mà bay tới trên người Giang Gia Niên, cái này làm cho cô không cách nào khuyên chính mình đối phương chỉ là cảm thấy quen mắt.

Ân Mạn tâm tình phức tạp mà nắm chặt hai tay, tươi cười trên mặt cứng đờ mà mát mẻ.

Vừa đúng lúc này, Lý tổng của hãng bay An Bình bung chén rượu hướng về phía Giang Gia Niên giới thiệu: "Giang Tổng, đây là cơ trưởng có tiền đồ nhất công ty chúng tôi và tiếp viên trưởng, tôi đặc biệt dẫn bọn họ tới cùng ăn bữa cơm này, hy vọng chúng ta hợp tác lần này có thể thành công viên mãn." Ông ta quay sang bên cạnh cười nói, "Nào, tự giới thiệu một chút."

Ân Mạn nhìn thoáng qua Lý tổng, bung chén rượu đứng dậy nói với Giang Gia Niên: "Xin chào, Giang Tổng, tôi là Ân Mạn."

Giang Gia Niên gật gật đầu với cô ấy, trực tiếp đem ly rượu uống một hơi cạn sạch, rượu vang đỏ này cũng không phải uống như vậy, cô uống như thế không khỏi làm người ta cảm thấy cô không hiểu rượu vang đỏ, nhưng cũng có người lại cảm thấy bộ dáng này của cô rất hào sảng, Lý tổng chính là một trong số đó.

Rất nhanh đến lượt vị phi cơ trưởng tiên sinh tự giới thiệu.

Hai ly rượu xuống bụng, Giang Gia Niên đã hơi say, đối mặt với anh ngược lại bình tĩnh hơn nhiều.

Cô chủ động rót đầy ly rượu, bung chén lên cười với anh: "Vị này hẳn chính là cơ trưởng có tiền đồ nhất theo lời Lý tổng đi? Hạnh ngộ."

Chương 12

Hạ Kinh Chúc liếc cốc tay dài trong tay cô, lại nhìn cái ly trong tay mình, lượng chất lỏng bên trong thật đúng là đại vu thấy tiểu vu.

Anh chậm rãi đứng lên, duỗi tay bung cái ly lên, chậm rãi mà cụng ly của cô một chút, toàn bộ quá trình mặt cô đều tươi cười, bộ dáng không chê vào đâu được, giống như rất vui sướng rất cao hứng, nhưng đáy mắt lại tựa hồ có cảm xúc khác.

Hôm nay cô cực kỳ thích rượu, vô cùng dũng cảm, mặc dù người khác không chủ động mời uống, cô cũng sẽ chủ động chuốc rượu, thật làm người ta hoài nghi cô là thật sự quá mức nhiệt tình, hay đơn thuần là tưởng chính mình uống.

Cũng chính lúc cô ở trạng thái mơ mơ màng màng, trong mắt cô dường như thấy người đàn ông kia nói ra tên của anh ta, thanh âm lạnh như băng, nghe xong làm cô tỉnh rượu ba phần.

"Hạ Kinh Chúc, tên của tôi."

Hạ Kinh Chúc.

.....

Thật là một cái tên hay.

Niệm một lần cũng khiến cho người ta không quên được.

Nhưng sao có thể khéo như vậy, tên này so với tên Lâm Hàn Dữ vừa lúc đều lạnh như băng, thật sự làm cho người ta rất khó không liên tưởng đến. Nhưng mà hiện thực là bọn họ cố tình lại là hai loại tính cách hoàn toàn khác biệt, nếu tên của bọn họ giống với tính cách, Lâm Hàn Dữ cũng đối với cô giống như Hạ Kinh Chúc thì có lẽ cô sẽ không tự luyến mà hiểu sai ý, làm cho chính mình chật vật như vậy.

Hồi ức nhiều ngày không nghĩ tới lại dừng mãi xông vào trong đầu, tươi cười của Giang Gia Niên hoàn toàn biến mất, banh mặt gập đầu một cái, uống một hơi cạn sạch ly rượu vang, xa cách mà nói một câu: "Hạnh ngộ."

Đêm nay cô uống quá nhiều rượu, trợ lý ở một bên nhìn liên sốt ruột, lại không có cách nào ngăn cản. Vốn dĩ đều đã chuẩn bị tốt một nam đồng nghiệp cấp dưới chặn rượu nhưng mỗi lần muốn đi lên hỗ trợ lại bị ánh mắt của Giang tổng liếc trở về, chỉ có thể ngồi kia bất đắc dĩ mà nhìn.

Cứ như vậy, một hội xã giao kết thúc, Giang Gia Niên thành công uống say, kể cả cô nỗ lực duy trì bước đi chắc chắn thì vẫn là có chút lung lay.

Nữ trợ lý chạy nhanh tiến lên đỡ cô, lát nữa còn phải đưa người của hãng bay An Bình về nhà, nhưng Giang tổng uống thành cái dạng này, kế tiếp ai sẽ chủ trì đại cục chứ?

Vì bởi Giang Gia Niên, Lý tổng của hãng bay An Bình cũng uống hơi nhiều, bọn họ tới năm người, có đến ba người say, chỉ có Hạ Kinh Chúc và Ân Mạn là tỉnh táo. Ân Mạn nhìn sếp mình, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Hạ Kinh Chúc, đối phương liếc mắt về phía cô một cái lại chuyển tầm mắt về trên người Giang Gia Niên đang say khướt, mi dài nhắm lại với nhau.

"Các người đưa mấy người Lý tổng trở về đi, tôi sẽ đưa Giang tổng về." Dưới tất cả bất đắc dĩ, trợ lý của Giang Gia Niên đành phải để mấy đồng nghiệp nam lái xe tiễn khách hộ, nhưng bởi vì những người này ở phương hướng khác nhau, phải tách ra để đưa về, số người không uống rượu trong bọn họ cũng không nhiều lắm, sau vài lượt tới cuối cùng vẫn còn dư lại hai người không có cách nào tiễn về.

Nữ trợ lý đang muốn gọi điện thoại cho tài xế khác của công ty, để bọn họ đến đây hỗ trợ tiễn khách hộ, vị cơ trưởng anh tuấn vẫn luôn bảo trì trầm mặc của hãng bay An Bình kia lại mở miệng nói chuyện.

"Tôi không uống rượu, có thể tự mình lái xe về." Anh lấy chìa khóa xe từ túi áo khoác tây trang, liếc mắt nhìn Giang Gia Niên, nhàn nhạt nói, "Ân Mạn không biết lái xe, nếu cô không ngại, tôi có thể giúp cô đưa Giang tổng đến khách sạn gần đây ở một đêm."

Nữ trợ lý linh quang chột lóe, đúng rồi, đưa tới khách sạn là được, gần đây có không ít khách sạn tốt, đặt phòng cho Giang tổng ở một đêm không phải là được rồi sao, như vậy cô có thể đưa khách hàng về nhà.

Nhưng mà...Nữ trợ lý chần chờ một chút: "Này có thể quá phiền toái Hạ cơ trưởng hay không, nếu không để tôi đưa Giang tổng vào khách sạn trước..."

Lời trợ lý còn chưa nói xong, An Bình bên này một người khách liền bắt đầu nôn ra, thoát nhìn vô cùng không thoải mái, lảo bảo muốn về nhà, hôm nay tới ăn cơm đều là tầng lớp lãnh đạo của An Bình, chậm trễ một cái hợp đồng liền có khả năng xảy ra vấn đề, trợ lý của Giang Gia Niên căn bản không dám gánh trách nhiệm, lúc ấy liền nói: "Vậy phiền Hạ cơ trưởng, cảm ơn anh."

Hạ Kinh Chúc không nói chuyện, cũng không gật đầu, chỉ tiếp nhận Giang Gia Niên từ trong lòng ngực nữ trợ lý, một khắc người phụ nữ đầy mùi rượu kia dựa vào trên người anh, thiếu chút nữa anh nhìn không được đem cô ném xuống đất, may mắn, anh nhìn được.

Ân Mạn chưa bao giờ biết Hạ Kinh Chúc lại là người thân sĩ như vậy, cô quen biết anh lâu như thế, chưa từng thấy anh thân thiết lui tới với bất cứ ai, anh vẫn luôn duy trì trạng thái không phiền lá dính thân, sao hôm nay lại đột nhiên đổi tính?

Xuất phát từ tiểu tâm tư nào đó, trước khi nữ trợ lý rời đi Ân Mạn nói với anh: "Hạ cơ trưởng, nếu không để tôi cùng anh đưa Giang tổng đi, thời gian còn sớm, tôi cũng không vội về nhà."

Hạ Kinh Chúc vừa kéo Giang Gia Niên rời đi vừa quay đầu nhìn Ân Mạn, chỉ nói một câu liền khiến Ân Mạn ngậm miệng.

"Bây giờ là 11h15, thời gian còn sớm sao?"

Hỏi lại, mang theo ý vị cự tuyệt lạnh nhạt, Ân Mạn đứng ở đó một lúc lâu không động đậy, trơ mắt nhìn bọn họ rời đi.

Nữ trợ lý của Giang Gia Niên nhìn Ân Mạn một lúc mới mang theo ý xin lỗi nói: "Ân tiểu thư, vậy phiền cô chờ một chút, tôi đi lái xe đến đây, đưa

Tần chủ nhiệm trở về trước, sau đó đưa cô về nhà, cô xem có thể chứ?"

Đương nhiên có thể, không có gì không thể, chính là mọi người giống như đều đã quên, Hạ Kinh Chúc không uống rượu, chẳng lẽ không phải nên là anh tới đưa bọn họ lãnh đạo cùng đồng nghiệp cùng công ty trở về càng thích hợp hơn sao? Giống như từ khi Hạ Kinh Chúc bắt đầu nói chuyện, tất cả liền rối loạn, ý nghĩ của mọi người đều không tự giác mà theo hắn, chờ bọn họ phản ứng lại "A, nguyên lai hắn là như vậy, không phải như vậy", đã quá muộn.

Trên đường lái xe đưa Ân Mạn cùng Tần chủ nhiệm trở về, nữ trợ lý vạn phần hối hận chính mình lựa chọn sai lầm, có chút lo lắng Giang tổng có chuyện, nhưng lúc trợ lý chờ đèn xanh đèn đỏ, di động đặt ở phía trước vang lên, là số điện thoại Giang Gia Niên gọi tới, cô ấy nhanh chóng tiếp điện thoại, sau khi chào hỏi, đầu kia liền vang lên một giọng nam trầm thấp quạnh quẽ mà giàu từ tính.

"Là tôi. Tôi đã dàn xếp tốt cho Giang tổng rồi, bây giờ tôi liền rời đi, ở khách sạn Thăng Cánh phòng 1653."

Nữ trợ lý nhẹ nhàng thở ra trong lòng, nghĩ thầm còn may, Hạ cơ trưởng vừa nhìn liền biết không phải cái loại người sẽ nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, anh ta một bộ dáng thanh tâm quả dục đối với ai cũng đều lạnh băng băng, lại chủ động gọi điện thoại tới báo số phòng, lo lắng của cô cũng không cần thiết.

Còn may, chính mình nhất thời hồ đồ không gây thành cái đại họa gì, thời điểm cắt đứt điện thoại, nữ trợ lý nghĩ như vậy.

Đáng tiếc cô ấy căn bản không biết, lúc điện thoại cắt đứt, Hạ Kinh Chúc chuẩn bị rời đi, eo đã bị người từ phía sau ôm lấy.

Giang Gia Niên uống say, hoàn toàn hồ đồ, cũng không biết xem anh trở thành ai, khóc sụt sùi mà ôm, trong miệng nhắc mãi "Anh đừng đi", lặp đi lặp lại ba chữ này, nghe đến tâm phiền ý loạn.

Hạ Kinh Chúc quay đầu lại nhìn cô, lần này cô đổi thành bỏ nhào vào trong lòng ngực anh khóc, khóc đến áo sơ mi của anh đều dơ hề hề vẫn

không ngừng được, này là chịu kích thích bao lớn chứ?

Nhìn cô giờ phút này bộ dáng đây đưa lại tiêu tụy, Hạ Kinh Chúc vừa chống tay để cô không thể tới quá gần, tay kia cầm di động của cô lên, ở bên trong tìm được số của trợ lý, muốn gọi lại lần nữa, để đối phương nhanh chóng trở về chiếu cố cô, anh rất cuộc không thể chịu được người phụ nữ này thêm một giây nào nữa.

Nhưng làm sao dự đoán được, điện thoại còn chưa kịp ấn gọi, cả người đã bị Giang Gia Niên giữ chặt, đừng nói là gọi điện thoại, mỗi đều bị bịt kín.

Đầu óc Hạ Kinh Chúc nhất thời trống rỗng, khó có thể tin mà nhìn người phụ nữ trước mắt, theo thời gian trôi đi, thần sắc trong mắt anh từ kinh ngạc dần dần chuyển biến thành phức tạp cùng mịt mờ.

Ban đêm, trong phòng khách sạn, một người phụ nữ uống say quần áo lộn xộn, mất kính của cô không biết rơi ở chỗ nào, giờ phút này lộ ra khuôn mặt hoàn chỉnh khóc đến rồi tỉnh rồi mù, thế nhưng lại kiêu diễm dị thường, giống như hoa hồng bị mưa xối qua, chọc người thương tiếc.

Một người phụ nữ như vậy nhào vào trong ngực, đối bất kỳ người đàn ông nào mà nói, đều là khảo nghiệm cực lớn.

Hạ Kinh Chúc là đàn ông sao?

Không hề nghi ngờ, anh là.

Tác giả nói: Các người đoán xem phía sau sẽ phát sinh chuyện gì?

Chương 13

Cảm xúc nôn nóng phức tạp tràn ra toàn bộ căn phòng, bất kể là người đàn ông bị đè nặng hay là người phụ nữ đang đè nặng người khác kia.

Hạ Kinh Chúc ngậm miệng một hồi lâu không nói gì, tùy ý để Giang Gia Niên muốn làm gì thì làm, thẳng đến khi cô nức nở mơ hồ không rõ mà nói ra tên một người.

"Lâm Hàn Dữ..."

Mang theo sự ủy khuất cùng thương cảm, cô nỉ non mà gọi ra cái tên này, bởi vì quá khác biệt so với tên của mình, hoàn toàn là hai thái cực, Hạ Kinh Chúc cũng không thể tự thuyết phục chính mình là cô đang gọi tên anh.

Đẩy người phụ nữ trên người ra không chút lưu luyến, khuôn mặt anh tuần giống như phủ đầy sương mang theo sắc thái lạnh như băng, mặt vô biểu tình là cái lại cúc áo sơ mi bị kéo ra, đầy mắt tràn đầy nguy hiểm cùng sóng ngầm thâm thúy.

Thượng đế có thể chứng minh, anh là nghĩ cứ như vậy rời đi, mặc kệ người phụ nữ này phát điên cái gì, anh cũng không muốn ở lại chỗ này bởi cái tử quỷ này, đêm nay anh đã làm quá nhiều việc vi phạm nguyên tắc của mình, thậm chí thiếu chút nữa vượt qua điểm mấu chốt, nhưng trong cuộc đời mỗi người luôn sẽ gặp được những chuyện không mong muốn.

Anh vừa mới đứng lên, người phụ nữ uống say phát điên kia cũng đứng lên theo, cô túm chặt lấy cổ áo tây trang của anh, dùng sức kéo anh lại, giống như có ý định phân cao thấp với anh làm anh không thoải mái, miệng lẩm bẩm nói cái gì đó, dù sao chính là sức lực rất lớn, thế nhưng trực tiếp kéo áo khoác của Hạ Kinh Chúc xuống, tiếp theo đổi sang kéo cổ áo sơ mi, làm người đàn ông vô cùng kinh ngạc không thể không nằm xuống lần nữa.

"Cô điên rồi."

Hạ Kinh Chúc bị người đè, con người đen nhánh không hề chớp nhìn chằm chằm cô, cái loại áp lực cực lớn này làm Giang Gia Niên đang say

rượu có chút tỉnh táo lại, hơi sợ hãi vài giây, có chút co rúm người lại, nhưng cũng chỉ có như vậy, rất nhanh cô đã phủ lên, đè cánh tay của Hạ Kinh Chúc, giống như làm vậy thì anh sẽ không có cách nào chạy trốn.

Hạ Kinh Chúc cười lạnh một tiếng, hơi dùng chút sức lực người phụ nữ trên người liền có chút không chống đỡ được, anh muốn đứng lên lần nữa, từ vị trí đầu giường, không cần thận dụng phải đồ vật trên ngăn tủ, có cái gì đó rơi xuống, đúng lúc người phụ nữ trên người rơi xuống liền đè lên đồ vật kia, rất nhanh TV liền mở lên.

Là điều khiển từ xa.

Này vốn dĩ cũng không có gì, TV mở thì mở thôi, cũng không ảnh hưởng đến việc anh rời đi.

Nhưng lại rất không ổn, trong TV đang chiếu gameshow ca nhạc, ca sĩ đang hát một ca khúc thật muốn mệnh.

《 tạp môn 》 .

"Tình yêu, chẳng qua là một loại chơi đùa bình thường, không có một chút hiếm lạ."

Giang Gia Niên đang nằm, nghe thấy câu này, chớp chớp mắt.

"Đàn ông chẳng qua chỉ là một loại đồ vật tiêu khiển, có gì đặc biệt hơn người chứ?"

Cô chậm rãi ngồi dậy, nhìn người đàn ông đang sửa sang quần áo ở mép giường, lần thứ hai anh muốn "đào tẩu", giống như cô là loại phụ nữ mà đàn ông không có hứng thú vậy, bọn họ thỉnh thoảng sẽ đối tốt với cô, nhưng nếu thật sự muốn cái gì hoặc kết giao thành bạn gái, bọn họ căn bản là xem thường.

Xem thường sao?

Trong đầu không khỏi hiện ra khuôn mặt của Lâm Hàn Dữ cùng với nụ cười của Hứa Hoan Nhan, cô đứng ở đó giống như đứa ngốc mà bị bọn họ

cười nhạo, cô hít sâu một hơi, giật nhẹ khóe miệng, lần này hình như cô có tỉnh táo hơn, phải nói là tối nay từ lúc bắt đầu uống rượu, cô chưa từng tỉnh táo như bây giờ.

"Anh không được đi."

Cô nói một câu như vậy bằng bất cứ giá nào, trực tiếp vươn cánh tay vòng lấy cổ người đàn ông, đem anh kéo lại.

Hạ Kinh Chúc híp mắt nhìn lại, hỏi cô: "Sao vậy, cô tỉnh rượu rồi sao?"

Giang Gia Niên nghe vậy, cười ngây ngô một chút: "Anh thì sao?"

Nói xong cũng mặc kệ đối phương phản ứng như thế nào, lại hôn lên môi anh một lần nữa, trên TV truyền đến tiếng nhạc, cô "xâm phạm" đối phương càng sâu.

"Cái gì là tỉnh? Cái gì là ý? Còn không phải tự lừa gạt chính mình.

Cái gì là si, cái gì là mê, cũng chỉ là nam nữ diễn trò."

Diễn trò à?

Cùng với cô mới gọi là diễn đi, anh ta cùng với Hứa Hoan Nhan cũng không phải là diễn trò, người ta đều phải kết hôn rồi.

Có khổ sở không? Khẳng định có, một đoạn thời gian dài như vậy cũng chưa biểu hiện ra ngoài, người ngoài đều chỉ nghĩ cô đang phát bệnh, hoàn toàn là công tác cuồng, ai biết được cô đã trải qua những gì chứ.

Không sao cả, ai cũng không cần biết, dù sao trong công ty cô chính là "bà cô" làm người ta chán ghét, so với cô, mọi người càng thích Hứa phó tổng hiền lành dịu dàng lại trẻ tuổi xinh đẹp, ngay cả Lâm Đồng sự trưởng cũng như vậy, cô cũng không cần cảm thấy ngoài ý muốn.

Khóe mắt có chút nóng lên, giống như rơi nước mắt, nước mắt rơi ở trên má người đàn ông, anh vẫn luôn tròn tròn mắt, bởi vì nước mắt của cô rơi vào trong mắt anh, anh không thể không nhắm mắt lại, nhìn từ xa xa giống như chính là chấp nhận.

Đêm rất dài rất dài, mỗi khi đêm đến đều là thuốc ngủ làm bạn với Giang Gia Niên, tối nay rốt cuộc có thể giống như có người khác làm khách.

Quần áo trên người Giang Gia Niên lung tung rối loạn, đôi mắt Hạ Kinh Chúc rốt cuộc thoải mái hơn một chút, miễn cưỡng mở mắt ra nhìn cô, cô khóa ngồi trên eo anh, cắn môi dưới, ánh đèn mờ nhạt, bên dưới bộ trang phục công sở kia là dáng người mạn diệu, mặc dù chưa từng rút đi quần áo cũng không khó phán đoán ra. Mà khi cô cởi bỏ quần áo, loại lực hấp dẫn này cơ hồ là trí mạng.

Anh nhìn cô, ngơ ngẩn trong nháy mắt, ca sĩ trong TV vừa lúc hát đến câu -
- "Anh nếu là yêu em vậy anh chính là tự tìm đến đui".

Cô tựa hồ như cười một chút, xoay người nằm xuống, kéo cánh tay anh, đem anh kéo đến trên người cô, vòng lấy cổ anh, hôn vành tai anh, cô cũng mơ hồ nghe thấy ca sĩ hát -- "Anh nếu yêu em vậy anh liền hủy ở trong tay em."

...

Hai người, có thể đều không rõ giờ phút này chính mình suy nghĩ cái gì.

Tóm lại, khi sự tình phát triển đến trình độ này, bọn họ ai cũng không phản kháng.

Tất cả liền xảy ra thực tự nhiên.

Lúc ban đầu, Hạ Kinh Chúc là có kháng cự, thậm chí là kháng cự nhiều lần nhưng không có một lần thành công.

Quá trình cự tuyệt đó có lẽ có thể dùng để thuyết phục chính mình sau này không cần áy náy tự trách.

Vậy Giang Gia Niên thì sao?

Cô chưa bao giờ có cảm thụ như giờ phút này, toàn thân tâm đều tập trung trên một điểm, anh hơi động một chút, cả người cô liền tê dại.

Cảm giác thực kỳ diệu.

Có lẽ đây chính là cảm giác độc đáo khi đàn ông và phụ nữ ở bên nhau đi, khó trách nhiều người thích truy đuổi cảm giác này, đúng thật rất có tư vị.

Cứ như vậy cô cũng không coi là thất bại bởi Lâm Hàn Dữ đi, anh ta không phải muốn kết hôn sao, vậy rất tốt, cô cũng không còn lần đầu tiên, đem lần đầu cho một người đàn ông như vậy, bất kể là bề ngoài hay những mặt khác đều rất hoàn mỹ, cũng không tính là thiệt thòi.

Kỳ thật cho tới nay, Giang Gia Niên trong mắt người bên ngoài chính là một người phụ nữ truyền thống lại biết nỗ lực, cô không dùng nhiều tinh lực để trang điểm bề ngoài, dùng càng nhiều thời gian để cố gắng làm việc, kiếm tiền mua nhà, làm cho người nhà sống những ngày tốt đẹp.

Trong mắt của cấp dưới, cô chính là sấm rền gió cuốn, bất cận nhân tình, thực sự không làm cho người thích, mỗi khi cô xuất hiện, mọi người đều im như ve sầu mùa đông, cô vừa đi, cũng không tránh khỏi việc đồng nghiệp ở sau lưng nói vài câu khó nghe.

Ở trong công ty, cấp dưới đối với cô đa phần là kính sợ, đối với phó tổng Hứa Hoan Nhan mới là tán thưởng và yêu thích.

Những cái đó cô cũng không thèm để ý.

Cô cho rằng người không liên quan nhìn cô như thế nào không quan trọng.

Thẳng đến khi cô nghe được tin kết hôn của Lâm Hàn Dữ và Hứa Hoan Nhan.

Editor: bà tác giả quá ác, một tý nước thịch cũng ko có. ☺

Chương 14

Khi đầu óc hôn hôn trầm trầm mà chìm vào giấc ngủ, trong đầu Giang Gia Niên vẫn hiện lên một màn cuối cùng kia, vẫn là ngày ở văn phòng đó, Hứa Hoan Nhan nói ra tin tức bọn họ muốn kết hôn, trên mặt Lâm Hàn Dữ có nụ cười miễn cưỡng cùng sự tiếc nuối trong đáy mắt.

Anh ta tựa hồ còn có lời chưa nói ra nhưng tới loại thời điểm này rồi, kể cả có nói gì cũng không còn quan trọng.

Đêm đã rất sâu.

Đồng hồ treo trên tường phòng khách sạn, Hạ Kinh Chúc ngồi ở mép giường, không chút để ý mà cài cúc áo sơ mi, ngẫu nhiên ngẩng đầu lên nhìn đã là 5h sáng.

Ngày mai anh không cần bay, có thể nghỉ ngơi cho nên không cần vội vàng rời đi hoặc là đến công ty.

Anh có thể ở lại đây, ở lại căn phòng tràn ngập mùi rượu cùng hơi thở ái muội nghỉ ngơi một lúc nữa.

Ngoái đầu lại nhìn, người phụ nữ thân mình trần trụi nằm ở trong chăn bông màu trắng, sợi tóc màu đen quấn quanh mặt cô, anh im lặng một hồi, duỗi tay kéo sợi tóc dính trên mặt cô ra, sườn mặt trắng nõn của cô liền hiện rõ.

Không phải một người phụ nữ khó coi, thậm chí nếu cô hơi trang điểm một chút sẽ vô cùng xinh đẹp.

Anh rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Hạ Kinh Chúc đứng lên, lấy hộp thuốc trong túi rút ra một cây, vón dĩ muốn đốt lên rồi lại nhìn thoáng qua người phụ nữ đang ngủ trên giường, sau đó im lặng đi tới cửa, kéo màn cửa lên, đẩy cửa đi ra ban công, đóng cửa lại, lúc này mới đốt thuốc.

Rõ ràng buổi tối hôm qua trời còn mưa phùn, lúc này lại trắng sáng sao thừa, bóng đêm mờ lẽ.

Thời tiết quả nhiên là thất thường giống thế sự vô thường.

Rõ ràng anh ghét nhất chính là loại phụ nữ nghiệp hình dôi trá, cư nhiên lại xảy ra quan hệ thân mật với đối phương, mà cảm giác của anh ngay lúc đó thể nhưng đáng xấu hổ lại là rất không tồi, có thể chờ đến sáng khi mặt trời mọc, người trong phòng, bao gồm cả anh đều sẽ hối hận đi.

Ai biết được.

Hút xong điều thuốc, Hạ Kinh Chúc đi về phòng, anh đi đến mép giường, vừa mới ngồi xuống, di động ném trên thảm kia lại vang lên, thanh âm không nhỏ, nếu tiếp tục như vậy có thể sẽ làm người đang ngủ bừng tỉnh, làm cô phải đối mặt với tàn cục trước mắt.

Có thể là cũng không hy vọng cô sẽ bắt đầu hối hận, Hạ Kinh Chúc nhặt di động lên ấn nghe, trong nước hiện tại là đêm khuya, thời gian này gọi điện thoại đến, nếu không phải là người có quan hệ không cận với Giang Gia Niên thì chính là có việc gấp.

Hạ Kinh Chúc đoán đúng rồi.

Người ở đầu điện thoại kia chẳng những có quan hệ không cận với Giang Gia Niên, cũng đích xác có việc quan trọng.

Thời gian ở Prague chậm hơn Trung Quốc bảy tiếng đồng hồ.

Trung Quốc hiện tại là rạng sáng 5h, Prague còn là 10h tối.

Anh tiếp điện thoại, còn chưa kịp nói gì, đầu điện thoại bên kia vang lên giọng nam trầm thấp nói: "Gia Niên, em nhất định đang ngủ đi." Anh ta hình như tâm tình không tốt lắm, ngữ điệu áp lực lại phức tạp, "Anh không muốn đánh thức em, nhưng anh cảm thấy nếu hiện tại anh không nói, về sau có thể sẽ không có cơ hội nói, thật ra anh cũng không muốn cùng Hoan Nhan kết hôn, anh vẫn luôn thích em, thật ra..."

Ngay thời điểm người đàn ông kia muốn nói ra đáp an, Hạ Kinh Chúc liền không nhanh không chậm mà mở miệng nói: "Ban ngày anh gọi lại đi, cô ấy đang ngủ."

Người ở đầu điện thoại bên kia ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu mới kinh ngạc nói: "Anh là ai? Gia Niên đâu?"

Những gì nên nói anh đã nói cho đối phương rồi, còn lại liền chờ người phụ nữ kia tỉnh lại sẽ giải thích có vẻ tốt hơn.

Hạ Kinh Chúc không trả lời người đàn ông trong điện thoại, mà là trực tiếp cắt đứt.

Trong chớp mắt cuộc trò chuyện kết thúc, anh buông di động, nhìn lướt qua tên hiển thị trên màn hình điện thoại.

Lâm Hàn Dữ.

Hạ Kinh Chúc hí hí mắt, anh hình như đã biết vì sao tối hôm qua Giang Gia Niên lại liều mạng uống rượu như vậy.

Sau khi say rượu tỉnh lại tất nhiên là cả người không thoải mái.

Nhưng mà loại cảm giác không khỏe này cũng sẽ không làm người mất trí nhớ.

Có lẽ trong nháy mắt Giang Gia Niên có chút phân không rõ chính mình đang ở nơi nào, nhưng rất nhanh cô đã phản ứng lại, hoàn cảnh bên người cũng không cho phép cô sắm vai người mất trí nhớ.

Tối hôm qua cô thật sự uống quá nhiều, say, nhưng say rượu cũng sẽ không làm cho người ta ngày hôm sau quên mất chính mình đã làm cái gì.

Giơ tay dè dè thái dương, cúi đầu nhìn thân thể trong chăn của chính mình, không manh áo che thân, lại nhìn nhìn người bên cạnh, người đàn ông dựa vào đầu giường đọc sách, đọc rất tự nhiên, biết cô tỉnh lại cũng không nói

chuyện, thậm chí cũng không nhìn cô, biểu tình trên mặt cũng không có biến hóa, nhìn nhìn sách, còn lật một tờ.

Giang Gia Niên nhìn một chút, anh đọc cũng không phải sách phức tạp gì, chính là một ít tạp chí của khách sạn đặt sẵn trong phòng, giới thiệu một chút đồ vật khoa học kỹ thuật, tranh minh họa đều rất tinh mỹ.

Đây cũng không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, anh không có đi mà không từ biệt, thậm chí cũng không có nhỏ mọn mà chỉ trích hành động tối hôm qua của cô.

Giang Gia Niên rất rõ ràng, tối hôm qua chính mình lặp đi lặp lại những hành động để người ta lưu lại, cưỡng bách người ta làm chút gì đó.

Tuy rằng nói cuối cùng anh cũng không có phản kháng, nhưng nguyên nhân gây ra vẫn là chính mình.

Đây là cô tự nguyện, cũng là cô tự mình gây ra, không trách người khác được.

"Cô tính ngồi ở đó nhìn đến khi nào?"

Anh vẫn ngồi đó đọc sách, tầm mắt cũng không hướng sang bên cạnh nửa phần, nói chuyện như thế, sợ là cảm giác được cô nhìn không chớp mắt.

Nói đến cũng thật trùng hợp, lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, lúc ở trên máy bay, đối thoại hình như cũng không sai biệt lắm.

Giang Gia Niên ngẩn ra vài giây, liền xoay người sang chỗ khác, kéo chăn ra thay quần áo.

Quần áo của cô cũng không vút đầy đất, ngược lại còn chỉnh tề mà đặt ở bên cạnh gối đầu của cô, không khó đoán ra là ai làm.

Hít vào một hơi, cầm quần áo nhanh chóng mặc vào, trong lúc này khó tránh khỏi có chút xấu hổ, cũng lo lắng người đàn ông phía sau nhìn cô, nhưng nghĩ lại, tối hôm qua cái gì nên nhìn đều đã nhìn qua, hiện tại cũng không cần che lấp.

Hơn nữa Hạ Kinh Chúc cũng không phải loại sắc quỷ cấp này, anh vẫn luôn xem sách, chính là sợ Giang Gia Niên ngại mở miệng nói anh tránh mặt một chút, anh đem tầm mắt đặt ở trên sách, cô nhiều ít sẽ thoái mái hơn chút.

Cô rất nhanh đã mặc xong quần áo, nửa ngồi ở mép giường thu thập đồ vật của chính mình. Di động, đồng hồ, kẹp tóc, đồ dùng cá nhân đều đặt ở trên ngăn tủ, giống như có trật tự mà sắp xếp như vậy, cô thu lại theo thứ tự, còn có thể liên tưởng đến bộ dáng khi Hạ Kinh Chúc giúp cô bày biện mấy thứ này.

Lắc lắc đầu, Giang Gia Niên nói cho chính mình không cần suy nghĩ nhưng chuyện đó nữa, nhanh chóng hoàn thành tất cả, rút cuộc nâng mắt lên nhìn người đàn ông.

Anh hẳn là đã sớm mặc xong quần áo, áo sơ mi không quá sạch sẽ, có thể nhìn thấy một ít vết bẩn, mặt Giang Gia Niên đỏ lên, liền biết là do chính mình gây ra, cô đứng lên, chần chờ vài giây thấp giọng nói: "Cái kia, áo sơ mi để tôi giúp anh xử lý một chút."

Rút cuộc Hạ Kinh Chúc ngẩng đầu lên từ trang sách, hơi nghiêng mắt liếc người phụ nữ câu nệ đang đứng ở mép giường, uy phong lẫm lẫm tối hôm qua tất cả đều không thấy, giống như con chim nhỏ cẩn thận, anh thu hồi tầm mắt, cúi đầu kiểm tra áo sơ mi của mình một chút, đứng lên, buông sách xuống, cởi từng nút từng nút áo sơ mi, sau đó thân trên trần trụi mà đưa áo sơ mi cho cô.

"Làm phiền cô."

Anh cũng đủ lễ phép khách khí, tuy rằng ngữ điệu vẫn lạnh như băng như cũ.

Giang Gia Niên không nói gì, chỉ gật đầu một cái, cầm áo sơ mi của anh cùng ba lô của mình đi vào toilet.

Mở cửa tủ quần áo ra, bên trong có một mặt gương, trong gương chiếu ảnh ngược tình hình trong toilet, Hạ Kinh Chúc lơ đãng mà nhìn lướt qua, nhìn thấy Giang Gia Niên lấy từ trong ba lô ra một cái bình nhỏ, bên trong hình

như có một ít nước, mở nút chai, cô dùng cái chai phun một chút nước lên chỗ vết bẩn của áo sơ mi, sau đó dùng máy sấy cần thận sấy khô.

Ước chừng qua mười phút, Giang Gia Niên ra khỏi toilet, vuốt vuốt tóc dài sau lưng, đưa áo sơ mi cho anh nói: "Chỉ đơn giản rửa sạch một chút, chắc sẽ không nhìn ra cái gì, nhưng anh về nhà tốt nhất vẫn nên giặt lại một lần."

Đây là đương nhiên.

Hạ Kinh Chúc không đáp lại, liền gật đầu cũng không có, cứ như vậy tiếp nhận áo sơ mi, lần nữa mặc lại trước mặt cô.

Dáng người anh cũng thật tốt, Giang Gia Niên cơ hồ quên mất tị hiềm, cứ như vậy nhìn chằm chằm thân hình cơ bắp cân xứng giấu ở dưới áo sơ mi, có câu nói đặc biệt nổi gần đây, hình như là "mặc quần áo thì gầy, cởi áo liền có thịt" đi, những lời này có thể dùng để hình dung dáng người hoãn mỹ của anh.

Cho nên tiếp theo nên làm gì đây?

Giống như cảm giác không xác định vừa rồi, điện thoại vang lên, cô nhanh chóng tiếp điện thoại giống như chạy trốn, di động nắm chặt trong tay như bảo bối, nói chuyện với người ở đầu bên kia đều vô cùng thân thiết.

"Alo." Ngữ điệu của cô mang theo chút khẩn trương, trừ bỏ cô còn có người đàn ông phía sau có thể cảm nhận được một chút.

Hạ Kinh Chúc đứng phía sau cô, chậm rãi quay lại nhìn cô một cái, cong cong khóe miệng không rõ ý tứ, cũng không vội vàng rời đi.

Bên này, điện thoại Giang Gia Niên là trợ lý gọi tới, trợ lý ở đầu bên kia xin lỗi về sai lầm tối hôm qua, thuận tiện hỏi cô nghỉ ngơi thế nào, cô có thể nói thế nào đây?

Hồi lâu sau, Giang Gia Niên mới ba phải nói: "Tôi rất tốt, cô đến công ty chưa? Tôi nhớ sáng nay có cuộc họp, giúp tôi dời lại một giờ, tối nay tôi mới có thể đến."

Trợ lý nhanh chóng đồng ý, lại nói với cô: "Đúng rồi Giang tổng, tối hôm qua nửa đêm chủ tịch gọi điện thoại cho tôi hỏi tình huống của cô, cô...nhận được điện thoại không?"

Trợ lý không dám nói thẳng ngữ khí của chủ tịch lúc đó không tốt lắm, hình như là vì cái gì đó mà vô cùng tức giận, vẫn luôn hỏi cô ta Giang Gia Niên rốt cuộc ở đâu, ở cùng ai, lúc ấy cô ta còn cảm thấy kỳ quái, nghĩ Giang tổng uống quá nhiều nên không nhận điện thoại chủ tịch mới tức giận, cho nên bây giờ mới hỏi.

Giang Gia Niên vừa nghe người khác nhắc đến Lâm Hàn Dữ, trong lòng liền lộ bộ một chút, nhanh chóng nói một câu "không nhận được" liền ngắt máy.

Một chương siêu dài, ư ư. Các nàng cmt cho t ít động lực đi. Truyện này dài quá.

Chương 15

Tiếp xong điện thoại, cô xoay người sang chỗ khác, Hạ Kinh Chúc đã thu thập thỏa đáng, áo khoác tây trang màu xám đậm vắt trên cánh tay, khẽ nâng cằm hướng về phía cửa, nhàn nhạt nói: "Ăn cơm."

Giang Gia Niên cũng không biết như thế nào, lại không phản đối, theo bản năng liền đi theo anh ra ngoài.

Đi đến hành lang, lúc chờ thang máy cô mới tự mắng chính mình ngu ngốc, rõ ràng trước mặt người khác đều tự nhiên thông dong, sao gặp người đàn ông này liền trở nên kỳ quái?

Không thể tiếp tục như vậy, mọi người đều là người trưởng thành, có một số việc đã xảy ra rồi thì không cần phải suy nghĩ thêm nữa.

Ở trong lòng thuyết phục chính mình như vậy, cửa thang máy mở ra, sau khi hai người đi vào, Giang Gia Niên liền nhìn phía trước nói: "Tôi nhớ đối diện khách sạn này có một nhà hàng không tồi, chúng ta qua đó ăn đi, tôi mời khách, xem như...Cảm ơn anh chiếu cố tôi tối hôm qua."

Ý của cô thật ra rất đơn giản, chính là anh đưa cô trở về, sau đó nghe cô biểu đạt xin lỗi, nào biết anh ta trực tiếp nhìn gương trong thang máy phản chiếu thần sắc vi diệu mà liếc cô, cô ngay lập tức liền cảm thấy lời nói của chính mình có vấn đề, dường như cô nên, chuẩn bị bồi thường anh ta một chút.

Có chút xấu hổ.

Không đúng, là vô cùng xấu hổ.

Cứ xấu hổ như vậy, bọn họ vẫn là đi đến nhà hàng Giang Gia Niên nói kia.

Nhà hàng đang phục vụ bữa sáng, thời gian bọn họ đến có hơi muộn nhưng vẫn còn kịp.

Tìm vị trí ngồi xuống, sườn mặt hai người đối diện cửa sổ, tầm mắt Giang Gia Niên trước sau đều đặt ở trên những chiếc xe đi qua đi lại ngoài cửa sổ, gọi hai ly đồ uống xong hai bên liền bảo trì trầm mặc, không khí giăng co tới cực điểm.

Hồi lâu sau, lúc cô cho rằng hôm nay liền cứ yên lặng như vậy mà ăn bữa sáng, sau đó ai đi đường này, làm như tất cả chưa từng phát sinh thì người đàn ông đối diện lại mở miệng.

Hạ Kinh Chúc là người có thể giữ im lặng, người đàn ông giỏi về trầm mặc, phần lớn thời gian anh đều không nói lời nào, anh ở vào hoàn cảnh này sẽ vô cùng dương dương tự đắc, tuyệt đối không chủ động phá vỡ cục diện này.

Một khi anh làm như vậy chính là thể hiện anh vô cùng để ý vấn đề anh muốn nói kế tiếp.

Giang Gia Niên theo thanh âm của anh ngẩng đầu lên, nghe thấy anh hỏi cô: "Lâm Hàn Dữ là ai?"

Giang Gia Niên ngơ ngẩn, kinh ngạc nhìn anh, theo bản năng nói: "Sao anh biết tên anh ấy?"

Khóe miệng Hạ Kinh Chúc giương lên, lộ ra nụ cười lãnh đạm lại châm chọc, anh bung ly nước lại không uống, nhẹ nhàng đóng đũa cái ly, chất lỏng bên trong lúc ẩn lúc hiện, bởi vì rất đầy, giống như có thể tràn ra nguy hiểm bất cứ lúc nào, giống như tâm tình của cô giờ phút này.

"Đêm qua cô vẫn luôn kêu cái tên này, tôi không muốn biết cũng khó."

Anh trực tiếp nói rõ sự thật như vậy làm trong nháy mắt Giang Gia Niên có chút nan kham.

Cô rũ mắt xuống, rất lâu sau đó mới nói: "Là người tôi thích trước kia."

Anh ngưng ngưng tầm mắt: "Trước kia?"

Lần này Giang Gia Niên nhìn thẳng anh, nói rất kiên định: "Đúng vậy, trước kia, đã kết thúc, người tồn tại luôn phải có quy tắc, có người thích tới một

thời điểm nhất định liền không thể tiếp tục thích, một khi tiếp tục chỉ mang đến bối rối cho nhau, cho nên là trước kia."

Người ta đều kết hôn rồi, còn thích người ta không phải là tiểu tam sao? Giang Gia Niên chưa bao giờ tự cho là thanh cao nhưng tuyệt đối sẽ không làm ra cái chuyện chen chân vào gia đình người khác.

Trong lúc nhất thời hai bên lại khôi phục không khí an tĩnh, anh vốn tưởng rằng cô sẽ không lại chủ động lên tiếng, hãy còn chìm trong bi thương, cơm nước xong sẽ vội vàng rời đi, sau đó hai bên sẽ không bao giờ có bất kỳ quan hệ gì nữa.

Trong suy nghĩ của anh, loại phụ nữ miệng cộc gan thô này thông thường đều sẽ nhát gan thích trốn tránh như vậy, nhưng rất ngoài ý muốn, Giang Gia Niên không tiếp tục im lặng, ngược lại chủ động nói chuyện.

Cô hỏi anh: "Anh thì sao?"

Anh thì sao?

Cũng chính là -- anh?

Hạ Kinh Chúc không nói chuyện, nhưng biểu tình kia phảng phất giống như đang hỏi lại cô, cho nên Giang Gia Niên lặp lại một lần: "Đúng vậy, anh đó. Anh thì sao? Anh có phụ nữ không?"

Lúc này đây Hạ Kinh Chúc lại im lặng thật lâu, lâu đến mức Giang Gia Niên cho rằng không nhận được câu trả lời.

Đồ ăn đều được đưa lên, hai người bắt đầu ăn cơm, ăn một hồi lâu, lúc sắp ăn xong anh mới buông đũa, nhìn chằm chằm mặt bàn nói một câu.

"Tôi không có phụ nữ."

Giang Gia Niên giật mình, ngoài ý muốn hỏi anh: "Không có? Là bây giờ không có hay là chưa từng có?"

Lúc này đây anh trả lời rất nhanh, hơn nữa tầm mắt từ mặt bàn chuyển lên mặt cô, nhìn cô chằm chằm: "Chưa từng có."

Giang Gia Niên theo bản năng nói: "Tôi không tin."

Hạ Kinh Chúc: "Vì sao?"

Cô hơi suy tư, ăn ngay nói thật: "Bởi vì thoát nhìn anh rất làm phụ nữ thích."

Hạ Kinh Chúc không rõ ý vị nói: "Đúng không?"

Cô đặc biệt kiên định nói: "Đúng vậy."

Vì thế anh hơi nhú mào, hỏi cô: "Vậy có làm phụ nữ như cô thích không?"

Giang Gia Niên: "...". Đây là đùa giỡn đi? Nhất định là như vậy, cô ngượng ngùng cười, đứng lên nói, "Tuổi của tôi hoàn toàn có thể làm chị của anh, anh vẫn là đừng đùa giỡn kiểu này." Tay vừa nhắc lên, liếc mắt nhìn đồng hồ, cô thay đổi ngữ khí nói, "Thời gian không còn sớm, hôm nay đến đây thôi, tôi đi trước, có duyên gặp lại."

Có duyên gặp lại, thật ra là cách nói văn nhã nhất của "Không cần gặp lại". Hạ Kinh Chúc nhìn theo cô một mình rời khỏi nhà ăn, đến ven đường đánh xe rời đi, từ đầu đến cuối đều không có quay đầu lại một lần, giống như tất cả tối hôm qua thật sự chỉ là một hồi nhân duyên sương sớm không quan hệ, sau hừng đông ai cũng không nhớ rõ, chuyện này có thể kết thúc hoàn mỹ.

Nhưng nếu, có người càng muốn nhớ rõ thì sao?

Tác giả nói: Ta phải giả cho Hạ cơ trưởng, giang tổng chúng ta đánh một trận đi!

Chương 16

Phòng họp công ty Duyệt Đồ.

Toàn viên trình diện, tổng giám đốc chủ trì hội nghị, tất cả đều thuận lợi lại thông dong.

Nữ trợ lý quan sát cấp trên một chút, có chút khác thường so với mọi lần, hình như bình tĩnh hơn không ít so với hôm trước, có lẽ là tối hôm qua nghỉ ngơi không tồi đi? Mặc kệ nói như thế nào, tất cả đều là suy đoán, tình huống thực tế như thế nào, chỉ có bản thân Giang Gia Niên biết.

Hơn ba giờ chiều, cô mới bớt bận việc một chút, chuẩn bị ăn bữa cơm đơn giản.

Cơm hộp đã sớm được gọi đến, để ở một bên đã nguội lạnh, vừa rồi trợ lý đi vào hỏi cô có muốn hâm nóng một chút không, cô từ chối, hiện tại cầm hộp cơm lạnh lại có chút hối hận.

Thôi, cứ như vậy đi, rốt cuộc thì người đàn ông sẽ luôn "trùng hợp" mang đồ ăn nóng hầm hập đến cho cô sau khi hết bận việc, sẽ phải kết hôn cùng người khác, về sau cô phải học cách thích ứng sinh hoạt ăn cơm lạnh.

Mở nắp hộp cơm, lấy đĩa ra, Giang Gia Niên đang chuẩn bị ăn thì điện thoại ở một bên rung lên, cô cũng không nhìn, trực tiếp nghe luôn, còn thuận tiện ăn một miếng cơm, nhai nuốt nói: "Xin chào, tôi là Giang Gia Niên."

Chẳng qua mới có mấy ngày không nói chuyện, người ở đầu điện thoại bên kia đã cảm thấy thanh âm của cô như đã lâu không được nghe, một lúc sau mới nói một câu: "Em đang ăn cơm?"

Giang Gia Niên nghe được, động tác nhai nuốt dừng lại trong nháy mắt, cô vội vàng nuốt xuống, cầm cái ly lên uống một ngụm nước, một hồi lâu mới nói: "Lâm Đồng?"

Rất nhiều thời điểm quan hệ thay đổi đều bắt đầu từ xung hô, trước kia cô vẫn luôn gọi tên của anh, nhưng lần này lại gọi Lâm Đồng vô cùng xa cách, đặc biệt nghe được xung hô này, tâm tình Lâm Hàn Dữ cũng đã không tốt lắm, càng đừng nói đến đề tài kể tiếp bọn họ muốn nói.

Thật ra anh ta muốn trực tiếp hỏi "Người đàn ông kia là ai?", nhưng vấn đề như vậy, lấy thân phận của anh ta căn bản không có lập trường để hỏi.

Anh ta nhẩn một lúc lâu mới tìm ra một cách phù hợp thân phận nhất để nói: "Tôi qua ăn cơm cùng hãng bay An Bình thuận lợi chứ?"

Giang Gia Niên không nghi ngờ gì anh ta, vô cùng nghiêm túc nói: "Đúng vậy, vô cùng thuận lợi, sắp tới tôi sẽ bay đến Mỹ một chuyến, làm một chút công việc cuối cùng, sau khi tôi trở lại liền có thể ký hợp đồng."

Nói đến công việc, cô vẫn chuyên nghiệp cùng lưu loát như vậy, Lâm Hàn Dữ bên này vẫn là buổi sáng, anh ta đứng trên ban công ngửa đầu nhìn bầu trời sáng sớm, lại yên lặng một đoạn thời gian thật dài mới nói: "Đêm qua anh có gọi điện thoại cho em." Ngừng một chút, anh ta đè thấp âm lượng, cảm xúc nặng nề nói, "Tiếp điện thoại là một người đàn ông."

Ký ức quay trở lại tới hôm qua, tất cả những chuyện phát sinh giống như ấn ký khắc vào trong đầu Giang Gia Niên, cô muốn quên cũng khó.

Nguyên nhân chính là vì ký ức vẫn còn mới mẻ cho nên vấn đề này mới không dễ trả lời.

Cô không trả lời làm Lâm Hàn Dữ càng thêm miên man suy nghĩ, anh ta đã không ngủ, nói chuyện ngay cả thanh âm cũng mang theo sự mệt mỏi.

"Gia Niên, ngày hôm qua muộn như vậy em còn ở cùng một người đàn ông khác, anh không thể thuyết phục chính mình đó là ba của em hoặc người nhà nào khác, em ở một mình, không ai rõ ràng hơn anh, em có thể nói cho anh... Người đàn ông kia là ai không?"

Lời nói của anh ta kéo dài lại thương cảm, có thể rõ ràng nhận ra anh ta để ý và lo lắng cho cô, nhưng càng như vậy Giang Gia Niên lại càng thấy phiền chán, chính bởi vì anh ta luôn có những lời nói cùng hành động ái muội như

vậy mới làm cô luôn hiểu lầm, cuối cùng còn mất hết mặt mũi trước mặt người phụ nữ mình ghét nhất, như vậy chẳng lẽ còn không đủ sao? Bây giờ anh ta sắp kết hôn rồi, nói với cô những lời này có ý nghĩa gì chứ?

Trong lòng nghĩ như vậy nên khi mở miệng ngữ khí của Giang Gia Niên cũng không tốt lắm, cô không trực tiếp trả lời, chỉ hỏi anh ta: "Người đàn ông kia là ai đối với anh rất quan trọng sao?"

Lâm Hàn Dữ không biết nên trả lời như thế nào.

Trên ban công có thêm một người, Hứa Hoan Nhan mặc áo ngủ đứng ở đó, hai tay khoanh trước ngực, im lặng mỉm cười mà nhìn anh ta.

Bên này Giang Gia Niên không đợi câu trả lời, trực tiếp nói với anh ta: "Lâm Đồng, tôi rất cảm kích anh thưởng thức tôi nhưng mong anh về sau đừng dễ dàng nói ra những lời dễ làm người ta hiểu lầm, anh đã sắp kết hôn, kể cả anh không tôn trọng tôi cũng mong anh tôn trọng vợ của anh. Tạm biệt."

Nói xong liền dứt khoát ngắt điện thoại, ở bên phía Giang Gia Niên là lo lắng chính mình nếu tiếp tục nói sẽ không nhận được ghen ngào, cho nên nhanh cắt đứt một chút. Nhưng ở bên phía Lâm Hàn Dữ liền cho rằng cô không còn hảo cảm với anh, thậm chí nhiều lời vài câu đều cảm thấy bị mạo phạm.

Thu hồi di động, Lâm Hàn Dữ cúi đầu im lặng một lúc mới nhìn Hứa Hoan Nhan, miễn cưỡng cười nói: "Em tỉnh rồi."

Hứa Hoan Nhan vuốt vuốt tóc, nói: "Em đã tỉnh từ sớm rồi, lúc anh nửa đêm không ngủ được đi gọi điện thoại cho người phụ nữ khác."

Lâm Hàn Dữ nao nao, không nói gì.

Hứa Hoan Nhan tiếp tục cười nói: "Hàn Dữ, mặc kệ tâm ý trước kia của anh như thế nào, hiện tại anh muốn kết hôn với em, hôm nay chúng ta liền phải đi chụp ảnh cưới, em muốn anh hiểu rõ, những việc đã quyết định cũng không thể lùi lại hay đổi ý."

Lâm Hàn Dữ không đáp lại lời nào, chỉ tiếp tục im lặng.

Có lẽ chỉ có chính anh ta biết, di động bị anh ta nắm chặt trong tay, cơ hồ muốn nứt ra.

Chương 17

Hai ngày sau.

Sân bay.

Tòa nhà quốc tế hình tháp, mỗi người trong phòng chờ khác biệt về quốc tịch những điều im lặng mà làm việc của mình, Giang Gia Niên cũng vậy.

Cô để notebook ở đầu gối, dựa vào trên sofa chỉnh sửa PPT ngày mai cần dùng khi tới Mỹ, thẳng đến khi có tiếng nhắc nhở đăng ký vang lên mới cất notebook, đeo ba lô rời khỏi phòng chờ.

Hôm nay vẫn là chuyến bay của hãng bay An Bình bởi vì Duyệt Đồ hợp tác với An Bình, vé máy bay được giảm giá, đương nhiên sẽ ưu tiên đặt vé máy bay của An Bình.

Chuyến bay AP591, cũng là máy bay boeing, bộ phận hành chính bên kia thấy lần trước cô đi thuận lợi nên lần này không nghĩ nhiều, tiếp tục đặt loại máy bay này, bởi vì thời gian thích hợp, chỉ có chuyến bay này là bay thẳng. Giang Gia Niên cũng không nghĩ nhiều, ngồi loại máy bay gì tóm lại cũng đều không khỏe, vậy nên vấn đề này cũng không còn quan trọng.

Bây giờ cô chỉ hy vọng lần bay đi Mỹ này ngàn vạn lần không phải là đội bay lần trước phục vụ.

Chỉ là, khi cô bước lên máy bay, nhìn thấy tiếp viên hàng không đứng ở cửa cabin, tâm tình vẫn có chút vi diệu.

Đều là gương mặt quen thuộc.

Cô không nhiều lời, tìm vị trí của mình ngồi xuống, chờ những hành khách khác đăng ký xong, sau thông báo của Tiếp viên trưởng liền vang lên âm thanh quảng bá của cơ trưởng, quả nhiên vô cùng quen thuộc.

Là thanh âm của Hạ Kinh Chúc.

Tiếng anh của anh vẫn tiêu chuẩn mê người như vậy, nói thông báo thuần thực mà dễ nghe, người khác nghe được sẽ cảm thấy cảnh đẹp ý vui, cô nghe được lại cảm lòng không đau mà nhớ tới buổi tối mấy ngày trước kia, anh thờ dốc ở bên tai cô, âm thanh giàu có mà từ tính.

Giang Gia Niên đề đề thái dương, cảm thấy sống lưng như có gió lạnh lướt qua, thật ra cô đối với Hạ cơ trưởng không có ý nghĩ không an phận, chỉ là cô không khéo lại một lần nữa ngồi trên máy bay anh điều khiển, không hiểu người ta có cảm thấy cô muốn quán lấy anh hay không.

Nghĩ như vậy, máy bay dần dần bắt đầu cất cánh, bệnh cũ lại tái phát, Giang Gia Niên không khỏi ngừng thở, sắc mặt trở nên không tốt lắm.

Nữ hành khách ngồi bên cạnh phát hiện cô khác thường, chần chờ hồi lâu vẫn hỏi: "Tiểu thư, cô không sao chứ?"

Giang Gia Niên quay đầu nhìn lại, cười cười tỏ ý xin lỗi: "Tôi không sao, ngại quá, ảnh hưởng đến cô sao?"

Nữ hành khách lắc đầu, đơn giản nở nụ cười, nhưng có thể nhìn ra được chắc chắn là cô ấy bị ảnh hưởng rồi, rốt cuộc muốn bắt đầu mười mấy giờ bay, trên đường bất kỳ chuyện gì cũng có thể xảy ra, không ai hy vọng mình ngồi gần một người có thể phát bệnh bất cứ lúc nào.

Đúng vậy, mười mấy giờ bay.

Việc này đối với Giang Gia Niên mà nói sao lại không phải một loại thử thách chứ.

Khoang điều khiển, nhìn danh sách hành khách trong tay, Hạ Kinh Chúc hơi hơi nhướn mày, thần bí mà gọi lên khoe miệng.

Phó phi công Hình Chu nhìn thấy, cười hỏi anh: "Anh Kinh Chúc, anh cười cái gì vậy?"

Hạ Kinh Chúc ngược mắt nhìn cậu ta, bởi vì hai người đều mang kính râm màu đen cho nên khó có thể phân biệt ánh mắt lẫn nhau, nhưng từ trên

người mình bắt đầu có cảm giác lông tơ dựng đứng, Hình Chu dám khẳng định, hiện tại ánh mắt của cơ trưởng tiên sinh nhất định không thân thiện.

"Tôi cười sao?" Anh hỏi như vậy.

Hình Chu theo đúng sự thật nói: "Cười, thừa dịp còn chưa cất cánh, có muốn em chụp giúp anh một tấm hình hay không?"

Hạ Kinh Chúc nhìn lướt qua di động của Hình Chu, làm lơ vui đùa của đối phương, quay mặt đi nhìn hình ảnh phía bên ngoài cửa sổ, bọn họ sắp cất cánh, mười mấy giờ kế tiếp, trên máy bay này, khoảng cách của anh với người phụ nữ kia cực kỳ nhỏ bé.

"Được rồi, anh không cần chụp thì anh chụp giúp em một tấm đi."

Hình Chu nóng lòng muốn thử mà đưa điện thoại cho Hạ Kinh Chúc, Hạ Kinh Chúc ném điện thoại lại cho cậu ta, nhàn nhạt hỏi: "Chụp ảnh? Cũng có thể. Xem hết số liệu phi hành chưa?"

Hình Chu sửng sốt, mặt đeo mắt kính râm ngây ngốc, sau khi phản ứng lại lập tức bắt đầu mở FMS (máy tính quản lý phi hành), đưa số liệu hôm nay vào, Hạ Kinh Chúc nhìn cậu ta, ngữ điệu sâu thẳm, không nhanh không chậm nói: "Đây là việc nên làm trước khi hành khách hoàn thành đăng ký, bây giờ cậu mới làm, hiện tại tôi chỉ là thấy nếu để Lâm cơ trưởng biết thì cậu đoán xem khi xuống máy bay sẽ như thế nào?"

Khi bay đường dài, các công ty hàng không đều sẽ trang bị hai đội bay, trong đó có bốn phi công, cho nên hôm nay trên máy bay không chỉ có hai phi công là Hạ Kinh Chúc và Hình Chu mà còn có người khác, đó là Lâm cơ trưởng Lâm Đồng và phó phi công ông ta phụ trách Trần Phong.

Nói đến hai người này, đúng là oan gia với Hình Chu.

Đầu tiên là Trần Phong, vị phó phi công này cùng Hình Chi chân trước chân sau tiến vào công ty, hai người có chênh lệch về thiên phú phi hành, Hình Chu không bằng Trần Phong, học tập cũng không nỗ lực bằng Trần Phong, mà Trần Phong vẫn coi sự nghiệp phi hành là thần thánh không thể xâm

phạm, Hình Chu lấy thái độ cà lơ phất phơ như vậy lại có thành tích không sai biệt lắm với chính mình khiến cho Trần Phong rất bất mãn.

Tiếp theo, Lâm cơ trưởng mang theo Trần Phong, là cùng chức vị với Hạ Kinh Chúc trong công ty. Nhưng Lâm cơ trưởng là lão cơ trưởng, năm nay gần năm mươi tuổi, đã làm trong ngành này mấy chục năm, chưa bao giờ có người có thể dao động địa vị của ông ta, Hạ Kinh Chúc là người đầu tiên.

Ở trong công ty, mỗi người đều hiểu hai đội bay này không hòa thuận, nhưng cố tình bọn họ lại luôn cùng nhau bay, vì thế mỗi lần bay đều có vẻ có chút ý vị sâu xa.

Lúc này Hạ Kinh Chúc nhắc tới Lâm cơ trưởng, Hình Chu cũng biết chính mình qua loa sẽ dẫn đến hậu quả gì, ngay lập tức không dám ngắt đầu, nói: "Anh Kinh Chúc, em này không phải...Ngày hôm qua chơi quá muộn, có chút hưng phấn quá độ, anh tha cho em lần này đi, ngàn vạn lần đừng nói với Lâm cơ trưởng? Anh cũng biết ông ấy là bất cận nhân tình."

Nói đến đây cậu ta tháo kính râm lộ ra ánh mắt cầu xin Hạ Kinh Chúc, đáng tiếc Hạ Kinh Chúc căn bản không đi nhìn, anh đã sớm phát hiện ra sai lầm của cậu ta, lại không nhắc nhở, chờ tới bây giờ mới nói, chính là muốn cho Hình Chu ăn một một chút, như vậy lần sau cậu ta mới có thể nhớ kỹ.

Anh mở đại an toàn đèn tín hiệu, để nhân viên đội bay tiến hành kiểm tra, sau khi đảm bảo tất cả các máy móc, tiếp theo bắt đầu kiểm tra số liệu Hình Chu đưa vào.

Cậu ta đã qua loa tạo ra một sai lầm, vậy cậu ta cũng phải phụ trách những vấn đề có thể xảy ra.

Ở FMS lưu trữ phần lớn số liệu các chuyến bay của công ty hành không, sau khi Hạ Kinh Chúc kiểm tra số liệu xong, đưa số hiệu tương ứng vào, FMS tự động hình thành đường hàng hải, Hình Chu thấy vậy, nhanh chóng lấy biểu đồ chuyên chở hành khách, căn cứ con số trên FMS đưa tốc độ phi hành vào, mở đèn lên, đóng lại chốt mở.

Cuối cùng Hạ Kinh Chúc xác nhận công tác chuẩn bị đã xong, ngồi xuống chờ một lát, Lâm cơ trưởng cùng phó phi công liền tiến vào khoang điều khiển, bọn họ vừa mới ngồi xuống, khoang điều khiển liền nhận được điện thoại của Ân Mạn, cô ấy dùng microphone ở bên ngoài sườn khoang điều khiển gọi đến cho anh, ôn nhu nói: "Hạ cơ trưởng, chuẩn bị trong khoang máy bay đã xong."

Editor: quy trình bên trên t cũng ko hiểu lắm. có gì sai sót mong mn bỏ qua.

Chương 18

Hạ Kinh Chúc chỉ "ừ" một tiếng giống như không cảm giác được ngữ điệu dịu dàng dễ nghe của Tiếp viên trưởng xinh đẹp, trực tiếp cắt đứt trò chuyện, để Hình Chu xin sự cho phép của bộ môn quản lý.

Lâm cơ trưởng vốn dĩ muốn nói gì đó nhưng Hạ Kinh Chúc quyết đoán mà tự hành động tất cả như thể làm những lời ông ta muốn nói lại nuốt trở vào, không nói ra được.

Người trẻ tuổi tài cao là chuyện tốt nhưng quá mức "đầy hứa hẹn", "Mục vô tôn trưởng" (*), vậy cũng không được.

() mục vô tôn trưởng: ý chỉ không tôn trọng trưởng bối*

Lâm Đồng hơi híp mắt, hừ một tiếng trong lòng, sắc mặt không tốt lắm thu hồi tầm mắt.

Trần Phong nhìn chằm chằm Hạ Kinh Chúc và Hình Chu một hồi không tiếng động, Hình Chu chợt dạ cúi đầu, giống như cậu ta đã làm ra chuyện gì không có mặt mũi ngẩng đầu, Trần Phong suy tư một chút trong lòng, trao đổi thần sắc với Lâm Đồng.

Ánh mắt Lâm Đồng hơi ngưng lại, tầm mắt chuyển đến trên dụng cụ điều khiển tinh vi của khoang điều khiển máy bay, chuyến bay này sẽ bay liên tục mười mấy giờ, trong lúc đó máy bay không thể xảy ra bất cứ vấn đề gì, bọn họ chịu trách nhiệm sự an toàn của mấy trăm người, một khi có vấn đề sẽ là trí mạng.

Đúng vậy, trí mạng.

Lâm Đồng lấy di động ra, chuẩn bị đóng cửa, đúng lúc này di động vang lên âm báo, trên màn hình xuất hiện một tin nhắn.

Tin nhắn này là từ Trần Phong cũng đang đùa nghịch di động ở bên cạnh, vốn dĩ cũng không phải cái việc gì đáng giá để bát quái, nhưng sau khi xem xong nội dung tin nhắn, sắc mặt Lâm Đồng trở nên vô cùng khó coi.

Từ ngữ trên tin nhắn rất ít, mỗi chữ đều hiện lên tin tức, nhưng đặt cùng một chỗ lại có chút không quá tin tưởng. Ông ta nhanh chóng đứng lên, muốn xuống máy bay kiểm tra chút gì đó, nhưng Trần Phong kéo ông ta lại, trao đổi một ánh mắt với ông ta.

Hạ Kinh Chúc mang kính râm nhàn nhạp nhìn lại, khinh mạn nói: "Lâm cơ trưởng, đã được cho phép cất cánh, ngài muốn đi đâu?"

Lâm Đồng nhấp môi, không vội trả lời, ngay lúc đó Trần Phong thấp giọng nói, ý tứ chỉ đạo: "Su phó, ngài ngồi xuống đi, tất cả không phải đều ổn thỏa rồi sao? Vừa rồi những nơi chúng ta phụ trách đều tiến hành kiểm tra rồi, Hình Chu cũng xong, Hạ cơ trưởng cũng tốt, ngài và tôi đều tốt, ngài còn muốn làm gì vậy?"

Tất cả đều đã kiểm tra qua, mỗi người phụ trách một vài nơi, từng người gánh vác trách nhiệm riêng biệt.

Ánh mắt Lâm Đồng lấp lóe một chút, theo bản năng nhìn về phía Hình Chu, cậu ta cho rằng chính mình qua loa đã bị phát hiện, sợ tới mức cả người run run, lập tức nói: "Lâm cơ trưởng, tôi biết sai rồi, lần sau tôi sẽ không bao giờ qua loa, nhất định vừa lên phi cơ liền ghi chép số liệu, lần này ngài tạm tha cho tôi đi, được chứ?"

Đây là chưa đánh đã khai, Hạ Kinh Chúc như có điều suy nghĩ mà liếc Lâm Đồng cùng Trần Phong một cái, Hình Chu là có tật giật mình nhưng anh lại cảm thấy, nguyên nhân của việc này tuyệt đối không tầm thường như thế.

Một lát sau.

Lâm Đồng vẫn luôn im lặng lạnh mặt ngồi xuống, Hình Chu thấy vậy liền biết khó mà thoát một kiếp này, ngay lập tức ôm đầu.

Khoang máy bay, không cảm giác được sóng ngầm cuộn cuộn của khoang điều khiển, ở khoang hạng nhất, Giang Gia Niên đã cố gắng bắt đầu ngủ, trước khi lên máy bay cô đã uống một viên thuốc say xe, cũng không phải cô say máy bay, mà là loại thuốc thông thường uống vào sẽ làm người ta

buồn ngủ, một khi ngủ được sẽ không còn tồn tại khủng phi chứng, mỗi lần bay đường dài cô đều sẽ làm như vậy.

Rất nhanh, máy bay bắt đầu chuyển động, việc này đại biểu cho việc rất nhanh có thể bay lên.

Giang Gia Niên cố gắng hồi lâu vẫn không thể ngủ.

Cô không cam lòng mà mở mắt ra, nhìn phương hướng khoang điều khiển, cảm xúc trong lòng có chút vi diệu.

Từ Giang Thành bay đi New York, Mỹ phải bay qua Đông Kinh, Hong Kong, San Francisco, Los Angeles và Chicago, tuyến đường bay qua biển, mười lăm tiếng đồng hồ.

Mười lăm tiếng đồng hồ này cô có thể nhìn thấy Hạ Kinh Chúc hay không? Anh ta có thể nhìn danh sách hành khách phát hiện tên cô hay không?

Nếu anh ta thật sự cho rằng cô cố ý ngồi máy bay này theo anh ta thì làm sao bây giờ?

Đủ loại suy nghĩ nảy lên trong đầu Giang Gia Niên, cho nên cô càng không ngủ được, chính lúc này Ân Mạn xuất hiện.

Vẻ mặt cô ta vốn dĩ tươi cười dịu dàng, muốn đi đến kéo màn lên, nhưng khi tầm mắt thấy Giang Gia Niên ngồi ở khoang hạng nhất, tươi cười lập tức biến mất.

Cô ta nhớ tới một việc.

Ngày đó sau khi cùng người Duyệt Đồ ăn uống xong, Hạ Kinh Chúc không về nhà.

Vì sao cô ta biết anh không về nhà?

Bởi vì sau khi người Duyệt Đồ đưa cô ta về đến nhà, cô ta lại nhanh chóng gọi taxi đến dưới lầu nhà anh.

Cô ta đợi một buổi tối đều không chờ được anh.

Buổi tối đó anh cùng ai ở bên nhau?

Từ từ ánh mắt Ân Mạn trở nên mịt mờ mà ngờ vực, Giang Gia Niên hơi chau mày, chuyển tầm mắt.

Hành động này trong mắt Ân Mạn chính là chốt dạ.

Chương 19

Độ cao một ngàn thước Anh, cảnh sắc bên ngoài khoang điều khiển cực kỳ mỹ lệ, người có thể nhìn thấy cảnh đẹp chân thật như vậy trước nay đều không nhiều lắm.

Hình Chu thao tác máy bay ở tư thế thẳng bằng, Hạ Kinh Chúc phối hợp với cậu ta thu hồi hạ cánh cùng khâm cánh của máy bay, chờ Hình Chu chuyển sang chế độ điều khiển tự động, công việc của bọn họ cũng đến lúc có thể nghỉ ngơi một chút.

Thời gian nghỉ ngơi này, Lâm cơ trưởng dùng để trách cứ Hình Chu, Trần Phong ở bên cạnh nhìn, thường thường phát ra tiếng cười khinh miệt, Hình Chu không khỏi hướng ánh mắt cầu cứu về phía Hạ Kinh Chúc, những anh là người phụ trách Hình Chu, lại đứng ngoài cuộc mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thời tiết hôm nay không tồi, nhìn đám mây xanh thắm bên ngoài khoang máy bay là có thể phán đoán ra.

Thời tiết như vậy, sau khi tuần tra cao tốc xong, khoang điều khiển chỉ cần lưu lại hai người giám sát là được, hai phi công còn lại hoàn toàn có thể đến phòng nghỉ để nghỉ ngơi một chút.

Dựa trên lưng ghế dựa, Hạ Kinh Chúc đeo kính râm làm cho ánh mặt trời ngoài cửa sổ cũng không quá chói mắt, nhưng dừng lại một chút, anh liền giơ tay tháo kính râm, nhìn qua người vừa mắng Hình Chu, khó hiểu vì sao anh lại làm như vậy, rõ ràng sau khi tháo kính râm xuống gần như anh không mở mắt ra được.

"Anh Kinh Chúc, anh nghĩ cái gì vậy?"

Đây là thắc mắc của Hình Chu.

Thật ra cũng là thắc mắc của Hạ Kinh Chúc.

Anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

Nếu thuận lợi bay từ Giang Thành đến New York mười lăm tiếng đồng hồ, là thời gian hơn nửa ngày, rõ ràng không nên có liên hệ gì với người phụ nữ kia nhưng hiện tại anh lại cảm lòng không đậu mà nghĩ có nên nhanh chân đến nhìn cô hay không.

Đương nhiên cũng chỉ là nhìn mà thôi, bởi vì khoảng hạng nhất xa hoa hôm nay đã ngồi đầy, anh không có biện pháp ở lại nơi đó.

Hạ Kinh Chúc nhú nhú mày, rũ mắt nhìn danh sách hành khách, luôn cảm thấy chỗ ngồi của ba người còn lại vô cùng chướng mắt.

Cũng đúng lúc này, anh trả lời vấn đề của Hình Chu.

"Tôi suy nghĩ cái gì? Tôi cũng không biết."

Hình Chu ngoài ý muốn nhìn anh, cậu ta ở hãng bay An Bình mấy năm nay, phần lớn thời gian đều đi theo Hạ Kinh Chúc học tập, thật ra bọn họ cũng không kém nhau nhiều tuổi, nhưng Hạ Kinh Chúc đã lên vị trí cơ trưởng, khác biệt vẫn là rất lớn. Nhưng mà Hình Chu cũng không sinh ra cảm xúc ghen ghét hoặc là khinh thường đối với anh, bởi vì bất kể là phương diện kỹ thuật hay năng lực, Hạ Kinh Chúc đều là đối tượng cậu ta kính nể.

Anh chưa bao giờ biết, giống như vĩnh viễn đều bày mưu lập kế, việc gì cũng đều có thể không chế, mỗi ngày máy bay bay lên, anh liền sẽ trở thành người chỉ huy không trung, cũng sẽ có thời điểm không biết suy nghĩ của chính mình.

Phát hiện như vậy làm Hình Chu bỗng nhiên ý thức được, hóa ra Hạ Kinh Chúc cũng chỉ là người bình thường, cũng sẽ có cảm xúc bình thường.

Tưởng tượng như vậy, Hình Chu lộ cộc mà cười cười, cảm xúc suy sút do vừa rồi bị trách cứ cũng tiêu tán không ít. Rất nhanh Hạ Kinh Chúc lại một lần nữa đeo kính râm lên, máy bay bay lên cao hơn một chút, cảnh sắc bên ngoài cabin cũng chuyển biến theo, thẳng đến trước mắt, bọn họ đều không nhận được tin tức dự báo thời tiết xấu, cũng không phát hiện vấn đề gì, về cơ bản hôm nay sẽ là một hành trình thuận lợi bình an lại nhàm chán.

Nhưng mà hành trình nhàm chán trong mắt bọn họ, ở chỗ Giang Gia Niên lại có chút đặc sắc.

Cô căn bản là không ngủ được, cô có thể cảm nhận rõ ràng khi máy bay bay lên, tâm của cô cũng treo ở trên máy bay, máy bay lên càng cao, cô giương mắt nhìn màn hình khoang máy bay, luôn cảm thấy sau khi lên một độ cao mới cô sẽ trực tiếp hít thở không thông.

Nữ hành khách ngồi bên cạnh lại bị dọa một lần nữa, có chút miễn cưỡng hỏi cô: "Cô có sao không? Có cần tôi giúp tôi gọi tiếp viên hàng không không?"

Giang Gia Niên nghiêng đầu, cái trán chảy ra chút mồ hôi, nhìn ra được cô nhẫn nại đến có chút cố sức, nhưng vì để cho người khác có hành trình thuận lợi bình an, cô vẫn giải thích một chút nói: "Thật xin lỗi, tôi có chút sợ độ cao, một lúc sẽ tốt thôi, không có vấn đề gì, cô đừng lo lắng."

Hóa ra là sợ độ cao sao? Nữ hành khách tự nhiên cười cười nói: "Cô sợ độ cao vì sao còn muốn ngồi máy bay? Đây không phải là muốn tra tấn chính mình sao?"

Đúng vậy? Vì sao rõ ràng có khủng phi chúng còn lựa chọn hành trình bay xa xôi như vậy? Vì sao muốn tra tấn chính mình đây? Giang Gia Niên từng vô số lần hỏi qua chính mình vấn đề này, mỗi lần tại thời điểm bị giày vò đều yên lặng thề sẽ tuyệt đối không có lần tiếp theo, lại có công tác như vậy liền đem cơ hội nhường cho người khác, cùng lắm thì cho Hứa Hoan Nhan, ngẫu nhiên bại bởi đối thủ vài lần cũng không có quan hệ gì.

Nhưng sự thật là, thua vài lần chính là có chuyện, không ai lại cam tâm tình nguyện bại bởi tình địch của mình, đem cơ hội công tác nhường cho đối phương, mặc dù khả năng kia sẽ làm chính mình không thoải mái.

Giang Gia Niên có chút tiều tụy mà cười cười, lấy ra quyển tạp chí ở cạnh chỗ ngồi để giết thời gian, đó là tạp chí của hãng bay An Bình, bên trong giới thiệu về công ty cùng một chút tóm tắt về tiếp viên hàng không và cơ trưởng, Giang Gia Niên mở ra nhìn chỉ muốn dời lực chú ý, sau khi mở ra cũng đích xác dời tầm mắt, nhưng chuyển dời tầm mắt cũng làm người có chút đau đầu.

Lật chưa được vài tờ liền xuất hiện ảnh chụp Hạ Kinh Chúc mặc chế phục, đương nhiên không phải một mình anh, bên cạnh còn có vài người, nhưng anh ngồi ở chính giữa làm người ta chú ý nhất, người khác căn bản không có biện pháp chuyển tầm mắt khỏi người anh.

Anh mặc chế phục phi công, cổ tay áo là bốn vạch vàng, người bên cạnh cũng là như vậy, quần áo này, mỗi người đều giống nhau nhưng chỉ riêng anh là mặc ra một loại hương vị đặc biệt.

Cầm dục, cao ngạo, lạnh nhạt, văn nhã, mỗi một từ đặt ở trên người anh đều không đủ để hình dung.

Nữ hành khách bên cạnh trong lúc vô tình liếc mắt tap chí trong tay cô một cái, nhìn thấy bức ảnh kia cũng kinh ngạc một chút, mỉm cười nói: "Vị này, thật soái." Cô ấy vươn ngón tay chỉ chỉ, ngón trỏ dừng ở trên mặt Hạ Kinh Chúc, Giang Gia Niên sững sốt một chút, cũng theo bản năng duỗi tay chạm vào một chút, phảng phất như có thể cảm nhận được một tia độ ẩm, giống như chạm vào da thịt chân thật của anh, sợ tới mức cô nhanh chóng thu hồi tay.

Nữ hành khách không rõ vì sao cô lại kỳ quái như vậy, lẩm bẩm một câu cũng không nói chuyện nữa, Giang Gia Niên cảm thấy chính mình nhất định bị coi là quái dị hoặc là bệnh tâm thần.

Thật ra trạng thái hiện tại của cô cũng tám chín phần mười.

Chỉ sờ ảnh chụp của người ta một chút, cư nhiên sẽ cảm thấy cô sờ đến chính anh, này không phải rối loạn tâm thần thì là cái gì?

Nghĩ như vậy, Giang Gia Niên lại cảm lòng không đậu mà duỗi tay đi chạm vào một chút, cô không biết, trong khoảng thời gian cô thất thần này, máy bay đã lên đến độ cao tuần tra, khoang máy bay đã bắt đầu phục vụ, Ân Mạn kéo màn ra, chuẩn bị tiến hành phục vụ hành khách, đi đến chỗ của Giang Gia Niên, vừa vặn nhìn thấy cô đang duỗi tay chạm vào mặt Hạ Kinh Chúc trên tạp chí.

Tiếp viên hàng không trẻ tuổi Dương Dương vẫn luôn đi theo bên người Tiếp viên trưởng, vừa lúc nhìn thấy toàn bộ quá trình cô ta biến sắc mặt,

Dương Dương liếc mắt nhìn Giang Gia Niên một cái, chần chờ vài giây, tiến đến bên tai Ân Mạn nhẹ giọng nói: "Chị Ân Mạn, đừng sùng sờ nữa, nên làm việc." Dừng một chút, hạ giọng, "Chỉ là một hành khách hoa si mà thôi, chị không cần phải ghen, xuống máy bay có ai quen biết ai đâu."

Chương 20

Đúng vậy, nếu chỉ là một hành khách hoa si Hạ Kinh Chúc thì đúng là không cần để trong lòng, xuống máy bay thì còn ai quen biết ai đâu? Bọn họ thậm chí còn không có cơ hội tiếp xúc với anh.

Nhưng Ân Mạn biết, Giang Gia Niên không phải hành khách hoa si bình thường, cô ấy hoàn toàn có thể có cơ hội gặp mặt Hạ Kinh Chúc nhiều lần, tiếp xúc chặt chẽ.

Cũng chính bởi vì biết chuyện đó, trong lòng Ân Mạn mới không bỏ qua được.

Cô ta lại một lần nữa nhớ lại buổi tối chính mình chờ đợi kia, nhìn phản ứng giờ phút này của Giang Gia Niên, cô ta có lý do hoài nghi buổi tối ngày hôm đó Giang Gia Niên cố ý uống say, sau đó làm như trợ lý sắp xếp, để có thể đơn độc ở chung với Hạ Kinh Chúc, thậm chí phát sinh một ít chuyện gì đó.

Nhất định là như vậy.

Ân Mạn bị chính mình miên man suy nghĩ nhiều làm nhiễu loạn đầu óc, ngay cả làm việc cũng không chuyên tâm, lúc phục vụ hành khách cũng có chút thất thần, có mấy hành khách không vui, cô ta mới thoáng tập trung suy nghĩ, thẳng đến khi đến bên ngoài Giang Gia Niên.

"Tiểu thư, xin chào." Cô ta nỗ lực bày ra bộ dáng tươi cười, chờ Giang Gia Niên ngẩng đầu nhìn về phía cô ta mới nói, "Giang tổng, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau."

Trí nhớ của Giang Gia Niên rất tốt, cho dù là người chỉ gặp qua một lần đều có thể nhớ kỹ, càng đừng nói là người gặp qua ở buổi xã giao đó, càng khó quên.

"Xin chào, tôi nhớ rõ cô." Giang Gia Niên nhanh chóng thu hồi tạp chí, vươn tay nói, "Ân tiểu thư, lúc ăn cơm có gặp qua."

Cô ta cứ nhiên còn có thể tự nhiên hào phóng thu hồi tạp chí như vậy mà bắt tay với chính mình sao, làm ra việc xấu xa sao có thể bình tĩnh như vậy? Ân Mạn đã hoàn toàn hiểu lầm Giang Gia Niên, mặc dù trên mặt vẫn tươi cười dịu dàng như cũ nhưng tâm lý lại không ngừng buộc tội cô.

"Cô đi New York vì công việc sao?" Ân Mạn vừa lấy thực đơn để lên bàn của Giang Gia Niên vừa giả dối mà hàn huyên, thật ra cô ta cho rằng Giang Gia Niên căn bản là vì tiếp cận Hạ Kinh Chúc mới đến ngồi máy bay này, hoàn toàn không phải thật sự có việc.

Giang Gia Niên cũng cảm giác được ngữ điệu nói chuyện của cô ta có chút kỳ quái, suy tư một chút nói đúng sự thật: "Cùng An Bình hợp tác cần một cái kết thúc, cô có thể không biết, lãnh đạo của cô nhất định biết, tôi đến New York để mở họp."

Ý tứ của những lời này chính là muốn giải thích một chút, thuận tiện lấy ra chứng cứ chứng minh mình không nói dối, để Ân Mạn không tiếp tục phỏng đoán loạn gì đó, nhưng bản thân Ân Mạn có thành kiến, lời này nghe vào trong tai liền trở thành một loại châm chọc cô ta không thể tiếp xúc với tầng lớp lãnh đạo cấp cao của công ty.

Đúng vậy, cô ta chỉ là cái tiểu tiếp viên trưởng, người ta chính là tổng giám đốc, cô ta không so được với thân phận tôn quý cùng tiền đồ, nhưng vậy thì sao?

Khóe miệng Ân Mạn gia tăng ý cười, ngọt ngào nói: "Giang tổng thích ăn gì? Đây là thực đơn, nếu cô phải kiêng ăn gì đó nhất định phải nói với tôi, lấy giao tình của công ty với ngài, cho dù là trong thực đơn không có tôi cũng sẽ tận lực chuẩn bị chu đáo vì cô, dù sao mỗi lần bay đều là tôi tự mình chuẩn bị cơm cho Hạ cơ trưởng, đã quen rồi."

Giang Gia Niên im lặng không trả lời, chỉ gật đầu một cái, hiện tại cô có thể kết luận, vị tiếp viên này khẳng định là thích Hạ Kinh Chúc, có lẽ đối với quan hệ của mình là anh ta có chút hiểu lầm nên cố ý nói nhiều để thị uy đi.

Tình tiết như vậy, trước kia Giang Gia Niên làm việc đều đã trải nghiệm qua rồi, so với Hứa Hoan Nhan, Ân Mạn còn chưa tính là gì, cho nên cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến cô.

Đương nhiên, phần lớn nguyên nhân cô không dao động có thể vẫn là bởi vì cô đối với Hạ Kinh Chúc không có cảm tình giống với Lâm Hàn Dữ đi.

Ân Mạn dừng lại ở chỗ này rất lâu, cô ta là tiếp viên, có rất nhiều việc phải làm, không nhận được câu trả lời của Giang Gia Niên, cô ta chỉ có thể không cam lòng mà rời đi, phục vụ hành khách tiếp theo.

Rời khỏi khoang hạng nhất, Ân Mạn vẫn là không cam lòng mà ngoái đầu nhìn thoáng qua vị trí của Giang Gia Niên, cô ta dựa vào chỗ đó, chờ đợi mình tùy tiện lựa chọn một món cơm đưa lên, giống như không bị những lời tức giận cùng ghen ghét vừa rồi ảnh hưởng, đây là khinh thường mình sao? Khinh thường mình có thể cùng người đàn ông kia sớm chiều ở chung sao?

Ân Mạn cắn môi, cảm giác chính mình tức giận đến sắp mất lý trí, nhưng lại chỉ có thể cố nén lại, tiếp tục phục vụ hành khách tiếp theo.

Khoang điều khiển cũng không có sóng ngầm cuộn cuộn như ở khoang máy bay, khi máy bay ổn định kỳ thật quá trình bay là nhàm chán mà an tĩnh, nếu là được cơ trưởng ít nói như Hạ Kinh Chúc mang theo, phó phi công liền càng dễ dàng mệt mỏi rồi.

"A? A! Tôi tỉnh mà, tôi không ngủ."

Hình Chu xấu hổ ngồi thẳng người, muốn dụi dụi mắt, tay vừa giơ lên mới phát hiện còn mang kính râm, vì thế càng thêm xấu hổ...

Lâm cơ trưởng liếc xéo cậu ta hừ lạnh một tiếng, sau đó lại nhìn Hạ Kinh Chúc một cái rất có thâm ý, Hình Chu không chỉ xấu hổ, thật hiển nhiên Lâm cơ trưởng đem biểu hiện của cậu ta trách tội lên người Hạ Kinh Chúc, giống như là cảm thấy cậu ta năng lực không đủ, căn bản không nên mang cậu ta theo làm phó phi công.

Tưởng tượng đến việc này, Hình Chu liền vô cùng tự trách, nhưng Hạ Kinh Chúc tựa hồ không ngại việc này, anh không để ý đến tầm mắt của Lâm cơ trưởng, chỉ liếc xéo Hình Chu một cái, nghiêng đầu về phía sau, ý tứ rất rõ ràng.

Hình Chu có chút ngượng ngùng nói: "Cái kia, em không buồn ngủ, anh Kinh Chúc, anh vẫn là nên đi nghỉ ngơi đi."

Hạ Kinh Chúc không nói chuyện, chỉ lặp lại động tác vừa rồi một lần nữa, Hình Chu then thùng mà sờ sờ đầu, cuối cùng vẫn tháo đai an toàn, bỏ tai nghe xuống, thành thành thật thật mà đi ra ngoài.

Khi cửa khoang máy bay mở ra, nhóm tiếp viên hàng không đều không tự giác mà nhìn qua, trên chuyến bay này có bốn phi công, hai người còn độc thân, tuy rằng một người là chính một người là phụ, những đối với các cô gái đều là vô cùng sùng bái, chỉ là trình độ khác nhau mà thôi.

Cũng bởi vì động tình mà tập trung tinh thần còn có Giang Gia Niên ngồi ở khoang hạng nhất.

Trước khi đi phòng nghỉ của đội bay cần đi thang lầu lên phía trên, ở vị trí của Giang Gia Niên, trước đó cô không có kéo màn lên, vừa lúc có thể nhìn thấy phương hướng thang lầu.

Cô thấy một người đàn ông đi ra, dáng người đĩnh bạt, mặc chế phục.

Tâm tình của cô trong nháy mắt có chút khẩn trương nhưng giây tiếp theo liền khôi phục bình tĩnh.

Cô thậm chí chưa cần nhìn thấy mặt người đàn ông kia, nhưng cô nhìn thấy trên tay áo đối phương có ba vạch vàng, là ghế phụ.

Không phải Hạ Kinh Chúc.

Trong lòng Giang Gia Niên có một tia may mắn hỗn loạn, cô có thể nhìn thấy người nọ xoay người liền biến mất, hẳn là đi nghỉ ngơi. Nhưng may mắn qua đi lại là cảm giác mất mát nồng đậm.

Rất kỳ quái, giống như cảm giác thời điểm đi học yêu thầm học trưởng của lớp bên, mỗi lần anh đi ngang qua lớp đều muốn liếc mắt nhìn anh một cái nhưng rồi lại không nhìn thấy được.

Giang Gia Niên gơ tay dè dè thái dương, trong lòng nghĩ, có khả năng cô thật sự bị khủng phi chứng làm cho choáng váng.

Nhất định là như vậy.

Editor: Giang tổng bắt đầu lung lay rồi ☺

Chương 21

Trong lúc đầu óc giống như hôn mê, tựa hồ có thể cảm giác được thân thể đang đong đưa, phảng phất như trong mộng khắp nơi đều là nước, không khí rất loãng, cơ hồ sa vào không thoát ra được.

Trong lúc Giang Gia Niên sắp nghẹn khí liền tỉnh lại, lắc lắc đầu, ánh mắt từ mê mang trở nên rõ ràng, phát hiện đong đưa không chỉ ở trong mộng, cũng ở hiện thực.

Máy bay đang đong đưa.

Việc này thật ra cũng thường gặp, khi máy bay gặp dòng khí luôn có chút xóc nảy, lần trước ngồi máy bay này chính là vì xóc nảy khi có dòng khí mà cô mới cùng Hạ Kinh Chúc có quan hệ, từ đó về sau rất khó phân ra.

Chỉ là, lần này trừ xóc nảy còn có vấn đề khác.

Cô ngửi thấy được mùi giống như thứ gì đó bị đốt cháy.

Bên ngoài khoang hạng nhất, những hành khách ở khoang phổ thông cũng đang bàn tán sôi nổi về việc này, Giang Gia Niên hơi đứng dậy một chút, còn chưa đợi cô nói cái gì, nữ hành khách ngồi ở bên người liền hỏi cô: "Cô có ngửi thấy mùi gì không?"

Giang Gia Niên mặt mày ngưng trọng, nói: "Hình như có một chút, cô cũng ngửi được?"

Nữ hành khách sắc mặt trắng bệch nói: "Tôi cảm thấy hình như có chỗ nào đó bốc cháy? Bay mới tám giờ, nếu ở độ cao hiện tại máy bay có vấn đề gì, chúng ta có thể đều xong đời."

Giang Gia Niên ngửa đầu nhìn về hướng khoang điều khiển, một lát sau mới nói: "Đừng lo lắng, có thể tiếp viên hàng không đang chuẩn bị cơm, không cẩn thận bị cháy thôi."

Nữ hành khách khẩn trương nói: "Không phải, mùi cháy này là từ khoang phổ thông bên kia, không phải từ phía tiếp viên hàng không."

Giang Gia Niên nghe vậy hơi hơi nhú mày, trong lòng có nghi hoặc nhưng vẫn trấn an nói: "Vậy có thể là hành khách khoang phổ thông làm gì đó, không nhất định là máy bay xảy ra vấn đề, không cần lo lắng."

Thấy cô không ủng hộ cái nhìn của mình, nữ hành khách càng thêm lo lắng, đúng lúc này Ân Mạn nhận thấy khoang máy bay ầm ĩ, đi ra, nữ hành khách nhanh chóng cởi bỏ đai an toàn, đứng lên nói: "Cô tiếp viên, có vấn đề, tôi ngửi được mùi cháy từ khoang phổ thông kia truyền tới."

Ân Mạn nao nao, nói thật bên này cũng thấy một chút mùi cháy kia, nhưng không nghiêm trọng, cô ta cũng không cảm thấy hành khách ầm ĩ là bởi vì cái này. Nếu là bởi vì cái này, như vậy chứng tỏ, mùi cháy này bên khoang phổ thông đã có chút nghiêm trọng.

Trong lòng hoảng hốt, Ân Mạn nhanh chóng nói: "Vị tiểu thư này, bây giờ tôi liền đi qua xem, thỉnh ngài ngồi lại vị trí của mình, đeo kỹ đai an toàn, kiên nhẫn chờ đợi, được chứ?"

Nữ hành khách vô cùng nôn nóng, nhìn ra được cô ấy rất lo lắng, nhưng Ân Mạn đều đã nói như vậy, cô ấy cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể ngồi xuống cài đai an toàn tiếp tục chờ.

Ân Mạn thấy cô ấy ngồi xong lại dùng ánh mắt phức tạp liếc qua Giang Gia Niên tựa hồ rất bình tĩnh ở bên cạnh, lúc này mới quay đầu rời đi.

Giang Gia Niên ngoái đầu nhìn theo bóng dáng của Ân Mạn, phát hiện cô ta vừa xuất hiện ở khoang phổ thông đã bị hành khách vây quanh.

Có vấn đề.

Có khả năng thật sự có vấn đề.

Mùi cháy này quá không bình thường.

Khoang điều khiển, tám giờ bay, trong đó có hai phi công hẳn là nên đi nghỉ ngơi, đây là quy định hàng không dân dụng.

Nhưng hiện tại, bốn người đều ngồi ở đây.

Hình Chu đã nghỉ ngơi qua, Hạ Kinh Chúc dựa vào ghế nghỉ một chút, Lâm Đồng cùng Trần Phong, hai người này đã không đi khoang nghỉ ngơi cũng không ngồi ở chỗ nghỉ ngơi, giờ phút này còn ngồi ở đây đại biểu cho một ít vấn đề.

"Lâm cơ trưởng thật sự không cần đi nghỉ ngơi sao?"

Ngữ khí nói chuyện của Hạ Kinh Chúc mang theo chút thâm ý, tầm mắt cũng không nhìn đối phương mà dừng ở trên khu vực điều khiển máy bay, Lâm Đồng liếc anh, ông ta rất rõ ràng lúc này xảy ra vấn đề gì, sao có thể rời đi. Trước đó ông ta không xuống máy bay giải quyết chính là muốn cho người nào đó một bài học, cho dù là cho phó phi công anh ta mang theo một bài học cũng được.

Chỉ là sự việc phát triển đến loại trình độ này vẫn làm ông ta có chút lo lắng.

"Xem ra Lâm cơ trưởng cũng không cần nghỉ ngơi." Ngữ khí Hạ Kinh Chúc bỗng nhiên lạnh lùng, Hình Chu cảm giác được không bình thường, quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Hạ Kinh Chúc mặt vô biểu tình mà ngẩng đầu nói, "Máy bay có trục trặc, nhanh chóng xin chỉ thị của đài quan sát."

Những lời này là nói với Hình Chu.

Lần này bay đi New York có hai đội bay, nhưng người phụ trách bay thực tế chân chính là Hạ Kinh Chúc và Hình Chu.

Trần Phong ngồi ở sau lưng Lâm Đồng, nhìn Hình Chu luống cuống tay chân mà liên lạc đài quan sát, trong lòng dâng lên loại khoái cảm siêu việt thực hiện được ý đồ, khóe miệng mơ hồ lộ ra ý cười.

Làm một người phi công có kinh nghiệm lâu năm, Lâm Đồng lại không lạc quan như vậy, ông ta vẫn có lương tâm nguyên tắc lớn hơn tâm tư trả thù, không bị bất mãn cùng phần nộ làm choáng váng đầu óc.

Tiếng thông báo vang lên, Ân Mạn nói đường dây với cơ trưởng, Hạ Kinh Chúc nhận điện thoại, còn chưa mở miệng liền nghe được âm thanh phụ nữ khẩn trương nói: "Hạ cơ trưởng, đã xảy ra chuyện, máy bay hình như có trục trặc, khoang máy bay có mùi cháy rất nghiêm trọng."

Ân Mạn là tiếp viên vô cùng có kinh nghiệm, lúc này cô ta nói chuyện đều nôn nóng như thế, có thể thấy được tình hình nghiêm trọng đến mức nào.

Nhưng mà, so với sự bất an của cô ta, ngữ điệu của Hạ Kinh Chúc liền bình tĩnh hơn nhiều, phảng phất như anh không có gì khác thường, vẫn như cũ nói: "Tôi đã phát hiện vấn đề, cô bình tĩnh lại trước, đừng đem cảm xúc làm hành khách rối loạn, làm tốt công tác trấn an, chờ đợi hạ cánh. Trước khi cất cánh đã dự tính trước tình huống, dự bị sân bay Los Angeles, tôi đang xin phép hạ cánh, nếu cần thiết cô có thể thông báo trước cho hành khách."

Ân Mạn cắn chặt môi dưới, hít sâu một chút nói "Vâng", sau đó điện thoại liền cắt đứt.

Cô ta nhìn nhìn điện thoại, lại tạm dừng một chút, sửa sang lại chính mình, tiến vào khoang của tiếp viên hàng không thông báo.

Khoang hạng nhất.

Giang Gia Niên nghe tiếng âm ỉ cùng khắc khải ở khoang phổ thông phía sau liền biết tình hình có chút nguy hiểm.

Nữ hành khách ngồi ở bên người Giang Gia Niên càng không ngừng cầu nguyện, so với Giang Gia Niên lúc ban đầu có biểu hiện khủng phi chứng, hiện tại biểu hiện của cô ấy càng nghiêm trọng.

Giang Gia Niên cân nhắc nếu không nên trấn an đối phương một chút, cũng trấn an chính mình một chút, thanh âm thông báo liền vang lên.

Sau một tiếng tích, âm thanh ôn nhu mà ổn định của Ân Mạn vang lên: "Thưa các hành khách, tôi là tiếp viên trưởng của chuyến bay lần này, chúng tôi rất xin lỗi phải thông báo đến các vị, bởi vì máy bay có trục trặc, chúng tôi phải hạ cánh khẩn cấp xuống sân bay Los Angeles, máy bay đang

chuẩn bị hạ cánh thỉnh các vị ngồi yên tại chỗ, cột kỹ đai an toàn, thu bàn nhỏ lại, đem ghế dựa lưng điều chỉnh lại vị trí bình thường. Máy tính cá nhân cùng thiết bị điện tử nên ở trạng thái tắt nguồn, thỉnh xác nhận đồ vật trên tay các vị đã được điều chỉnh về trạng thái thích hợp, sau đó chúng tôi sẽ tắt đèn ở khoang máy bay."

Máy bay trực trặc.

Quả nhiên xảy ra chuyện.

Nhưng mà từ ngữ khí của tiếp viên hàng không thông báo, hình như vấn đề cũng không lớn? Rốt cuộc thanh âm của Ân Mạn vẫn ôn nhu dễ nghe như cũ.

Giang Gia Niên thoáng bình ổn lại tâm tình, lại nghe thấy rối loạn ở khoang phổ thông lớn hơn lúc trước, hiển nhiên, không phải tất cả mọi người đều giống cô nguyện ý tin tưởng biểu tượng "tốt" kia.

Nữ hành khách ngồi ở bên người cô còn bắt đầu khóc thút thít. Cùng lúc đó máy bay không phải chỉ thấy chút mùi cháy nữa, ngay cả thân máy bay đều bắt đầu xóc nảy kịch liệt, Giang Gia Niên không ổn định một chút liền bị đập vào đầu.

"A." Nhẹ giọng hô đau, Giang Gia Niên che trán nhìn người bên cạnh, cánh tay cô bị hành khách bên cạnh ôm lấy, đối phương khóc như hoa lê dính mưa mà nhìn cô, nức nở nói: "Tôi, tôi còn chưa muốn chết, tôi còn chưa kết hôn, còn chưa yêu đương..."

Giang Gia Niên không khỏi ngơ ngẩn.

Thật ra cô không phải cũng thế sao, có khả năng cô còn không bằng cô ấy, cô đã từng thích một người nhưng đối phương lại muốn kết hôn cùng tình địch của cô.

Nói thật tuy rằng cô không muốn nghĩ đến hai chữ "Tai nạn trên không" nhưng chuyện này lại thật sự có khả năng phát sinh.

Chương 22

Giang Gia Niên lâm vào trầm mặc, nữ hành khách bên cạnh khóc càng thêm khổ sở, nhóm tiếp viên hàng không cũng sợ hãi nhưng đây là công việc của bọn họ, gặp loại tình huống này bọn họ cần phải lau nước mắt, đi ra trấn an hành khách.

Ân Mạn dẫn đầu cùng bọn họ đi ra, đến trước cabin trấn an hành khách, cô ta ngồi xổm bên cạnh Giang Gia Niên, ôn nhu an ủi hành khách đang khóc thút thít: "Vị tiểu thư này, thỉnh ngài không cần lo lắng, máy bay đang hạ cánh, mong ngài tin tưởng năng lực của chúng tôi, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì."

Ân Mạn kiên nhẫn mà dịu dàng khuyên bảo, nhưng không thu được hiệu quả gì, nữ hành khách vẫn tiếp tục khóc sụt sùi, hơn nữa càng khóc âm thanh càng lớn, không ngừng âm ỉ muốn xuống máy bay, tuy rằng Ân Mạn tiếp tục cường điệu rằng máy bay đang hạ cánh nhưng đối phương chính là không thể bình tĩnh.

Giang Gia Niên ngồi ở một bên, nhìn Ân Mạn sau khi bị cự tuyệt vô số lần vẫn có thể hòa ái thân thiện mà nói chuyện với đối phương, thật sự là vô cùng bội phục. Từ đáy mắt Ân Mạn không khó nhìn ra cô ấy cũng đang sợ hãi, nhưng lại có thể nhẫn nại kìm nén sợ hãi như vậy mà mỉm cười, ở một thời khắc nào đó, tiếp viên hàng không cũng giống như hộ sĩ, đều là thiên sứ.

Nhưng mà thiên sứ cũng có lúc lực bất tòng tâm.

Kể cả nhóm tiếp viên hàng không đã tận lực an ủi hành khách nhưng toàn bộ cabin vẫn một mảnh hỗn loạn như cũ.

Chính là trong thời khắc hỗn loạn này, khoang máy bay vang lên tiếng đinh nhắc nhở, thể hiện kế tiếp sẽ có người phát quảng bá.

Trong lòng Giang Gia Niên ần ần cảm thấy sẽ là ai, nhưng khi thanh âm của anh thực sự vang lên, cảm xúc trong lòng cô lại càng thêm phức tạp.

"Thưa quý vị, tôi là cơ trưởng của chuyến bay lần này, thỉnh mọi người ngồi tại chỗ chính mình, không cần hoảng sợ, chúng tôi đều đã được huấn luyện nghiêm khắc, trải qua nhiều lần các tình huống như hiện tại, hoàn toàn có năng lực đem các vị an toàn đến trên mặt đất, thỉnh các vị yên tâm."

Hôm nay Giang Gia Niên còn chưa đối mặt với Hạ Kinh Chúc, chỉ là lúc cơ trưởng quảng bá nghe được âm thanh của anh.

Từ lúc cô gặp Hạ Kinh Chúc tới nay, mỗi lần anh nói rất dài đều là quảng bá, lần này cũng không ngoại lệ.

Ngữ khí nói chuyện của anh vẫn luôn như vậy, ổn định, điềm đạm, lộ ra một cỗ tự tin, giống như không gì là anh không thể làm được.

Cô không rõ hiện tại tâm tình của mình là như thế nào, ước chừng những người khác cũng giống cô đi, bởi vì lúc cô quay đầu quan sát, liền thấy tất cả mọi người đều bình tĩnh lại một cách thần kỳ.

Thu hồi tầm mắt, chậm rãi cúi đầu, Giang Gia Niên nâng tay đỡ sườn mặt, nhớ lại hồi ức bọn họ quen biết.

Cô càng muốn quên lại càng thanh tỉnh, cô tỉnh táo sẽ ở trong lòng nói cho chính mình không cần tưởng tượng này nọ, thích một người quá vất vả, đã thất bại trên thân một người, trong thời gian ngắn, thậm chí trong tương lai, cô cũng không dám lại có lần thứ hai.

Có câu nói là nhà đột còn gặp mưa suốt đêm.

Nếu nói máy bay trực trực đã đủ làm cho người ta sợ hãi, thì càng làm cho người ta lo lắng chính là, theo máy bay hạ xuống từng chút, ánh sáng trên khoang máy bay càng tối sầm lại.

Vùng gần Los Angeles đang mưa, trên bầu trời mây đen dày đặc, ở độ cao này, toàn bộ máy bay đều bị mây đen vây kín, ánh đèn ở khoang máy bay đã tắt, hành khách chỉ có thể miễn cưỡng nhìn được người bên cạnh.

Máy bay có thể bình an đáp xuống sân bay sao?

Yêu cầu của Giang Gia Niên đã hạ xuống thấp nhất, xóc nảy gì cô cũng đều không sợ, khủng phi chứng vào lúc này đã không có biểu hiện gì rõ ràng, cô đã sợ hãi đến cực điểm, sinh ra chết lặng, thậm chí còn tiêm cận bình tĩnh.

Nắm chặt tay vịn chỗ ngồi, cô nỗ lực duy trì hô hấp ổn định, máy bay thường thường sẽ xóc nảy một chút, bên ngoài cửa sổ cách đó không xa, cô có thể rõ ràng nhìn thấy tia sét hiện lên, Giang Gia Niên chậm rãi nhắm mắt lại, cái trán vừa mới bị đụng phải sưng đỏ lên, nhưng điểm phiền toái này căn bản không đáng để trong lòng, cô phỏng đoán so với những hành khách này, cơ trưởng lưng đeo trách nhiệm sinh mạng của hàng trăm người chỉ sợ càng không tốt.

Trên thực tế đích xác là như vậy.

Không khí trong khoang điều khiển càng ngưng trọng hơn so với khoang hành khách, tuy rằng ở đây không có tiếng khóc, không có tiếng ồn ào, cũng không có âm thanh cầu nguyện nhưng nơi này trên mặt mỗi người đều toát mồ hôi lạnh cùng biểu tình cứng đờ thể hiện có bao nhiêu khó khăn.

Bọn họ bốn người phụ trách sinh mệnh của mấy trăm người, những người này bao gồm chính bọn họ hôm nay có thể sống sót hay không đều chỉ dựa vào bốn người bọn họ.

Nói là bốn người, thật ra chỉ có hai người.

Tại thời khắc này phó phi công căn bản đã rơi vào trạng thái tê liệt, tuy là Trần Phong cùng Lâm Đồng đã sớm biết hết tất cả nhưng cũng có chút không chống đỡ được.

Nói thật Trần Phong không dự đoán được mọi việc sẽ nghiêm trọng như vậy.

Trước mắt bọn họ phát hiện chính là động cơ máy bay trục trặc, đây chính là yếu tố uy hiếp đến an toàn hàng đầu, xử lý vấn đề này chính là hạng mục không thể thiếu khi huấn luyện mỗi phi công, cũng là vấn đề được huấn luyện nhiều nhất, thường xuyên nhất.

Mặc kệ là phó phi công trẻ tuổi hay là lão phi công tóc trắng xóa, đều cần phải dựa theo quy định nghiêm khắc mà tiến hành huấn luyện. Trần Phong biết với bốn người ở đây, phương pháp xử lý vấn đề bọn họ đều vô cùng quen thuộc, hơn nữa nhớ kỹ từng bước.

Nhưng vấn đề là, trước đó bọn họ xử lý vấn đề này tất cả đều là bắt chước người khác, chân chính gặp được vấn đề như vậy vẫn là lần đầu tiên. Cậu ta gắt gao nhìn chằm chằm Hạ Kinh Chúc thao tác điều khiển máy bay, thông tin ở đài quan sát không ngừng truyền đến, hiển nhiên trừ mấy trăm người trên máy bay, mọi người trên mặt đất cũng đều chú ý đến máy bay này, có thể an toàn hạ cánh xuống sân bay Los Angeles hay không cũng tác động đến tâm của mọi người.

Kỹ thuật phi hành của Hạ Kinh Chúc là không thể bắt bẻ, ở hãng bay An Bình anh là phi công mũi nhọn số một số hai.

Nhưng giờ này khắc này, trạng thái của anh hình như không tốt lắm.

Anh nhúu chặt mi, mồ hôi ướt đầm áo sơ mi chế phục màu trắng trên người, sắc mặt anh cũng không tốt, môi mím chặt lại, chỉ việc anh hết sức chăm chú nhưng đôi mắt anh lại giống như không có tiêu cự.

Anh đang nhớ cái gì? Anh đang nghĩ cái gì? Giờ phút này phân thân một giây thôi là có khả năng xảy ra tai nạn trên không, ở thời khắc như vậy anh rốt cuộc nghĩ đến ai?

Chuyện này chỉ có chính trong lòng anh rõ nhất.

Thật ra anh cũng không nghĩ gì.

Anh chỉ là nghĩ tới một người, một người chết vì tai nạn trên không, một người đã chết rất lâu.

Không ngừng hít sâu, Hạ Kinh Chúc chậm rãi điều khiển côn, máy bay tiếp tục hạ xuống, xóc nảy kịch liệt cũng không chỉ ảnh hưởng tới hành khách, còn ảnh hưởng tới bọn họ. Trần Phong cùng Lâm Đồng nhìn nhau một chút, giờ phút này Lâm Đồng vô cùng hối hận chính mình lúc trước lựa chọn sai lầm, ông ta không nên biết rõ máy bay trực trực lại không kiểm tra,

bị ma xui quỷ khiến mà nghe theo Trần Phòng, muốn cho bọn họ chút giáo huấn.

Hiện tại thì tốt rồi, nếu máy bay bình an hạ cánh thì chính là vạn sự may mắn, nếu không thể, mấy người bọn họ liền chôn cùng.

Tưởng tượng đến những cảnh đó, Lâm Đồng bay nhiều năm như vậy cũng bắt đầu có chút cảm lòng không đậu mà đôi tay phát run, trong lúc vô tình Hình Chu phát hiện, trong lòng bất an cơ hồ làm cậu ta hận không thể lập tức tự sát tạ tội.

Hôm nay chính cậu ta là người phụ trách kiểm tra động cơ.

Năm nay cậu ta 26 tuổi, tiến vào ngành hàng không cũng gần bốn năm, trở thành phó phi công cũng một thời gian rồi, phụ trách kiểm tra động cơ cũng không phải lần đầu tiên.

Chương 23

Chính là hôm nay, tựa hồ bởi vì sai lầm của cậu ta, tất cả mọi người trên máy bay đều lâm vào nguy hiểm, cậu ta rõ ràng đã kiểm tra đến vạn vô nhất thất, hơn nữa kỹ sư máy móc cũng cùng nhau kiểm tra, sao có thể xuất hiện vấn đề như vậy?

Thôi, bây giờ nói gì cũng vô dụng, cậu ta cũng không thể thoái thác tội của mình, hy vọng duy nhất giờ phút này chính là máy bay có thể bình an hạ cánh, như vậy kể cả về sau cậu ta không thể làm phi công, cậu ta cũng chấp nhận.

Có lẽ thần tiên nào đó nghe thấy lời cầu nguyện của bọn họ, cũng có lẽ nên cảm tạ Hạ Kinh Chúc không phụ sự nổi danh, kỹ thuật phi hành đúng là rất tốt, máy bay của bọn họ đã trải qua thời gian nguy cơ xóc nảy nhất, rốt cuộc lo lắng của mấy trăm người có thể hạ xuống, đáp xuống sân bay mưa dầm kéo dài của Los Angeles.

Ở dưới sân bay đã có rất nhiều nhân viên cứu viện đang chờ sẵn, bọn họ nhìn máy bay AP591 đầy khói đặc đang từ từ trượt đến, tất cả đều nhẹ nhàng thở ra.

Động cơ trực trặc, máy bay vẫn an toàn hạ cánh, đây là vạn hạnh trong bất hạnh.

Tất cả mọi người đều nghĩ như thế.

Tất cả tiếp viên hàng không phần lớn lớp trang điểm đã bị nước mắt làm phai bớt, nhưng may mà không xảy ra chuyện gì, bọn họ vẫn tận trách mà hướng dẫn hành khách rời khỏi máy bay theo thứ tự.

Đứng ở cửa cabin, nhìn các hành khách giống như chạy trốn xuống khỏi máy bay, tươi cười trên mặt Ân Mạn đã rất mệt mỏi, lại vẫn nỗ lực tiếp tục duy trì. Từ từ, cô ta nhìn thấy một người quen, Giang Gia Niên xách ba lô đi ra, trên trán sưng đỏ, hiển nhiên là bị thương, nhưng so với các hành khách khác lại an tĩnh hòa hảo hơn nhiều, đối với việc này chẳng những không truy cứu còn gật đầu với cô ta một cái, mỉm cười một chút.

Bỗng nhiên Ân Mạn liền không chán ghét cô ấy như vậy, tuy rằng vẫn không thích nhưng ít nhiều cũng có chút thay đổi.

Giang Gia Niên cũng không dừng lại.

Cô xuống máy bay liền vội vàng rời đi, có thể bình an xuống đất cô đã cảm thấy vô cùng may mắn, ngày mai cô còn phải mở họp ở New York, hiện tại phải nhanh chóng tìm xem có máy bay nào đến New York không, nếu không sẽ không kịp.

Thật ra bây giờ tim cô vẫn còn đập rất nhanh, nếu có thể, cô hy vọng đời này không bao giờ ngồi máy bay nữa, nhưng cô cũng biết đó chỉ là nghĩ mà thôi.

Nhưng mà, đi được một đoạn, mưa nhỏ xối trên người, Giang Gia Niên bỗng nhiên dừng bước quay đầu nhìn lại, hành khách đã đi ra ngoài gần hết, người phụ trách hãng bay An Bình còn phải giải thích cùng bố trí phương án xử lý, giờ phút này lưu lại sân bay cũng chỉ có vài người, phần lớn là nhân viên sân bay, cùng với... nhân viên đội bay chuyên AP591.

Lúc Hạ Kinh Chúc xuống máy bay, quần áo trên người không thể nói là sạch sẽ, thậm chí có chút hỗn độn.

Bên ngoài trời đang mưa nhưng anh cũng không rảnh lo nhiều như vậy, lạnh mặt hạ thang, đi thẳng đến chỗ đồng cơ máy bay, nơi đó đã có rất nhiều người.

Bọn họ đang tra nguyên nhân trực trặc.

Làm cơ trưởng chuyến bay lần này, Hạ Kinh Chúc tựa hồ còn phải phụ trách trực trặc của máy bay?

Tâm thần Giang Gia Niên vừa động liền cứ đứng như vậy nhìn lên, hoàn toàn quên mất vừa rồi chính mình còn vội vàng rời đi.

Hạ Kinh Chúc hình như bị thương, trên chỗ cánh tay áo sơ mi có chút vết màu đỏ, anh đứng ở chỗ đồng cơ máy bay, đằng sau là mấy phi công khác, bọn họ đang tranh luận cái gì đó, cô vẫn luôn cảm thấy, bình thường biểu

tình của Hạ Kinh Chúc cũng đã đủ lạnh nhưng nhìn biểu tình hiện tại của anh, có thể đây mới chân chính gọi là lạnh đi, chỉ nhìn thoáng qua, bầu trời giống như không phải mưa, mà là tuyết rơi.

Giang Gia Niên co rúm lại một chút, quần áo trên người đều sắp bị xối ướt hết, cô không thể tiếp tục đứng ở đây.

Chần chờ một lát, cô xoay người rời đi, đúng lúc đó, có thể là người kia bị nhìn thời gian quá dài đã phát hiện, anh nhìn lại phương hướng cô rời đi, vừa lúc thấy thân ảnh của cô chậm rãi biến mất khỏi màn mưa.

Bóng dáng kia, đơn bạc lại nhỏ yếu, giống như tồn tại cùng với nỗi sợ hãi bên trong, mà nỗi sợ hãi là gì, anh lại rất quen thuộc.

Anh biết Giang Gia Niên có khủng phi chứng, vừa rồi tất cả những gì phát sinh trên máy bay, đối với người bị khủng phi chứng mà nói, có khả năng là trí mạng đi.

Cô cư nhiên còn không ngất xỉu, còn có thể tự mình rời khỏi sân bay, thật là chuyện tốt.

"A."

Nghĩ tới đó Hạ Kinh Chúc liền lạnh nhạt mà cười một tiếng, lãnh đạo công ty đang ở chỗ này truy cứu trách nhiệm, nghe thấy tiếng cười thành linh của anh nói: "Sao, anh đối với xử lý của tôi có ý kiến?"

Hạ Kinh Chúc liếc mắt một cái nhìn cấp trên mặc đồ phản quang, bình tĩnh nói: "Trước khi cất cánh, động cơ xác thực là không có trục trặc gì, phụ trách kiểm tra động cơ không chỉ có phó phi công Hình Chu còn có kỹ sư cơ giới, tôi tin tưởng vào năng lực của bọn họ."

Thủ trưởng nhăn mi lại: "Cho nên?"

Hình Chu đã khóc, vành mắt cậu ta hồng hồng nhìn Hạ Kinh Chúc, nói thật cậu ta không nghĩ Hạ cơ trưởng sẽ vì mình mà nói chuyện, hôm nay đúng là cậu ta đã nhiều lần qua loa, liền chính cậu ta cũng cảm thấy có phải chính mình thật sự không kiểm tra kỹ hay không, chính là Hạ cơ trưởng

nguyện ý tin tưởng cậu ta, cậu ta thật sự vô cùng hồ thẹn áy náy, áy náy chính mình cô phụ sự tín nhiệm của anh.

Hạ Kinh Chúc cũng không nhìn biểu tình của Hình Chu, anh chỉ thu hồi tầm mắt, đem mắt ánh mắt đặt trên máy bay bị mưa xối ướt, một lát sau mới nói: "Cho nên, nếu nhất định phải truy cứu trách nhiệm, làm cơ trưởng phụ trách Hình Chu, tôi cũng có một phần thất trách, muốn dừng bay mà nói..." Ánh mắt anh lạnh lùng, khóe miệng lại nâng lên, "Tính cho tôi một phần mới được."

Công ty đối với sự cố phát sinh lần này cũng không thể xử lý ngay tại chỗ, thủ trưởng ở chỗ này nhiều lắm cũng chỉ có thể hỏi hai câu đơn giản, trách nhiệm chân chính quy về ai phải đợi sau khi điều tra kết thúc sẽ mở họp công bố.

Nhưng mà, cứ việc còn chưa điều tra, cũng còn chưa tuyên bố, thủ trưởng buột miệng thốt ra hai chữ "dừng bay" mang theo ý trách cứ cũng đủ làm phi công phải kiêng dè.

Hạ Kinh Chúc chủ động yêu cầu dừng bay, việc này đối với mọi người mà nói đều là việc đáng chê cười, ngay cả Lâm Đồng và Trần Phong đều cảm thấy thật không thể tưởng tượng được, nhìn anh với ánh mắt như kẻ bị bệnh tâm thần.

Nhưng cố tình Hạ Kinh Chúc chính là loại người sẽ không giải thích với bất kỳ người nào, có đôi khi anh thoát nhìn rất lạnh nhạt, bất cận nhân tình, nhưng đôi khi sẽ ở thời điểm không thể biết được lựa chọn tin tưởng bạn, đứng ở bên cạnh bạn, thậm chí vì bạn mà gánh vác trách nhiệm.

Hình Chu đầy mặt nước mắt, tất cả hôm nay cả đời cậu ta đều sẽ không quên.

Mà Trần Phong, đứng ở phía sau Lâm Đồng, một khắc trước ở trên máy bay còn sợ hãi và hồi hận thì giờ phút này lại cảm thấy vô cùng đáng giá.

Nếu có thể đuổi người đáng ghét đi, vậy là tốt nhất, kẻ cả không thể đuổi thì có thể làm cho bọn họ không xuất hiện trước tầm mắt mình thời gian dài như vậy, cũng đủ cho cậu ta giải sầu.

Ở hiện trường không khí áp lực chỉ có duy nhất một người có biểu tình mỉm cười hư hư thực thực, có thể chính là hắn.

Hạ Kinh Chúc không dấu vết mà liếc mắt về phía cậu ta một cái, vừa lúc thu vào mắt nụ cười nhạt của cậu ta, Trần Phong vừa lúc đối diện với anh, trong lòng tự nhiên hoảng hốt.

Chương 24

Bởi vì lệch múi giờ, bây giờ ở Los Angeles đã là đêm khuya, đã không có máy bay đi New York.

Giang Gia Niên tính đi tính lại, tựa hồ chỉ có thể tạm thời ở lại, đặt vé máy bay ngày mai.

Nếu chỉ có một lựa chọn như vậy thì liền không cần lãng phí thời gian, nhanh chóng đặt vé máy bay rồi tính.

Giang Gia Niên nói với chính mình như vậy, quyết đoán đặt vé máy bay ngày mai, sau đó kéo rương hành lý chuẩn bị rời sân bay tìm chỗ nghỉ ngơi.

Còn mấy giờ nữa trời mới sáng, cách thời gian máy bay cất cánh liền càng dài, vậy cô phải tìm chỗ nghỉ ngơi một chút.

Chính là mới đi được vài bước, sắp tới cửa lớn của sân bay, cô lại do dự.

Thình lình, cảnh tượng cô ngoái đầu nhìn lại sau khi xuống máy bay lại nảy lên trong đầu cô, sườn mặt Hạ Kinh Chúc bị dính nước mưa lạnh như băng giống như liền hiện ra trước mắt cô, cô dùng sức lắc đầu, cũng không có cách nào đem hình ảnh đó ném ra khỏi đầu.

Bộ phim "người yêu tân kiều" có một câu thoại, trong mộng mơ thấy người, tỉnh lại liền phải đi gặp anh. Giờ phút này tuy cô không phải đang nằm mơ nhưng cảm giác việc này lại có phương hướng phát triển tương tự.

Giang Gia Niên quyết đoán quay đầu đi, tìm hướng đến sân bay trước đó, cô đương nhiên biết chính mình không có tư cách sau khi rời khỏi sân bay còn muốn quay lại, cô cũng không phải nhân viên làm việc ở sân bay. Cô trở lại chính là chỉ muốn nhìn một chút có phải ở góc độ nào đó cô có thể nhìn thấy chiếc máy bay kia hay không, hoặc là, nhìn thấy người kia.

Cô muốn nhìn Hạ Kinh Chúc lần cuối cùng, thật ra bọn họ không nên tiếp tục có liên lạc, bọn họ vốn nên hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ sau đêm đó, đó mới là đúng, nhưng hiện tại cô chính là muốn đi gặp anh một lần, xác

định anh còn tốt hay không, liền tính...Liền tính như bọn họ đã từng có cảm tình một buổi tối đi.

Đêm khuya, một người phụ nữ độc thân kéo rương hành lý đi xuyên qua sân bay ở nơi tha hương dị quốc, cái hình ảnh này có chút cảm giác cô độc và không khỏe nói không nên lời.

Nhưng chính là người bướng bỉnh lại có chút lỗ mãng như vậy, thật đúng là dựa vào trí nhớ mà tìm thấy cánh cửa dẫn ra sân bay kia, cô cúi đầu đi qua, cửa đã khóa rồi, đương nhiên là cô không vào được.

Nếu không vào được, vậy liền lui mà cầu tiếp, đứng một bên nhìn đi.

Giang Gia Niên tạm thời buông rương hành lý, chạy đến một bên cửa kính đứng yên, nỗ lực nhìn về phía bên trong sân bay, giữa màn đêm, bên ngoài đèn sáng, mưa bụi trên sân bay dừng lại trên những máy bay kia, cô muốn tìm được cái máy bay đó cũng thật không dễ dàng.

Tầm mắt Giang Gia Niên chuyển một vòng vẫn không có thu hoạch gì, tuy rằng không muốn thừa nhận nhưng cô vẫn muốn nói, cô cảm giác rất mất mát, trong lòng vắng vẻ, giống như có thứ gì đó rời đi, như thế nào cũng không kéo lại được.

Không thích ứng được liền giơ tay che lại tâm tư trong lòng mình, Giang Gia Niên thất vọng mà thu hồi tầm mắt chuẩn bị rời đi, nào biết vừa quay người lại liền nhìn thấy người cô muốn gặp đứng ở nơi đó, trên tay còn kéo theo hành lý của cô.

Giang Gia Niên ngây ngẩn cả người, kinh ngạc mà nhìn anh, Giang Gia Niên đứng ở kia, một tay cầm mũ chế phục, một tay kéo theo rương hành lý của cô, trên mặt toàn là mệt mỏi, khóe miệng rũ xuống, bộ mặt anh tuần có chút lạnh lùng mà kháng cự, khi nói chuyện âm thanh lại nhu hòa mang theo chút khàn khàn: "Ở sân bay nước ngoài đừng để hành lý rời khỏi người, nếu không một lúc cô vứt hành lý ở đâu cũng không biết đâu."

Giang Gia Niên bị anh nói cho từ phát ngốc đến bưng tỉnh, sờ sờ đầu, có chút xấu hổ mà đi lên tiếp nhận hành lý của mình, rũ mắt đá mũi chân nói:

"Đã biết, tôi cũng không phải lần đầu tiên xuất ngoại, chính là vừa rồi...Có chút sốt ruột mới buông ra trước thôi."

Hạ Kinh Chúc hơi hơi ngược mắt, tựa hồ rất có hứng thú với đề tài này, kiên nhẫn hỏi một câu: "Đúng không?" Anh nhướn mi dài, "Cô gấp cái gì vậy?"

Giang Gia Niên ngẩn ra, không trả lời, cô nếu trả lời như trong lòng có khả năng sẽ bị người ta hiểu lầm, cô không hy vọng bị hiểu lầm.

Cô không trả lời, Hạ Kinh Chúc cũng không nóng nảy, anh lại nói thêm một câu: "Vừa rồi cô đứng ở cửa sổ kia là tìm ai vậy?"

Giang Gia Niên càng thêm trầm mặc, lời nói như nghẹn ở cổ họng, chính là không thể nói ra, nghẹn đến mức khó chịu, cô cắn môi, bắt đầu hồi hận quyết định của chính mình.

Hạ Kinh Chúc phảng phất như không phát hiện cô quẫn bách cùng kháng cự, chẳng những tiếp tục dò hỏi còn tiến lên một bước, cúi đầu, cơ hồ mặt đối mặt với cô: "Cô đang tìm tôi sao?"

Bởi vì khoảng cách quá gần, anh nói lời như vậy gần như hô hấp còn chiếu lên mặt cô, Giang Gia Niên vừa rồi dính mưa còn có chút lạnh, hiện tại cả người lại nóng lên, cô ngẩng đầu hít sâu, tầm mắt nhìn chằm chằm một bên, không dám nhìn người đàn ông gần trong gang tấc, ngẩng cổ mạnh mẽ nói: "Không có. Không phải. Tôi chỉ tùy tiện nhìn thôi."

Tùy tiện nhìn?

Có quỷ mới tin lời của cô.

Nếu tiếp tục hùng hổ dọa người gặng hỏi tựa hồ có thể có được câu trả lời mình muốn nhưng Hạ Kinh Chúc không tính làm như vậy.

Anh không nói chuyện, cũng không chọc thủng tâm tư của cô, chỉ yên lặng tiếp nhận hành lý trong tay cô, kéo theo liền đi.

Giang Gia Niên hậu tri hậu giác mới phản ứng lại, đuổi theo anh hỏi: "Anh làm gì vậy?"

Người đàn ông phía trước cũng không quay đầu lại nói: "Hôm nay máy bay trực trực làm cho hành khách phải dừng tại Los Angeles, ngày mai công ty sẽ bố trí chuyến bay mới đưa mọi người đến New York, nếu cô đặt vé máy bay khác rồi thì trực tiếp hủy đi, chuyến bay của An Bình chắc chắn sẽ sớm hơn, không sợ muộn đâu."

Anh trả lời vấn đề rất toàn diện nhưng lại có chút hỏi một đằng trả lời một nẻo, Giang Gia Niên căn bản không muốn hỏi cái này.

Lần này tựa hồ đến lượt cô không ngừng nói: "Tôi không hỏi máy bay, tôi là đang hỏi hành lý của tôi." Cô bước lên vài bước, bắt lấy hành lý của mình, làm cho đối phương không thể bước tiếp, anh không thể không quay đầu lại nhìn thẳng vào cô.

Vóc dáng Giang Gia Niên cũng không thấp nhưng hiển nhiên Hạ Kinh Chúc càng cao, vị trí như vậy, anh chỉ hơi nhìn xuống là có thể đối diện với cô.

Chính là dưới góc độ thị giác như vậy, anh lại thanh lãnh nói với cô: "Chuyến bay đi New York ngày mai mấy giờ cất cánh, đăng ký lúc nào, khi nào tới sân bay, người rõ ràng những việc này nhất, cô đoán xem là ai?"

...Này còn phải hỏi sao.

Đương nhiên là phi cơ trưởng.

Cũng chính là..... Anh.

Giang Gia Niên hơi hơi nhíu mày nhìn về phía Hạ Kinh Chúc, anh cũng không liếc mắt nhìn cô một cái, quay người lại tiếp tục vừa đi vừa nói: "Nếu cô muốn đuổi kịp hành trình cô nên tiếp tục ở lại bên cạnh tôi, đây mới là lựa chọn đảm bảo nhất, cũng là lý do tôi kéo hành lý của cô."

Lập luận không chê vào đâu được, từng câu từng chữ đều là ý tốt, ngày mai bay đi New York hiển nhiên không phải Hạ Kinh Chúc làm cơ trưởng, sự cố phi hành lần này không biết hãng bay An Bình sẽ xử phạt anh như thế nào, nhưng rõ ràng anh vẫn biết hành trình chuyến bay ngày mai như thế nào, điểm này là không thể nghi ngờ.

Giang Gia Niên nếu thật sự muốn đến kịp hội nghị liền đích xác nên làm giống như anh nói vậy.

Chỉ là có một số việc cô vẫn không rõ.

Cô hơi hơi cúi đầu, tự nói: "Nhưng thật ra anh cũng không cần giúp tôi như vậy, tôi có thể đuổi kịp hành trình hay không cũng không liên quan trực tiếp đến anh."

Hạ Kinh Chúc chậm rãi đẩy cửa trước mắt ra, trong lúc nói chuyện bọn họ đã đi ra đến bên ngoài sân bay, kế tiếp nên đi khách sạn trước, công ty đã bố trí tốt khách sạn, bọn họ chỉ cần đi qua là được.

Dừng chân lại, duỗi tay vẫy xe taxi, trước khi lên xe, Hạ Kinh Chúc nói với Giang Gia Niên: "Thật không khéo, lần này làm chậm trễ hành trình của cô vừa lúc có liên quan đến tôi, là tôi điều khiển máy bay bị trục trặc làm chậm trễ cô, tôi cần phải phụ trách, lên xe."

Khi nói chuyện ngữ khí của anh mang theo cảm giác không cho xía vào, nói xong cũng không quay đầu lại mà lên xe, hành lý Giang Gia Niên ở trên xe, cô không đi lên cũng không được.

Tất cả những việc này giống như đều được an bài tốt.

Từ lúc cô không nhận được muốn trở về liếc mắt nhìn anh một cái bắt đầu, liền chú định đêm nay bọn họ phải cùng nhau rời đi.

Nhưng mà cô giống như nghĩ đến hơi đơn giản, có khả năng không chỉ cùng nhau rời đi.

Khi bọn họ ngồi taxi tới khách sạn mà hãng bay An Bình bố trí cho hành khách, Hạ Kinh Chúc đi phía trước đặt một phòng, phòng giường lớn, Giang Gia Niên đi theo phía sau, vốn tính toán cũng đặt một phòng, nào dự đoán được còn chưa kịp mở miệng đã bị Hạ Kinh Chúc lôi đi.

Giang Gia Niên còn chưa kịp nói gì liền nghe thấy anh mặt không đổi sắc nói: "Cô ở cùng một phòng với tôi."

Ở cùng một phòng với anh ta.

???

Vui đùa cái gì vậy?

Giang Gia Niên kinh ngạc nhìn anh, Hạ Kinh Chúc một tay lôi kéo cổ tay cô, một tay kéo rương hành lý, cứ như vậy kéo cô đến cửa thang máy. Cô đứng ở kia giống như tiểu động vật hỏi: "Hạ cơ trưởng, anh không cần khách khí như vậy, tôi tự mình đi đặt một phòng là được rồi, tôi liền...Tôi liền không quấy rầy anh." Cô đỏ mặt cúi đầu, nghĩ đến sự việc phát sinh tại khách sạn nào đó ở Giang Thành.

Ánh mắt Hạ Kinh Chúc dừng ở trên con số của thang máy không ngừng biến đổi, không chút để ý nói: "Không phải cô quấy rầy tôi, là tôi muốn quấy rầy cô."

Thần sắc Giang Gia Niên thay đổi một chút, không hiểu anh đang nói gì cho lắm.

Hạ Kinh Chúc rất nhanh giải thích nghi hoặc cho cô, anh buông hai tay ra, làm trò trước mặt cô mà cởi từng viên cúc áo của chế phục, cái hình ảnh kia có vẻ thực sự rất lớn mật, ai cũng không đoán được giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Trong đầu Giang Gia Niên không ngừng sinh ra tưởng tượng ái muội, theo bản năng giờ tay bưng kín mũi, lo lắng chính mình châu máu mũi, như vậy quá mất mặt.

Chương 25

Chỉ là, anh đây là cởi chế phục sao?

Không thể nào.

Anh không phải là người như vậy, cho dù là, phỏng chừng cũng không phải là đối với chính mình, vậy là đang làm cái gì?

Rất nhanh, Hạ Kinh Chúc đã cởi áo khoác chế phục, bên trong chỉ mặc áo sơ mi màu trắng đơn bạc.

Cũng chính là cái áo sơ mi này làm Giang Gia Niên hiểu ra hàm nghĩa lời nói của anh.

Cánh tay anh bị thương, chỗ cánh tay phải áo sơ mi nhiễm máu, giờ phút này đã khô lại, biến sắc.

Hạ Kinh Chúc nghiêng cánh tay, hạ thấp giọng nói: "Cô giúp tôi bôi thuốc."

Giang Gia Niên giương mắt nhìn thẳng anh, anh nhìn chăm chú con người của cô nhẹ giọng nói: "Tôi muốn cô giúp tôi bôi thuốc."

Những lời này cường điệu hai việc.

Anh không chỉ muốn cô làm việc bôi thuốc này mà người giúp anh bôi thuốc cũng chỉ có thể là cô.

Giang Gia Niên ngơ ngẩn một chút.

Cô sợ dĩ quay lại sân bay chính là xuất phát từ lo lắng cho Hạ Kinh Chúc, giờ phút này anh đưa ra yêu cầu như vậy cô lại có chút khó có thể cự tuyệt.

Chính là nếu không cự tuyệt có phải có chút không tự trọng hay không.

Trong lúc suy nghĩ, thang máy đã tới, Hạ Kinh Chúc trầm mặc mà kéo hành lý của cô, sau đó kéo rương phi hành đi vào thang máy, im lặng mà

chờ cô.

Giang Gia Niên nhìn về phía anh, do dự vài giây cuối cùng vẫn đi vào.

Này có có thể là lần thứ hai cô quyết định trong cuộc đời, lần trước chính là quyết định thổ lộ với Lâm Hàn Dữ.

Phòng khách sạn điều kiện cũng không tệ lắm, ít nhất rất sạch sẽ.

Đi vào, mở đèn, trong phòng sáng bừng lên, có trang hoàng theo phong cách tình thú dị quốc, trai đơn gái chiếc ở chung vẫn là mang theo chút hương vị ái muội.

Hạ Kinh Chúc đem hành lý của hai người để cẩn thận, rương hành lý của cô khá lớn, đặt trên vị trí chính, mà anh tùy ý để một cái rương khác lên giường, kéo khóa mở ra, lộ ra đồ vật bên trong.

Sách chuyên môn, giấy chứng nhận, kính râm, tai nghe, chế phục tắm rửa, đây là đồ vật trong rương phi hành của Hạ Kinh Chúc.

Anh nửa ngồi xuống mép giường, một tay cầm chế phục để tắm rửa, một tay cởi cúc áo sơ mi, cái động tác kia mang theo cảm giác cảm dục nói không nên lời, chờ anh cởi hết cúc áo mới chậm rì rì mà đứng lên, Giang Gia Niên cũng chậm rãi đổi từ góc độ nhìn xuống thành ngược nhìn anh.

"Giúp tôi gọi phục vụ phòng, cảm ơn."

Môi mỏng của anh khép mở, nói lời khách khí, lúc này cô bỗng nhiên phát hiện hôm nay ngữ khí anh nói chuyện với cô nhu hòa hơn trước kia rất nhiều, không còn lãnh đạm như trước, phát hiện này thật không biết nên vui hay nên buồn.

À, đúng rồi...Còn có phục vụ phòng cho khách. Giang Gia Niên nhìn chăm chú vào anh chậm rãi cởi áo sơ mi, đem quần áo cũ phóng lên tay cô, quần áo mới cầm trong tay, xoay người đi vào phòng tắm.

Anh muốn gọi phục vụ phòng chính là giặt quần áo.

Trong lòng Giang Gia Niên nghĩ nghĩ, phía sau liền vang lên tiếng khóa cửa.

Gia hỏa này, tắm rửa còn muốn khóa cửa, chẳng lẽ cô còn đi vào sao?

Trong lòng Giang Gia Niên lẩm bẩm một câu, lại nghĩ đến miệng vết thương trên cánh tay anh, luôn suy nghĩ mãi, vẫn đi lên trước, đứng ở cửa phòng tắm nhẹ giọng nói: "...Cái kia, miệng vết thương trên cánh tay anh, cẩn thận đừng để dính nước."

Cô vừa dứt lời, cửa phòng tắm bỗng nhiên lại mở ra, thanh âm mở khóa giống như mở ra tâm của cô, làm cho Giang Gia Niên nhìn không được lùi về sau một chút, đầu quả tim có chút run rẩy.

"Làm sao vậy?" Cô có chút khó hiểu mà dò hỏi, Hạ Kinh Chúc vẫn chưa trả lời, chỉ chậm rãi mang từ trong phòng tắm ra một kiện quần áo.

Là quần dài màu đen của anh.

Thật ra còn rất sạch sẽ, hơn nữa còn gấp đến vô cùng chỉnh tề.

Hiện tại giao cho cô, ước chừng...Là muốn giặt đi.

Tâm tình Giang Gia Niên phức tạp đến cực điểm, sau một lúc lâu mới duỗi tay nhận lấy, lúc quần dừng ở trên tay cô, cô lại cảm thấy vải dệt dường như còn có độ ẩm, nóng đến cô thiếu chút nữa buông tay, làm nó rơi trên mặt đất.

...

Nhanh chóng kêu phục vụ phòng.

Giang Gia Niên không ngừng nghĩ những lời này trong lòng, nhanh chóng đem quần áo của Hạ Kinh Chúc giao cho nhân viên phục vụ cầm đi giặt, sau đó giống như sợ chính mình suy nghĩ miên man, nhanh chóng mở rương hành lý của mình, bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Chính trong quá trình này, cô nhìn thấy bên cạnh rương hành lý Hạ Kinh Chúc mở sẵn có một khung ảnh, hẳn là vừa rồi lấy quần áo có chút sơ ý,

không chú ý liền làm khung ảnh rơi ra.

Giờ phút này, nó tràn ngập nguy cơ mà sắp rơi trên mặt đất, tuy là mặt đất trải thảm nhưng rơi xuống tóm lại cũng không tốt.

Nghĩ một chút, Giang Gia Niên vẫn đi qua giúp anh đem khung ảnh để gọn gàng lại, nói là thu dọn liền không tránh khỏi phải cầm lấy khung ảnh, một khi cầm lấy, ảnh chụp chính diện liền dừng ở trong mắt cô.

Đó là một cái ảnh có chút cũ, nhìn qua rất kỳ quái, bởi vì phía trên là ba người nhìn giống như ảnh chụp gia đình, nhưng thiếu niên trong ảnh lại ôm một cái khung ảnh đen trắng, trên đó là ảnh chụp một người phụ nữ, cùng bản thân cậu và người đàn ông thành niên đang đứng rất có cảm giác thân thiết của một gia đình, nhưng thật ra người phụ nữ sống sò sò ngồi giữa hai bọn họ lại vô cùng xấu hổ, cười vô cùng miễn cưỡng.

Giang Gia Niên chớp chớp mắt, lật khung ảnh đem nó thả lại chỗ cũ, lúc này cô nhìn thấy phía sau khung ảnh, phía bên trái có chữ viết.

Mực bút máy màu đen, ghi lại thời gian.

Trung thu năm 1998, cửa hàng chụp ảnh Hòa Bình, Giang Thành.

Thời điểm Hạ Kinh Chúc đi ra khỏi toilet, đã đơn giản tắm xong rồi.

Bước chân của anh rất nhẹ mà đi về phía trước, rũ tầm mắt xuống, nhìn thấy rương hành lý của chính mình đã được thu thập tốt, hơn nữa còn được đặt ở vị trí thích hợp.

Hơi giương mắt liền thấy một người khác trong phòng đang ngồi trước máy tính làm việc hết sức chuyên chú.

Cô đem laptop sạc điện, thật may, lần này không có làm cho toàn bộ tầng lầu đều mất điện.

Hạ Kinh Chúc chậm rãi đi đến mép giường ngồi xuống, động tĩnh như vậy hình như còn không đủ để Giang Gia Niên phát hiện, một khi cô vào trạng thái làm việc liền không chệ vào đâu được, rõ ràng vừa rồi chính là bộ dáng tiêu tụy cần nghỉ ngơi ngay lập tức, hiện tại thần thái lại rạng rỡ tập trung

tinh thần, ngón tay bay nhanh gõ chữ trên bàn phím notebook, thường thường sẽ bung cốc nước bên cạnh máy tính uống một ngụm, lúc cô ngẩng đầu lên khỏi máy tính đã là đêm khuya.

Editor: Giang tổng vút vợ liêm sỉ đi thì con dân mới nhanh chóng có đường ăn chứ!!!

Cảm giác hai người ăn ý như vợ chồng lâu năm vậy ^.^

Chương 26

Nửa đêm, phòng khách sạn vẫn sáng đèn, người phụ nữ ngồi ở bên bàn quay đầu lại, thấy người đàn ông nửa dựa vào đầu giường đang đọc sách, anh tắm xong, tóc nhu thuận mà rũ ở bên tai, kể cả thời gian đã khuya trên người vẫn mặc chế phục như cũ.

Giang Gia Niên cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian ở góc bên phải máy tính, đều đã muộn như vậy rồi, sao anh ta không gọi cô? Tay chân nhẹ nhàng đứng dậy, hy vọng không quấy rầy đến đối phương nhưng Hạ Kinh Chúc so với cô còn cảnh giác hơn nhiều, cô vừa mới đứng lên anh liền nhìn lại, khép sách trong tay nhìn cô nói: "Bạn xong rồi sao?"

Giang Gia Niên không được tự nhiên nói: "Không sai biệt lắm, sao anh không gọi tôi? Một khi tôi làm việc là sẽ dễ quên mất thời gian, miệng vết thương của anh còn chưa xử lý đi? Tôi tới giúp anh."

Cô nói liền đi tới mép giường, nửa cong lưng muốn vén ống tay áo sơ mi của anh lên, nhưng Hạ Kinh Chúc lại né tránh tay cô.

Cô sững sốt, khó hiểu mà nhìn về phía anh, Hạ Kinh Chúc rũ mắt, lông mi dài mà cong vút hơi run run, chỉ nghe anh nhẹ giọng nói: "Tôi vừa xử lý qua rồi, không đáng ngại, thời gian đã khuya, nghỉ ngơi đi."

...

Không cần xử lý sao.

Giang Gia Niên cúi đầu nhìn kỹ cánh tay anh, dưới bóng mờ của áo sơ mi, hình như thật sự đã băng bó qua.

Như vậy chính là không cần cô đi.

Vậy nguyên nhân cô ở chỗ này hình như liền không còn, Giang Gia Niên có chút không biết theo ai.

Đứng tại chỗ một lúc, cô mới vuốt vuốt tóc, xấu hổ mà cười cười một chút, thu thập một chút đồ đạc của chính mình nói: "Vậy ngủ đi."

Nói xong, cô đến ngăn tủ tìm kiếm đồ vật gì đó, không bao lâu sau liền cầm theo thảm dự phòng, trải ở trên thảm ở mép giường.

Trải thảm xong, cô đứng lên đi gọi điện thoại, nhìn dáng vẻ như là tính toán gì đó, điện thoại còn chưa thông liền nghe được thanh âm u nhã lưỡng lự của Hạ Kinh Chúc.

"Cô muốn ngủ trên mặt đất?"

Đây là gian phòng giường lớn, ngủ hai người vẫn rất rộng, nhưng trai đơn gái chiếc như vậy còn ngủ trên một cái giường, lần nay hai người đều tỉnh táo, không ai uống rượu, này rõ ràng là chuyện không có khả năng.

Cho nên Giang Gia Niên cảm thấy, cô muốn ngủ ở trên mặt đất không có bất kỳ vấn đề gì.

Cô quyết đoán mà quay đầu lại gật đầu, sau đó nghi hoặc nói: "Có vấn đề gì sao?"

Hạ Kinh Chúc im lặng mà nhìn cô một hồi, anh không nói chuyện nhưng từ ánh mắt có thể thấy anh không hề tán thành việc này.

Giang Gia Niên cho rằng kể cả anh không tán thành cũng không có biện pháp cho nên tính tiếp tục gọi điện thoại, trong lúc đó Hạ Kinh Chúc lại cầm lấy ly nước trên ngăn tủ, đổ từng chút một xuống cái thảm cô vừa trải xong, làm cho thảm ướt gần hết.

"Tôi không thành vấn đề, cô ngủ đi."

Làm xong tất cả những việc này, anh còn vô cùng bình tĩnh mà nói một câu như vậy, sau đó liền bỏ sách ra, nằm xuống, kéo chăn.

Giang Gia Niên trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chăm chăm anh, anh nhắm mắt lại, giống như là ngủ rồi, nhưng ai cũng biết căn bản là không có khả năng.

Trầm mặc một chút, Giang Gia Niên bước nhanh tới mép giường, kéo chăn ra, cúi đầu nhìn chằm chằm mặt anh, anh vẫn nhắm hai mắt, giống như đã ngủ không hề có cảm giác, nhưng kẻ ngốc cũng biết, thời gian ngắn như vậy không thể ngủ được.

"Anh đây là có ý gì?"

Bởi vì khoảng cách quá gần, khi cô nói chuyện hô hấp đều phả lên trên mặt anh, đôi mắt anh giật giật, chậm rãi mở ra, đối diện gần với cặp con ngươi thâm thúy như bầu trời đêm kia như vậy, Giang Gia Niên theo bản năng bắt đầu lui về sau, nhưng rất nhanh đã bị người kéo lại, đêm nay cô đều bị anh kéo rất nhiều lần, giống như anh đã thành thói quen, đáng tiếc cô vẫn là không ngăn được khẩn trương.

Hai người dựa đến gần như vậy, hô hấp đều tràn ngập hơi thở của nhau, Giang Gia Niên bỗng nhiên nhớ tới chính mình còn chưa tắm rửa đáng rằng, cảm nhận được hơi thở thơm mát của anh, thế nhưng lại cảm thấy hổ thẹn.

"Đầu tiên, tôi là đàn ông, không muốn nghe người khác nói tôi không có phong độ thân sĩ, để phụ nữ ngủ trên mặt đất. Tiếp theo..." Tầm mắt anh hạ xuống, hơi rởm mắt, ái muội như vậy, mang theo cảm giác cực hạn, "Tiếp theo, tôi không thích ngủ trên mặt đất, cho nên mong cô im lặng mà nằm ở đây, không cần gây rối, được chứ."

Không cần gây rối, được chứ.

Cái ngữ khí kia, ôn tồn nói không nên lời, thế nhưng không hề lạnh nhạt, Giang Gia Niên hoài nghi chính mình nghe lầm, giờ khắc này cô cảm thấy anh có khả năng muốn nói "Ngủ đi, ngoan"...

Ngoan cái quỷ.

Giang Gia Niên toàn thân cứng đờ mà nằm ở đó, tay anh liền đặt ở bên hông cô, theo thời gian trôi qua, anh vẫn không có ý định buông ra, Giang Gia Niên nằm ở đó, cảm thấy buổi sáng ngày mai tỉnh dậy xương cốt của chính mình đều phải phế đi.

Từ từ, cô bắt đầu thử di chuyển, muốn rút người ra từ phía dưới, mắt thấy tay anh sắp thoát khỏi eo cô, nhưng thực bị ai chính là, lúc cô sắp thành công anh liền mở mắt.

Khuôn mặt anh anh tuần như vậy, đôi mắt mê người không thể nghi ngờ, những bị đôi mắt như vậy nhìn thực dễ dàng làm người không chỗ dung thân...

Giang Gia Niên liền có chút cảm giác không chỗ dung thân.

Nhưng mà nếu người quần bách tới cực điểm tựa hồ sẽ có chút bất cứ giá nào, cảm xúc không sợ bất kỳ cái gì.

Giang Gia Niên đặc biệt tiêu sái dứt khoát mà đứng lên, thoát ly "không chế" của anh, vuốt vuốt tóc, cười nói với Hạ Kinh Chúc đang nhìn chăm chăm cô tạo áp lực không tiếng động: "Ha ha, đừng nóng vội, tôi chỉ là...Đi đánh răng, rửa mặt một chút."

...Thật là mềm yếu muốn mệnh.

Thật chán ghét chính mình như vậy, giống như đột nhiên có nhược điểm bị đối phương nắm trong lòng bàn tay, căn bản chạy không thoát.

Rõ ràng lúc đối mặt với Lâm Hàn Dữ cũng chưa từng như vậy.

Giang Gia Niên nói xong liền nhắm mi lại, tự chán ghét chính mình xoay người vào toilet, không nghĩ tới, biểu tình cuối cùng kia của cô phảng phất giống như là đang chán ghét người khác, Hạ Kinh Chúc nhìn thấy liền có điều suy nghĩ.

Anh thay đổi tư thế, đổi thành nằm ngửa, tay áp trên chần, nhìn trần nhà suy nghĩ, anh rốt cuộc đang làm những gì.

Anh suy nghĩ thật lâu, cũng không nghĩ ra nguyên nhân là gì, chỉ cảm thấy chính mình nổi điên, hoặc là giống như suốt 27 năm qua đột nhiên thông suốt, liền muốn thân cận cùng phụ nữ một chút.

Vậy vì sao đối phương không phải là người có hảo cảm với anh đây?

Vì cái gì nhất định phải là người phụ nữ đối với anh e sợ tránh còn không kịp.

Yêu? Chưa nói tới.

Thích? Đó là cái gì?

Chẳng lẽ là tình kết chim non đáng chết sao.

Chương 27

Không.

Có lẽ còn có chút mơ hồ cùng xa cách.

Trong lúc anh đang suy nghĩ, Giang Gia Niên đã đi ra khỏi buồng vệ sinh, cô cũng thay quần áo, mặc quần cùng áo sơ mi, không khác anh lắm, nhưng buổi sáng ngày mai Hạ Kinh Chúc còn muốn thay chế phục, còn cô thì sao... Là tính sẽ trực tiếp mặc như vậy, tránh buổi sáng ngày mai thay quần áo lại gặp tình huống xấu hổ.

Trong lúc cô chần chờ mà nhắc mép chăn chuẩn bị lên giường, tầm mắt Hạ Kinh Chúc vẫn nhìn trần nhà như cũ, không khí ái muội trong phòng nồng đậm, hô hấp của anh càng ngày càng nhẹ, cuối cùng cơ hồ không cảm giác được.

Thẳng đến khi Giang Gia Niên nằm ở bên người anh, anh mới khôi phục hô hấp bình thường.

Anh cảm giác được chăn bị xốc lên, cô che một góc lại, giữa hai người chỉ còn một đoạn khoảng cách nhưng anh tựa hồ đã tìm ra được nguyên nhân chính mình phát thần kinh.

Có lẽ anh vì chính giờ phút này, cô nằm ở bên người anh an ổn cùng bình tĩnh.

Giang Gia Niên thử đảo mắt đi nhìn anh, cô thấy anh chậm rãi nhắm mắt lại, giống như thật sự muốn ngủ rồi.

Cô khẩn trương nắm góc chăn, nghĩ thầm, đời này chỉ sợ cô sẽ không gặp được người đàn ông nào có thể làm cô tim đập nhanh cùng khó xử như Hạ Kinh Chúc.

Tỷ lệ khó có được như vậy làm người ta không tự giác mà muốn tới gần.

Ngày hôm sau, Los Angeles trời trong nắng âm, bầu trời xanh thẳm, không khí tươi mát.

Thời điểm đi ra khỏi khách sạn, các hành khách khác cũng đang đợi xe buýt sân bay, Giang Gia Niên cúi đầu đứng ở trong đám người, tóc dài rũ trên sườn vai, che khuất mặt cô, người từ xa không nhìn rõ biểu tình của cô là gì, cô cũng không nhìn thấy ở xa là tình cảnh như thế nào.

Hạ Kinh Chúc rời đi còn sớm hơn cô, hôm nay chuyến bay đi New York cũng không phải anh điều khiển, có khả năng anh sẽ trực tiếp về nước, sau đó chờ công ty xử lý.

Làm việc nhiều năm như vậy, thường thường sẽ tiếp xúc với các công ty hàng không, việc như vậy cũng không phải gặp lần đầu tiên, lại là lần đầu tiên phát sinh trên người mình.

Thật ra đêm qua Hạ Kinh Chúc đã xử lý rất tốt, nếu có thể, sau khi trở về cô có nên gọi cho lãnh đạo của anh, giải thích một chút? Kể cả không có tác dụng gì thì trong lòng cô cũng thoải mái hơn một chút.

Thật là gặp quỷ mới thoải mái, giống như nếu không làm cho anh chút gì đó cả người cô liền khó chịu.

Vuốt di động, Giang Gia Niên có chút mất mát, cô biết đó là cảm xúc gì, lại cảm thấy chính mình như vậy có phải chuyển biến quá nhanh hay không, rõ ràng cục diện rối rắm bên phía Lâm Hàn Dữ cô còn chưa xử lý tốt lại có tâm tình đi xử lý hảo cảm mơ hồ với một người khác đâu.

Vẫn là bình tĩnh một chút đi.

Ổn định lại tinh thần, xe buýt đã đến, Giang Gia Niên nhanh chóng lên xe, thông báo cho người đến đón cô ở New York số chuyến bay liên điều chỉnh tâm tình khởi hành một lần nữa.

Giống như tâm linh tương thông với tâm tình của cô, chuyến bay lần này vô cùng thuận lợi, toàn bộ hành trình từ khi cất cánh đến lúc hạ cánh không xảy ra bất kỳ vấn đề gì, máy bay đáp xuống sân bay vô cùng đúng giờ.

Giang Gia Niên xuống máy bay, đeo kính râm lên, cầm hành lý liền đi tìm người tới đón máy bay.

Người đón máy bay cô có biết, trước đó đều là đối phương đón cô ở New York, là một người đàn ông trẻ tuổi rất có tiền đồ, lúc gọi điện thoại còn thân thiện hàn huyên vài câu, không sợ cô giống như nhân viên công tác trong nước.

Chính là chờ cô đi đến đại sảnh, đứng ở ngoài sân bay tìm biển số xe đối phương lại nhìn thấy một người vô cùng quen thuộc từ trên xe bước xuống.

Là Lâm Hàn Dữ.

Anh ta mặc một thân tây trang màu đen, nhìn trái phải, sau khi xác định an toàn mới nhanh chóng đi qua đường cái, đi về phía cô.

Giang Gia Niên đứng tại chỗ còn có chút phản ứng không kịp, lúc này anh ta hẳn là phải ở Prague chụp ảnh cưới chứ? Dựa theo sắp xếp trước đó, ít nhất nửa tháng nữa anh ta mới trở về, sao đột nhiên lại quay về, còn chạy đến đây?

Là trùng hợp sao?

Giang Gia Niên nắm chặt hành lý trong tay, nhìn chăm chú vào anh ta đang đi từng bước một đến trước mặt cô, thở hắt hắt một chút mới cười nói: "Rất cuộc em cũng tới rồi, anh nhìn thấy tin tức ngày hôm qua máy bay xảy ra sự cố phải hạ cánh khẩn cấp ở Los Angeles, anh vẫn luôn rất lo lắng, may mắn em không có việc gì."

Làm việc ở Duyệt Đò tới bây giờ, cơ hội cô đi công tác cùng Lâm Hàn Dữ cũng không nhiều, quá khứ là lo lắng chính mình có khủng phi chứng, sau đó anh ta biết sẽ an bài cho cô công việc bất công, không cho cô đi công tác cùng với dự án lớn, sau lại là bởi vì Hứa Hoan Nhan xuất hiện, không cần cô. Cho nên hiện tại anh ta lo lắng theo như lời nói hẳn là lo lắng vì sự cố, cũng không biết được bệnh của cô.

Giang Gia Niên cười cười có lệ nói: "Cảm ơn Lâm Đồng quan tâm, tôi rất tốt, thời gian cũng vừa kịp. Nhưng mà sao ngài lại tới đón tôi? Không phải

đã nói là Tiểu Vương tới sao?"

Nghe cô nói chuyện với chính mình xa cách như vậy, trong lòng Lâm Hàn Dữ có chút không thoải mái, tươi cười cũng có chút tiếc nuối những vẫn trả lời nói: "Cậu ta cũng tới, ở trên xe, anh muốn tự mình xuống đón em, không cần để cậu ta xuống." Dừng một chút, thả chậm thanh âm, ánh mắt phức tạp mà nhìn cô chăm chú nói, "Còn chụp ảnh cưới....Chụp ảnh khi nào cũng có thể, không cần vội vàng, dự án hợp tác với An Bình lớn như vậy, anh cùng em đi."

Kỳ thật dự án với An Bình chỉ là Lâm Hàn Dữ lấy cớ, anh ta biết rõ chính mình vì cái gì mới bỏ dở việc chụp ảnh cưới, cũng bỏ dở hôn kỳ đã lựa chọn. Bởi vậy, Hứa Hoan Nhan cùng anh ta nháo thật sự không thoải mái, nổi lên tính tình trở về Giang Thành, nhưng không liên quan, cô ta không ở đây càng thuận tiện, anh ta tới nơi này mục đích vốn không phải vì công tác, mà là vì... Người trước mắt.

Nhưng mà anh ta "dụng tâm lương khổ" nghe vào trong tai Giang Gia Niên hiện tại lại có một tầng ý nghĩa khác.

Cô có chút chua xót mà cười cười nói: "Sao vậy, Lâm Đồng không yên tâm năng lực công tác của tôi sao? Cũng đúng, dự án hợp tác với An Bình đúng là rất lớn, một mình tôi có thể không làm tốt được, ngài có lo lắng cũng là điều cần thiết."

Lâm Hàn Dữ giật mình, mặt mày đẹp nhú lại, có chút khổ sở nói: "Gia Niên, không phải ý đó, em đừng hiểu lầm anh."

Hiểu lầm? Giữa bọn họ hiểu lầm chẳng lẽ còn thiếu sao, cô chính là bởi vì hiểu lầm anh ta đối với mình quá tốt nên trước đó mới có đoạn tình cảm khổ sở như vậy, cô làm sao dám tiếp tục hiểu lầm anh ta?

"Được rồi, lên xe rồi nói sau. Ngài đi trước đi."

Cô không muốn nhiều lời, kể cả xưng hô đối với anh ta, từ "Ngài" khách khí như vậy cũng được cô nói ra. Tâm Lâm Hàn Dữ giống như bị người ta cắt thành hai nửa, một nửa nhắc nhở anh ta không cần gấp, từ từ sẽ tới, một nửa lại bởi vì sự đối đãi của cô mà chảy máu.

"Em nói đúng, lên xe trước." Khàn giọng nói xong, Lâm Hàn Dữ liền đi phía trước dẫn đường, còn tri kỷ mà thay cô kéo rương hành lý.

Giang Gia Niên đi phía sau nhìn bóng dáng của anh ta, chính là loại biểu tình như bây giờ của anh ta làm cô luôn ngộ nhận là anh ta thích cô, còn ngu xuẩn nghĩ cho anh ta biết tâm ý, cùng anh ta tu thành chính quả, nào dự đoán được ngày đó lại nhận được tin tức anh ta muốn kết hôn với người khác, lại còn là tình địch mà cô ghét nhất.

Hiện tại thì tốt rồi, cô biết anh ta đối tốt với cô chỉ vì bọn họ là đồng nghiệp, cô là cấp dưới đắc lực của anh ta, anh ta vốn dĩ chính là người tốt như vậy, không phải bởi vì cô có gì đặc biệt mới làm như vậy, cô ngàn vạn lần không thể lại bởi vậy mà động dung.

Lắc lắc đầu, Giang Gia Niên tiến lên vài bước kéo hành lý của mình, khẽ gạt đầu với Lâm Hàn Dữ, chính mình đi trước một bước tiến về phía xe đưa đón.

Lâm Hàn Dữ đứng ở phía sau, không biết làm thế nào, đi cùng cũng không phải, không đi cùng cũng không phải, giằng co mà dầy vò.

Anh ta biết mình đã làm ra một quyết định sai lầm, mà cái sai lầm này trực tiếp đem cô vốn cách anh rất xa đẩy đến không còn đường vãn hồi, hiện tại anh ta vô cùng hối hận, chỉ hy vọng chính mình đừng hối hận quá muộn.

Sân bay Giang Thành.

Một đám người của hãng bay An Bình xuống máy bay, trực tiếp lên xe đưa đón rời khỏi sân bay, trên chiếc xe này có bốn phi công mặc chế phục, rất có thể chỉ một thời gian nữa trong tương lai sẽ chỉ còn nhìn thấy hai người.

Bọn họ đều nhanh chóng đi đến phòng họp của hãng bay An Bình để tham gia hội nghị.

Sự cố lớn như vậy, hiện giờ đã lên đầu đề của rất nhiều trang web lớn, tuy rằng mọi người dường như vô cùng tán dương kỹ năng xử lý sự cố của cơ trưởng nhưng cũng không đủ để phó phi công Hình Chu tránh khỏi xử phạt.

Tất cả đều cần có một kết quả.

Chương 28

Hạ Kinh Chúc nghiêng đầu, nhìn máy bay lên lên xuống xuống bên ngoài cửa sổ thủy tinh, người quan trọng nhất trong sinh mệnh của anh đã chết trong một vụ tai nạn trên không, ngày hôm qua anh cũng coi như trải qua một tai nạn trên không, hiện giờ xem ra, chỉ cần không chết, cho dù là dừng bay, thậm chí rời khỏi cái ngành này, cũng không có gì đáng sợ.

So với sự bình tĩnh đạm nhiên của anh, Hình Chu lại không có bộ dáng giống vậy, cậu ta đã tiêu tụy không thành hình người, cậu ta luôn là người hướng ngoại vô cùng tích cực hướng về phía trước, những người khác vẫn là lần đầu tiên thấy cậu ta như vậy.

Hiện tại điều cậu ta để ý nhất kỳ thật cũng không phải là việc sẽ bị dừng bay, mà là liên lụy đến Hạ Kinh Chúc, người phi công cậu ta ngưỡng mộ nhất.

Ân Mạn đứng ở đằng xa lẳng lặng nhìn Hạ Kinh Chúc, đừng nói là đi nghỉ ngơi, ngay cả uống nước cô ta cũng uống không vào, chỉ có thể đứng một bên lo lắng, lại không biết nên làm như thế nào có thể an ủi anh một chút.

Chậm rãi cúi đầu, cũng không quan tâm phản ứng của những người khác, Hạ Kinh Chúc lấy từ túi áo chế phục lấy di động ra, ngón tay ấn vài cái, chọn ra một dãy số không hiện tên.

Chính anh rõ ràng nhất dãy số này là của ai, cũng biết là ai ban đêm không ngủ được, lấy trộm di động của người ta gọi sang điện thoại chính mình, bây giờ nhìn dãy số này, giống như đang không ngừng nhắc nhở chính anh đã làm cái gì, hồi ức cảm thấy thẹn như vậy giống như mang theo răng cưa cắt vào thân thể anh, làm anh chịu dày vò.

Thời gian trôi qua một chút, hiện tại Giang Gia Niên đã tới địa điểm dự hội nghị ở New York.

Cô mở thiết bị lên, đứng ở trước mặt mọi người, thần thái phi dương mà thực hiện nốt những công việc cuối cùng vì lần hợp tác này.

"Hãng bay An Bình tuy không phải là công ty hàng không đầu tiên hợp tác chiến lược với Duyệt Đồ nhưng lại là công ty đầu tiên Duyệt Đồ dùng toàn bộ sản nghiệp tiến hành thâm nhập thị trường để hợp tác." Giang Gia Niên đứng ở vị trí trung tâm của phòng họp, nói đĩnh đạc, trang điểm tinh xảo trên mặt treo tươi cười chuyên nghiệp, trên người đã đổi thành bộ váy tây trang màu xám, tóc dài cũng búi lên, trừ bỏ kính gọng đen che đầy một phần khuôn mặt thì tất cả đều vô cùng hoàn mỹ.

Lâm Hàn Dữ ngồi ở đó, cùng những người khác nhìn cô, không có một khắc nào so với hiện tại có thể làm anh ta xác minh lựa chọn của chính mình là chính xác, anh ta thật may mắn chính mình tuy rằng chọn sai một đoạn đường, nhưng không có tiếp tục sai lầm, hiện tại anh mất anh ta nhìn Giang Gia Niên, tất cả đều là cảm tình khó có thể che giấu.

Đáng tiếc chính là Giang Gia Niên căn bản không nhìn anh ta, phỏng chừng nếu nhìn cũng chỉ có xấu hổ và thương tâm, không còn nửa điểm ngượng ngùng và ngọt ngào trong quá khứ.

Cô lật lật tài liệu, tiếp tục nói: "Công ty Duyệt Đồ chúng tôi hiện có hơn 60% khách hàng ở độ tuổi 30 trở lên, đây cũng là đối tượng khách hàng mục tiêu của hãng bay An Bình, tôi tin rằng đây chính là cơ sở hấp dẫn hãng bay An Bình lựa chọn Duyệt Đồ hợp tác. Tại đây tôi xin đảm bảo với các vị chúng tôi nhất định sẽ dùng toàn lực để hợp tác lần này, tích cực hướng toàn bộ những hành khách này thành người sử dụng trung thành của hãng bay An Bình, cũng hy vọng công ty An Bình có thể cấp thêm nhiều lợi ích cho khách hàng của chúng tôi, tiến tới hoàn thành chiến lược hợp tác chiều sâu lần này của chúng ta." Cô tươi cười, tự tin mà kiên định nói, "Chúng tôi có lý do tin tưởng, hợp tác lần này sẽ làm hai bên đều vô cùng vừa lòng, cảm ơn các vị."

Nói xong lời tổng kết cuối cùng, cô hơi hơi khom lưng, 90 độ, vô cùng tiêu chuẩn, thể hiện sự tôn trọng với những người đang ngồi tại đây, mọi người tự nhiên cũng đều vỗ tay vô cùng nhiệt liệt.

Cũng trong lúc này, phòng hội nghị của hãng bay An Bình, Hạ Kinh Chúc cùng Hình Chu nhận được thông báo xử phạt riêng biệt.

Hình Chu chịu trách nhiệm chủ yếu, hình phạt nặng hơn, dùng bay ba tháng, Hạ Kinh Chúc chịu trách nhiệm giám thị thứ yếu, dùng bay một tuần, tự mình kiểm điểm.

Nhìn dòng chữ in trên trang giấy, Hạ Kinh Chúc chậm rãi đem giấy đề qua một bên, dùng điện thoại đề lên.

Một tuần và ba tháng, thật là sự khác biệt rõ rệt, công ty xử phạt anh thực sự không nặng, này giống như là thiên vị, nhưng thiên vị như vậy, khả năng sẽ khiến cho người nào đó càng bất mãn nghiêm trọng.

Thoáng nghiêng đầu, anh dùng dư quang khéo mắt liếc xéo vị trí của Lâm Đồng, đối phương lạnh mặt, muốn nói với lãnh đạo xử phạt như vậy quá nhẹ, lại bởi vì lúc ấy ông ta cũng ở trên máy bay, nói gì đó cũng sẽ không thoát được trách nhiệm, cho nên không nhiều lời, giờ phút này không thể nói không tiếc nuối.

Ông ta tựa như nhìn chăm chú phát hiện điều gì đó, theo bản năng nhìn qua, nhưng lúc ông ta nhìn sang, Hạ Kinh Chúc đã rời đi, trên vị trí của anh ta, trống không.

Lâm Hàn Dữ xuất hiện ở New York là vì dự án hợp tác với An Bình, chờ hội nghị kết thúc, ký hợp đồng xong tự nhiên anh ta cũng quay về Giang Thành, vừa vặn bố trí lịch trình giống Giang Gia Niên.

Lúc đầu Giang Gia Niên còn nghĩ, dù sao thời gian đặt chuyến bay khác nhau, khả năng rất lớn là không phải cùng máy bay, cho nên không cần rối rắm quá nhiều, ai ngờ tới sân bay chờ mới phát hiện, trước khi Lâm Hàn Dữ đến New York đã cho nhân viên công ty đặt cùng chuyến bay với cô.

Ngồi ở trong phòng chờ, hai người cũng không có chuyện gì để làm, lại cũng chỉ là hai mặt nhìn nhau, ai cũng không nói ra một chữ nào. Rõ ràng trước kia bọn họ luôn có rất nhiều chuyện để nói, mặc kệ là có liên quan đến công việc hay không, luôn có thể trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Giang Gia Niên còn tốt, cô là không muốn nói cái gì, không có tâm tư đi nói chuyện với Lâm Hàn Dữ, sợ chính mình lại gần anh ta chút nữa, chờ anh ta cùng Hứa Hoan Nhan tổ chức hôn lễ lúc ấy càng khổ sở, càng bị thương, cho nên dùng hết khả năng trốn tránh, không tới gần anh ta, tránh cho cảm tình gia tăng.

Chương 29

Lâm Hàn Dữ lại không giống như vậy, trong lòng anh ta đã hạ quyết tâm muốn vẫn hỏi cô, muốn giải thích rõ ràng tất cả cho nên trăm phương ngàn kế mà tìm cơ hội để nói chuyện với cô, nhưng mỗi lần anh ta muốn mở miệng, cô luôn dùng một vài động tác lơ đãng để ngăn cản, tỷ như lấy di động ra tựa như muốn gọi điện, chờ sau khi anh ta im lặng lại bỏ xuống, tỷ như lấy notebook ra đột nhiên mở video lên, ngăn cản thanh âm của anh ta vang lên.

Lâm Hàn Dữ không phải kẻ ngốc, cô phản ứng như vậy anh ta biết rõ lý do là gì, cho nên khi bắt đầu đăng ký, rốt cuộc có cơ hội nói với cô một hai câu, ngữ khí của anh ta liền vội vàng nói: "Gia Niên, thật ra em không cần kiêng dè tiếp xúc với anh như vậy, anh cùng Hoan Nhan không phải như em nghĩ đâu, chỉ cần em nguyện ý, bọn anh tùy thời đều có thể..."

Giang Gia Niên nhìn về phía anh ta: "Tùy thời có thể như thế nào?" Cô là đang hỏi anh ta nhưng căn bản không cho cơ hội trả lời, "Lâm Đồng, tôi không quá hiểu ý của anh, hai người là vị hôn phu hôn thê, vì sao chỉ cần một người ngoài nguyện ý liền có thể tùy thời làm cái gì?"

Lời nói hùng hổ dọa người, mỗi một chữ đều làm Lâm Hàn Dữ không chỗ dung thân. Đúng là sai lầm của anh ta, trước đó anh ta không nên tiếp nhận Hứa Hoan Nhan, nếu không sẽ không rơi vào cục diện nóng như thế này.

Hiện tại kể cả nói thẳng chính mình đã không tính kết hôn với Hứa Hoan Nhan, trong mắt Giang Gia Niên khẳng định sẽ biến thành loại tra nam vô cùng hoa tâm, đều đáp ứng muốn kết hôn rồi còn muốn đổi ý, mặt mũi của nhà gái để ở chỗ nào? Cô vốn dĩ đang không ưu ái anh ta, nếu còn bị cô nghĩ như vậy, anh ta chẳng phải không còn cơ hội sao.

Tâm tình phức tạp mà chần chờ hồi lâu, Lâm Hàn Dữ miễn cưỡng cười một chút nói: "Không phải, không phải, ý của anh là ... Không hy vọng chuyện của anh với cô ấy không tạo ra nhiều ảnh hưởng với mối quan hệ của chúng ta, em có hiểu không?" Đi vào cabin, anh ta làm lơ tiếp viên hàng không, nỗ lực giải thích nói, "Gia Niên, anh không hy vọng em bởi vì biết anh có khả

năng kết hôn cùng người khác liền không dám tiếp xúc với anh, thái độ của em với anh thay đổi quá kịch liệt, anh không chấp nhận được."

Dựa theo đăng ký ngồi về vị trí xong, hai người là ngồi cạnh nhau, khi cô ngồi xuống liền nghe được Lâm Hàn Dữ nói.

Tự nhiên cô cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái, anh ta nói thái độ của cô chuyển biến làm anh ta không thể tiếp thu, nhưng khi anh ta tuyên bố muốn kết hôn với Hứa Hoan Nhan có từng hỏi qua cô có thể tiếp thu hay không?

Hồ mắt nóng lên, vì không để chính mình mất mặt, Giang Gia Niên từ chối lại nói chuyện với Lâm Hàn Dữ, cô dựa lên lưng ghế bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, phảng phất như đã ngủ rồi, tiếp viên quảng bá cơ trưởng quảng bá cái gì cũng không có tâm tư nghe, mười mấy giờ phi hành đường dài tiếp theo, trên cơ bản chỉ có cô cùng Lâm Hàn Dữ ở chung, cơ hội như vậy trước kia đối với cô chính là cầu mà không được, nhưng hiện tại tất cả đều không giống.

Nhưng mà cô hình như vẫn đánh giá cao chính mình, ý nghĩa của Lâm Hàn Dữ đối với cô khi người đàn ông khác xuất hiện có lẽ sẽ bị che lấp một chút, cô không rảnh lo nhiều như vậy, nhưng thời điểm chỉ có hai bọn họ, cô mới đột nhiên phát hiện, người đàn ông này kể cả không nói gì, chỉ an tĩnh dựa vào kia mà ở chung với cô, trong lòng cô cũng không có biện pháp bỏ qua đối phương.

Cô cho rằng đã tính toán tốt khi một lần nữa gặp lại anh ta liền có thể tự quản lý cảm xúc của mình, nhưng mà ý nghĩ của cô quá mức kỳ lạ, cô thậm chí nghe thấy tiếng hít thở của anh ta đều có chút bất ổn.

Tiếp viên hàng không bắt đầu chậm rãi phục vụ khoang hành khách, hai người ngồi ở trên máy bay, cô thích uống cái gì, có cần thảm hay không, tất cả Lâm Hàn Dữ đều rõ ràng rành mạch, cô căn bản không cần mở miệng, anh ta đều có thể an bài tất cả thỏa đáng cho cô.

Cơm của khoang hạng nhất cũng không tệ lắm, anh ta chọn cũng đều là món cô tương đối thích nhưng nhìn mỹ thực trên bàn nhỏ, cô ăn vào một chút, rõ ràng nên cảm thấy hạnh phúc mỹ vị, lại giống như nhai sáp.

Tầm mắt Lâm Hàn Dữ nhìn cô vẫn luôn rất dịu dàng, thậm chí mang theo chút cẩn thận, anh ta phát hiện cô ăn có vẻ không cao hứng liền buông dao nĩa của chính mình ôn nhu hỏi cô: "Có phải có chỗ nào không thoải mái không? Hay là đồ ăn không hợp khẩu vị? Là anh nhớ nhầm sao, anh nhớ rõ em thích ăn những món này." Anh ta vô cùng áy náy nói, "Nếu anh nhớ nhầm thì anh xin lỗi, là anh tự mình chủ trương, làm em khó chịu."

Anh xin lỗi, là anh tự mình chủ trương, làm em khó chịu.

Một câu nói như vậy trực tiếp làm Giang Gia Niên đỏ vành mắt, nước mắt suýt chút nữa liền rơi xuống.

Không phải yếu ớt, mà là câu nói này giống như lời xin lỗi vì ngày đó anh ta đột ngột tuyên bố kết hôn, trong lòng cô rốt cuộc vẫn là có anh ta, dù sao cũng là lần đầu tiên thích một người, hai ba ngày làm sao có thể quên được?

Máy bay thoáng xóc nảy một chút, cả người Giang Gia Niên giật mình một cái, nước mắt liền rơi xuống, lạch cạch dừng ở trên mu bàn tay cô, vừa lúc Lâm Hàn Dữ nhìn thấy.

Anh ta ngẩn ra hồi lâu, đây là lần đầu tiên anh ta thấy cô rơi nước mắt, trong trí nhớ của anh ta, Giang Gia Niên hình như là không gì có thể phá nổi, cho dù người khác nhắm vào cô như thế nào, cô luôn có thể tự tin mà giải quyết tất cả phiền toái, nếu nói người phụ nữ khác là làm từ nước thì Giang Gia Niên chính là làm từ xi măng, trong ngoài đều kiên cường lại đặc biệt.

Tin tưởng nếu Giang Gia Niên biết chính mình trong lòng Lâm Hàn Dữ là làm từ xi măng phỏng chừng sẽ khóc càng thương tâm, may mắn hiện tại cô không biết cho nên chỉ là rơi chút nước mắt, rất nhanh đã lau sạch, khôi phục bình thường.

"Trong mắt bị cái gì đó bay vào, không thoải mái." Cô hấp tấp mà giải thích một chút, liền bắt đầu mạnh mẽ ăn chút gì đó, giống như nếu miệng bị lấp kín như vậy, Lâm Hàn Dữ liền sẽ không nói chuyện với cô nữa.

Chương 30

Trên thực tế, đúng là cô xem như hiểu đôi phương, sau khi cô bắt đầu nhanh chóng ăn cái gì đó, Lâm Hàn Dữ thật sự không quấy rầy cô, chỉ là ở một bên im lặng, ngẫu nhiên sẽ đưa khăn giấy hoặc là ly nước cho cô.

Khi cô ăn xong, tiếp viên hàng không tiến đến thu dọn tất cả, anh ta mới đề thấp thanh âm mở miệng, mang theo ngữ khí chưa đầy hồi ức nói: "Anh nhớ rõ trước kia chúng ta cùng nhau đi công tác, lúc ngồi máy bay em sẽ luôn ngủ, liền dựa vào trên vai anh." Nhớ tới những cảnh đó, tâm tình anh ta liền không tồi, cảm lòng không đau mà cong cong khóe miệng nói, "Hiện tại em cũng có thể như vậy, không cần suy nghĩ quá nhiều. Bả vai của anh vĩnh viễn đều giữ lại cho em, chỉ cần em muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể dựa vào."

Này xem như là ngậm thổ lộ, nếu đổi lại là trước kia, Giang Gia Niên đại khái sẽ không chút do dự mà dựa vào trên vai anh ta, đáng tiếc hiện tại trên lưng anh ta đeo một cái thân phận vị hôn phu, phản ứng cô dành cho anh ta trừ bỏ thờ ơ cũng chỉ có thờ ơ.

Cũng chỉ có thể là thờ ơ.

Cuối cùng uống một ngụm nước, gọi tiếp viên hàng không tới dọn ly nước, thu bàn ăn lại, Giang Gia Niên dựa trên lưng ghế rời xa người đàn ông bên cạnh, nghiêng đầu nhắm mắt lại, làm bộ ngủ rồi.

Lâm Hàn Dữ nhìn cô chăm chú, con người đẹp để tràn đầy mất mát, đôi tay anh ta cũng không biết để đâu, hồi lâu sau mới hồng con mắt mà quay mặt sang một bên.

Anh ta thật sự thật sự hy vọng tất cả trước đó đều chưa từng xảy ra, chẳng sợ bọn họ không thể ở bên nhau cũng không cần giống như bây giờ, khó có thể ở chung như vậy. Anh muốn cô trở về như lúc trước, mặc dù biết rất khó nhưng anh vẫn muốn cô trở về như trước đây.

Máy bay muốn phi hành mười mấy giờ.

Từ sáng đến tối.

Giang Gia Niên vẫn là Giang Gia Niên bị khủng phi chứng kia, khi máy bay gặp được dòng khí xóc nảy vẫn sẽ từ giả bộ ngủ bừng tỉnh lại, gắt gao nắm chặt tay vịn chỗ ngồi để ẩn nhẫn sợ hãi.

Lâm Hàn Dữ căn bản không có tâm tư đi ngủ, anh cơ hồ vẫn luôn nhìn cô, tự nhiên cũng xem biến đổi đột ngột của cô xem ở trong mắt.

"Gặp ác mộng sao?" Anh ta nhanh chóng nói một tiếng, theo bản năng bắt được tay cô, hy vọng cô không dùng tay vịn thương tổn chính mình. Tay anh ta khô ráo ấm áp cũng mang đến cho cô an ủi không nhỏ, cô chần chờ mà nhìn về phía người bên cạnh, đối diện với tầm mắt của anh ta, đáy mắt anh ta hiện lên ảnh ngược thân ảnh của cô, chuyên chú như vậy, phảng phất như trừ cô ra không còn được ai khác, nếu đây là sự thật thì tốt rồi.

Nếu là sự thật thì thật tốt biết bao.

Đáng tiếc.

Đây là người sắp trở thành chồng của người khác, hành vi của cô như vậy đâu khác gì tiểu tam mà mọi người đòi đánh.

Giả vờ trấn định, Giang Gia Niên nỗ lực mà kéo tay ra khỏi tay Lâm Hàn Dữ, anh ta nhìn cô mặc dù vẫn còn sợ hãi nhưng vẫn muốn rời xa chính mình, trái tim đều giống như bị nghiền nát, cơ hồ không cách nào hô hấp.

Anh ta làm ra một động tác mạnh mẽ nhất từ lúc bọn họ gặp lại nhau đến giờ, dùng sức đem cô kéo lại, đem cả người cô kéo vào trong ngực, cũng không nói lời nào, chỉ vùi đầu vào tóc cô, hít sâu một hơi.

Giang Gia Niên ngơ ngẩn, còn chưa làm rõ được tình huống này là như thế nào, cũng chưa kịp nói cự tuyệt, quanh thân cô tràn đầy hương vị quen thuộc của người đàn ông kia, mỗi lần buổi tối gặp ác mộng, khi tỉnh lại phảng phất như chỉ cần ngửi thấy hương vị này, cô liền có thể an tâm, giống như giờ phút này.

Cô không sợ hãi.

Không sợ hãi một chút nào.

Nếu có thể vẫn luôn được anh ta che chở như vậy, cô còn gì phải sợ đâu.

Đáng tiếc cô không có tư cách được che chở như vậy, người có tư cách kia là Hứa Hoan Nhan.

Sau khi phục hồi tinh thần lại, Giang Gia Niên kiên định mà đẩy anh ta ra, ngồi lại vị trí của chính mình, nghiêng đầu nhìn vị hành khách ngồi dựa vào cửa sổ bên kia, nhẹ giọng hỏi: "Xin chào tiên sinh, tôi muốn ngồi vị trí cạnh cửa sổ, xin hỏi ngài có thể đổi cho tôi được không?"

Người đàn ông ngần người, nhìn người bên cạnh Giang Gia Niên, phát hiện ánh mắt người đàn ông kia nhìn Giang Gia Niên có chút khắc chế lại kỳ quái, anh ta cho rằng cô không quen biết đối phương, bị đối phương xâm phạm nên mới muốn đổi vị trí, lập tức gật đầu đáp ứng.

Lâm Hàn Dữ trơ mắt nhìn người đàn ông kia đổi vị trí với Giang Gia Niên, cô rời xa chính mình, dựa vào bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hoàn toàn không bố thí cho chính mình nửa cái ánh mắt, đôi mắt anh ta vốn dĩ hồng hồng nay càng thêm nghiêm trọng, một người đàn ông trưởng thành như vậy, tựa hồ đều có thể rơi nước mắt bất cứ lúc nào.

Mới vừa đổi sang vị trí của Giang Gia Niên, người đàn ông tràn đầy đề phòng mà liếc mắt nhìn Lâm Hàn Dữ một cái, đem anh ta coi như tội phạm, vẻ mặt chính nghĩa mà phòng bị anh ta, hai tròng mắt Lâm Hàn Dữ trần trụi liếc lại anh ta một cái, lạnh nhạt mà thu hồi tầm mắt, nhắm mắt lại khuyên chính mình bình tĩnh một chút.

Giang Thành.

Âm thanh ho khan không ngừng vang lên trong phòng, chung cư độc thân đơn giản mà sáng sủa, Hạ Kinh Chúc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, mặt vô biểu tình mà lật sách trong tay.

Dừng bay một tuần, bảy ngày nhận xử phạt này, anh vừa vặn bị cảm.

Có thể là bởi vì bị mắc mưa ở Los Angeles, trở về cũng không dự phòng mới có thể như vậy.

Thông thường loại thời điểm như thế này chính là thời cơ đột nhập tốt nhất đối với người ái mộ, Ân Mạn đương nhiên không muốn buông tha, nhưng cô ta là tiếp viên trưởng, thật sự không thể xin nghỉ, không thể tới, chỉ có thể trơ mắt nhìn cơ hội vượt mất.

Mà Hạ Kinh Chúc thì sao?

Anh chờ mong nhất chính là dãy số tồn tại ở trên di động kia hiển thị trên màn hình di động.

Đúng vậy, anh luôn chờ mong một việc không có khả năng xảy ra.

Lại nhin không được bắt đầu ho khan, trận mưa ở Los Angeles kia làm anh vốn có chút mệt mỏi thân thể liền phát bệnh, anh nằm trên giường, tiếng ho khan phát ra từ lồng ngực chấn động, hồi lâu sau anh mới ngừng ho, giọng nói vẫn ở trạng thái nóng lên như cũ, rõ ràng ly nước ở ngay mép giường lại không muốn duỗi tay đi lấy, tựa hồ chỉ có tra tấn chính mình như vậy mới có thể làm anh không nghĩ đến người phụ nữ kia.

Ngẫu nhiên nhiều như vậy, để một người phụ nữ đáng giận đi vào tầm mắt anh, anh vô số lần nói với chính mình kia chỉ là trùng hợp, nhưng nhìn sách trong tay, "Số mệnh" của Đông Dã, bên trong vừa vắn viết--

Toàn bộ sự trùng hợp trong sinh mệnh kỳ thật đều là mệnh trung chú định. Chính là số mệnh.

Editor: Hạ cơ trưởng trở lại rồi đây!!!

Chương 31

Một lần đi công tác xa kết thúc, tạm thời cũng không có sắp xếp công tác khác, trong khoảng thời gian ngắn Giang Gia Niên đều sẽ lưu lại Giang Thành.

Tương tự, Hứa Hoan Nhan và Lâm Hàn Dữ hủy bỏ lịch quay chụp ảnh cưới cũng đều không có sắp xếp công tác.

Nói cách khác, một đoạn thời gian sắp tới, ba vị lãnh đạo cấp cao này đều sẽ ở công ty, không đi bất kỳ đâu.

Sáng sớm Giang Gia Niên đi làm, không khí ở công ty liên khẩn trương, tầm mắt nhìn chăm chú vào cô quá nhiều, nhìn đến nỗi cô phải trực tiếp quay đầu lại cau mày nói: "Tối sớm sao? Không cần quét tước vệ sinh hay vẫn là không có việc để làm? Nếu rảnh quá tôi có thể phân công công việc cho mọi người nhé, có cần không?"

Mọi người lập tức lắc đầu, nhanh chóng biến mất trước mặt cô, Giang Gia Niên thu hồi tầm mắt tiếp tục đi về phía văn phòng của mình, những người khác tụ ở một bên nhìn bóng dáng cô, nhỏ giọng nghị luận nói: "Mọi người nhìn đi, cô ta hình như không khác gì so với bình thường, cũng không thấy có bao nhiêu khổ sở?"

Một nữ nhân viên "thích" một tiếng nói: "Cô ta sẽ diện như vậy, kể cả thương tâm khổ sở cũng sẽ không để chúng ta nhìn thấy đâu, tôi nói cho mọi người biết, theo ánh mắt của tôi, khẳng định không sai đâu, cô ta tuyệt đối có ý tứ với Lâm Đồng, hiện tại Hứa tổng muốn cùng Lâm Đồng kết hôn, cô ta không khóc chết mới là lạ."

Những người khác quay sang nhìn nhau, cái nhìn khác nhau.

Trong văn phòng chủ tịch.

Hứa Hoan Nhan ngồi trên sô pha nghịch di động, trên mặt không có một chút hoảng loạn, kể cả Lâm Hàn Dữ bên kia tức giận đến suýt chút nữa ném di động, cô ta vẫn không có chút dao động nào.

Sau khi hít sâu một lúc lâu, Lâm Hàn Dữ cưỡng bách chính mình bình tĩnh lại, lúc lâu sau mới sửa sang lại áo khoác một chút, nhìn chằm chằm người phụ nữ trên sofa nói: "Anh chẳng phải đã nói với em tạm thời đừng công bố tin tức chúng ta kết hôn sao? Vì sao em muốn tự chủ trương?"

Hứa Hoan Nhan ngẩng đầu lên từ di động, hơi hơi mỉm cười nhìn anh ta, vô cùng bình tĩnh thanh thản: "Lâm Đồng, ngài nói như vậy có chút giống không chịu trách nhiệm đó, em ngủ cũng đã ngủ với anh, thiếu chút nữa liền chụp xong ảnh đi lãnh chứng, anh vì một cuộc điện thoại đột nhiên liền hối hận quay về, em làm chút chuyện để đảm bảo tương lai có chính mình có gì sai sao?"

Hứa Hoan Nhan trước nay đều là một người phụ nữ thẳng thắn lại trực tiếp, trước kia Lâm Hàn Dữ còn rất thương thức, hiện tại lại chỉ cảm thấy đáng giận.

"Em như vậy anh sẽ rất khó xử." Lâm Hàn Dữ lạnh mặt, càng thêm khó chịu.

Hứa Hoan Nhan thu hồi di động mỉm cười nói: "Nếu anh làm em khó chịu đương nhiên em cũng muốn làm anh khó chịu, chẳng lẽ Lâm Đồng muốn sạch sẽ làm người đứng ngoài cuộc sao? Trên thế giới này làm gì có chuyện tốt như vậy?" Cô ta đứng lên, đi đến cửa văn phòng, trước khi mở cửa còn nói với anh ta, "Lâm Hàn Dữ, chúng ta là nhất định phải kết hôn, nếu trong lòng anh còn có những suy nghĩ gì đó, trước không nói em có thể buông tay hay không, đơn giản nói Giang Gia Niên, anh cảm thấy cô ta trước kia không nhìn ra tâm tư của anh, hiện tại có thể nhìn ra sao? Người phụ nữ chết vì sĩ diện lại bảo thủ không chịu thay đổi kia, cô ta tuyệt đối sẽ không dây dưa với một người đàn ông đã có hôn ước."

Nói xong, Hứa Hoan Nhan không chút do dự kéo cửa ra ngoài, lúc đóng cửa còn vút cho Lâm Hàn Dữ một cái mị nhãn, nhàn nhạt nói: "Vậy nên chúc anh may mắn." Giọng nói vang lên đồng thời cửa cũng đóng lại, toàn bộ quá trình cùng lời nói khiêu khích trực tiếp làm Lâm Hàn Dữ ném vỡ điện thoại.

Anh ta rốt cuộc vẫn là không thể khắc chế, nhìn di động rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang kịch liệt, khắp nơi đều là mảnh vỡ, anh ta trầm mặc hồi

lâu, lại ngồi xồm xuống tự mình thu thập.

Tàn cục như vậy không thể để cấp dưới tới thu thập, không chừng lại truyền ra cái tin đồn nhảm nhí gì đó, điểm chết người chính là, muốn truy ra ngọn nguồn của lời đồn còn rất khó, rất cuộc muốn truy cứu trách nhiệm của ai đều cần một đoạn thời gian phán xét.

So với phiền toái như vậy còn không bằng hiện tại không lưu lại tai họa ngầm.

Giang Gia Niên ở văn phòng của mình căn bản không biết bọn họ nổi lên cái tranh chấp gì, hiện tại toàn thân tâm của cô đều đặt ở quà tặng cùng tấm thiệp trên bàn làm việc, cuối tấm thiệp ký tên "Hứa Hoan Nhan & Lâm Hàn Dữ", thật là làm người ta đau mắt.

Mở hộp quà tặng ra, lấy đồ vật bên trong ra nhìn, là hàng mỹ nghệ mang từ Prague về đi, tổng thể cũng khá tinh mỹ, lấy làm lễ vật công khai quan hệ cũng khá thích hợp.

Nhìn từng chữ trên tấm thiệp, tôi cùng vị hôn phu cảm ơn mọi người đã làm việc cống hiến vì công ty, tư thế nữ chủ nhân kia, phảng phất như cô ta đã ngồi trên bảo tọa vậy.

Kéo kéo khoe miệng, đem tấm thiệp cùng lễ vật ném vào thùng rác, Giang Gia Niên ngồi xuống mở máy tính chuẩn bị làm việc, bỗng nhiên, cô ngừng đầu nhìn về phía cửa sổ bên ngoài văn phòng, một đồng người đang ở đó giống như đang nhìn lên cô, cô nhú nhú mày, những người đó liền nhanh chóng chạy mất.

Cô hơi suy tư liền hiểu ra, đây là tò mò phản ứng của cô đi, bọn họ đại khái cũng đều nhận được lễ vật đính hôn của chủ tịch cùng phó tổng, những người này đều có thể nhìn ra tâm tư của cô đối với Lâm Hàn Dữ, liền càng không cần nói đến Hứa Hoan Nhan, thậm chí là Lâm Hàn Dữ.

Càng nghĩ như vậy càng cảm thấy người sau thật đáng giận, người trước không nói làm gì, các cô cạnh tranh công bằng, làm người thương tâm chính là người bị cạnh tranh kia, muốn nói anh ta không biết tâm tư của cô, cô rất khó tin tưởng, nhưng anh ta lại làm cô khổ sở như vậy, ngày đó cô tỉ

mỉ trang điểm, muốn biến ngày đó thành một ngày kỷ niệm quan trọng, ai biết cuối cùng đích xác thành ngày kỷ niệm, lại là kỷ niệm chính mình mất mặt nhất.

Dạ dày lại có chút không khỏe, hương vị cơm sáng xông lên cổ họng, Giang Gia Niên che miệng lại nhẫn nhịn hồi lâu mới miễn cưỡng đem cảm giác buồn nôn kia áp trở về, lúc này chạy tới toilet nôn khăng định lại bị người khác hiểu lầm, cho rằng cô đã chịu kích thích mãnh liệt không thể chịu được, cô cũng đã đủ mất mặt, không thể lại tiếp tục mất mặt thêm nữa.

Chờ thân thể dần dần khôi phục bình thường, Giang Gia Niên liền đứng dậy kéo cửa chớp, trở lại vị trí tiếp tục làm việc. Người đã không chiếm được thì càng không thể mất tiền, tuy rằng vợ của Lâm Hàn Dữ đã định là Hứa Hoan Nhan, nhưng Duyệt Đồ chứng kiến cô trưởng thành, từ thiếu nữ biến thành phụ nữ đều ở nơi này, cô vẫn là tổng giám đốc ở đây, chỉ cần cô còn ở vị trí này một ngày liền không thể cô phụ nó.

Trên đường Hứa Hoan Nhan trở lại văn phòng, không kiếm thấy mọi người nghị luận về Giang Gia Niên, vị này cũng là một người phụ nữ kỳ lạ, mỗi ngày đều bị cấp dưới chán ghét bàn tán bình luận, còn phải không dao động mà tiếp tục làm việc, vẫn thưởng phạt phân minh với cấp dưới, có đôi khi trực tiếp nghe thấy người khác nói cái xung hô ngầm với cô ta, cô ta cũng làm bộ giống như không nghe thấy, phảng phất như thật sự không chịu ảnh hưởng.

Cô ta thật sự không chịu ảnh hưởng sao?

Chỉ sợ không phải.

Chương 32

Hứa Hoan Nhan cười cười, mở cửa văn phòng mình đi vào, sau khi bước vào tươi cười trên mặt nháy mắt không còn sót lại chút nào.

Lâm Hàn Dữ bắt đầu dao động, cô so với bất kỳ ai cũng đều rõ ràng trong lòng người đàn ông này rốt cuộc là ai, khẳng định không phải chính mình, cô ta chỉ là sự lựa chọn lui mà cầu thôi. Rõ ràng người phụ nữ kia không có chỗ nào bằng cô, nhưng vì sao lại được anh ta thích như vậy? Hứa Hoan Nhan trở tay khóa cửa, cô ta nghĩ, có lẽ phó tổng như cô ta không nên tiếp tục an phận nữa mà lập tức rời đi, Giang Gia Niên một ngày không rời khỏi Duyệt Độ, một ngày không rời khỏi Lâm Hàn Dữ, cô ta cũng liền một ngày không thể ngủ ngon, bọn họ rối rắm như bây giờ là bởi vì hiểu lầm lẫn nhau và thiếu sự thấu hiểu, vạn nhất ngày nào đó nói trắng ra, cô ta bên này liền bị kịch xong việc.

Cô ta quyết không cho phép chuyện như vậy phát sinh.

Thời gian giữa trưa.

Thời gian nghỉ trưa đến, nhân viên lục tục rời đi, người đến nhà ăn, người thì kiểm đồ ăn cho chính mình.

Giang Gia Niên có thói quen ăn cơm ở văn phòng, trước khi đi ăn trợ lý đã gọi cho cô một phần cơm hộp, cháo trắng rau xào vài năm như một ngày, mấy thứ này ăn từ lúc bắt đầu đi làm đến giờ, giống như ăn không biết chán.

Hôm nay làm việc còn tính là thuận lợi, thời điểm bắt đầu ăn cơm đồ ăn còn chưa có lạnh, chỉ là chưa ăn được mấy miếng, cửa văn phòng đã bị người gõ vang, cô sững sốt một chút, trong lòng mơ hồ đoán được là ai, tự nhiên có chút tim đập gia tốc nói: "Mời vào."

Cửa văn phòng mở ra, người đàn ông tây trang giày da đi vào, một cái kính không gọng trên sống mũi cao thẳng, quả nhiên là Lâm Hàn Dữ.

Ở trên tay anh còn cầm một hộp đồ ăn tinh xảo.

Giang Gia Niên khẽ nhú mảy, theo bản năng rụt rụt chiếc đũa trên tay, Lâm Hàn Dữ đi vào liền đóng cửa lại, không coi ai ra gì mà ngồi vào chỗ tiếp khách, đặt hộp đồ ăn xuống: "Tới đây, ăn cơm, sao còn ngồi ngốc ở đó vậy?"

Muốn nói trước đây hai người cùng nhau ăn cơm cũng là chuyện bình thường, mỗi lần cô đều yên tâm thoải mái mà ăn phần của chính mình, bởi vì bọn họ từng có quá nhiều lần ăn chung như vậy, thời gian đã lâu, cô cũng thành thói quen.

Chỉ là hiện giờ cô không có lập trường lại tiếp tục có hành vi này.

Đem cơm hộp đơn sơ của chính mình cho đối phương nhìn, Giang Gia Niên bình tĩnh nói: "Lâm Đồng, tôi đã gọi cơm hộp, ngài vẫn là tự mình ăn đi."

Lâm Hàn Dữ thấy đồ ăn trong tay cô ánh mắt liền ảm đạm đi một chút, cũng không biết là bởi vì cảm thấy cô ăn uống quá kém hay vẫn là bị cô cự tuyệt có chút thương tâm.

Anh ta thu hồi tầm mắt, tay cầm chiếc đũa, giống như trước kia giúp cô đặt hộp cơm ngay ngắn, cũng không ngẩng đầu lên nói: "Kêu em ăn thì ăn đi, đồ ăn của em là cái gì, sao có thể ăn no? Đợi lát nữa anh sẽ nói trợ lý của em không cần giúp em gọi những thực phẩm rác rưởi như thế này."

Anh ta cố ý xem nhẹ lời cự tuyệt trong miệng cô, tiếp tục muốn cô đi qua ăn, anh ta không ngừng cầu nguyện trong lòng cô sẽ thuận theo, nhưng kết quả...Hắn là anh ta phải thất vọng.

Nguyên nhân thất vọng cũng không chỉ là Giang Gia Niên trực tiếp cự tuyệt mà là cửa văn phòng cô lại lần nữa bị người gõ vang, Hứa Hoan Nhan từ bên ngoài đi vào.

"Xem em có thông minh không, biết ngay anh ở đây mà. Anh yêu, hôm nay em không xuống nhà ăn, đồ ăn tuy rằng ngon cũng đa dạng nhưng ăn nhiều cũng ngán, hai người sẽ không ghét bỏ em chứ?"

Hứa Hoan Nhan tươi cười nói, lời nói dịu dàng không thể bắt bẻ, Giang Gia Niên ở một bên xem bọn họ tú ân ái, cảm thấy cháo trắng rau xào của chính

mình đã biến thành cầu lương.

Cần phải như vậy sao?

Thu hồi tầm mắt, cúi đầu ăn đồ ăn của mình, tuy rằng trong lòng không thoải mái lại vẫn nhẫn nại không chịu yếu thế, không muốn bị hai người kia chê cười.

Cơm chưa ăn được hai miếng, di động trên bàn liền bắt đầu chấn động không ngừng, Giang Gia Niên nhìn lướt qua màn hình, là dãy số xa lạ, cô chần chờ vài giây mới tiếp, sạch sẽ lưu loát nói: "Xin chào, tôi là Giang Gia Niên."

Đầu điện thoại bên kia im lặng vài giây, hai người còn lại cũng bởi vì cô nhận điện thoại mà trở nên an tĩnh, ánh mắt Lâm Hàn Dữ đặt trên người cô, cảm thấy tò mò ai là người gọi điện thoại cho cô.

Giây lát, Giang Gia Niên cũng có chút sốt ruột, phía bên kia vẫn không ai nói chuyện như cũ, vì thế cô lại nhẫn nại tính tình nói một câu "Xin chào?", nghĩ thầm nếu đối phương lại không nói sẽ liền cúp điện thoại.

Ngay trong lúc cô muốn ngắt điện thoại, đầu bên kia truyền đến thanh âm trầm thấp khàn khàn, mang theo mị lực nam tính cùng cảm giác quen thuộc mãnh liệt.

"Tôi là Hạ Kinh Chúc."

Giang Gia Niên bị lời giới thiệu của anh làm cho cả kinh, cả người run lên một chút, giống như bị khí lạnh lạnh đến rồi, sau đó xấu hổ nhìn hai người đang ngồi ở khu tiếp khách kia, không mềm không cứng mà trả lời: "Sao anh có số điện thoại của tôi?"

Bên kia cũng không trả lời vấn đề này, chỉ là nói: "Tôi ở khu Mộc Xuân Thành gần sân bay, phòng 312B604, cô mau đến đây một chút."

Giang Gia Niên tròn to mắt không thể tưởng tượng nói: "Cái kia, không phải...Anh có chuyện gì gấp sao?"

Nguyên tưởng rằng lấy tính cách của Hạ Kinh Chúc đại khái sẽ trực tiếp ngắt điện thoại không trả lời, thần bí mà hấp dẫn cô đến, nhưng thật hiếm lạ chính là anh chẳng những trả lời, còn nói ra một câu kinh người.

Chương 33

"Cũng không phải việc lớn gì."

Đầu tiên là khí lực của anh không đủ, nói được một câu vừa nhẹ vừa chậm như vậy, lúc Giang Gia Niên còn đang hồ nghi lại bỏ thêm một câu.

"Chỉ là tôi sắp chết mà thôi."

Nói xong, lúc này mới treo điện thoại.

Giang Gia Niên nhìn di động hơn nửa ngày cũng chưa phản ứng lại được, chờ phát giác đây là chuyện lớn liên quan đến mạng người, cô không nói hai lời liền đứng lên, biểu tình phức tạp mà nhìn chằm chằm Lâm Hàn Dữ nói: "Lâm Đồng, tôi muốn xin nghỉ, có chút việc gấp cần phải ra ngoài một chút."

Nói xong, không đợi Lâm Hàn Dữ trả lời liền xách ba lô chạy mất, giày cao gót gõ trên sàn gà vang lên những tiếng thanh thúy, không sai biệt lắm với tuần suất cõi lòng tan nát của Lâm Hàn Dữ.

Hứa Hoan Nhan chờ cô đi xong, liền cười đến ngửa tới ngửa lui mà vỗ vỗ bả vai Lâm Hàn Dữ nói: "Anh nhìn đi, người ta tiếp điện thoại liền vội vã chạy mất, hiển nhiên anh còn không quan trọng bằng người trong điện thoại, để em đoán xem là ai nào? Có phải người anh vẫn luôn muốn biết, tiên sinh đêm khuya kia?"

Đêm khuya hôm đó, người đàn ông tiếp điện thoại của Giang Gia Niên, Lâm Hàn Dữ vẫn luôn điều tra đối phương là ai, sau khi Hứa Hoan Nhan biết được, cũng liền gọi là "tiên sinh đêm khuya".

Hiện tại cô ta nhắc tới người này, đừng nói là trả lời cô ta, ngay cả tâm tình ăn cơm Lâm Hàn Dữ cũng không có.

Anh ta trực tiếp buông đĩa rời đi, Hứa Hoan Nhan thu hồi nụ cười nhìn theo anh ta rời đi, vung tay quét rơi tất cả đồ ăn trên bàn.

Sân bay cách công ty cô cũng không gần, Giang Gia Niên lái xe qua đến nơi cũng hơn một giờ.

Trong điện thoại Hạ Kinh Chúc nói Mộc Xuân Thành cách sân bay rất gần, trong tiểu khu phần lớn đều là người làm việc ở sân bay hoặc là người của công ty hàng không, thời điểm Giang Gia Niên lái xe vào bảo an còn nói cô làm đăng ký, hỏi cô tới tìm ai.

Thời điểm Giang Gia Niên nói ra tên "Hạ Kinh Chúc", bảo an kinh ngạc mà đáng giá cô một hồi, nhanh chóng thả người.

Tiểu khu này, ra vào còn đăng ký, quản lý thật sự không tồi, hẳn là rất an toàn, ở chỗ này rốt cuộc tại sao Hạ Kinh Chúc lại "sắp chết rồi"?

Trong lòng Giang Gia Niên có một trăm dấu hỏi chấm, dựa theo lời nói trong điện thoại của anh tìm được tòa 312, cửa B, một đường đi vào thang máy, ấn nút lên tầng 6, tâm tình phức tạp chờ đợi thang máy mở ra.

Nghiêm khắc mà nói, không tính xã giao gặp mặt thì đây hẳn là lần đầu tiên cô đến nhà một người đàn ông xa lạ, ngay cả nhà Lâm Hàn Dữ cô cũng chưa từng đến, một lần gần nhất cũng chỉ ở cửa nhà đối phương, đưa anh ta uống rượu say về đến nhà xong liền đi luôn, ngay cả ngồi cũng không có.

Tính toán như vậy, cô càng thêm khẩn trương, tầng 6 cũng không tính là cao, thang máy rất nhanh đã đến rồi, trong lòng Giang Gia Niên bất ổn nhìn cửa thang máy mở ra, bước ra ngoài, vòng một vòng, tìm được phòng 604, nhìn chằm chằm cửa chống trộm đen kịt, hít sâu một hơi, ấn chuông cửa.

Ấn chuông cửa xong, tâm tình Giang Gia Niên thấp thỏm mà đợi nửa ngày cũng không thấy có người tới mở cửa, cô do dự một chút lại ấn lần hai, lại lần nữa im lặng chờ đợi, vẫn là một lúc lâu không có người mở cửa.

Nói thầm một câu kỳ quái, Giang Gia Niên lại ấn chuông cửa, thuận tiện còn dùng tay gõ vài cái, dùng thanh âm trung độ kêu: "Có người ở nhà không?"

Nhưng mặc dù kêu như vậy vẫn không thể gọi được chủ nhân tới mở cửa.

Giang Gia Niên bắt đầu hoài nghi chính mình có phải tìm nhầm địa chỉ hay không, chạy đến dưới lầu nhìn nhìn đối chiếu lại, không sai. Lại chạy về trên lầu nhìn số nhà, cũng không sai, sao lại không có ai mở cửa?

Chẳng lẽ Hạ Kinh Chúc chơi cô?

Ý tưởng này một khi sinh ra Giang Gia Niên liền có chút tức giận, lấy di động ra tính toán gọi chất vấn đối phương, nhưng điện thoại vừa mới thông, cửa liền mở ra, bên trong có một người đang đứng, mặc áo ngủ tơ tằm màu đen, cúc áo chỉ cài ba nút, tảng lớn da thịt đều lộ ở bên ngoài, làm người nhìn phải đỏ mặt.

Giang Gia Niên nhéo nhéo cái mũi, không chế không để máu mũi chảy ra, hít sâu một hơi tính dò hỏi đối phương những lời vừa nãy rốt cuộc là có ý gì, mà khi cô nhìn thẳng vào mặt đối phương liền phát hiện anh rất không thích hợp.

"Sắc mặt anh sao kém như vậy?" Giang Gia Niên kinh ngạc mà đến gần một chút, vừa tới liền xong rồi, đối phương trực tiếp ngã lên người cô, Giang Gia Niên nhanh chóng tiếp được, chút sức lực của cô tiếp được một người đàn ông cao lớn nói thật có chút miễn cưỡng, nhưng cô vẫn nỗ lực chống đỡ, không muốn để anh té ngã.

"Hạ Kinh Chúc, anh làm sao vậy?" Giang Gia Niên có chút sốt ruột mà kêu anh, cúi đầu nhìn mặt anh, Hạ Kinh Chúc nhắm chặt mắt, trên khuôn mặt anh tuần không hề có huyết sắc, môi khô nứt bong da, tay cô có chạm vào bất kỳ phần thân thể nào của anh, cũng đều nóng bỏng.

"Anh có phải phát sốt rồi không?"

Giang Gia Niên phán đoán xong, vội vàng kéo anh vào trong phòng, không dám để anh trúng gió, khi vào cửa còn không quên dùng chân đã cửa đóng lại.

Muốn nói căn nhà này của Hạ Kinh Chúc, bản thân Giang Gia Niên đã xem như người ít về nhà, nhà cô không đủ hơi thở sinh hoạt, bất kỳ đồ vật

không cần thiết gì đều không có, sạch sẽ đến có chút trống trải. Nhưng hôm nay nhìn thấy căn nhà này của Hạ Kinh Chúc, cũng như là gặp sư phụ, nơi này khả năng ngay cả đồ dùng sinh hoạt cũng không đủ.

Quan sát đơn giản một chút, Giang Gia Niên liền kéo thân hình cao lớn của Hạ Kinh Chúc trở về phòng ngủ, để anh vào ổ chăn ấm áp, bao bọc kín mít.

Làm xong tất cả, cô mệt đến thở hồng hộc, nghĩ thầm khi trở về cũng nên tăng cường rèn luyện, gần đây luôn vội làm việc, xem nhẹ rèn luyện thân thể, cảm giác thân thể ngày càng yếu ớt, kéo một người đàn ông như vậy một hồi liền cơ hồ nằm liệt, quá yếu.

Vươn tay phẩy phẩy, để mồ hôi trên người mình nhanh khô một chút, chờ nghỉ ngơi xong, cô đứng dậy đi tới mép giường, ngồi một bên duỗi tay dán lên cái trán người đàn ông đang hôn mê, vừa dán lên liền làm cô sợ hãi, trực tiếp rút tay về lầm bầm nói: "Trời ạ, nóng thành như vậy cư nhiên còn có thể gọi điện thoại cho tôi, còn có thể đi mở cửa, thật ghê gớm."

Cũng không biết có phải Hạ Kinh Chúc nghe được hay không, mặt mày anh giật giật giống như muốn tỉnh lại, lại giống như không phải, Giang Gia Niên lắc đầu, xác định anh không tỉnh lại mới bắt đầu tìm trong các ngăn kéo trong phòng xem có nhiệt kế hoặc là hòm thuốc hay không.

Đáng tiếc căn nhà này rất nhiều nơi đều chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu, đừng nói hòm thuốc, nhiệt kế đều không có, Giang Gia Niên siêu cấp bất đắc dĩ, tìm thấy chìa khóa ở trên tủ giày liền vội vàng đi ra ngoài.

Cửa chống trộm đóng lại, phát ra một chút tiếng vang, Hạ Kinh Chúc nằm ở trên giường bỗng chốc mở mắt ra, cái trán có chút mồ hôi mỏng, hơi thở mỏng manh nhìn chằm chằm trần nhà trắng bóng, tất cả vừa rồi đối với anh đều giống như một giấc mộng.

Giang Gia Niên là tới rồi, đúng vậy, có tới.

Giang Gia Niên lại đi rồi, đúng vậy, cô lại đi rồi.

Nghĩ đến đây, đầu càng đau như muốn nứt ra, Hạ Kinh Chúc từ trong cổ họng phát ra một tiếng than nhẹ, trở mình, dùng chăn che lại chính mình, nghĩ thầm, có lẽ liên chính mình buồn chết như vậy cũng sẽ không có người biết đi.

Lúc ấy cho rằng Giang Gia Niên sẽ không lại xuất hiện, cô chắc chắn là ngại phiền toái, cô vốn dĩ không ưu ái chính mình, tới cũng chỉ là to mò, sợ anh thật sự chết sẽ phải gánh trách nhiệm đi. Hiện tại nhìn thấy anh chỉ là phát sốt liền đi rồi, về tình về lý đều thực thích hợp.

Phảng phất trong nháy mắt, vươn tay bị người ta chặt đứt, thần trí cùng thân thể đều vào trạng thái cực kỳ yếu ớt, bị đả kích như vậy liền hoàn toàn rơi xuống đáy cốc, hoàn toàn hết thuốc chữa.

Không muốn tỉnh lại.

Một chút ý muốn tồn tại đều không có, căn bản không tìm thấy người làm mình cảm thấy vui vẻ.

Không tỉnh lại, cứ như vậy đi.

Editor: Hạ cơ trưởng đổi kìa ^.^ . Anh ơi anh 28t chứ có phải 8t đâu, chị đi mua thuốc thôi mà!!!

Chương 34

Giờ phát này Giang Gia Niên đang ở hiệu thuốc lựa chọn những loại thuốc cần thiết hàng ngày, cùng với hai thứ quan trọng nhất là nhiệt kế và thuốc hạ sốt, căn bản không biết Hạ Kinh Chúc đang ở nhà một mình tự mâu thuẫn cái gì.

Cô lựa chọn xong, lại mua thêm hòm thuốc ở tiệm thuốc, đem tất cả đồ vật đều sắp xếp đặt ở trên xe, nhanh chóng trở về.

Thời điểm ý thức mơ hồ, Hạ Kinh Chúc lại nghe thấy thanh âm mở cửa phòng, anh muốn mở mắt ra nhưng không có chút sức lực nào, chần chệ ở trên đôi mắt, chung quanh một mảnh đen nhánh, không có chút ánh sáng, cũng giống như tâm tình âm u của anh vào giờ phút này.

Một lát sau, hình như có người tới mép giường, là ăn trộm sao? Hẳn là không phải, ăn trộm sẽ không giống trông khua chiêng mà kéo chăn của anh ra như vậy, còn dùng ngữ điệu mãnh liệt nói cái gì đó.

Cụ thể nói cái gì, lỗ tai của anh giống như ù ù căn bản nghe không ra, chỉ có thể cảm nhận được cảm xúc của đối phương không tốt.

Giang Gia Niên nhìn người đàn ông nửa sống nửa chết nằm ở kia, nào có chút uy phong lẫm lẫm khi tỉnh táo khỏe mạnh, cô vừa giúp đối phương sửa sang lại quần áo vừa không nhịn được trách cứ nói: "Anh là ngu ngốc sao? Kể cả còn trẻ tuổi cũng qua 25 đi? Sao không biết chiều cổ chính mình như vậy? Sinh bệnh còn đem chính mình bao kín mít trong chăn, tôi xem anh hẳn là có ý định tìm chết."

Tàn nhẫn nói một đồng lớn, người đàn ông trên giường vẫn không cho bất kỳ phản ứng gì, Giang Gia Niên bắt đắc dĩ thở dài, lấy nhiệt kế tới đo nhiệt độ cơ thể cho anh, trong lúc chờ kết quả cô đi đun nước nóng, chuẩn bị cho anh uống thuốc, mà khi cô lấy nhiệt kế, nhìn thấy con số trên đó bỗng nhiên hoài nghi chính mình chuẩn bị thuốc hạ sốt này có dùng được hay không.

Gần 40 độ, đều sốt đến mê sảng đi? Anh ta rốt cuộc làm sao có thể nhịn được?

Ký ức của Giang Gia Niên nhanh chóng lùi lại lần gặp sự cố phi hành lần trước, khi đó anh đi ra ngoài kiểm tra phi cơ, hình như mắc mưa, có phải bởi vì cái này nên trở về có chút cảm mạo, sau khi trở về cũng không chú ý nên hiện tại mới nghiêm trọng như vậy?

Ngẫm lại cũng thật là, nhìn trạng thái của anh ta, có khả năng là vài ngày không làm việc, nghĩ lại nghĩ, có thể là bị dừng bay, anh ta là người như vậy, xảy ra chuyện này, nào còn có tâm tư quan tâm vấn đề thân thể.

Nhìn thời gian trên di động, Giang Gia Niên đi đổ nước ấm, đổ qua lại giữa hai ly, khi độ ấm thích hợp mới mang đến mép giường, ngồi ở đó dùng cánh tay đem anh nâng dậy, lay lay nói: "Này, tỉnh tỉnh, uống thuốc đi."

Thanh âm nay thật đúng là tràn ngập ánh sáng ôn nhu sẵn sóc mẫu tính, ước chừng cũng vì như vậy mà người bệnh đang hôn trầm miễn cưỡng căng mí mắt, sau khi nhìn thấy cô liền có thể gọi một tiếng-- "mẹ" đi.

Giang Gia Niên cắn cắn môi, vừa cho anh uống thuốc vừa lẩm bẩm nói: "Tôi có lớn tuổi hơn anh nhưng cũng không già đến mức giống mẹ của anh chứ."

Thời gian đi làm buổi chiều ở Duyệt Đồ là hai giờ, khi Giang Gia Niên rời đi là hơn 12h, lúc ấy cô chỉ nghĩ đi xem một chút liền quay về, cũng sẽ không chậm trễ bao nhiêu thời gian, cô căn bản không nghĩ chính mình bởi vậy mà cả buổi chiều đều không về được.

Cao ốc Duyệt Đồ, Lâm Hàn Dữ ngồi trong văn phòng Giang Gia Niên, ghé dựa là ghé dựa của cô, máy tính cũng là máy tính của cô, đồ dùng hằng ngày của cô đều để ở mặt bàn, cửa văn phòng mở ra, nhân viên bên ngoài nếu là dám giương mắt nhìn xem thì có thể thấy chủ tịch gần như si mê mà nhìn ảnh chụp của Giang Gia Niên trên mặt bàn, ngón tay đụng vào khung ảnh giống như chạm vào thân thể của cô, tâm tình áp lực lại khản trương, tâm tình như vậy chỉ vì cô mới tồn tại, hoàn toàn khác cảm giác với Hứa Hoan Nhan.

Anh ta quả nhiên vẫn cần người phụ nữ này, đổi thành ai cũng đều không được, chỉ hy vọng anh ta phát hiện không quá muộn, còn có cơ hội vãn hồi.

Hơi hơi lui thân mình ra phía sau, dựa lên lưng ghế, thân thể Lâm Hàn Dữ theo ghế dựa lay động lắc lư một chút, anh ta tiện tay kéo ngăn kéo nhỏ giữa bàn làm việc ra, vốn chỉ là hành vi nhàm chán, lôi ra lại đẩy về, qua lại vài lần lại thấy cô để ở bên trong thẻ đăng ký.

Thẻ đăng ký kiểu này cô chưa bao giờ lưu trữ, mỗi lần xuống máy bay đều ném vào thùng rác, sao lại để ở đây hai cái chứ?

Nghi hoặc một chút, anh ta cầm lấy nhìn nhìn, là chuyến bay của công ty An Bình, một lần là bay đi Bắc Kinh, một lần là bay đi New York, chữ viết phía trên cũng không có gì kỳ quái, anh ta suy đoán có thể là vì hợp tác dự án với An Bình nên cô mới thuận tay lưu lại đi. Nhưng gần đây công ty đặt vé máy bay đều là của hãng bay An Bình, cô căn bản không cần lưu trữ, này rốt cuộc là vì cái gì?

Thật sự không nghĩ ra, hẳn cũng không phải chuyện gì quan trọng, Lâm Hàn Dữ cũng không để ở trong lòng, anh ta đứng lên, chăm rãi ra khỏi văn phòng, thay cô đóng cửa cho kỹ, mắt nhìn thẳng rời đi.

Sau khi anh ta đi, nhân viên ngồi ở đại sảnh liền bắt đầu châu đầu ghé tai, bàn luận trong lúc Giang tổng không có ở văn phòng chủ tịch ngồi ở trong đó làm cái gì? Vừa rồi anh ta ngồi trong đó cũng không đóng cửa, người có lá gan lớn thấy một màn anh ta nhìn chằm chằm ảnh chụp Giang Gia Niên kia, bọn họ bắt đầu tò mò, chẳng lẽ nhóm lãnh đạo công ty đây là tình tay ba sao? Thật đúng là tình yêu văn phòng kích thích.

Giờ phút này Giang Gia Niên đang ngồi trong nhà Hạ Kinh Chúc, căn bản không biết hình tượng của chính mình trong cảm nhận của cấp dưới đã có sự biến đổi.

Cô ngồi ở mép giường, đầu chống khuỷu tay ngủ gà ngủ gật, rất nhiều lần giật mình tỉnh lại, nhìn nhìn, mới nhớ mình đang ở đâu, trước đó đã xảy ra chuyện gì.

Chương 35

Duỗi cái eo lười, đưa tay qua đặt lên trán người đàn ông, tuy rằng còn có chút nóng nhưng cũng không còn dọa người như lúc đầu, hẳn là thuốc hạ sốt có tác dụng, chính mình đại khái cũng không cho anh ta uống lộn thuốc. Nhưng mà nếu đợi lát nữa còn không tỉnh, vẫn nên đưa anh ta đi bệnh viện một chuyến, sốt cuộc sốt cao như vậy, cô không phải bác sĩ chuyên nghiệp, không thể hoàn toàn ỷ lại vào thuốc cô mua được.

Chậm rãi đứng lên, nâng tay nhìn đồng hồ, thật là không xem không biết, vừa thấy liền bị dọa nhảy dựng, ngủ một giấc như vậy cư nhiên đã hơn bốn giờ chiều, mắt thấy sắp đến thời gian ăn cơm chiều, Giang Gia Niên cơm trưa cũng chưa ăn được bao nhiêu, bụng liền bắt đầu kêu thầm thì.

Cô ôm bụng nhăn nhin một chút, tay chân nhẹ nhàng mà rời khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại cho Hạ Kinh Chúc, đi phòng bếp.

Nghiêm khắc mà nói, chưa có sự đồng ý của chủ nhân đã dùng phòng bếp của người ta có chút không tốt, nhưng anh đang bệnh, kể cả cô không ăn thì anh cũng cần anh cái gì đó, cho nên này không tính là lạm dụng đi?

Là chính anh ta gọi điện thoại gọi cô tới, cô chỉ là dùng phòng bếp, không động những thứ khác, hẳn là không có việc gì.

Nghĩ như vậy, Giang Gia Niên mở tủ lạnh ra, vừa nhìn trong nháy mắt liền mất hết hứng khởi muốn xuống bếp, sắc mặt cô xám trắng mà nhìn tủ lạnh rỗng tuếch, trừ bỏ ngăn trên cùng có cái quả trứng gà cùng mấy hộp sữa bò bên ngoài, bên trong không còn gì hết.

Thường ngày Hạ Kinh Chúc đều không ăn cái gì sao? Anh là là tiên tử uống sương sớm lớn lên sao?

Giang Gia Niên cầm một hộp sữa bò lên nhìn, ngày sản xuất là tháng 10 năm ngoái, bây giờ đã là tháng 10 năm nay, anh cư nhiên còn chưa uống xong, cô nghĩ anh ta cũng không cần uống nữa, đều đã hết hạn.

Lấy tất cả sữa bò ra nhìn hạn sử dụng, xác định đều đã quá hạn, sau đó cho vào trong túi, mở ngăn tủ phòng bếp nhìn đồ vật bên trong, thật là ngay cả công cụ nấu cơm cơ bản đều không có, Giang Gia Niên không thể chịu đựng được, xách theo túi sữa bò quá hạn liền rời đi, đến dưới lầu đem sữa bò ném vào thùng rác, đánh xe đến siêu thị ở gần đó, chuẩn bị đại mua sắm.

Làm tổng giám đốc Duyệt Đồ, lương một năm trăm vạn không nói chơi, cô đương nhiên không thiếu tiền, cho nên đi dạo siêu thị, hầu hạ người bệnh, loại trả giá vì đạo nghĩa này cô cũng không để trong lòng.

Ở siêu thị, Giang Gia Niên thực sự là mua sắm rất nhiều, trong xe đẩy chứa đầy rau dưa trái cây còn có công cụ nấu cơm, cô còn mua thêm thực phẩm đông lạnh, nghĩ lần này chính mình đi rồi Hạ Kinh Chúc đói bụng cũng có thể tự nấu ăn, không cần lại uống sương sớm.

Mua xong đồ vật, nhờ bảo an giúp đỡ mang lên xe, Giang Gia Niên lại lái xe về tiểu khu thừa người Mộc Xuân Thành, mùa hè bốn giờ Giang Thành trời vẫn còn sáng, không có chút bóng tối, cho nên người bên ngoài rõ ràng có thể nhìn thấy một người xa lạ đang dọn đồ vật lên trên lầu từng chuyển một, không biết còn tưởng rằng là khách mới thuê dọn đến.

Bởi vì sự cố lần trước, Hình Chu vẫn luôn rất áy náy vì làm liên lụy Hạ Kinh Chúc, hôm nay đặc biệt tới thăm anh, chỗ ở bọn họ cách nhau cũng không xa, đi năm phút động hồ là có thể đến, cậu ta còn cầm theo chút trái cây, nghĩ đưa qua cho anh không có việc gì nói liền đi luôn, miễn chộc cho người ta phiền lòng, nào dự đoán được dưới lầu thấy một gương mặt.

Ngay từ đầu Giang Gia Niên còn chưa phát hiện Hình Chu, bởi vì cô tới tới lui lui mang đồ vật lên đã sớm mệt đến không chịu được, đứng chống ở cốp xe thở dốc. Vẫn là đôi phương nghi hoặc mà nhìn chăm chăm cô nói ra tiếng, cô mới phát hiện.

"...Cô là?" Hình Chu ngẩn người, kỳ quái nhìn cô nói, "Ở đây tôi chưa từng nhìn thấy cô, là mới chuyển đến sao?"

Giang Gia Niên đứng thẳng lên điều chỉnh lại tư thái, nhàn nhạt nói: "Xin chào, xin hỏi anh có chuyện gì sao?"

Vấn đề của người xa lạ cô không cần phải trả lời nhiều như vậy, cô phỏng đoán người ở tiểu khu này chủ yếu là người làm việc ở sân bay, có thể bọn họ đều quen biết lẫn nhau, xuất hiện một người lạ sẽ hỏi một câu về tình cảm cũng có thể tha thứ, nhưng mà cô không có nghĩa vụ trả lời.

Hình Chu thấy cô không muốn trả lời, chỉ là cười cười cũng không nói nữa, nhìn theo cô khóa xe lên lầu, sau đó đi theo cô tới cửa thang máy.

Lúc này trên tay Giang Gia Niên chỉ còn lại một cái nôi, trong nôi có một ít thứ linh tinh, đều là đồ dùng sinh hoạt thường ngày, tỷ như bao tay cách nhiệt, khăn rửa chén,...

Mấy thứ này trong mắt Hình Chu còn không phải là muốn dọn tới đây ở sao? Lúc ấy cậu ta liền chém đinh chặt sắt mà cho rằng có người đem phòng cho thuê, mà khi thang máy tới lầu 6, hai người cùng đi ra, cậu ta tro mắt nhìn Giang Gia Niên dùng chìa khóa mở cửa phòng 604 đi vào, tiện tay đóng cửa, động tác tự nhiên như vậy, cậu ta hoàn toàn ngăn cản cả người.

Đại tin tức, này thật đúng là tin tức lớn, anh Kinh Chúc từ trước đến nay không gần nữ sắc, ngay cả Ân Mạn cũng không có phản ứng cư nhiên ở cùng phụ nữ?

Hình Chu không thể tưởng tượng được mà xoa xoa hai mắt của mình, xác định một chút cậu ta không hề nhìn lầm, thật sự là phòng 604, sau đó hoàn toàn hoảng sợ, trực tiếp xách giỏ trái cây quay về đường cũ.

Loại thời điểm này, anh Kinh Chúc bởi vì mình mà bị xử phạt, có bạn gái bên người mới thích hợp, cậu ta không nên đi quấy rối. Lại nói khi ở dưới lầu, cậu ta mạo muội hỏi vấn đề kia phỏng chừng lại để lại cho chị dâu ấn tượng không tốt, lần sau phải nghĩ biện pháp vẫn hồi một chút mới được.

Giang Gia Niên đang ở trên lầu sắp xếp đồ vật như thế nào cũng đều không nghĩ đến, hôm nay chính mình chỉ đến đây ngăn ngừa có mấy giờ, chẳng những hình tượng ở công ty có biến hóa mà ngay cả ở Hạ Kinh Chúc bên này thân phận cũng có biến hóa rất lớn.

Lúc này cô đang đầu đầy mồ hôi mà đem tất cả đồ vật sắp xếp có trật tự lên tủ bát, bên cạnh bếp ga để một cái nồi, đồ ăn bỏ vào tủ lạnh, đồ đông lạnh để tới ngăn lạnh, sữa bò mua theo thương hiệu anh thường uống kia cũng để ở chỗ dễ nhìn, như vậy lúc anh muốn tìm hẳn là có thể thấy ngay. Làm xong những việc đó, có âm thanh lạch cạch vang lên, cô vội vàng làm việc, không nghe thấy, cũng không để ý.

Chờ sau khi sắp xếp xong mọi thứ, nhìn một lượt, hẳn là không thiếu cái gì.

Thu thập một vòng như vậy, sau này tại chỗ này anh hẳn là có thể tự mình lấp đầy bụng.

Cân nhắc như vậy, Giang Gia Niên liền quay đầu tính đi phòng ngủ nhìn xem người sinh bệnh có khỏe hơn chút nào không, ai biết vừa quay người lại liền thấy người cô muốn đi xem đang đứng ở cửa, nhẹ nhàng dựa vào cửa phòng bếp, sắc mặt tái nhợt mà liếc cô.

Chương 36

Giang Gia Niên hoảng sợ, theo bản năng lui về phía sau một bước, phục hồi lại tinh thần mới vỗ vỗ ngực nhíu mày nói: "Sao anh đi ra mà không có tiếng gì vậy? Người dọa người sẽ hù chết người đó." Nói xong cũng không chờ anh trả lời, đi qua duỗi tay sờ sờ cái trán của anh, dưới anh mắt thâm thúy chăm chú của anh vô cùng tự nhiên nói, "Cảm giác đỡ nóng hơn rồi, nhưng cũng không chắc sẽ không sốt trở lại, thuốc tôi đã để trên bàn cho anh rồi, anh đứng giờ ăn cơm rồi uống, tôi cũng mua đồ ăn cho vào tủ lạnh cho anh, chính anh muốn ăn cái gì thì nấu, thời gian không còn sớm, tôi đi trước."

Thật ra vốn dĩ muốn làm một bữa cơm rồi lại đi nhưng anh vừa tỉnh dậy, cô làm những việc này cũng không tự tại nữa, cảm thấy cả người không dễ chịu, tim đập nhanh hơn, cho nên vẫn là đi thôi.

Nếu anh ta đã tỉnh, có thể đứng lên, hẳn là vấn đề cũng không lớn.

Nhưng mà hiển nhiên muốn chạy cũng không đơn giản như vậy, cô vừa mới lướt qua bên người anh, tính mặc áo khoác rồi đi đã bị người kéo cánh tay lại. Lực đạo của anh cũng không lớn, người bệnh cũng không có quá nhiều sức lực, nhưng chỉ cần nhẹ nhàng nắm như vậy, cảm giác được nhiệt độ cơ thể đối phương cũng đủ để cô dừng bước.

Đầu tiên là cô cúi đầu nhìn cánh tay đối phương đang nắm tay cô, sau đó mới ngẩng đầu nhìn mặt anh, mắt tự nhiên mà cười nói: "Làm sao vậy? Anh còn có việc gì sao?"

Hạ Kinh Chúc bị bệnh, sắc mặt vẫn không tốt như cũ, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng đến vẻ anh tuấn của anh, muốn nói anh là người đàn ông đẹp trai nhất Giang Gia Niên từng gặp cũng không quá đáng. Sắc mặt anh tái nhợt, trắng bệch giống như tuyết, xa xa nhìn lạnh như băng, ở bên người anh đều có thể cảm giác được hô hấp nhợt nhạt lạnh đến thấu xương. Mà khi cô đụng tới anh, hoặc là anh đụng phải cô, cô lại bỗng nhiên cảm giác được một trận nhiệt độ nóng bỏng, cô cảm giác như chỗ cánh tay bị anh nắm bị thiêu đốt.

Giang Gia Niên không được tự nhiên mà kéo kéo cánh tay, rất dễ dàng rút tay về, cô nghiêng đầu, cách anh càng gần sẽ sinh ra cảm giác như có người phả ra hơi thở ở sau tai cô, miễn bàn có bao nhiêu dày vò.

"Anh không có việc gì nữa thì tôi nên đi thôi." Nãy giờ anh không nói gì, cô chỉ có thể tiếp tục nói chuyện, hơn nữa thật sự nhắc chân phải đi.

Chính là cô lại bị anh lôi kéo một lần nữa, lần này anh mở miệng nói chuyện, thanh âm khàn khàn trầm thấp, mang theo hơi thở quái dị: "Tôi sẽ không dùng những thứ đó."

Giang Gia Niên ngẩn người, nhìn theo hướng ánh mắt anh, thấy đồ làm bếp chính mình mua về.

Đã hiểu.

Quân tử xa nhà bếp, Hạ cơ trưởng đối với việc nấu cơm là dốt đặc cán mai.

Đây là một cái lý do hoàn mỹ.

Cô không đi được.

Giang Gia Niên không nói hai lời liền quay đầu lại tìm tạp dề mình vừa mua mặc vào, cũng không quay đầu lại nói: "Vậy anh có thể về phòng trước nằm nghỉ ngơi được không, đừng đứng ở đây? Tôi một người có thể làm được."

Hạ Kinh Chúc lẳng lặng mà đứng ở kia, cả người mệt mỏi, vô cùng khó chịu, nhưng anh chính là muốn đứng ở chỗ này không đi, mặc dù không được cô cho phép.

Thôi, vẫn là đi đi, miễn cho cô lại phải đi.

Nghĩ như vậy, anh chậm rãi thu hồi tầm mắt xoay người rời đi, Giang Gia Niên nghe được động tĩnh ngoái đầu lại nhìn, vừa vặn nhìn thấy biểu tình cuối cùng lúc anh quay đầu kia.

Nói như thế nào đây.

Anh thật ra cũng không có biểu tình gì.

An an tĩnh tĩnh, thanhthanh thẩu thẩu.

Chính là nhìn mặt anh, nhìn đôi mắt anh luôn cảm thấy anh có rất nhiều chuyện xưa.

Nhưng cho dù có chuyện xưa gì thì người lắng nghe tuyệt đối không phải là cô.

Lắc lắc đầu, Giang Gia Niên rửa tat, mở tủ lạnh, bắt đầu nấu cơm.

Làm xong bữa cơm này coi như là chính thức cáo biệt với anh ta đi, núi cao sông dài, đời này liệu có mấy lần cơ hội gặp được một người khách qua đường cho cô cảm giác đặc biệt như vậy, nhưng đặc biệt thì đặc biệt cũng không có tương lai gì.

Tưởng tượng như vậy, khi làm cơm đều có cảm giác nghi thức.

Cơm cáo biệt.

Lát nữa muốn nói với anh ta như thế nào?

Liên nói sau lần gặp lại này sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

Như vậy là được.

Trù nghệ của Giang Gia Niên rất tốt.

Hương khí bay ra từ phòng bếp đều có thể cảm nhận được.

Trước nay ký túc xá của Hạ Kinh Chúc chưa bao giờ tràn ngập hơi thở sinh hoạt, sau khi trở về thậm chí anh còn không cần bật đèn, tất cả đồ vật ở nơi này anh đã sớm quen thuộc, nhắm mắt cũng đều có thể đi qua, ánh đèn đã thành đồ vật không quan trọng.

Chính là, hiện tại nhìn qua khe cửa phòng ngủ có thể nhìn thấy ánh sáng ấm áp bên ngoài, thế như lại sinh ra một loại cảm giác -- vạn gia ngọn đèn dầu, có ta một trần lòng trung thành (*).

() chỗ này t ko biết dịch ntn nên để nguyên nhé.*

Một cảm giác không thể nói thành lời.

Cảm giác không khỏe giống như đèn giảm bớt, thính lực cũng dần khôi phục như bình thường, động tĩnh ở bên ngoài của cô anh đều có thể nghe rõ, giống như ngay tại bên người.

Giây lát, cửa phòng bị người gõ vang, đèn trong phòng đang tắt, bức rèm cửa đã được kéo ra, một mảnh đèn nhánh, bên ngoài sáng lên, nhìn về phía màu đen trong phòng, có thể thấy rõ người đứng ở bên này.

Giang Gia Niên là tới gọi anh ta đi ăn cơm, nhưng vừa mở cửa liền đối diện với tầm mắt như vậy của anh, cô bỗng nhiên bắt đầu khẩn trương.

Cô còn đeo tạp dề, tóc cũng chưa sửa sang lại, trang điểm một ngày phỏng chừng đã sớm trôi hết, có còn chút hình tượng nào không? Thoạt nhìn có thể rất kém cỏi hay không?

Một loạt vấn đề xông vào trong đầu cô, cuối cùng quy kết thành một câu hỏi -- cô rốt cuộc đang khẩn trương sợ hãi cái gì, dù sao từ ngày mai sẽ không còn gặp lại, kể cả chạt vật cũng chỉ là chạt vật giờ khắc này.

Nói như vậy với chính mình, Giang Gia Niên mở miệng: "Anh có thể tự mình đứng lên không? Ra ăn một chút rồi lại nghỉ ngơi."

Anh đương nhiên có thể tự mình đứng lên, cũng hoàn toàn không cự tuyệt cô làm cơm, nhưng Hạ Kinh Chúc thật ra là người cực kỳ chán ghét người khác tự tiện động vào đồ của mình, nếu đổi người tới hôm nay là Ân Mạn, đem nhà anh biến thành cái dạng này, nói không chừng anh chẳng những sẽ không cảm tạ, ngược lại sẽ nổi trận lôi đình.

Anh không cần quan tâm như vậy, không cần loại quan hệ anh không thêm để ý, anh không muốn thiếu người khác, bởi vì không nghĩ trả lại.

Anh có thể tiếp thu sự quan tâm của Giang Gia Niên, có thể tiếp thu cô hỗ trợ, thậm chí chiều cô, này cũng đại biểu cho anh nguyện ý thiếu cô, nguyện ý trả lại cô, từ đây đi cùng cô.

Đáng tiếc, Giang Gia Niên cũng không biết được những điều đó, khi anh đi từng bước chân thật nhẹ vào phòng bếp, thời điểm ngồi xuống đối mặt với cô, cô giống như dịu dàng mà cười nói với anh: "Sau khi chúng ta quen biết không lâu cũng phát sinh không ít chuyện, những việc này thật là quấy rầy anh. Ăn xong bữa cơm này, về sau chúng ta liền không cần liên hệ đi, tóm lại không phải người rất quen thuộc, liên hệ quá nhiều cũng không tốt, anh thấy sao?"

Editor: khổ thân Hạ cơ trưởng!

Chương 37

Ngay cả bạn bè cũng không phải, có quá nhiều liên hệ như vậy đúng là không tốt, thậm chí không thể nói là hợp lý.

Trận gút mắc này tới nay, đơn giản là bởi vì buổi tối say rượu xong hồ đồ ngày đó, hôm nay chiều cố, hơn nữa những cái đồ dùng chi đó, hẳn có thể xem như ưu khuyết điểm để bù trừ đi.

Mang theo anh mắt dò xét như vậy, Giang Gia Niên nhìn chăm chú vào Hạ Kinh Chúc, quan sát vẻ mặt biến hóa của anh, hy vọng có thể nhìn ra tâm tư của anh. Hạ Kinh Chúc vốn dĩ muốn uống ngụm cháo, nhưng nghe thấy Giang Gia Niên nói xong, một chút cảm giác muốn ăn cũng không còn.

Rõ ràng trước mắt bày một bàn mỹ thực, lại giống như là thuốc độc, anh không muốn ăn một chút nào, phảng phất như nếu anh ăn thì chính là đồng ý với lời nói của cô, chính là nhận thua.

Giang Gia Niên giống như không hề phát hiện ra việc này, tiếp tục nói: "Anh nếu không nói lời nào tôi coi như anh đáp ứng rồi, thời gian cũng không còn sớm, anh từ từ ăn, tôi đi trước."

Cô đứng lên, cởi bỏ tạp dề, hướng về phía anh cười một chút, rời khỏi phòng bếp, tự lấy đồ của mình xong liền cứ như vậy đi rồi.

Ngồi ở bàn ăn, Hạ Kinh Chúc đưa lưng về phía cô, anh có thể nghe thấy động tĩnh của cô, nghe thấy âm thanh chốt mở cửa, biết rõ cô phải đi, trong lòng có thanh âm đang không ngừng nói đừng để cô đi, nhưng anh căn bản không duỗi tay ra giữ lại.

Lại một lát sau, trầm mặc đoạn thời gian này đại khái cũng đủ cô xuống dưới lầu, cô hẳn là sẽ nhanh chóng lái xe rời đi, Hạ Kinh Chúc nhìn đồ ăn trước mắt, còn bốc lên hương khí nóng hằm hập, không ăn thật sự đáng tiếc.

Có lẽ là cảm thấy đáng tiếc đi, lại có lẽ chỉ là đói bụng, Hạ Kinh Chúc một lần nữa cầm đôi đũa lên, rất bình tĩnh ăn cơm, anh ăn thật sự rất chậm, trong phòng yên tĩnh, một người sinh hoạt đã thành quen sẽ không cảm thấy

gì, nhưng một khi từng có người khác tới làm bạn, khó tránh khỏi sẽ cảm thấy tiêu điều tịch lạc.

Cuối cùng anh vẫn là ăn bữa cơm này.

Đến cuối cùng, anh tựa hồ vẫn là tán đồng cách nói của cô, nhận thua.

Bởi vì thời gian quá muộn, sau khi Giang Gia Niên rời đi liền trực tiếp về nhà, không có qua công ty.

Cô đậu xe ở trong bãi xong, xách theo ba lô đang muốn đi vào hàng hiên, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, ánh sáng đâm vào mắt không thể mở ra được.

Cô giờ tay lên che ánh sáng một chút, trong lòng nói là ai vô duyên như vậy, lái xe ở trong tiểu khu còn bật đèn chiếu xa như thế? Chờ đến khi ánh đèn bên kia dần dần biến mất, cô liền nhìn qua, không phải xe đi rồi, mà là người trên xe bước xuống nên đã tắt đèn xe.

Giang Gia Niên nhìn người đàn ông đứng bên cạnh chiếc xe kia, anh ta đi về phía cô bên này, cũng không biết đã đợi cô bao lâu.

"Em đã trở lại rồi." Người đàn ông nhẹ nhàng thở ra, tươi cười có chút thoải mái, từ vẻ mặt cùng lời nói của anh ta cũng không khó đoán ra anh ta đã chờ ở chỗ này rất lâu rồi.

"Lâm Đồng." Không sai, người xuất hiện dưới lầu nhà cô đúng là Lâm Hàn Dữ, không quá xác định mục đích anh ta tới đây, Giang Gia Niên chân chờ vài giây mới nói, "Ngài tìm tôi có việc? Có phải công ty có vấn đề gì không? Tôi lập tức quay lại." Vừa dứt lời, cô liền xoay người đi, Lâm Hàn Dữ bắt đắc dĩ mà giữ tay cô lại, xúc cảm lạnh lẽo trên tay thành linh gập phải độ ẩm, không khỏi giật mình.

Lâm Hàn Dữ chậm rãi thả ra nói: "Anh dọa đến em sao? Công ty không có việc gì, em không cần trở về, anh chính là ở đây chờ em." Anh ta chậm rãi thu hồi tay, giống như lưu luyến không rời, sau đó cười nói, "Lúc chiều em đi quá gấp, anh lo lắng có chuyện gì xảy ra cho nên muốn đến xem em thôi."

Giang Gia Niên đem mu bàn tay giấu ra phía sau, ít khi nói cười nói: "Vậy ngài có thể trực tiếp gọi điện thoại cho tôi hỏi một chút, không cần tự mình chạy đến đây, này quá phiền toái, tôi sẽ bắn khoan."

Tươi cười của Lâm Hàn Dữ có chút mệt mỏi, sau một lúc lâu mới nói: "Gia Niên, chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, mỗi ngày sớm chiều ở chung, trừ bỏ cấp trên cấp dưới, cũng coi như là bạn tốt đi? Em thật sự cần phải khách khí với anh như vậy sao?"

Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh ta, Giang Gia Niên bỗng nhiên cảm thấy chính mình có phải kéo ra khoảng cách với anh ta quá cường điệu rồi hay không, vật cực tất phản? Chính là ngẫm nghĩ kỹ lại cũng thật không có, đều là bảo trì khoảng cách cơ bản nhất, rốt cuộc trước kia anh ta là độc thân, hiện tại không phải, nam nữ khác biệt, bọn họ không có khả năng có thể thân thiết giống như trước kia.

Im lặng không nói một lát, Giang Gia Niên chỉ có thể đơn giản cười cười từ biệt anh ta, nói câu "Cảm ơn ngài đã quan tâm" liền xoay người đi lên lầu. Lâm Hàn Dữ đứng ở chỗ này đợi cô một buổi trưa, cuối cùng chờ được đến khi cô trở lại, nhưng cô ngay cả một câu "Muốn đi lên uống nước hay không" đều không hỏi, liền ném anh ta lại đi rồi, so sánh với thái độ lúc trước của cô đối với anh ta, cuối cùng anh ta có chút ý thức được sai lầm của chính mình có bao nhiêu nghiêm trọng.

Có lẽ vừa rồi chỉ là anh ta hoa mắt, nguyên bản cô đối với anh ta khá tốt, là chính anh ta không biết đủ muốn càng nhiều, sau đó liền sinh ra một loại cảm giác, cô đối với anh ta tốt, lại chỉ là quan tâm của cấp dưới với cấp trên, tiếp theo tự sa ngã, làm ra lựa chọn sai lầm.

Kỳ thật Giang Gia Niên cũng quá nội liễm, biểu đạt tình cảm rất hàm súc, có Hứa Hoan Nhan nhiệt tình hào phóng làm ví dụ so sánh quá khác biệt, Lâm Hàn Dữ sẽ hiểu lầm cô không có cảm giác với anh ta cũng không phải ngoài ý muốn.

Trở lại trên lầu, Giang Gia Niên lại không có tâm tư suy nghĩ những vướng mắc phức tạp đó, cô ở nhà Hạ Kinh Chúc không ăn cái gì, vốn còn cảm thấy đói bụng, lúc này chẳng những không đói nữa, ngược lại có chút muốn nôn.

Vòng đến phòng bếp, phát hiện chén bát buổi sáng vội đi chưa kịp rửa, còn có đồ ăn thừa ở kia, phát ra từng đợt hương vị, làm cô buồn nôn.

Lại gần, cảm giác muốn nôn càng tăng thêm, rõ ràng đồ ăn thừa tuy rằng là muốn vứt bỏ, lại cũng không ghê tởm đến mức làm người ta muốn nôn, sao thân thể cô lại phản ứng kịch liệt như vậy?

Có chút kỳ quái, Giang Gia Niên đem đồ ăn thừa, mở cửa sổ ra hít thở một chút, cảm giác dạ dày thoải mái hơn chút, âm thầm cảm thấy gần đây thời gian ăn cơm quá không ổn định, cho nên dạ dày kiều quý lại bắt đầu buồn bực.

Cô nhanh chóng đi nấu cháo ăn, vừa mới ngồi xuống ăn được mấy miếng, lại có điện thoại trong nhà gọi đến.

Nhìn trên màn hình di động hiện chữ "mẹ", Giang Gia Niên chần chờ hồi lâu mới tiếp, ra vẻ nhẹ nhàng nói: "Mẹ, sao hôm nay lại gọi điện thoại cho con vậy."

Giang mẫu ở bên kia nói thẳng: "Mẹ không gọi cho con thì con cũng liên không gọi về đúng không, con cái đồ không có lương tâm, mẹ xem con chính là sợ mẹ thúc giục con kết hôn mới không dám liên lạc với mẹ đi?"

Giang Gia Niên bị lời mẹ nói làm cho không biết đáp gì, chỉ cười cười, nhưng mà cũng làm Giang mẫu tức điên: "Con không phải nói với mẹ con có bạn trai rồi sao? Người đâu? Không phải nói mang về cho mẹ nhìn sao? Đưa tới chỗ nào rồi? Mẹ biết ngay con gạt mẹ mà."

Giang Gia Niên không còn lời gì để nói, kỳ thật cô cũng không lừa mẹ cô, chỉ là đối phương đột nhiên có biến hóa, cô có biện pháp nào đây?

Cô nhẹ nhàng khuyên: "Mẹ, con không lừa mẹ, chỉ là có chút ngoài ý muốn, con cùng anh ấy, mẹ đừng lo lắng cho con, con tự mình hiểu được."

Phụ nữ qua 25 tuổi tựa hồ luôn phiền não vì bị thúc giục kết hôn, các cô trấn an cha mẹ luôn nói những lời như vậy, Giang mẫu đã sớm nghe đến

chán, âm thanh ai oán thúc giục quen thuộc từ đầu điện thoại bên kia truyền tới, Giang Gia Niên không còn chút tâm tư muốn ăn cơm nào.

Thật vất vả chờ treo điện thoại, nhớ tới Giang mẫu nói cái gì "Con gả không ra về sau già rồi biết làm sao bây giờ", "Ba mẹ không thể ở bên con cả đời" linh tinh gì đó, trừ bỏ sứt đầu mẻ trán ở ngoài, càng nhiều lại là một loại cảm giác nguy cơ khôn kể.

Không có người yêu, về già biết làm sao bây giờ? Kỳ thật cũng rất dễ, chỉ cần có đủ tiền là được rồi, viện dưỡng lão có thể hoàn toàn chiếu cố bạn theo ý muốn của bạn nhưng con cái chưa chắc đã có thể. Cha mẹ không thể cùng cô cả đời, những lời này nhưng lại là sự thật, hậu sự có người an bài nhưng tình cảm tuổi già muốn gửi gắm nơi nào?

Thật ra cô không phải không muốn kết hôn, mà hiện thực bày ra trước mắt, cần một người thích hợp đã.

Một người đàn ông tốt xuất hiện có thể giải trừ tất cả nguy cơ của bạn, làm bạn cảm thấy thế giới tốt đẹp, chính là cô cảm thấy người đàn ông như vậy hình như vĩnh viễn sẽ không xuất hiện.

Cúi đầu nhìn cháo trong chén, cô uống một ngụm, kể cả hiện tại ăn không vô cũng không thể lãng phí lương thực, Giang Gia Niên chỉ có thể bùng chén để lại vào tủ lạnh phòng bếp, để sáng mai ăn cũng được.

Cùng thời gian, trong nhà Hạ Kinh Chúc, anh cũng làm động tác tương tự.

Đêm đồ ăn còn thừa để cẩn thận, dùng cách anh nghĩ có khả năng đảm bảo đồ ăn không bị hư hỏng hoàn hảo nhất, nhìn chằm chằm chúng nó một hồi lâu, thời điểm đồ ăn đều không nhìn được phát ra tiếng SOS cầu cứu, anh mới thu hồi tầm mắt rời khỏi phòng bếp.

Hạ Kinh Chúc rất nhạy cảm với mùi vị.

Giang Gia Niên tới một chuyến, để lại rất nhiều đồ vật, bận việc một buổi trưa.

Cái nhà này hiện tại với anh mà nói thật là nơi nơi đều tràn ngập khí vị của cô.

Bao gồm mép giường cô đã ngồi qua.

Nằm đến, cánh tay vô thức dừng ở vị trí cô từng ngồi, Hạ Kinh Chúc ghé mắt nhìn qua, nghĩ thầm, anh tới giờ uống thuốc rồi.

Không chỉ là thuốc trị cảm.

Editor: Anh bệnh tương tư nặng quá rồi!

Chương 38

Uống thuốc đúng giờ thân thể tự nhiên sẽ tốt lên.

Một đợt cảm nặng qua đi, bảy ngày dừng bay cũng kết thúc.

Tuy rằng đã chịu xử phạt, Hạ Kinh Chúc vẫn là quay về đơn vị, một lần nữa chấp hành nhiệm vụ phi hành.

Một thời gian anh không xuất hiện nhưng vừa xuất hiện tự nhiên sẽ đoạt ánh mắt người.

Nhà ăn chuyên dụng của nhân viên hàng không, Hình Chu đã xin nghỉ dài hạn, khác với Hạ Kinh Chúc, anh ấy là ở nhà tự mình kiểm điểm một tuần, mà Hình Chu tuy nói là dừng bay nhưng thời gian ba tháng, công ty nếu không đuổi việc cậu ta vậy cậu ta cũng không thể không làm gì, vẫn là phải đi làm, chỉ là làm công việc khác.

Nhìn thấy Hạ Kinh Chúc đi vào, Hình Chu liền tươi cười đi lên đón: "Anh Kinh Chúc, anh đã trở lại rồi sao, em mong ngày này lâu lắm rồi." Dừng một chút, cậu ta hạ giọng nói, "Sắc mặt của anh không tốt lắm, có phải còn đang trách em không?"

Nói đến đây cậu ta liền cười không nổi, vẻ mặt uể oải, Hạ Kinh Chúc liếc mắt nhìn cậu ta, nhàn nhạt nói: "Tôi không có nhàn như vậy."

Hình Chu gãi gãi đầu, còn muốn nói cái gì đó liền thấy thần sắc Hạ Kinh Chúc chuyên chú mà nhìn về phía sau cậu ta, cậu ta buồn bực mà quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lâm cơ trưởng ý vị thâm trường mà đứng ở bên kia, bên người còn mang theo phó phi công Trần Phong, tầm mắt hai người nhìn cậu ta đều có chút thâm ý, trong lòng Hình Chu hoảng hốt.

So với phản ứng của những người khác, Hạ Kinh Chúc lại vô cùng tự nhiên, nhắc chân rời đi như bình thường, Hình Chu căn bản là nhắm mắt theo đuôi ở phía sau, nhỏ giọng nói: "Anh Kinh Chúc, nói về việc lần trước, tuy rằng nói như thế này giống như muốn trốn tránh trách nhiệm

nhưng em đã suy nghĩ rất lâu, ngày đó thật sự em không phát hiện ra động cơ có vấn đề."

Hạ Kinh Chúc vừa lựa chọn đồ ăn muốn ăn hôm nay vừa giống như lơ đãng hỏi cậu ta: "Đúng không. Vậy cậu có nhớ rõ ngày đó người cuối cùng xuất hiện gần động cơ là ai không?"

Hình Chu ngẩn người, thoáng suy tư nói: "Em không nhớ rõ lắm, lúc ấy có không ít người, hai kỹ sư máy móc cùng mấy nhân viên hậu cần đều ở đó, đi cuối cùng hình như là ... Trần Phong?"

Cậu ta vừa mới dứt lời, còn chưa thấy Hạ Kinh Chúc trả lời, đã bị một câu "Chuyện gì" dọa tới, cậu ta hoảng loạn mà quay đầu lại liền thấy Trần Phong đứng ở kia híp mắt nhìn về phía này, những lời vừa rồi cậu ta nói không phải đều bị nghe được chứ?

Hình Chu sợ hãi mà co rúm lại một chút, Trần Phong nhìn lướt qua phía sau cậu ta, thấy Hạ Kinh Chúc đã đi xa liền nói với Hình Chu: "Sao, cậu đều đã dung bay, không biết còn có thể trở về đơn vị một lần nữa hay không còn cả ngày đi theo sau mông người ta? Thật đúng là tiểu fans nào tàn."

Tài ăn nói của Hình Chu không bằng Trần Phong lại mới vừa phạm sai lầm, hình tượng ở công ty rất kém cỏi, rất nhiều người đều không xem trọng cậu ta cho nên Trần Phong nói như vậy cậu ta cũng không dám cãi lại, khẽ cắn môi liền rời đi.

Trần Phong nhìn bóng dáng cậu ta, khinh thường nói: "Cậu cũng chỉ xứng đi theo sau đuôi người ta cả đời như vậy thôi, người khác 27 tuổi đã là cơ trưởng, tôi nghĩ cậu như vậy có thể vô duyên với chức vị cơ trưởng rồi. Cậu sùng bái người ta, ai biết người ta có để cậu vào mắt hay không."

Lời nói càng ngày càng quá phận, Hình Chu cau mày quay đầu lại muốn lý luận với hắn, Trần Phong lại trực tiếp rời đi rồi, Lâm cơ trưởng đứng cách đó không xa đang chờ hắn, bọn họ hôm nay bay trong nước khoảng cách ngắn, một đội bay là đủ rồi, cho nên nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hình Chu có chút không cam lòng nhưng không có biện pháp, chỉ có thể từ bỏ.

Cậu ta tìm chỗ ngồi, ngồi xuống đối diện Hạ Kinh Chúc, trầm mặc không lên tiếng mà ăn cái gì đó.

Hạ Kinh Chúc nhàn nhạt giương mắt nhìn cậu ta, Hình Chu cảm giác được cũng liền ngẩng đầu lên, cậu ta nguyên tưởng rằng Hạ Kinh Chúc có thể muốn an ủi vài câu, nhưng cậu ta cũng không chờ được cái gì, không khỏi mất mát nói: "Anh Kinh Chúc, anh không có lời gì muốn nói với em sao?"

Hạ Kinh Chúc nghiêm túc ăn cơm nhưng ăn thật sự rất chậm, rất ít: "Nói cái gì." Anh rất bình tĩnh mà hỏi lại.

Hình Chu nhấp nhấp môi nói: "À, cũng không có gì, em còn tưởng rằng....Chuyện đó, anh nếu không trách em sao lại không an ủi em vài câu?"

Nửa câu sau của cậu ta thanh âm rất nhỏ, cơ hồ không nghe thấy, hẳn là cậu ta cũng cảm thấy chính mình thật ấu trĩ.

Nhưng mà Hạ Kinh Chúc vẫn là nghe thấy, rất ngoài ý muốn, anh thế nhưng lại trả lời.

"Nếu có chút vấn đề nhỏ cậu đều không thể tự mình điều chỉnh, vậy Trần Phong kia nói cũng không sai, cậu thật sự không thích hợp làm phi công."

Đúng vậy, tâm quá mềm yếu, dễ dàng bị cảm xúc của người khác ảnh hưởng, đích xác không thích hợp làm phi công. Phi công cần bình tĩnh, trầm ổn, kiên định, lý trí, những thứ đó Hạ Kinh Chúc đều có, Hình Chu còn rất non, bị anh nói như vậy, hờn giận không thôi, nhanh chóng nói qua chuyện khác: "Đúng rồi, hai ngày trước em có đi qua thăm anh, vừa lúc thấy chị dâu dọn qua, anh chừng nào mới mời em đi ăn bữa cơm, ném thử tay nghề của chị dâu đây?"

Lời nói này làm Hạ Kinh Chúc khó có khi ngáy ngẩn cả người, chị dâu là chuyện như thế nào?

Kỳ thật đâu chỉ Hạ Kinh Chúc, Ân Mạn cũng vô cùng tò mò, vừa rồi cô ta chính là đang đi lại phía này, hiện tại vừa vặn liền ngồi xuống một bên, mở miệng hỏi: "Cái gì chị dâu? Hình Chu cậu nói cái gì vậy?"

Hình Chu trong nháy mắt liền câm miệng, chỉ sợ cả công ty không có ai không biết tâm tư của Ân Mạn đối với Hạ Kinh Chúc, Hình Chu đương nhiên cũng biết. Cậu ta so với những người khác còn biết nhiều hơn một chút, chính là Hạ Kinh Chúc không thích Ân Mạn, về sau cũng sẽ ở bên cô ấy.

Đây là chính Hạ Kinh Chúc nói cho cậu ta.

Hạ Kinh Chúc vì cái gì muốn chủ động nói chuyện đó với cậu ta? Đơn giản bởi vì cậu ta hỏi.

Vậy vì sao cậu ta muốn hỏi cái này đây? ...Còn không phải bởi vì...Giương mắt nhìn Ân Mạn, nhìn thấy cô để ý "chị dâu" trong lời nói của mình như vậy liền biết mặc dù Hạ Kinh Chúc không thích cô ấy nhưng cô ấy lại vô cùng thích đối phương, cậu ta chỉ là một cái tiểu fans luôn đi theo sau người ta như lời Trần Phong nói làm sao mới có thể khiến cô ấy chú ý chứ?

Có chút mất mát nhưng Hình Chi vẫn giả vờ cười nói: "À, không có gì, mấy ngày trước anh Kinh Chúc không phải dừng bay nghỉ một tuần sau, tôi đi thăm anh ấy vừa lúc nhìn thấy chị dâu đang dọn đồ lên trên lầu, cho nên cũng không đi quấy rầy."

Nháy mắt Ân Mạn liền nghĩ ra người phụ nữ kia là ai.

Quan hệ của Giang Gia Niên và Hạ Kinh Chúc đã phát triển tới mức có thể ngênh ngang đến nhà rồi sao?

Cô ta mờ mịt mà nhìn Hạ Kinh Chúc, hy vọng anh sẽ giải thích gì đó về việc này nhưng người kia ước chừng là nghĩ đến bộ dáng người phụ nữ kia dọn đồ vật lên lầu nhà mình, thế nhưng khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra tươi cười. Nụ cười kia càng mê người thì càng làm cho Ân Mạn cảm thấy bị thương.

"Tôi ăn no rồi." Cô ta vừa mới ngồi xuống liền cứng ngắc đứng lên, "Hai người từ từ ăn đi, tôi đi trước."

Nói xong, cô ta hấp tấp rời đi, đi vài bước lại quay đầu nhìn một lần, muốn nhìn một chút xem người kia có để ý nhìn cô ta hay không, nhưng chỉ nhìn

thấy ánh mắt lo lắng của Hình Chu.

Rõ ràng vị trí đối diện Hạ Kinh Chúc là phương hướng cô ta rời đi nhưng ngay cả một ánh mắt anh cũng không bố thí cho cô ta, thật sự quá tàn nhẫn.

Ân Mạn nghĩ như vậy, cũng không do dự, bước nhanh rời đi.

Lúc ấy cô ta không nghĩ tới, chính mình so với Hạ Kinh Chúc, cũng có chút vô tình.

Hình Chu còn đặc biệt xoay đầu lại nhìn chăm chú mà lo lắng cho cô ta, cô ta không phải cũng không thêm nhìn sao?

Thời điểm người ta lạc đường trong tình cảm, chỉ thấy người khác tổn thương mình như thế nào mà không thấy chính mình cũng tổn thương một người khác nữa ra sao. Bạn tình tế đến xem người bạn yêu tạo ra cho bạn bao nhiêu miệng vết thương lại không biết bạn cũng vô hình tạo ra cho người yêu bạn những vết thương như thế nào.

Tương tự, những người không đành lòng đi thương tổn người khác, luôn quý trọng trong lòng bàn tay, ở trước mặt người mình thích, nói không chừng cũng hèn mọn như bạn thôi.

Hình Chu có chút không tha mà thu hồi tầm mắt, do dự một lúc lâu vẫn là nói với Hạ Kinh Chúc: "Anh Kinh Chúc, anh có thể đối với Ân Mạn tốt một chút không?"

Hạ Kinh Chúc buông đũa cũng không ăn gì nữa, thật ra anh cũng chưa ăn được cái gì, so với trù nghệ của Giang Gia Niên, đồ ăn ở nhà ăn công ty thật sự là khó có thể ăn xuống.

"Tôi nếu đối với cô ta tốt mới là không chịu trách nhiệm, cậu cũng sẽ càng khó chịu."

Hạ Kinh Chúc giải thích ngắn gọn một chút, đứng dậy rời đi, chuẩn bị phi hành.

Hình Chu ngồi ở kia tinh tế suy nghĩ, anh nói cũng đúng, anh ấy đối với Ân Mạn càng tốt thì Ân Mạn càng có hi vọng, sẽ càng lún càng sâu, về sau

càng khó dứt ra. Lãnh đạm như vậy nói không chừng cô ấy có thể sớm quay đầu một chút.

Thở dài, Hình Chu cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi, đi ngang qua bàn ăn của những đồng nghiệp khác, cố ý cúi đầu không nhìn bọn họ nhưng cậu ta vẫn nghe thấy âm thanh bàn luận của người khác, hỗn loạn cùng xem thường.

Nắm chặt tay, Hình Chu cắn cắn môi, rất muốn đi cãi cộ nhưng vậy cũng chỉ là tự rước lấy nhục thôi.

Văn phòng tổng giám đốc Duyệt Đồ.

Bữa sáng Giang Gia Niên ăn qua loa một chút liền tới công ty làm việc, vẫn luôn bận rộn đến 10h rưỡi mới có chút thời gian nghỉ ngơi, cô bùng cả phê lên chuẩn bị uống một ngụm, đột nhiên nổi lên một trận buồn nôn, cà phê trực tiếp đổ lên bàn cô cũng không rảnh bận tâm, cong lưng không ngừng nôn khan vào thùng rác.

Chờ nôn xong rồi, cô chậm rãi ngồi dậy liền phát hiện trợ lý đứng cách đó không xa đang lo lắng nhìn chính mình, hỏi một câu: "Giang tổng, cô không có việc gì chứ?"

Giang Gia Niên lấy khăn giấy lau miệng, lắc đầu tỏ vẻ chính mình không có việc gì, thuận miệng hỏi một câu: "Gần đây dạ dày không tốt lắm."

Nữ trợ lý cười, gãi gãi đầu nói: "Vậy cô nên uống thuốc, ăn uống không đầy đủ rất dễ làm dạ dày sinh bệnh, nhưng vừa rồi cô như vậy tôi còn tưởng cô mang thai đó."

Giang Gia Niên vốn không đem chuyện này để trong lòng, nghe trợ lý nói như vậy trong nháy mắt liền ngơ ngẩn cả người.

Editor: lại 1 chương siêu dài. các nàng vote cho t đi!!!

Chương 39

Trên thế giới có vài việc làm con người cảm thấy cô độc nhất, làm lòng người lạnh lẽo nhất là đi bệnh viện một mình, một mình chờ đợi kiểm tra, một mình nằm trên giường kiểm tra, lại một mình chờ đợi kết quả trong dày vò.

Người bên cạnh, chẳng sợ lớn lên không chớp mắt cũng đều có người làm bạn, chính cô lại một mình một góc nhìn người ta, kể cả không muốn thừa nhận nhưng vẫn phải nói, cô có chút ghen ghét cùng cô đơn.

Một tay đặt ở bên người, tay kia cầm lòng không đậu mà đặt ở trên bụng, nhớ tới bác sĩ hỏi cô bao lâu chưa đến kinh nguyệt, một lần kia là khi nào, cô đỏ bừng mặt, hỏi bác sĩ cái kia lần đầu tiên chẳng lẽ sẽ mang thai sao? Lúc ấy bác sĩ là trả lời như thế nào? Nữ bác sĩ lớn tuổi, đẩy đẩy mắt kính vô cùng nghiêm túc nói: "Tôi nói cô gái, cô đều 30 tuổi, già đầu rồi sao một chút thường thức đều không có vậy? Mang thai với lần đầu của cô không có liên quan gì với nhau hết, có mang thai hay không phải xem ngày đó có phải thời kỳ rụng trứng, nếu có, tỷ lệ mang thai là có tồn tại."

Lúc ấy Giang Gia Niên liền cảm thấy, hồng rồi.

Bởi vì chưa từng trải qua như vậy, cô đối với khái niệm kinh nguyệt cũng chỉ là đúng hạn tới là được, ngẫu nhiên có không đúng hạn, cũng chỉ là muộn mấy ngày, vẫn luôn vô cùng bình thường.

Bác sĩ nói nếu thời gian vẫn luôn bình thường vậy hoàn toàn có thể dựa vào số ngày để tính ra ngày đó có phải thời kỳ rụng trứng hay không.

Lấy di động ra, Giang Gia Niên cúi đầu khấn trương mà tìm phép tính tính thời kỳ rụng trứng, hiện tại cô vô cùng thông thạo chính mình buổi tối ngày đó nổi điên làm cái gì, giờ thì tốt rồi, vạn nhất thật sự mang thai thì vẫn là cần hay là không cần?

Ngày đó là ngày bao nhiêu hiện tại ký ức của Giang Gia Niên vẫn còn rõ ràng, thật sự là bởi vì đã xảy ra những việc vô cùng đặc biệt, muốn quên cũng khó.

Cẩn thận tính tính, cách ngày đó cũng hơn một tháng, cô tải xuống một cái app, dựa theo hướng dẫn thao tác trên đó, cuối cùng tính ra chính là...Thật quá trùng hợp, ngày đó vừa vặn là trong thời kỳ rụng trứng.

Nhìn kết quả trên màn hình di động, Giang Gia Niên mặt xám như tro tàn mà buông di động xuống, một thai phụ trẻ tuổi vừa vặn ngồi xuống bên người cô, thấy bộ dáng cô như vậy, trái phải không có việc gì liền thuận miệng nói chuyện với cô: "Cô à, sắc mặt cô không tốt, không sao chứ?"

Giang Gia Niên nhìn về phía người bên cạnh, tầm mắt từ trên mặt đối phương chuyển đến trên bụng đang phồng lên của cô ấy, nhấp môi nửa ngày mới nói: "Tôi không sao. Cái kia, cô đây là mang thai mấy tháng?"

Thai phụ đầy mặt hạnh phúc cười nói: "bảy tháng, còn có ba tháng là có thể đỡ hàng, gia hỏa này ở trong bụng tôi thật đúng là lặn lội chết tôi rồi."

Rõ ràng lời nói giống như rất ghét bỏ, thực may mắn có thể đỡ hàng, cô ấy lại cười đến vui vẻ như vậy.

Trong lòng Giang Gia Niên khó hiểu liền hỏi ra miệng, thai phụ nghe vậy sững sốt, sau đó ngọt ngào nói: "Nói như vậy thôi, nào có người mẹ nào sẽ ghét bỏ đứa con chính mình mang thai vất vả chứ? Nói như thế nào cũng đều là thịt trên người rơi xuống, có vất vả cũng đều đáng giá."

Giang Gia Niên nghe xong, lực đạo của tay đặt trên bụng tăng thêm một chút, thai phụ thấy vậy liền hỏi: "Cô cũng là tới kiểm tra sao?"

Giang Gia Niên cắn môi không trả lời, thai phụ nghĩ lầm cô đang lo lắng cho đứa nhỏ của mình, vì thế trấn an nói: "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu, mỗi đứa trẻ đi vào nhân gian đều là khó có được, chúng ta đối tốt với nó, nó cũng sẽ không cô phụ chờ mong của chúng ta, đứa nhỏ nhất định sẽ khỏe mạnh."

Nếu thật là người muốn có con, nghe lời thai phụ khẳng định là hết buồn. Nhưng Giang Gia Niên cũng không phải loại đó, cô căn bản không nghĩ tới muốn có con, cũng không nghĩ tới sẽ mang thai, nghe xong tâm tình chỉ càng thêm phức tạp.

Cô chỉ có thể có chút xấu hổ mà nói sang chuyện khác: "Cô đều mang thai bảy tháng rồi sao lại đến kiểm tra một mình?"

Thai phụ vuốt bụng cười nói: "Tôi có chút khát, người yêu tôi đi giúp tôi lấy nước ấm, lát nữa sẽ quay lại."

Người ta cũng là có người đi cùng, nơi này tới một mình chỉ sợ cũng chỉ có một mình cô.

Giang Gia Niên chớp chớp mắt, không nói gì, thai phụ chú ý tới cô chỉ có một người, nhanh chóng trấn an nói: "Xem tuổi của cô hẳn là cũng ngang tầm tuổi tôi, chắc là chồng cô đang bận làm việc đúng không? Yên tâm, thời điểm tôi mới bắt đầu mang thai cũng thường chính mình tới khám, chờ số tháng tăng lên, anh ta nếu là lại bận không đi cùng cô, cô liền đáng anh ta."

Giang Gia Niên cười, cảm xúc phức tạp nói: "Sao được, tôi hẳn là lớn tuổi hơn cô, cô xem vẫn còn rất trẻ."

Thai phụ bụm mặt cười cong con ngươi: "Phải không? Cũng không còn trẻ, năm nay đều 27."

27 tuổi, đích xác nhỏ tuổi hơn cô, cứ việc không muốn nói Giang Gia Niên vẫn phải nói: "Tôi 30 tuổi, còn lớn hơn cô ba tuổi đó."

Thai phụ rất kinh ngạc, sau đó liền bắt đầu hỏi cô bảo dưỡng như thế nào, 30 tuổi thoát nhìn như mới 25 26, Giang Gia Niên thật sự không biết chính mình nên cao hứng hay nên khổ sở. Còn may, không bao lâu sau kết quả kiểm tra của cô cũng có, y tá kéo cô ra khỏi cuộc trò chuyện, nghe người ta kêu tên cô, Giang Gia Niên hơi có chút tâm tình như muốn lên pháp trường.

Thai phụ vỗ vỗ tay cô nói: "Mau đi đi, không có việc gì, đừng lo lắng."

Sao có thể không lo lắng? Sợ không phải không có việc gì, sợ chính là có việc.

Giang Gia Niên có muôn vàn suy nghĩ cũng chỉ có thể biểu hiện ra một nụ cười chua xót.

Cô đứng dậy đi đến cửa, mặc dù không muốn vẫn phải đi vào lấy kết quả.

Nơi này người chỉ lo kiểm tra, cũng không hỗ trợ xem kết quả, phải biết rằng kết quả cụ thể vẫn phải đến gặp bác sĩ kia.

Giang Gia Niên cầm tờ kết quả trong tay, bước chân trên hành lang bệnh viện, xung quanh lục tục gặp rất nhiều người, có thai phụ, có đàn ông, có phụ nữ trẻ tuổi, muôn hình muôn vẻ, còn có phụ nữ ôm trẻ nhỏ.

Tầm mắt của cô đi theo người phụ nữ ôm đứa nhỏ đi xa một chút, đứa nhỏ rúc vào trong lòng ngực của mẹ, ánh mắt thân mật và ỷ lại với người mẹ như vậy làm cô không dời tầm mắt được.

Ban đầu đối với việc bản thân có khả năng mang thai cô chỉ có một tính toán, đó chính là nếu thật sự có liên phá bỏ.

Cô đương nhiên không phải không thích trẻ con, nhưng đứa nhỏ này đến không đúng lúc, không được chờ mong, so với sau khi sinh ra phải chịu dày vò còn không bằng không cần sinh ra.

Chính là hiện tại nhìn đôi mẹ con dựa sát vào nhau kia, nhớ tới lời nói của thai phụ kia, Giang Gia Niên có chút tâm động.

Rất nhanh liền đến phòng bác sĩ, cô lấy hết can đảm đi vào, ở một bên đợi một lúc, người bệnh phía trước đi xong, cô mới đi qua ngồi xuống, đưa tờ kết quả cho nữ bác sĩ, bác sĩ đẩy đẩy mắt kính nhìn kỹ một chút, cười nói: "Chúc mừng cô, cô thật sự là có thai, không có gì bất thường, hiện tại số ngày vẫn còn sớm, còn chưa đến bảy tuần, thai nhi còn rất nhỏ."

Tuy trước khi nghe được kết quả trong lòng đã có chút chuẩn bị, mà khi thật sự nghe được vẫn là có chút không thể tiếp thu.

Mang theo chút mong đợi mỏng manh, Giang Gia Niên nhấp môi hỏi: "Bác sĩ, trăm phần trăm là mang thai sao? Không có khả năng khác sao? Gần đây tôi ăn cơm không đúng giờ, có thể chỉ do dạ dày không tốt không?"

Bác sĩ kỳ quái mà nhìn cô: "Cô gái à, cô đều 30 tuổi rồi, có con không phải là bình thường sao? Tuổi này cũng nên muốn có con, sao cô thoát nhìn như

thực không muốn vậy?" Dừng một chút, bác sĩ giống như nhớ tới cái gì liền an ủi, "À, có phải bởi vì cô còn chưa kết hôn không? Không quan trọng, cô chỉ cần về nói cho bạn trai cô là cô mang thai, cậu ta nhất định sẽ vô cùng cao hứng mà cầu hôn với cô."

Anh ta nhất định sẽ đặc biệt cao hứng mà cầu hôn với cô.

Chương 40

Bạn trai.

Đây là một trong hai trọng điểm trong lời bác sĩ nói, đáng tiếc, một cái cô cũng không có.

Cười gượng ép một chút, Giang Gia Niên đem kết quả kiểm tra nhét vào ba lô, chào tạm biệt bác sĩ liền rời đi.

Vội vã đi ra khỏi bệnh viện, đến bãi đỗ xe tìm xe của mình, từng chiếc xe đi qua, sắc trời âm trầm, giống như tùy thời đều có thể mưa, cô không mặc áo khoác, có giọt mưa nhỏ lách cách trên cánh tay, cô giương mắt nhìn trời, mây đen tụ lại từng chút một, thật giống như tâm trạng của cô bây giờ, tràn đầy khói mù, sắp tằm tã.

Gãi gãi tóc, kéo cửa ra lên xe, Giang Gia Niên ngồi dựa vào ghế điều khiển thật lâu cũng không có động tác gì.

Cô suy nghĩ một chuyện, một chuyện vô cùng quan trọng, đủ ảnh hưởng đến tuổi già của cô.

Cô nên xử lý đứa nhỏ này như thế nào.

Nghĩ đến đứa trẻ, khó tránh khỏi liền nghĩ đến ba đứa bé.

Hạ Kinh Chúc.

Tưởng tượng đến người này, Giang Gia Niên liền theo bản năng giương mắt nhìn về phía không trung, giống như sẽ có máy bay anh điều khiển bay qua đỉnh đầu vậy.

Nói thật, nếu tính cả đời không kết hôn, có đứa nhỏ của một người đàn ông ưu tú như vậy cũng là một lựa chọn không tồi. Nhưng cả đời cô sẽ không kết hôn sao?

Ba mẹ sẽ chấp nhận lựa chọn của cô sao?

Không có khả năng.

Nếu cô muốn nỗ lực tranh thủ, làm không tốt còn sẽ náo loạn với người nhà, cả đời không qua lại với nhau.

Thu hồi tầm mắt, Giang Gia Niên khởi động xe rời đi, hiện tại cô hoàn toàn không có tâm tình làm việc, cũng không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, cô điều khiển xe một đường đi về hướng sân bay.

Cô không đuổi theo máy bay, cũng không có ý nghĩ gì khác, nhưng cô chính là đi theo con đường này, cứ việc trước đó đường xá không thông thuận, lại đứng vào giờ cao điểm có thể còn bị kẹt xe nhưng cô chính là không thể không chế được chính mình, dưới chân không ngừng dẫm lên chân ga, tốc độ xe càng lúc càng nhanh, giống như chỉ cần như vậy sẽ có thể thu ngắn khoảng cách với người đàn ông kia.

Hôm nay Hạ Kinh Chúc bay trong nước, bốn đoạn đường, buổi sáng chuyến thứ nhất là 7 giờ, bay xong sớm nhất cũng đến khoảng 8 giờ tối, sau đó còn phải thực hiện thủ tục khi kết thúc chuyến bay, lên xe của đội bay đi chuẩn bị tài liệu, về đến nhà sớm nhất cũng là 9h tối, trong lúc này Giang Gia Niên căn bản không thể tìm thấy anh, trừ khi cô mọc thêm được một đôi cánh, có thể bay lên bầu trời.

Khi xe dừng ở bên ngoài sân bay quốc tế Giang Thành, nhìn những lũ khách bận rộn qua lại, Giang Gia Niên liền biết chính mình điên rồi.

Nhưng cô biết rõ chính mình điên rồi, vẫn đem xe đậu xong, đi vào đại sảnh sân bay, tìm một cánh cửa thủy tinh có thể nhìn thấy sân bay, xuyên thấu qua nơi đó nhìn thấy những máy bay đang cất cánh hoặc đang chuẩn bị, tầm mắt qua lại tìm kiếm, muốn tìm được loại hình máy bay quen thuộc kia, nhưng đáng tiếc là cô không tìm được.

Cô thấy rất nhiều máy bay của hãng bay An Bình nhưng không có cái nào có người đàn ông kia.

Chậm rãi xoay người dựa trên cửa kính, Giang Gia Niên nhìn mọi người xung quanh đi tới đi lui, giờ tay đê đê thái dương, sau đó dùng lòng bàn tay

áp lên bụng, dừng lại vài giây, cô xoay người rời đi, bước nhanh ra ngoài, trong lòng đã có quyết định.

Đứa nhỏ này không thể giữ.

Đi vào thế giới này mà không được hoan nghênh sẽ chỉ làm nó thông khổ giống như chính mình.

Không cần lại lặp lại bị kịch trên người đứa trẻ, vẫn là chính mình một người sống tốt hơn.

Từ sân bay xa xôi lại một lần nữa lái xe về cao ốc Duyệt Đò, Giang Gia Niên một đường đi vào cao ốc, tới tầng cao nhất, tìm văn phòng của Hạ Kinh Chúc, gõ cửa, chờ đối phương trả lời.

Rất nhanh, trong văn phòng truyền ra âm thanh trong trẻo của đối phương, là tiếng "mời vào" thân thiết, âm thanh thân thiết như vậy, không giống với tên anh ta một chút nào. Lâm Hàn Dữ giống với Hạ Kinh Chúc, tên hai người vừa vặn tương phản với tính cách.

Đẩy cửa đi vào, Lâm Hàn Dữ nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu lên, ngoài ý muốn thấy Giang Gia Niên đứng ở kia, anh ta lập tức buông bút máy nói: "Gia Niên? Không phải em xin nghỉ sao? Sao đã trở lại rồi?"

Giang Gia Niên cũng không đóng cửa, liền đứng ở cửa nói: "Tôi trở về là muốn nói với Lâm Đồng một tiếng, chuyện của tôi tương đối phiền toái, có thể phải xin nghỉ thêm mấy ngày, có thể khoảng một tuần đi."

Lấy rót đứa trẻ, nghỉ ngơi mấy ngày, khôi phục tâm tình một chút, thời gian một tuần hẳn là đủ rồi.

Lâm Hàn Dữ đương nhiên không keo kiệt mà phê chuẩn kỳ nghỉ của cô nhưng điều anh ta tương đối quan tâm chính là: "Em làm sao vậy? Có phải chỗ nào không thoải mái hay không? Em có việc gì nhất định phải nói cho anh biết, không cần tự mình một người chịu đựng."

Giang Gia Niên cười cười, dùng biểu tình tỏ vẻ mình không có việc gì, sau đó gật đầu một cái, thay anh ta đóng cửa liền rời đi.

Phía sau cửa, Lâm Hàn Dữ đã đứng lên muốn đuổi theo ra ngoài, nhưng thấy cô đóng cửa nhanh chóng lại quyết đoán như vậy, anh ta là đuổi không kịp, chỉ có thể từ bỏ.

Rốt cuộc cô làm sao vậy?

Lâm Hàn Dữ vô cùng khó hiểu, sứt đầu mẻ trán, vô cùng cấp bách cần một người giúp anh ta làm rõ gần đây rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

Suy tư hồi lâu, Lâm Hàn Dữ nhắc điện thoại bàn, ấn mấy số, sau khi chuyển được liền nói với đối phương: "Kêu trợ lý Giang tổng tới văn phòng tôi một chút."

Số lần tiểu trợ lý có thể thấy thiên nhan của chủ tịch cũng không nhiều lắm, khó có khi nhìn thấy, tự nhiên là khẩn trương.

Lâm Hàn Dữ ngồi ở sau bàn làm việc nâng tay, ý bảo đối phương ngồi xuống, tiểu trợ lý gật gật đầu, hít sâu mấy hơi mới ngồi xuống, sau đó vẫn cảm thấy không thoải mái, xoay tới xoay lui, nhìn thấy làm Lâm Hàn Dữ phiền lòng.

"Cô ngồi yên đi, đừng lộn xộn." Lâm Hàn Dữ nhíu mày nói chuyện, tiểu trợ lý sợ tới mức lập tức ngồi nghiêm chỉnh, không dám động đậy, anh ta liếc mắt một cái, nói: "Cô kể lại toàn bộ việc hợp tác với hãng bay An Bình cho tôi, từ đầu đến cuối, không được bỏ sót chi tiết nào." Anh ta không đặc biệt nhắc đối phương nói về Giang Gia Niên, chỉ nói là công ty, chính là sợ cô ta trở về sẽ nói bậy gì đó, làm Giang Gia Niên bối rối, nhưng anh ta phải biết rằng, phải hơi nhắc nhở đối phương, "Liên từ buổi xã giao lần đó đi."

Lần xã giao đó là không lâu sau khi anh ta đi Prague, nói từ đó không có gì đáng trách, vừa vặn cũng là lúc anh ta hoang mang nhất, muốn biết nhất.

Tiểu trợ lý không nghi ngờ gì, tận chức trách nói: "Vâng Lâm Tổng. Là thế này, ngày đó tôi cùng Giang tổng còn có đồng nghiệp phụ trách hạng mục cùng đi khách sạn cùng đối phương ăn cơm, Lý chủ nhiệm của hãng bay An Bình rất nhiệt tình với chúng tôi, cùng Giang tổng uống không ít, xem như

khách khứa tẩn hoan, phương diện công việc nói cũng rất hòa hợp, không có bất kỳ vấn đề gì."

Tiểu trợ lý cho rằng chủ tịch muốn biết chi tiết chuyện hợp tác, nhưng cô ấy nghĩ sai rồi, hợp tác đều nói xong, chi tiết như thế nào đã không quan trọng, Lâm Hàn Dữ muốn biết, là biểu hiện của Giang Gia Niên ở bữa tiệc đó.

Không khỏi quá cố tính, Lâm Hàn Dữ chỉ là nói bóng nói gió: "Sau đó thì sao? Cơm nước xong đi đâu?"

Tiểu trợ lý bỗng nhiên nhớ tới ngày đó, hơn nửa đêm không biết tại sao chủ tịch lại gọi điện thoại cho chính mình, lúc ấy hỏi Giang tổng tại sao không nhận điện thoại, khi đó thời gian đã khuya, trong lòng cô ấy còn nói đều đã muộn thế này Giang tổng không nhận điện thoại không phải rất bình thường sao, đại khái là ngủ rồi không nghe thấy? Khi đó cô ấy cũng không để ở trong lòng, còn cảm thấy Lâm Đồng quá mức hà khắc, hơn nửa đêm còn quấy rầy cấp dưới.

Nhưng hiện tại Lâm Đồng giống như còn muốn dò hỏi quay chung quanh sự kiện kia, trong lòng tiểu trợ lý bất ổn một lúc, thử nói: "Sau đó?...Sau đó tôi cùng đồng nghiệp khác phụ trách đưa người bên An Bình về nhà, Giang tổng..."

Nói đến đây, ánh mắt Lâm Hàn Dữ vô cùng tập trung, cuối cùng tiểu trợ lý biết chủ tịch muốn biết cái gì.

Nhưng là...Buổi tối ngày đó chính mình có chút sai lầm, để vị cơ trưởng khác phái không quen thuộc kia đưa Giang tổng đi khách sạn, nếu Lâm Đồng biết cái này, không biết có thể trách cứ cô hay không...

Trong lòng tiểu trợ lý tràn đầy mâu thuẫn, luôn cảm thấy chính mình nói thật không cẩn thận sẽ mất việc, nhưng nếu không nói, vạn nhất Lâm Đồng hỏi qua Giang tổng thì sao? Lời nói của chính mình không khớp, không phải cũng sẽ mất việc sao?

Sau nhiều lần khúc mắc, dưới ánh mắt thúc giục của Lâm Hàn Dữ, trợ lý vẫn là nói đúng sự thật: "Bởi vì không đủ người, vừa vặn vị Hạ cơ trưởng bên An Bình kia không uống rượu cho nên liền phiên toái Hạ cơ trưởng lái

xa đưa Giang tổng đến khách sạn tạm thời đặt một phòng ở một đêm." Tiểu trợ lý sợ gánh trách nhiệm, nhanh chóng bổ sung nói, "Sau đó không bao lâu Hạ cơ trưởng liền gọi cho tôi, nói anh ta sắp xếp cho Giang tổng xong liền rời đi, Giang tổng rất an toàn."

Chương 41

An toàn?

Đúng vậy, thật là không bị thương, nhưng tuyệt đối không phải an toàn.

Nhớ tới người đàn ông tiếp điện thoại của Giang Gia Niên buổi tối hôm đó, mặt Lâm Hàn Dữ lạnh đến có thể đông cứng người khác.

Trợ lý sợ hãi, hồng vành mắt nói: "Lâm Đồng, thật xin lỗi, là tôi làm việc không chu toàn, không sắp xếp tốt, ngài cho tôi một lần cơ hội, dù sao Giang tổng cũng không có việc gì, lần sau tôi khẳng định sẽ không sơ sót như vậy."

Lâm Hàn Dữ trực tiếp đứng lên, chống mặt bàn nói: "Dù sao cũng không có việc gì? Nếu thật sự có việc cô cũng sẽ không biết." Nói xong, anh ta nâng tay lên chỉ cửa nói, "Thu thập đồ dùng của cô đến phòng nhân sự xử lý đi, tiền bồi thường trái với hợp đồng lao động tôi sẽ trả cho cô, cô không thích hợp với công việc này."

Trợ lý sốt ruột muốn hồng rồi, rơi lệ đầy mắt nói: "Lâm Đồng, tôi thật sự biết sai rồi, về sau tôi sẽ không bao giờ như vậy nữa, ngài cho tôi một cơ hội đi, tôi cầu xin ngài, tôi thật sự không muốn mất công việc này!"

Kể cả cô gái nhỏ khóc đến rồi tỉnh rồi mù nhưng Lâm Hàn Dữ không có chút nào lay chuyển, anh ta không kiên nhẫn mà phát phát tay nói: "Chính cô đi còn có thể chừa chút mặt mũi, nếu để tôi gọi bảo an kéo cô ra ngoài, cô sẽ còn mất mặt."

Tiểu trợ lý cực kỳ khó chịu những nhìn chủ tịch không cho chút đường sống thương lượng nào, chỉ có thể đầy mặt tuyệt vọng mà rời đi.

Nếu sớm biết như vậy, cô liền giấu không nói, việc kia rõ ràng cũng không tạo ra hậu quả gì, vì sao Lâm Đồng lại tức giận như vậy?

Anh ta không phải sắp kết hôn với Hứa phó tổng rồi sao, vì sao còn quan tâm đến chuyện của Giang tổng như vậy? Hơi vô ý liền phải mất việc, trợ lý

căn bản không tiếp thu được, sau khi ra khỏi văn phòng chủ tịch vẫn không nhìn được mà lau nước mắt.

Đồng nghiệp vây xem cô rời đi, nghị luận sôi nổi, chờ khi cô ấy trở lại văn phòng của mình, Giang Gia Niên vẫn còn chưa đi, cô còn phải ở lại một chút, cần phân phó công việc cho cấp dưới, đúng lúc không tìm thấy trợ lý, lúc này còn đang tò mò đối phương đi đâu rồi.

Trợ lý phát hiện Giang Gia Niên vẻ mặt khó hiểu mà nhìn chính mình, trong lòng tự nhiên cảm thấy ủy khuất, nói một câu thật lòng, trừ bỏ sai lầm lần đó, cô làm việc ở Duyệt Đồ vẫn luôn rất cẩn trọng, chiều cố Giang Gia Niên càng là thật sự chu đáo, mất đi công việc như vậy cô thật sự không phục.

Thấy cô ấy khóc càng lúc càng thương tâm như vậy, Giang Gia Niên nhanh chóng đi lên kéo tay cô ấy hỏi: "Cô làm sao vậy, sao lại khóc thành thế này?"

Cô vô cùng khó hiểu, đối phương khóc đến không có cách nào nói chuyện, cô chỉ có thể đem đối phương đưa vào văn phòng của mình trước.

Trước khi đóng cửa, Giang Gia Niên nhìn những người khác ở phía ngoài nói: "Làm tốt việc của mọi người tôi vừa giao có biết hay không? Chờ tôi trở lại sẽ kiểm tra, không làm tốt tôi liền trừ tiền thưởng."

Cấp dưới vừa nghe đến mấy lời này lập tức không còn tâm tư đi bát quái nữa, ai oán Giang Gia Niên thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn, Giang Gia Niên đóng kỹ cửa văn phòng, đem trợ lý an bài ngồi trên ghế sofa, chính mình ngồi vào một bên đưa khăn giấy cho cô ấy, thật vất vả chờ đến khi cô ấy ngừng khóc, cô mới nhẫn nại tính tình nói: "Rốt cuộc làm sao vậy, cô nói cho tôi có phải ai bắt nạt cô hay không?"

Nghe cô nói như vậy, trợ lý liền biết Lâm Đồng chắc chắn chưa nói chuyện muốn sa thải mình cho Giang tổng, cô ôm một tia hy vọng cuối cùng nói: "Giang tổng, Lâm Đồng vừa mới gọi tôi đến văn phòng, nói tôi không xứng chức, muốn sa thải tôi."

Giang Gia Niên trừng lớn đôi mắt nói: "Cái gì? Anh ta muốn sa thải cô? Sao anh ta có thể không nói tiếng nào với tôi liên sa thải người của tôi?"

Nữ trợ lý ủy khuất nói: "Lâm Đồng đột nhiên gọi điện thoại kêu tôi đi qua, hỏi tôi về công việc trong khoảng thời gian này khi anh ta không ở đây, tôi liền nói rõ ràng, Lâm Đồng cảm thấy buổi tối ngày đó chúng ta cùng người bên An Bình ăn cơm, là Hạ cơ trưởng đưa cô đi khách sạn, anh ta rất không vui, tôi cũng thừa nhận chính mình lúc ấy có chút sốt ruột sơ sót, không nên làm như vậy, tôi thừa nhận sai lầm, có thể không cần chỉ vì cái việc đơn giản này mà sa thải tôi được không, Giang tổng, tôi thật sự không muốn mất công việc này."

Mỗi người trẻ tuổi đi đến vị trí này đều không dễ dàng, sau khi làm việc mấy năm, đồng nghiệp cùng lãnh đạo quen thuộc liền càng không muốn thay đổi, Giang Gia Niên đương nhiên hiểu được tâm tình của trợ lý, cô cũng sẽ không để cô ấy rời đi như vậy.

"Cô yên tâm đi làm việc đi, chuyện này tôi sẽ nói với chủ tịch." Biểu tình của cô phức tạp, trấn an trợ lý một chút liền đứng dậy nói: "Cô ở chỗ này ngồi một chút, chờ đôi mắt đỡ sưng rồi hẵng đi ra ngoài, chuyện này đừng nói cho người khác, tôi đi tìm chủ tịch."

Trợ lý vội vàng gật đầu đồng ý, Giang Gia Niên cầm ba lô rời khỏi văn phòng, dọc theo đường đi, đi đến trước cửa văn phòng Lâm Hàn Dữ, đứng ở bên ngoài chờ một lúc mới gõ tay gõ cửa.

Trong giây lát văn phòng liền truyền ra thanh âm "mời vào", Giang Gia Niên đẩy cửa đi vào, đóng cửa lại, lần này cô chịu đi vào, Lâm Hàn Dữ khẽ cười một chút, ý vị thâm trường.

"Anh biết em sẽ đến mà." Anh ta dựa lên trên lưng ghế nói, "Anh là chủ tịch Duyệt Đồ, vẫn có quyền sa thải một tiểu trợ lý đi?"

Giang Gia Niên đứng ở cửa liếc nhìn anh ta, không lập tức trả lời, cô đi từng bước đến phía bàn làm việc, ngồi xuống trước mặt anh ta, chờ vẻ mặt của anh ta không thanh thản cùng nhẹ nhàng như vậy mới mở miệng nói: "Trợ lý này tôi dùng đã quen rồi, cô ấy cũng không làm gì không xứng chức, vì sao bị sa thải chứ?"

Lâm Hàn Dữ mím môi, cầm chặt ly nước nói: "Em uống nhiều, cô ta cứ nhiên đề một người đàn ông xa lạ đưa em đi khách sạn, này chẳng lẽ chưa đủ để anh sa thải cô ta sao?" Dừng một chút, anh ta tràn ngập nghi hoặc cùng suy đoán nói, "Ai biết ngày đó có phát sinh chuyện gì hay không, nếu đã xảy ra, anh liền không chỉ đơn giản muốn sa thải cô ta như vậy."

Giang Gia Niên nghe vậy nhú chặt mày nói: "Anh có ý gì?"

Lâm Hàn Dữ tim đập gia tốc nói: "Ý trên mặt chữ."

Giang Gia Niên đứng lên, từ trên cao nhìn xuống người đàn ông đang ngồi, lộ ra một nụ cười cổ quái.

"Tôi nhớ ra rồi." Ngữ điệu của cô rất nhẹ nói, "Ngày đó nửa đêm anh gọi điện thoại cho tôi, ngày hôm sau lại gọi cho tôi một lần, còn từng hỏi tôi về việc kia." Cô lui người về phía sau, cách cái bàn xa một chút, cảm thấy không sao cả nói, "Anh cảm thấy buổi tối hôm đó xảy ra chuyện gì?" Cô kéo kéo khóe miệng, lộ ra tươi cười lãnh đạm, "Lâm Đồng, cảm ơn ngài quan tâm nhưng có thể phải làm cho ngài thất vọng rồi, mặc kệ có phát sinh chuyện gì hay không thì cũng là chuyện riêng của tôi, đối với anh hay thậm chí đối với công ty không có nửa phần tiền quan hệ, nếu tôi không cảm thấy có cái gì, vậy anh liền không có lý do để sa thải trợ lý của tôi, đúng không?" Cô vừa nói vừa đi ra cửa, xa cách nói, "Vậy chuyện này giải quyết xong rồi chứ? Tôi sẽ thay ngài xin lỗi trợ lý của tôi, không cần khách khi." Nói xong cô kéo cửa đi ra ngoài, từ lúc đến đây nói chuyện với anh ta, tổng cộng còn chưa đến năm phút đồng hồ.

Lâm Hàn Dữ ngồi ở trên ghế, đôi tay đặt trên bàn, từ đầu tới đuôi đều không có cơ hội phản bác một lời nào, chỉ có thể tùy cô rời đi như vậy, là ai cho cô cái quyền lợi nói năng hùng hồn như vậy?

Được rồi. Là anh ta. Là chính anh ta.

Lâm Hàn Dữ nhắm mắt lại, hít sâu, bàn tay đặt lên bàn đều do tức giận mà run rẩy không ngừng.

Sau khi thả lỏng, khôi phục lại như thường, anh ta mở mắt ra, vẫn cảm thấy không có cách làm cô như thế nào.

Anh ta có thể làm hình như chỉ có cười khổ một chút.

Người khác sợ dĩ có thể thương tổn bạn, làm bạn khổ sở, làm bạn mất mặt, còn không phải đều là bởi vì bạn cho người ta cái quyền lợi kia sao.

Nếu ở bên phía Giang Gia Niên bên này không chiếm được câu trả lời và giải thích, có lẽ anh ta nên đi gặp vị Hạ cơ trưởng trong truyền thuyết kia.

9h tối, Hạ Kinh Chúc tan tầm, rời khỏi sân bay, thời điểm lấy xe ở bãi đỗ xe, gặp Lâm cơ trưởng.

Lâm Đồng là người làm việc lâu năm ở An Bình, so với Hạ Kinh Chúc thuận buồm xuôi gió, cuộc sống làm việc của ông ta khúc chiết hơn một chút, hơn 30 tuổi mới lên cơ trưởng, hiện tại đã phi hành đến hơn bốn mươi tuổi lại vẫn là ngồi ăn cùng vị trí với Hạ Kinh Chúc, có chút xấu hổ.

Hai người gặp mặt, Hạ Kinh Chúc hướng về phía đối phương gật gật đầu, sau đó liền lên xe rời đi, có thể nói tới cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Nhìn theo xe anh rời đi, Lâm Đồng cười lạnh một chút, cũng lên xe chính mình rời đi, xem ra sự cố lần trước chỉ dả kích cái tên tiểu đồ đệ qua loa kia của cậu ta, đối với bản thân cậu ta cũng không hề có ảnh hưởng gì, ông ta muốn nhìn người trẻ tuổi này rốt cuộc dựa vào cái gì mà luôn có thể kiêu ngạo như vậy, ông ta phải cho tiểu tử này ăn chút đau khổ để cậu ta biết được ở hãng bay An Bình này, ai mới là lão đại phi công.

Gần 10h đêm, Hạ Kinh Chúc mới trở lại ký túc xá.

Anh bật một cái đèn, vào nhà, đặt mọi thứ xuống, thay quần áo/

Thay quần áo xong, anh đi vào phòng bếp một vòng, mở tủ lạnh ra, nhìn ngăn lạnh chứa đầy đồ, lại nhìn ngăn mát cũng có rất nhiều thực phẩm.

Đáng nhắc tới chính là, Giang Gia Niên còn chuẩn bị sữa bò choanh, anh biết rõ sữa bò anh để trước đó đã quá hạn, cho nên vẫn luôn không uống, lại lười vứt bỏ nên vẫn để ở đó.

Chương 42

Cô chẳng những mua cùng một thương hiệu, còn đặt ở cùng một vị trí, anh rất tự nhiên mà cầm lấy một hộp, mở ra, lúc uống xong rõ ràng rất lạnh nhưng trong lòng lại rất ấm.

Dựa vào bên cạnh tủ lạnh, Hạ Kinh Chúc lấy điện thoại di động từ trong túi ra, một tay mở khóa, chọn vào phần danh bạ, nhìn đến tên của Giang Gia Niên, chỉ cần lại ấn một chút là có thể gọi đi, chính là anh không có ấn.

Bởi vì anh ăn bữa cơm cô làm kia.

Một đoạn thời gian rất dài, anh thu hồi di động, vứt bỏ hộp sữa bò trống trơn vào thùng rác chuẩn bị tắm rửa, vừa đi đến bên cạnh bàn liền dừng bước, trên đó có một cái đồng hồ, phía dưới đang đè một tờ giấy, là di giúp việc mỗi ngày tới dọn dẹp viết.

Di ấy quét tước phòng bếp thì nhặt được cái đồng hồ này, đặc biệt đặt ở trên bàn để anh cất đi.

Hạ Kinh Chúc cầm lên nhìn, mặt đồng hồ tinh xảo, là đồng hồ nữ, ký ức của anh vẫn còn mới mẻ, đã từng nhìn thấy trên cổ tay ai.

Là đồng hồ của Giang Gia Niên.

Có thể là lần trước đến đây, giúp anh mua đồ, thu thập phòng bếp liền rơi xuống.

Đem đồng hồ nắm ở trong tay, mang đến phòng ngủ, Hạ Kinh Chúc cầm quần áo đi vào phòng tắm, ở đó hơi nước lượn lờ, thân mình trần trụi của anh đi qua, xuyên thấu qua cửa kính tựa hồ có thể nhìn thấy thân ảnh của ai kia, thân ảnh quen thuộc như vậy, ở một buổi tối trong quá khứ, anh đã từng cảm thụ rõ ràng qua.

...

Ngày hôm sau.

Giang Gia Niên thu thập đồ đạc trở về nhà.

Sáng sớm Giang mẫu nghe thấy tiếng động ở cửa còn tưởng rằng có ăn trộm lên vào, khẩn trương nhìn Giang phụ mà đi ra cửa nhìn.

Chờ nhìn thấy người đi vào chính là Giang Gia Niên, còn xách theo bao lớn bao nhỏ lỉnh kỉnh vài thứ, Giang mẫu kinh ngạc nói: "Con đây là làm gì vậy? Bị cuốn gói sao?"

Giang Gia Niên kinh ngạc nói: "Mẹ thật là lợi hại, có một thời gian không gặp mẹ còn biết cuốn gói là cái gì nữa."

Giang mẫu không muốn nói tiếp, đổi đề tài: "Con đừng có nói sang chuyện khác, có phải bỏ việc hay không? Con xách theo quần áo về là muốn làm cái gì?"

Giang phụ cũng rất quan tâm nói: "Con gái à, mẹ con nói có lý đấy, con làm sao vậy, đừng lừa gạt ba mẹ."

Chuyện này cô có thể nói thật cho bọn họ sao? Vậy còn không phải tự tìm phiền toái sao? Giang Gia Niên chỉ có thể có lệ nói: "Không phải, con chỉ là nghỉ đông trước, muốn về ở với ba mẹ một thời gian, không chào đón con sao?"

Giang phụ vội nói: "Đương nhiên hoan nghênh, nhưng còn chưa đến cuối năm con liền nghỉ đông, thật sự không có việc gì chứ?"

Giang Gia Niên nói không có việc gì liền không tiếp tục nói nữa, chỉ cúi đầu sắp xếp lại đồ của mình.

Giang mẫu đầy mặt hồ nghi mà nhìn cô, trực giác của phụ nữ nói cho bà con gái có việc giấu diếm, nhưng bà cũng không nghĩ ra là chuyện gì.

Tối tối, chờ đến lúc cả nhà ngồi ăn cơm, làm Giang mẫu vô cùng ngoài ý muốn, Giang Gia Niên cứ nhiên chủ động giải thích một chút.

"Kỳ thật con nghỉ cũng có nguyên nhân." Vừa ăn cơm cô vừa nói, "Thân thể của con có chút không thoải mái, phải làm tiểu phẫu, nhanh thôi, cùng ngày là có thể xuất viện, sau đó còn phải cần mẹ chiếu cố con một chút."

Nói xong câu cuối cùng, cô còn hướng về phía Giang mẫu lộ ra một nụ cười làm ơn, Giang mẫu nhìn thấy không khỏi có chút sốt ruột.

"Thân thể con làm sao vậy? Sao lại phải giải phẫu?" Bà khẩn trương nói, "Gia Niên, con nếu có chuyện gì đừng giấu ba mẹ, con nói thật đi."

Giang Gia Niên bất đắc dĩ nói: "Thật sự con không có việc gì, chỉ là có khối u nhỏ, cắt bỏ liền không có việc gì, sáng đi chiều về, con đã đặt trước thời gian, mẹ ở nhà nấu cho con chút canh, chờ con về là được."

Thấy con gái thật sự không có bộ dáng lo lắng, Giang mẫu chậm rãi liền bình tĩnh lại, bà nói: "Mẹ đưa con đi, nào có ai để con một mình đi phẫu thuật chứ?"

Tay Giang Gia Niên đang gấp đồ ăn dừng lại một chút, một lát sau mới nói: "Không cần đâu, con tự mình đi là được, mẹ đi để bác sĩ nhìn thấy lão thái thái ăn mặc như vậy phi phú tức quý, còn tưởng con là phú nhị đại, lúc viết đơn lại cho con thêm rất nhiều thuốc thì sao?"

Cô đây là cố ý lấy cớ, Giang mẫu nghe xong chỉ bất đắc dĩ cười cười, con gái trưởng thành, mọi việc đều muốn dựa vào chính mình, hai người bọn họ trừ bỏ hôn sự của cô thì thật sự cũng không phải nhọc lòng chuyện gì. Bây giờ liền ngay cả phẫu thuật con gái cũng muốn tự mình đi, Giang mẫu còn có chút tự trách, đổ hóc mắt.

Vì thế Giang Gia Niên lại bắt đầu an ủi mẹ, chờ thật vất vả bà mới bình tĩnh lại, cô mới có thể quay về phòng nghỉ ngơi.

Nằm ở trên giường đệm quen thuộc, hít thở không khí quen thuộc, Giang Gia Niên buồn bã mà thở dài, trong lòng nghĩ khi nào mới có thể tìm được người an ủi cô giống như an ủi mẹ cô đây? Trong lúc cô khổ sở chịu không nổi chỉ cần bung cho cô một ly nước ấm là được.

Chuyện đơn giản như vậy cũng không phải không tìm được người làm, cái khó chính là phải tìm được người cô nguyện ý, cô cũng không muốn tạm chấp nhận.

Nhắm mắt lại, đem tay đặt ở trên bụng, Giang Gia Niên nằm thẳng nghỉ ngơi, chờ đợi ngày mai lên chiến trường.

Cô hẹn lịch giải phẫu chính là ngày hôm sau hôm về nhà.

Chờ Giang mẫu tính toán nấu cơm cho cô liền phát hiện cô đã không ở nhà.

Âm thầm thở dài, Giang mẫu cũng chỉ có thể ở nhà chờ đợi con gái bình an trở về, ngàn vạn lần đừng có việc gì.

Về phương diện khác, bà cũng cân nhắc con gái khó có khi được nghỉ phép về nhà, lúc trước an bài mấy cái đối tượng cũng nên gặp mặt.

Nghĩ như vậy, Giang mẫu lại bận rộn lên, đi tìm ba Giang gọi điện thoại, tính toán liên hệ với mấy người bạn bên kia, hẹn thời gian cho bọn họ gặp mặt.

Bệnh viện.

Giang Gia Niên ở trong xe chờ đến thời gian hẹn mới lên lầu, tìm bác sĩ làm kiểm tra ngày đó.

Cô đến lúc bác sĩ vừa vặn có thời gian, tháo mắt kính xoa xoa mắt, hỏi cô: "Thật sự không muốn sao?"

Giang Gia Niên gật đầu tỏ vẻ tán thành, bác sĩ thở dài nói: "Là chủ ý của chính cô đi? Nhất định cô không nói cho bạn trai đúng hay không?"

Giang Gia Niên hơi giật mình, không biết nói gì, bác sĩ thấy cô im lặng coi như đáp lại, lắc đầu nói: "Cháu đứa nhỏ này, vừa nhìn liền biết chính là chú trọng sự nghiệp, có phải cảm thấy hiện tại có con sẽ ảnh hưởng đến tương lai công việc hay không? Các cháu con gái làm việc nhiều như vậy tôi cũng thấy nhiều rồi, cháu xác định đã làm tốt quyết định sao? Đừng chờ xóa sạch lại hối hận, đến lúc đấy không còn kịp rồi." Dừng một chút lại bổ sung nói, "Hơn nữa tôi cảm thấy, cháu vẫn là nên nói cho bạn trai một tiếng mới tốt, rốt cuộc đứa nhỏ này cậu ta cũng có phần, cậu ta nếu không muốn cháu xóa sạch, cháu lại tự mình xóa sạch, các cháu còn không phải sẽ nháo mâu thuẫn sao?"

Đối với lời khuyên giải an ủi như vậy, Giang Gia Niên chỉ cười cười, bác sĩ bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể thuận theo cô, cùng nhau đi đến phòng giải phẫu.

Chương 43

Trong khi đi đến phòng giải phẫu, Giang Gia Niên vẫn luôn gắt gao nắm chặt đôi tay, trước đó cô đã tìm hiểu trên mạng rất nhiều về quá trình giải phẫu, hiện tại những hình ảnh nhìn còn thấy ghê người đó liền hiện lên trong đầu cô.

Chờ cô nằm trên bàn giải phẫu, nhìn ánh đèn trên đỉnh đầu, nghe hộ sĩ cùng bác sĩ nói chuyện như bình thường, bỗng nhiên cảm thấy cả người rét run.

Đứa nhỏ trong bụng giống như có cảm ứng chính mình sắp bị xóa sạch, cô hình như còn có thể cảm giác được nó đang khóc, khóc thật sự thương tâm.

Giang Gia Niên bỗng nhiên nổi da gà toàn thân, không thoải mái tới cực điểm, trong lòng lộn xộn, đời này còn chưa có thời điểm khó chịu như vậy.

Xoay đầu, nhìn những công cụ đó của bác sĩ, chính là mấy thứ kia sẽ đem đứa nhỏ trên người cô xóa sạch, Giang Gia Niên chỉ nghĩ như vậy liền cả người phát run, cảm thấy chính mình nếu lại tiếp tục nằm ở đây có khả năng phải một mạng quy thiên.

Vì thế, khi bác sĩ muốn bắt đầu, Giang Gia Niên bỗng nhiên chạy từ giường bệnh xuống dưới, vội vàng ném lại một câu "Tôi không làm" liền chạy ra ngoài.

Vị bác sĩ lớn tuổi ngoái đầu nhìn cửa, chỉ có thể lắc đầu.

Hộ sĩ bên cạnh nhìn nhìn, mắt trợn trắng nói: "Sao mà giống như diễn trên phim truyền hình vậy, mấy người như thế này làm lãng phí bao nhiêu thời gian, không thể suy nghĩ cẩn thận ngay từ đầu sao?"

Không thể suy xét cẩn thận ngay từ đầu sao?

Có những việc nếu không đi đến điểm cực đoan thì người ta căn bản không biết chính mình rốt cuộc muốn nhất là thứ gì.

Đi nhanh ra khỏi bệnh viện, trở lại trên xe, Giang Gia Niên không ngừng nắm chặt tay lái, mấy cái ý niệm trong đầu giao hội, cô cảm thấy đầu đều sắp nổ mạnh.

Đúng lúc này, di động vang lên, cô cúi đầu nhìn, là điện thoại của mẹ cô.

Hơi thu xếp tâm tình một chút, thanh thanh giọng nói, Giang Gia Niên tiếp điện thoại "alo" một tiếng, bên kia Giang mẫu quan tâm hỏi: "Gia Niên, đã giải phẫu xong chưa? Thế nào?"

Giang Gia Niên trầm mặc một hồi nói: "Bác sĩ nói con không cần giải phẫu, vấn đề không lớn, có thể uống thuốc để trị được."

Giang mẫu không nghi ngờ gì, cao hứng nói: "Phải không? Vậy thật tốt quá, con người ý mà, tuổi lớn sợ nhất là động dao kéo, động dao kéo trên người con gái mẹ thì mẹ cũng sợ."

Hiện tại tâm tình của Giang Gia Niên rất kém, không giữ được trạng thái tốt lâu lắm, chỉ có thể nói với mẹ cô: "Mẹ, mẹ nếu không có việc gì con cúp điện thoại nhé, con đang lái xe."

Giang mẫu vừa nghe liền nhanh chóng nói: "Được được được, vậy con chuyên tâm lái xe." Dừng một chút, dường như nhớ tới cái gì nói, "Vậy cái kia, còn có chuyện mẹ muốn nói với con, nếu con đều đã về nhà, mấy người mà mẹ nhắc đến lúc trước đề không tệ lắm, mẹ sắp xếp thời gian, con đi gặp một chút?"

Xem mắt.

Giang Gia Niên 30 tuổi cũng không phải chưa từng đi.

Trước kia mỗi lần cô đều dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, nhưng lần này cô thể nhưng lại không lập tức phủ quyết, ngay cả Giang mẫu cũng có chút ngoài ý muốn.

Càng làm cho người ta ngoài ý muốn chính là, sau một hồi im lặng, Giang Gia Niên cư nhiên nói: "Được ạ."

Được???

Con gái cứ nhiên đáp ứng xem mắt?

Giang mẫu ngoài ý muốn nhìn di động, cho rằng chính mình nghe nhầm.

Giang Gia Niên hồn vía lên mây mà treo điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ xe thăm nghĩ, cũng không phải là không được, cũng không thể để đứa trẻ sinh ra liền không có ba đi.

Nếu đã quyết định muốn giữ lại đứa trẻ này, vậy phải chịu trách nhiệm với nó. Chờ thời cơ chín muồi còn phải nhanh chóng nói cho ba mẹ chuyện này, bằng không trái tim của hai vợ chồng già chưa chắc đã chấp nhận được chuyện này.

Giang Gia Niên không phải loại người yếu đuối ủy mị, sau khi hạ quyết tâm liền sẽ không vì thế mà mâu thuẫn, quyết đoán lái xe rời đi, chuẩn bị hoàn thành tất cả, an ổn chờ đợi đứa trẻ ra đời.

Bên kia.

Hạ Kinh Chúc đang nghỉ ngơi như thường, vốn nên đọc sách chuyên ngành chồng chất như núi lại bị một cuộc điện thoại đánh vỡ tất cả.

Dãy số xa lạ rất ít khi hiện trên di động của anh, ngẫu nhiên xuất hiện không khỏi làm cho người ra sinh ra vô số liên tưởng.

Điện thoại là số ở Giang Thành, có thể là người nào đó gọi tới hay không, người phụ nữ không muốn cùng anh lui tới nữa kia, có lẽ cô hối hận?

Hạ Kinh Chúc chân chờ vài giây, ấn nghe điện thoại, đưa di động chậm rãi đặt ở bên tai, cũng không hỏi, không chào, lẳng lặng chờ người bên kia mở miệng trước.

Mà sau khi đối phương mở miệng, tâm tình đang tốt của anh bị thối quét trong nháy mắt.

"Xin chào, cho hỏi đầu dây là Hạ Kinh Chúc tiên sinh sao?"

Là thanh âm của đàn ông, không phải là người phụ nữ nào đó, rất xa lạ, không hề có ấn tượng, làm người ta uể oải.

"Đúng vậy. Tôi không mua bảo hiểm."

Hạ Kinh Chúc lãnh đạm mà đáp lại, lập tức liền muốn cúp điện thoại, lúc này người đầu dây bên kia cũng tức giận không nhẹ, ầm ầm đáp: "Tôi không phải bán bảo hiểm."

Hạ Kinh Chúc "à" một tiếng, vô cùng hồ hững nói: "Tôi cũng không mua phòng."

Lời nói này, miệt thị thế này thật đúng là làm anh ta vốn có ấn tượng xấu càng thêm phát điên. Nhưng mà, người bên kia rõ ràng là tình địch, anh ta vẫn phải bảo trì phong độ, cường bách chính mình bình tĩnh nói một câu: "Tôi không phải nhân viên đẩy mạnh tiêu thụ."

Nghe cách nói của anh ta, cảm giác được đối phương đang che dấu tức giận, Hạ Kinh Chúc rút cuộc khép sách trên tay lại, một lát sau mới nói: "Vậy anh tìm tôi làm gì."

Trừ bỏ những cái đó thật đúng là không nghĩ ra một người xa lạ vì sao muốn tìm anh, xem ra người này ngày thường vẫn luôn cô độc một mình.

Gọi điện thoại không phải ai khác, chính là Lâm Hàn Dữ, trong lòng anh ta đã có kết luận Hạ Kinh Chúc đã làm với Giang Gia Niên những việc đó, đối với anh vốn có nhiều ác ý, hiện tại nghe thái độ nói chuyện của người này, càng thêm chán ghét.

"Tôi là Lâm Hàn Dữ, anh có thể không quen biết tôi nhưng tôi biết anh."

Anh ta tư giới thiệu trước, vốn không nghĩ sẽ nhận được câu trả lời gì nhưng ngay sau đó đang muốn nói gì đó lại bị ngắt lời ngoài ý muốn.

"Lâm Hàn Dữ."

Tên thật đúng là quen thuộc, người phụ nữ kia trong lúc ấy đã kêu cái tên này vô số lần, anh còn tưởng rằng đời này sẽ không có cơ hội nhìn thấy người này, không nghĩ có một ngày, anh ta lại chủ động gọi điện đến.

"Tôi biết anh." Hạ Kinh Chúc để sách sang một bên, dựa vào đầu giường nhàn nhạt nói, "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Đây là người Giang Gia Niên thích.

Trong đầu Hạ Kinh Chúc tràn ngập những lời này, làm anh thậm chí không thể tự hỏi như bình thường, dùng thái độ bình tĩnh trả lời đối phương.

Lâm Hàn Dữ cũng nhận thấy có chút khác thường, anh ta càng thêm khẳng định suy đoán của chính mình, đi thẳng vào vấn đề nói: "Tôi gọi điện thoại là muốn hẹn Hạ tiên sinh ra ngoài gặp mặt, nói một chút chuyện về..... Gia Niên."

Chương 44

Cách gọi thân mật như vậy, Gia Niên, thật là xưng hô khiến người ta ghen ghét, anh cùng cô thậm chí đều đã xảy ra quan hệ như vậy, lại chưa thoát khỏi xưng hô "Giang tiểu thư", đúng là thất bại đến cực điểm.

"Tôi không có thời gian gặp mặt anh." Hạ Kinh Chúc lạnh như băng mà cự tuyệt nói, "Có việc gì anh nói thẳng đi."

Kỳ thật anh cũng muốn gặp mặt Lâm Hàn Dữ, nhưng chỉ cần nhớ tới đây là người đàn ông Giang Gia Niên thích, anh có thể sẽ không nhìn được mà làm ra một ít hành động không phù hợp với thân phận. So với kết quả không thể văn hồi như vậy còn không bằng không cần gặp mặt ngay từ đầu.

Hiện tại Lâm Hàn Dữ càng thêm chán ghét Hạ Kinh Chúc.

Người đàn ông này nói chuyện tràn ngập cao ngạo, lạnh nhạt đến giống như vô cùng khinh thường anh ta.

Anh ta có phải cho rằng chính mình không có biện pháp làm gì anh ta hay không, cho nên mới không sợ hãi như vậy?

Hít sâu vài lần, Lâm Hàn Dữ dùng sức nắm di động, nhìn chằm chằm về phía cửa văn phòng ở phía trước nói: "Vậy tôi cũng không khách khí. Có một vấn đề tôi muốn chứng thực với Hạ tiên sinh, một tháng trước, sau khi kết thúc xã giao với công ty chúng tôi, là anh đưa Gia Niên đi khách sạn, đúng không."

Ánh sáng trong phòng tối tăm, Hạ Kinh Chúc đang nghe điện thoại chậm rãi cong khóe miệng, anh đã đoán được Lâm Hàn Dữ muốn biết cái gì, nhưng làm sao bây giờ, nếu anh trực tiếp nói cho đối phương biết sự thật, nhìn anh ta tức giận nhục nhã, lại không muốn trực tiếp nói cho đối phương, muốn nhìn đối phương dày vò cùng suy đoán. Suy nghĩ mâu thuẫn như vậy sẽ làm cho anh ta không yên ổn, vì vậy anh dứt khoát trực tiếp im lặng, không trả lời bất kỳ câu nào.

Anh càng như vậy, Lâm Hàn Dữ càng ngờ vực hơn, anh ta áp chế một lúc lâu vẫn nhin không được nói: "Anh hiện tại ở nơi nào? Gia Niên có phải đang ở bên cạnh anh không? Các người có phải.... Từng có cái gì hay không?"

Hôm nay tuy rằng Hạ Kinh Chúc được nghỉ nhưng hôm nay cũng không phải là cuối tuần, đáng lẽ thời gian này Giang Gia Niên không phải nên đi làm sao? Sao ngược lại Lâm Hàn Dữ lại không biết cô ở đâu?

Hạ Kinh Chúc trầm mặc một chút, cuối cùng cũng đáp lại Hạ Kinh Chúc: "Lâm tiên sinh, có một số việc không hợp thân phận tôi cũng không tiện nói cho anh. Nếu anh muốn biết có thể trực tiếp đi hỏi cô ấy. Còn vấn đề anh hỏi kia, tôi cũng muốn hỏi lại anh một vấn đề, xin hỏi anh dùng thân phận gì để tới hỏi tôi những chuyện đó? Bạn trai của cô ấy sao? Hay là người râu ria bên ngoài?"

Bạn trai cô? Đương nhiên không phải! Hiện tại đối với bên ngoài, Lâm Hàn Dữ vẫn là vị hôn phu của Hứa Hoan Nhan.

Nhưng người râu ria bên ngoài? Anh ta lại tuyệt đối không cho là như vậy.

Cuộc điện thoại này thật là gọi cũng không thu được kết quả gì, thật làm người hậm hực.

Lâm Hàn Dữ trực tiếp treo điện thoại, ném di động lên trên bàn, màn hình cơ hồ đều bị đập nát.

Bên này, tâm tình Hạ Kinh Chúc cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Sau khi tách khỏi Giang Gia Niên, anh cũng từng tò mò tìm hiểu về Lâm Hàn Dữ này. Người này cũng không đơn giản, trên mạng có một đồng tư liệu về anh ta. Nhân vật tuổi trẻ đầy hứa hẹn, chủ tịch công ty du lịch Duyệt Đồ, phía dưới còn có không ít công ty con, mỗi ngày đều hốt bạc, so với anh, hiển nhiên càng có tiền đồ.

Phi cơ trưởng, nếu nói dễ nghe, cũng chỉ là một loại chức nghiệp rạng rỡ thần bí, nếu nói khó nghe, chẳng qua cũng chỉ là nhân viên của công ty hàng không mà thôi.

Ném điện thoại di động sang một bên, Hạ Kinh Chúc bắt đầu tự hỏi về Giang Gia Niên. Bây giờ cô không ở công ty, có thể là xin nghỉ, cô là người cuồng công tác như vậy, không giống như sẽ bởi vì việc nhỏ liền chậm trễ làm việc, nếu cô đột nhiên biến mất, vậy tuyệt đối là chuyện lớn.

Cô rốt cuộc là đi đâu.

Rũ mắt xuống, nhìn cái đồng hồ nữ trên ngăn tủ kia, anh nghĩ có lẽ chính mình đã tìm được lý do để gặp cô rồi.

Mà giờ phút này, Giang Gia Niên chính là đang bận xem mắt.

Đối tượng xem mắt đầu tiên Giang mẫu sắp xếp cho cô là một người đàn ông còn lớn hơn cô năm tuổi.

Nghe nói chưa từng kết hôn, ở Giang Thành có phòng có xe, hiện tại có một nhà hàng đứng đắn, sinh ý cũng không tệ lắm, cũng coi như môn đăng hộ đối.

Bọn họ hẹn gặp mặt ở cửa hàng của đối phương, ba giờ chiều, bởi vì thời gian này người ăn cơm không nhiều lắm, anh ta tương đối rảnh.

Lúc ấy Giang Gia Niên nghĩ, ba giờ thì ba giờ, phối hợp một chút với thời gian của người ta cũng không có gì, đi xem đối phương là người thế nào là được, chỉ cần không phải quá kém, là người bình thường, cô cũng sẽ không bắt bẻ.

Nhưng ai biết, ba giờ cô đến liền nhìn thấy nhà ăn chật kín người hết chỗ, một người đàn ông vội vàng đi tới đi lui, nhà ăn cũng không phải cửa hàng xa hoa gì, nói trắng ra chính là một tiệm cơm bình thường, ông chủ hẳn cũng không nghĩ tới hôm nay sẽ có một đám người du lịch tới ăn cơm, mờ hội đầy đủ mà tiếp đón.

Lúc cô đi vào, có thể nói là chịu đủ ánh mắt, bởi vì ở nơi không chớp mắt như vậy, xuất phát từ việc tôn trọng đối tượng xem mắt, Giang Gia Niên có tỉ mỉ trang điểm qua.

Cô đẩy cửa ra, đứng ở cửa, phục vụ và khách hàng bên trong đều nhìn chăm chú, lại có chút không biết theo ai.

Người đàn ông kia chắc là ông chủ nhìn lại đây, sau khi thấy cô liền sửng sốt một chút, bỗng nhiên vỗ đầu nói: "Nhìn tôi này, cứ nhiên quên mất việc này, cô là con gái của dì Giang sao? Bây giờ tôi đang bận, cô tìm chỗ ngồi một chút, đợi tôi được không?"

Đối phương nói chuyện, liền thuận tay đem vệt nước cùng vệt mỡ lau lên tạp dề trên người, Giang Gia Niên nhìn thoáng qua, giật nhẹ khóe miệng, nhẹ giọng nói: "Hay là thôi đi, anh đang bận, chúng ta hôm nào nói sau."

Nói xong, giống như là chạy trốn, cô nhanh chóng ra ngoài, thở hắt hắt mà đi về phía xe đang đỗ.

Thật là điên rồi.

Kể cả cô độc cả quãng đời còn lại cũng không cần gả cho người như vậy.

Xem ra câu nói kia cũng có chút đúng, mặc kệ là nam hay nữ, tuổi quá lớn mà không kết hôn, ít nhiều đều do tính cách có vấn đề.

Vị này, có điểm cá tính quá mức.

Giang Gia Niên cả người run run một chút, kéo cửa ra lên xe, nhanh chóng khởi động xe, thấy đối phương đuổi theo ra liền chạy như bay.

Cô không trực tiếp về nhà.

Bởi vì 7h tối, Giang mẫu còn sắp xếp một người nữa, bây giờ đã hơn ba giờ, so với trở về bị mẹ chất vấn tại sao không nói chuyện nhiều một chút liền chạy mất còn không bằng tự mình tìm chỗ nghỉ ngơi một lát.

Đem xe dừng ở vườn hoa nhỏ yên tĩnh gần đó, Giang Gia Niên hạ ghế xuống, ngả lưng liền bắt đầu buồn ngủ, từ lúc mang thai cô liền thích ngủ, tra qua trên mạng thì biết đây là phản ứng bình thường, vì thân thể đứa trẻ của mình khỏe mạnh, cô vẫn nên nắm chắc thời gian nghỉ ngơi, bảo đảm vạn vô nhất thất.

Editor: Hạ cơ trưởng komau đến đón vợ về đi, chị sắp chạy mất rồi kìa!!!

Chương 45

6 giờ rưỡi, đồng hồ báo thức của di động vang lên, cô tỉnh lại từ giấc ngủ mơ, tắt đồng hồ báo thức, lại sửa sang lại đầu tóc cùng quần áo một chút, kéo lưng ghế về, lát nữa còn có một buổi xem mắt.

Lại nói tiếp còn có chút bi ai, từ trước đến nay tự cho mình rất cao, khi còn trẻ cũng không thiếu người theo đuổi, thế nhưng có một ngày lại phải trải qua sinh hoạt như vậy.

Tới gần 7h, Giang Gia Niên dừng xe trước cửa một tiệm cơm Tây, từ địa điểm gặp mặt đối phương sắp xếp suy đoán, có thể vị đối tượng xem mắt này tốt hơn so với người phía trước một chút.

Chỉ có chút không khỏe chính là, nơi này cách sân bay tương đối gần, không tính mảnh đất chính giữa, chỉ cần đi xe nửa giờ là đến.

Cô đặc biệt lo lắng ở chỗ này có thể gặp Hạ Kinh Chúc hay không.

Đúng là sợ cái gì tới cái đó, đúng lúc cô mở cửa muốn đi vào nhà hàng, di động liền vang lên, trên màn hình hiển thị, đúng là tên đối phương.

Theo bản năng, cô liền muốn ấn từ chối nghe, nhưng ma xui quỷ khiến, một giây cuối cùng tay cô lại chuyển đến phím nghe máy.

"Alo..."

Đầu tiên là chào hỏi, sau đó liền đi vào nhà ăn, phục vụ của nhà ăn nhiệt tình nói một câu: "Xin chào quý khách, hoan nghênh quý khách đến tiệm cơm Tây Biển Cát."

Giang Gia Niên nhanh chóng gật đầu tỏ vẻ cảm ơn đã hoan nghênh, sau đó nắm chặt di động hấp tấp nói: "Anh tìm tôi có việc gì sao? Có phải ấn nhầm rồi không?"

Sao có thể ấn nhầm.

Mạch não đúng thật là thần kỳ.

Hạ Kinh Chúc im lặng một lát, thanh thanh lãnh lãnh nói: "Tôi muốn đưa cho cô một thứ, cô đang ở đâu? Chúng ta gặp mặt."

Cùng anh ta gặp mặt? Lúc này? Sao có thể?

Hiện tại Giang Gia Niên vô cùng hối hận vì sao cô lại tiếp cuộc điện thoại này, nhanh chóng lấy cớ nói: "Tôi có chút việc bận, tạm thời không nói được, cúp máy." Cô thậm chí còn chưa trả lời có muốn gặp anh hay không liền trực tiếp cắt đứt điện thoại, đến tận lúc sau, mặc kệ Hạ Kinh Chúc gọi lại như thế nào, cô cũng đều không bắt máy.

Ngồi trên ghế, Giang Gia Niên nhìn chăm chăm di động không ngừng rung lên, tâm phiền ý loạn.

Bên kia, Hạ Kinh Chúc đang ngồi ở trên ghế, nghe âm thanh trong điện thoại cũng sắp nhẫn nại tới cực điểm.

Sau khi vượt qua cực điểm, anh phát hiện chính mình rốt cuộc không nhịn được, liền đứng lên, cầm áo khoác cùng chìa khóa xe đi ra cửa.

Tiệm cơm Tây Biển Cát.

Lúc cô nghe điện thoại, anh có thể nghe được người bên trong có nhắc tới địa điểm này.

Cô đang cùng ai ăn cơm.

Người này hẳn không phải là Lâm Hàn Dữ, nếu đúng thì anh ta cũng không đến mức gọi điện thoại cho anh hỏi cô ở đâu.

Chẳng lẽ trừ anh và Lâm Hàn Dữ, cô thế nhưng còn có người khác.

Cái suy đoán này làm Hạ Kinh Chúc không thể bình tĩnh, anh thậm chí không rảnh phân đoán xem tại sao anh lại có cảm xúc như vậy, lập tức đi đến nơi cô có khả năng ở đó không quay đầu lại.

Có đối tượng xem mắt thứ nhất thậm chí chưa từng giao lưu làm so sánh đối lập, vị thứ hai này xuất hiện, Giang Gia Niên cảm thấy vô cùng may mắn.

Còn may, lần này ít nhất bề ngoài nhìn qua là người bình thường.

Người đàn ông đứng giờ tới, ăn mặc chỉnh tề, sạch sẽ, tóc cũng...tương đối nhiều, Giang Gia Niên đặc biệt nhìn chăm chú một chút, nhẹ nhàng thở ra ở trong lòng.

Còn về phần diện mạo của anh ta cô cũng không đánh giá nhiều lắm, gặp qua Hạ Kinh Chúc cùng Lâm Hàn Dữ như vậy, cô rất khó có thể gặp được người đàn ông nào anh tuấn hơn bọn họ. Người bình thường sinh hoạt hằng ngày có bộ dáng như thế nào thì người ngồi trước mặt cô chính là như thế.

Sau khi anh ta ngồi xuống, đầu tiên là cười cười xin lỗi, sau đó liền nói: "Ngại quá, tôi đến muộn, trên đường bị kẹt xe."

Giang Gia Niên lắc đầu, khách khí nói: "Không sao, là tôi tới sớm."

Người đàn ông kia có vẻ có chút co quắp, gãi gãi đầu, khăn trương mà nắm chặt tay.

Giang Gia Niên thấy vậy, gọi phục vụ qua hỏi anh ta muốn uống cái gì, anh ta sững sốt một chút, nhỏ giọng nói: "Tôi chưa từng đến tiệm cơm Tây, cô nhìn cái gì thích hợp thì kêu đi."

Giang Gia Niên giật mình, gật đầu nói được, thay anh ta gọi một ly nước trái cây.

Anh ta thấy phục vụ đi rồi, rõ ràng là nhẹ nhàng thở ra, Giang Gia Niên chú ý tới trên trán anh ta đổ đầy mồ hôi, có thể thấy được lần gặp mặt này anh ta có bao nhiêu lo âu thấp thỏm.

Người khác có bộ dáng như vậy, Giang Gia Niên ngược lại bình tĩnh xuống, cô im lặng mà nhìn đối phương một hồi, nói với anh ta: "Mẹ tôi nói anh làm trong ngành sản xuất Internet, không biết anh đang làm việc ở đâu?"

Anh ta ngẩn người, lắp bắp nói: "À, tôi cũng chỉ là nhân viên bình thường thôi, không so được với cô, nghe nói cô là tổng giám đốc Duyệt Đồ."

Giang Gia Niên khẽ cười một chút, không phát biểu ý kiến gì, anh ta thấy vậy tiếp tục nói: "Cái kia, tôi muốn hỏi cô một chút, cô cảm thấy tôi như thế này có thích hợp đến công ty cô làm việc không?" Nói đến đây anh ta tương đối vội vàng, "Bằng cấp của tôi vẫn là không tời, làm việc cũng khá lành nghề, trước đây có từng làm việc ở Bắc Kinh, sau đó mẹ tôi muốn tôi về quê tôi liền về, ở Giang Thành còn chưa tìm được công việc ưng ý."

Giang Gia Niên cầm ly nước, uống một ngụm, vẫn không nói chuyện. Cô ý thức được, lần gặp mặt này vốn dĩ có thể gọi là xem mặt, hình như lại biến thành phỏng vấn.

Cô không nói gì, người đàn ông kia cũng ý thức được chính mình nóng vội, lại sờ sờ đầu, hơn nửa ngày mới lúng túng nói: "Cái kia, thật ra ý của tôi là, tôi rất vừa lòng cô, nhìn thấy cô, tôi cảm thấy cô rất tốt."

Đúng không?

Cô rất tốt?

Giang Gia Niên cúi đầu nhìn chính mình, cười phù phiếm một chút, chuẩn bị nói thẳng vào trọng điểm, không muốn lại lãng phí thời gian cùng cảm tình.

"Là thế này." Cô đẩy ly nước ra, mặt không đổi sắc nói, "Yêu cầu của tôi trước mắt cũng không cao. Tôi chỉ muốn hỏi anh một vấn đề."

Anh ta nhanh chóng nói: "Cô hỏi, cô hỏi đi, tôi biết gì nhất định sẽ nói hết, không có nửa lời đầu điểm."

"Vấn đề của tôi là..." Giang Gia Niên cong cong khóe miệng, giọng nói êm dịu nói, "Anh có thể tiếp nhận việc nhà gái đã có con không?"

Anh ta ngây ngẩn cả người, kinh ngạc mà nhìn cô, vẻ mặt mờ mịt: "Ý của cô là?"

Giang Gia Niên phản ứng bình đạm, ngữ điệu cũng bình đạm: "Không có gì, ý của tôi là, tôi đang mang thai."

Người đàn ông ngay lập tức rút về phía sau một chút, giống như bị hoảng sợ, chất phác mà nhìn chăm chăm cô nửa ngày không phản ứng.

Giang Gia Niên đang nghĩ nếu chờ một phút đồng hồ mà anh ta vẫn như vậy thì cô liền rời đi, thời gian cũng không còn sớm, cô cũng mệt mỏi.

Nhưng tại thời gian một phút đồng hồ này lại xảy ra quá nhiều chuyện.

Cửa nhà ăn bị người bên ngoài mở ra, phục vụ nhiệt tình hoan nghênh, khách mới tới là một người đàn ông dáng người cao dài đỉnh bạt, anh tuấn vô cùng, nữ phục vụ nhìn thấy không khỏi tâm thần nhộn nhạo, kể cả Giang Gia Niên đang ngồi ở gần cửa sổ cũng nhìn theo thoáng qua.

Này vừa thấy không quan trọng, nháy mắt cô còn co quắp hơn cả người đàn ông đối diện kia, xách ba lô liền lập tức đứng lên rời đi, đáng tiếc đã muộn, người đàn ông chân dài ba bước liền đến chỗ cô, liếc mắt liền thấy cô cùng người đàn ông ở đối diện.

Người đàn ông xem mắt vẫn còn không rõ trạng thái, thấy đột nhiên có người đàn ông xuất hiện ở chỗ này, vẫn là loang loáng có thể đem chính mình hoàn toàn che lấp, không khỏi cảm thấy có chút mất khí thế, rất không vừa lòng, há mồm nói: "Chỗ này có người, anh đi bàn khác đi."

Giang Gia Niên đau đầu mà đỡ trán, liếc liếc mắt nhìn người xem mắt kia một cái, âm thầm bất đắc dĩ.

Hạ Kinh Chúc đứng ở kia, cũng không rời đi, chỉ đứng như vậy mà nhìn Giang Gia Niên một lúc, sau đó đem tầm mắt chuyển đến người đàn ông kia, vừa thấy ánh mắt như vậy, người đàn ông đến xem mắt kia hai đùi liền run rẩy, hận không thể lập tức trốn đi.

"Anh quen biết tôi sao?" Người đàn ông chỉ chỉ chính mình, vô cùng khẩn trương nói.

Editor: Hạ cơ trường anh đến bắt gian đây à!!!

Hôm nay t quá chăm rồi, các nàng cmt +vote cho t đi!!!

Chương 46

Hạ Kinh Chúc lãnh đạm mà liếc anh ta, người đàn ông kia chỉ cảm thấy toàn bộ băng tuyết mùa đông đều tập trung trên người mình, lạnh không chịu được, sắp đông lạnh đến nứt toác ra, vội vàng thu thập đồ đạc của chính mình, nói với Giang Gia Niên: "Cái kia, Giang tiểu thư, tôi, tôi đi trước, việc cô nói tôi sẽ suy xét cẩn thận, có cơ hội chúng ta sẽ gặp lại." Nói xong, giống như chạy trốn khỏi nơi này.

Nhìn bóng dáng rút rè sợ hãi rời đi của đối phương, cái bộ dáng nhát gan này thật đúng là có điểm giống bộ dáng của chính mình trước mặt Hạ Kinh Chúc, hóa ra cô lại chật vật như vậy sao? Giờ tay sờ sờ mặt, về sau cũng không nên lại như vậy, quá mất mặt.

Đảo mắt nhìn qua Hạ Kinh Chúc một cái, một thời gian không gặp, phong thái của Hạ cơ trưởng vẫn không giảm như cũ. Cởi một thân chế phục cấm dục, ăn mặc tây trang anh cũng vẫn mê người như thế, mặc dù đứng ở kia không nói lời nào, chỉ thanh thanh đạm đạm mà liếc cô, cô cũng có thể cảm nhận được cảm xúc ẩn sâu dưới đáy mắt kia, cả người giống như không chịu không chế mà tới gần anh.

Mà bản thân anh thì sao, thế nhưng lại tùy ý mà ngồi xuống vị trí người đàn ông xem mắt kia vừa ngồi, liếc mắt nhìn ly nước trái cây đối phương còn chưa kịp động đến, dùng khăn lót tay đẩy sang một bên, sau đó nâng mắt lên liếc xéo cô một cái nói: "Ngồi xuống."

Cô muốn chạy.

Không muốn ngồi xuống.

Nhưng mà vài giây sau, Giang Gia Niên vẫn là ngồi xuống đối diện anh.

"Anh tìm tôi có việc sao?" Cô ra vẻ bình tĩnh mà đối diện với anh, không biết vì sao, hình như từ khi biết chính mình mang thai đứa con của anh, tình cảm vi diệu của cô đối với anh lại càng ngày càng nặng, tựa hồ một giây đều có thể bộc phát ra.

Loại cảm giác này thật không tốt, rõ ràng cô còn chưa thoát ra khỏi tình cảm với Lâm Hàn Dữ, lại bắt đầu lâm vào một cảm tình khác một lần nữa, "chân đạp hai thuyền" như vậy thì cô có khác gì Lâm Hàn Dữ đâu chứ?

Thấy cô thời thời khắc khắc đều hận không thể chạy xa khỏi chính mình, tâm tình Hạ Kinh Chúc cũng sẽ không quá tốt.

Trên đường tới đây anh có rất nhiều suy đoán, đoán cô rốt cuộc ở bên người nào, có phải còn có người đàn ông khác hay không.

Sau khi tới đây, nhìn thấy đối diện cô là người đàn ông kia, trong nháy mắt anh muốn đi lên lật đổ tất cả, nhưng anh không có lập trường, anh cũng có đủ lý trí để khắc chế chính mình không làm như vậy.

"Không có việc gì không thể tìm cô, tôi biết." Anh mở miệng nói chuyện, ngữ điệu vẫn quanh quẩn như cũ, nhưng nghe lại cảm thấy tổn thương người.

Giang Gia Niên hồ thẹn mà kéo kéo khóe miệng, nắm tay không nói chuyện, một trận xấu hổ vây quanh cô, cô liều mạng muốn đứng lên, nhưng chân giống như rút chì, căn bản không thể hoạt động được.

Hạ Kinh Chúc lấy từ túi tiền tây trang một cái đồng hồ, đặt lên bàn, đè lại đẩy đến trước mặt cô, Giang Gia Niên rũ mắt nhìn xem, khó trách gần đây cô cảm thấy thiếu cái gì đó, hóa ra là mất đồng hồ, vẫn luôn vội vàng chuyện ngoài ý muốn thế nhưng cũng không nhận ra.

"Thật cảm ơn anh." Cô nhanh chóng đưa tay lên lấy, nhưng ngón tay động tới đồng hồ, muốn lấy lại, đối phương lại không buông ra, cô thử vài lần đều thất bại, chỉ có thể hướng tầm mắt nghi hoặc về phía anh.

Vừa nhìn xong, Hạ Kinh Chúc mới chậm rãi thả lỏng lực đạo, để cô cầm đồng hồ về, trên đồng hồ còn sót lại nhiệt độ cơ thể thuộc về anh, cái loại nhiệt độ cơ thể này ở một đêm nào đó thời gian trước cô đã từng cảm thụ rõ ràng qua.

Hơi thở ái muội chậm rãi lưu chuyển, bên tai Giang Gia Niên lại nóng lên, vội vàng mà đeo đồng hồ lên cổ tay, đứng lên muốn rời đi, liền ngay cả lời từ biệt cũng không nói.

Nhưng trước khi cô đi, người đàn ông phía sau lại dùng ngữ khí vô cùng bình tĩnh, rõ ràng trải qua suy nghĩ cặn kẽ nói với cô: "Tôi nghĩ, tôi còn muốn liên lạc với em, tôi muốn có một thân phận, thân phận mà không có việc gì cũng có thể tìm em, vừa vặn gần đây em giống như gặp rất nhiều chuyện, làm người đàn ông đã từng của em, tôi nghĩ, tôi hẳn là phải có trách nhiệm với em."

Người đàn ông đã từng?

Giang Gia Niên biểu tình vắn vẹo mà quay đầu nhìn về phía anh, cái xưng hô này có phải quá mức miễn cảm cùng trực tiếp rồi không? Bọn họ chỉ là 419(*), không có một chút cảm tình cơ sở nào, nhưng xưng hô "người đàn ông đã từng" lại tựa hồ là thuần túy không có gì xấu, hiện tại cô thật đúng là bị biểu hiện của Hạ Kinh Chúc làm cho đầu lớn gấp hai lần.

(*) 419: for one night = tình một đêm

Về mặt không thể tưởng tượng của cô thành công làm Hạ Kinh Chúc cũng đứng lên.

Anh đứng ở kia, trực tiếp giải thích cho cô: "Nói trắng ra là tôi quyết định theo đuổi em. Không có lý do gì."

Tác giả nói: Theo đuổi! Ngao ngao ngao, Hạ cơ trường quá ngẫu! Mọi người nói có phải hay không!

Editor: mọi người thấy t đôi xưng hô ntn hợp lý chưa?

Chương 47

Giang Gia Niên sống ba mươi năm, không phải là chưa từng được ai theo đuổi, nhưng người theo đuổi như Hạ Kinh Chúc cô thật đúng là lần đầu tiên gặp được.

Cô không nhớ rõ chính mình ngày đó chạy trốn khỏi nhà hàng như thế nào, về tới nhà liền đem chính mình khóa ở trong phòng, hồi tưởng lại một màn kia cùng với biểu tình của Hạ Kinh Chúc.

Biểu tình lúc ấy của anh rất nghiêm túc, không có một chút dấu vết đùa giỡn, như vậy cũng đại biểu cho...Anh nói chính là thật sự.

Vui đùa cái gì vậy.

Trước không nói tính cách bọn họ không hợp, chỉ xét về tuổi tác, cô còn lớn hơn Hạ Kinh Chúc mấy tuổi, tuy rằng cô không kỳ thị tỷ lệ độ luyến, nhưng chính mình tuyệt đối không muốn có đoạn tình cảm như vậy.

Hít sâu một chút, để cảm xúc chậm rãi bình ổn lại, không được quá kích động sẽ ảnh hưởng đến đứa trẻ, Giang Gia Niên xốc chân lên định ra ngoài rót nước ấm uống, ai biết vừa mới đi tới cửa liền thấy mẹ về mặt âm u đứng ở đó, phía sau còn có ba cô về mặt phức tạp.

"Mẹ, mẹ làm con sợ nhảy dựng đó." Giang Gia Niên ôm ngực nói, "Sao mẹ đứng ở cửa không có tiếng gì vậy?"

Lúc cô hỏi cái này còn không nghĩ sẽ có chuyện lớn gì, mà khi cô hỏi xong, lại quan sát biểu tình của ba mẹ, liền biết có thể đã có chuyện xảy ra.

Mà chuyện này hẳn là có liên quan đến đối tượng xem mắt hôm nay.

Biểu tình lắng đọng lại, Giang Gia Niên trầm mặc một lát nói: "Hai người có phải có chuyện gì muốn nói với con không?"

Giang mẩu tức giận nói: "Là con có chuyện nên nói cùng với ba mẹ mới đúng! Con nha đầu này rốt cuộc đang làm gì vậy? Sao bây giờ lại học thói

không nghe lời như vậy? Con rớt cuộc là chuyện như thế nào? Nói cho mẹ, đứa bé kia là của ai!" Giang mầu tức giận đến che đầu lại nói, "Mẹ nói cho con biết, đừng có nghĩ lừa gạt mẹ, bây giờ mẹ đã mất hết mặt mũi với người giới thiệu kia rồi, cả tiểu khu ai cũng biết con gái mẹ chưa kết hôn đã có thai, con không nói rõ ràng chuyện này cho mẹ thì con cũng đừng hòng đi làm."

Nghe mẹ nói như vậy, hình như tình hình có chút nghiêm trọng.

Người đàn ông xem mắt kia nhìn rất hàm hậu thành thật, vậy mà cũng đi nói xấu người khác khắp nơi.

Nhưng mà cũng có thể không phải anh ta nói, có thể là người giới thiệu nhận được trả lời, kinh ngạc mà đi rêu rao khắp nơi.

Dù sao là ai phát tán tin này ra hiện tại đã không còn quan trọng, quan trọng là nên giải thích với ba mẹ như thế nào.

Một nhà ba người tới phòng khách, Giang Gia Niên ngồi ở trên sofa, gương mặt nhìn biểu tình nghiêm túc của cha mẹ, ngay cả ba cô ngày thường tính tình hòa ái biểu tình cũng có chút nhưng trọng, Giang Gia Niên nghiêng nghiêng đầu, trong lòng tự nhủ, lần này sợ là trốn không thoát.

"Được rồi." Hít vào một hơi thật sâu, cô đem tay đặt ở đầu gối, nâng mặt nói với ba mẹ, "Con nói thật với ba mẹ. Con thật sự mang thai, hơn nữa cũng không muốn xóa bỏ đứa trẻ này, cho nên mới đáp ứng đi xem mắt." Cô thành khẩn nói, "Nếu có người có thể tiếp thu đứa con của con, vậy còn liền phát triển quan hệ với người đó, thậm chí kết hôn. Nếu không tìm được người như vậy, con liền chính mình mang theo đứa nhỏ sống cả đời. Ý của con là --- bất kể như thế nào, con cũng không xóa sạch đứa nhỏ này."

Giang mầu trừng lớn đôi mắt, thiếu chút nữa ngã lảo ra đất, may còn có Giang phụ đỡ bà.

Ông có chút bất đắc dĩ nói: "Gia Niên, con vẫn luôn không làm ba mẹ nhọc lòng, sao lần này lại hồ đồ làm ra chuyện như vậy? Con mới 30 tuổi, sau này còn có rất nhiều thời gian, con mang theo một đứa trẻ có biết có bao nhiêu vất vả không?"

Giang Gia Niên kiên định nói: "Mặc kệ có bao nhiêu vất vả con đều có thể chịu được, dù sao ba mẹ yên tâm, con sẽ không gây phiền toái cho hai người."

Giang mẫu đỏ mắt nói: "Cái gì gọi là không gây phiền toái cho chúng ta? Mẹ là mẹ con! Mẹ có thể mặc kệ con sao? Lúc con ra quyết định như vậy có nghĩ tới chúng ta không? Có nghĩ tới những người làm mẹ đơn thân đó về sau phải gánh chịu những tin đồn nhảm nhí như thế nào không?"

Cô đương nhiên có nghĩ tới.

Giang Gia Niên không phải người lỗ mang, làm ra quyết định này cũng đã trải qua sự suy xét thận trọng, nếu cô đã muốn giữ lại đứa trẻ, sau này sẽ có hậu quả gì đương nhiên cô đều đã nghĩ kỹ, cô sẽ không có bất kỳ một câu oán hận nào.

Nhưng những lời này mặc dù có nói cho ba mẹ bọn họ cũng sẽ không nghe vào.

Cô cúi đầu, thở dài trong lòng, không nói thêm gì nữa.

Giang mẫu lại không thuận theo, không buông tha nói: "Không được, con phải bỏ đứa nhỏ này, kể cả vô dụng cũng phải nói cho mẹ ba đứa nhỏ là ai, mẹ cần phải tìm cậu ta nói chuyện!"

Giang Gia Niên đau đầu không chịu được, bên tai bị tiếng nói chuyện ồn ào ầm ĩ đến mức đầu óc đều bắt đầu ong ong, cô vô cùng dằn vò nói: "Mẹ, tất cả đều là con tự nguyện, mẹ cũng đừng ép con nữa, cũng không cần đi quấy rầy người ta, cho còn chút mặt mũi được không?"

Giang mẫu tức giận nói: "Con làm ra chuyện như vậy còn muốn mặt mũi sao? Nếu con thật muốn mặt mũi thì sẽ không làm ra chuyện như vậy!"

Giang Gia Niên lạnh mặt, không nói gì. Giang mẫu tự biết quá lời, gian nan mà nhìn cô, hai mẹ con nhìn nhau không nói gì, Giang phụ đối với chuyện này cũng không dám nói gì, chỉ có thể để Giang Gia Niên đứng dậy rời đi.

Trở lại phòng ngủ, Giang Gia Niên rất rõ ràng chính mình lại tiếp tục ở đây chỉ có thể là vô tận khắc khổ, còn không bằng nhẹ nhàng rời đi sớm một chút, để ba mẹ bình tĩnh lại, có lẽ có thể suy nghĩ thêm.

Ra quyết định, cô liền bắt đầu thu thập đồ đạc, đồ cô mang về cũng không nhiều lắm, chỉ một cái rương nhỏ là đủ rồi, thu thập cũng rất nhanh.

Giang mẫu ở bên ngoài còn chưa bình tĩnh được bao lâu liền thấy Giang Gia Niên kéo rương hành lý đi ra, bà nhìn cô kinh ngạc nói: "Con đây là muốn đi đâu? Con còn muốn đi đâu?"

Giang Gia Niên bình tĩnh nói: "Con về chỗ của con, ba mẹ có việc gì có thể tìm con, qua hai ngày nữa còn phải đi làm, con cũng nên đi, ba mẹ chú ý thân thể."

Đơn giản nói xong, Giang Gia Niên liền rời đi như vậy, Giang mẫu ngồi ở trong phòng, đứa con gái này trước đây luôn làm bà bớt lo, hiện tại lại khiến cho bà thương tâm vô cùng, bà rất lo lắng con gái tuổi già sẽ bị đứa nhỏ hủy hoại như vậy, nhưng thấy con kiên quyết như thế, rõ ràng đã hạ quyết tâm muốn sinh đứa bé, cũng không biết rốt cuộc nên khuyên bảo như thế nào.

Bên kia, rời khỏi nhà, xung quanh yên tĩnh lại, Giang Gia Niên lại không thể bình tĩnh. Cô lái xe trở về tiểu khu của chính mình, xách theo hành lý xuống xe liền nhìn thấy người đàn ông đứng ở dưới lầu.

Lâm hàn Dữ một thân quần áo đơn bạc, nhiệt độ không khí ban đêm cũng không cao, cô độc đứng ở đó. Anh ta đốt mấy điếu thuốc, dùng khăn giấy lót ở dưới, chuẩn bị hút xong sẽ bao lại liền vứt bỏ. Anh ta vẫn luôn có tố chất như vậy, mặc kệ người ở nơi nào đều có thể làm người khác chú ý.

"Em đã trở lại?"

Mấy ngày không gặp, hình như anh ta có vẻ tang thương không ít, râu trên cằm cũng hơi hơi hiện ra, cả người bởi vậy mà già đi vài tuổi.

"Sao anh lại đến đây?" Cô kỳ quái hỏi một câu, đứng tại chỗ không tiến lên.

Lâm Hàn Dữ nhàn nhạt cười nói: "Mấy ngày nay anh đều ở chỗ này, nghĩ bao giờ em mới trở về? Anh cũng muốn gọi điện thoại hỏi em một chút, nhưng anh đoán em chắc chắn sẽ nói 'Lâm Đồng, việc này không liên quan đến anh' linh tinh, đúng không?"

Giang Gia Niên nhấp môi, hoang mang mà nhìn anh ta nói: "Anh làm những việc này vì cái gì chứ? Nếu chỉ là quan tâm nhân viên không phải có chút quá rồi sao?"

Lâm Hàn Dữ nao nao, sau đó cười khỏ nói: "Tới hôm nay em còn không nhìn ra sao? Em cảm thấy anh chỉ bởi vì em là nhân viên của anh mới quan tâm em sao? Nếu chỉ là như vậy, anh không thể không nói, anh thật đúng là thất bại."

Trong lòng Giang Gia Niên đoán được gì đó, tự nhiên khẩn trương lên, cô cười nói: "Lâm Đồng thật biết nói đùa, ngài đều là người sắp kết hôn, vẫn muốn đùa giỡn với tôi như vậy."

Lâm Hàn Dữ lạnh mặt, anh ta không cười, gương mặt đẹp khó có khi có biểu tình lãnh ngạnh cùng nghiêm túc, không khác Hạ Kinh Chúc nhiều lắm.

"Giang Gia Niên, anh không nói đùa với em, anh muốn nói chính là những cái em nghĩ đó." Cô không tiến lên, anh ta liền chủ động đi lên, nhìn chăm chú vào đôi mắt cô gần từng chữ một nói, "Cùng Hoan Nhan đính hôn là lựa chọn sai lầm nhất của anh, anh không nên bởi vì không cảm giác được em đáp lại liền hồ đồ mà đi lựa chọn người khác, anh quá sốt ruột." Anh ta duỗi tay giữ chặt tay cô, vội vàng nói, "Gia Niên, anh thích chính là em, từ đầu tới cuối đều là em, trước kia anh cảm thấy em không thích anh, đối với anh chỉ là quan tâm cấp trên, nhưng bây giờ anh phát hiện, em như bây giờ đối với anh mới là đem anh là lãnh đạo, anh nghĩ...Trước đó hẳn là em có cảm giác với anh, đúng không?"

Giang Gia Niên trợn mắt há hốc mồm mà nhìn anh ta, phảng phất như ý thức được chính mình cùng anh ta trong quá khứ đã phạm bao nhiêu sai lầm nghiêm trọng, giữa bọn họ hiểu lầm trực tiếp làm hai người đi càng ngày càng xa, cho đến hôm nay, chẳng sợ bọn họ đã thẳng thắn thành khẩn tâm ý, lại làm gì có khả năng mà đi cùng nhau?

"Gia Niên." Lâm Hàn Dữ hít sâu một hơi, tràn ngập dày vò nói, "Anh hy vọng bây giờ cũng chưa muộn. Anh yêu em, người anh muốn cưới trước sau đều là em, anh không nên gằn gủi với Hoan Nhan như vậy, đó là anh sai, anh nguyện ý sửa lại, em...Còn nguyện ý cho anh một cơ hội sao?"

....

Đây là làm cái gì.

Cô có chút khó tiếp thu được những việc này.

Trên mặt Giang Gia Niên có chút đông lạnh, Lâm Hàn Dữ bắt đầu có chút tuyệt vọng, sau đó anh liền cảm giác cô tránh khỏi tay chính mình, cô không đáp lại một lời nào, trực tiếp kéo rương hành lý lên lầu, anh ta đứng tại chỗ, nhớ lại biểu tình trước khi cô rời đi kia, luôn cảm thấy, chính mình không có cơ hội.

Không.

Anh ta không muốn tin tưởng.

Anh ta cần phải có được cô, không thể lại mất đi.

Lâm Hàn Dữ ngẩng đầu, ngăn lại chất lỏng muốn chảy ra khỏi hốc mắt, lấy di động ra gọi cho Hứa Hoan Nhan, cô ta đang ngâm mình tắm, nhận điện thoại cũng không mặn không nhạt nói: "Sao vậy, hôm nay Lâm Đồng có thời gian chiêu sủng thần thiếp sao?"

Bên kia cô ta còn chưa ý thức được cái gì, vẫn không nhanh không chậm như cũ, mà khi Lâm Hàn Dữ vừa nói ra lời kia, Hứa Hoan Nhan liền trực tiếp ném ly rượu vang đỏ trong tay lên trên mặt đất.

"Hoan Nhan, anh rất xin lỗi em, nhưng hôn ước của chúng ta dừng ở đây thôi, anh sẽ bồi thường cho em, mong em buông tha cho anh."

Buông tha anh ta?

Giống như cô ta là yêu tinh tội ác tà trời vậy, ăn người của anh ta không chịu buông ra.

Hứa Hoan Nhan hít sâu một hơi, hận anh ta đến ngứa răng.

Đàn ông đều như vậy sao? Thời điểm cùng cô ta ân ái, nói đến ba hoa chích chòe, nhưng một khi gặp lại bạch nguyệt quang trong lòng một lần nữa, lại gấp không dần lòng nổi mà chạy đến bên cạnh người kia, cùng cô ta phân rõ giới hạn, thật là...Bạc tình lại đáng giận.

Cho rằng tôi thường cô ta thứ khác, cô ta liền sẽ cam tâm buông tay sao?

Lâm Hàn Dữ anh đừng mơ tưởng, tôi sẽ không bỏ qua cho anh, càng sẽ không bỏ qua cho Giang Gia Niên.

Đứng lên khỏi bồn tắm, bọc khăn tắm bước ra ngoài, Hứa Hoan Nhan lạnh mặt, chưa bao giờ kiên quyết như thế.

Trên lầu.

Giang Gia Niên dựa vào trên cửa, cũng không biết nên xử lý tàn cục trước mắt như thế nào.

Người trước kia cô từng thích giải thích, thổ lộ với cô, nói trong lòng không lung lay chút nào là giả, nhưng nghĩ kỹ lại, anh ta cùng Hứa Hoan Nhan đã công bố tin tức kết hôn ở công ty, hiện tại lại chạy tới nói cho cô những lời này có tác dụng gì đâu? Kể cả bây giờ anh ta giải trừ hôn ước, người bên ngoài cũng biết anh ra đã từng cùng người khác như thế nào, khi đó có khi chính mình liền trở thành "kẻ thứ ba", cô không hy vọng như vậy.

Hiện tại trước mặt cô có mấy con đường.

Thứ nhất, lựa chọn Hạ Kinh Chúc, vậy thì vạn sự đại cát, đứa nhỏ có ba, tất cả đều hoàn mỹ.

Thứ hai, lựa chọn Lâm Hàn Dữ, thỏa mãn tình yêu của chính mình trong quá khứ, gánh cái danh "tiểu tam", từ đây về sau sẽ không được hạnh phúc, nhất định là nước sôi lửa bỏng.

Còn có thứ ba sao?

Đương nhiên là có.

Editor: ôi 1 chương dài nhất từ trước đến giờ. bù cho chương ngắn ngày hôm qua cả nhà nhé!

Giang tổng về với em cũng được này!!! Xinh đẹp, giỏi giang về bao nuôi em đi!!!

Chương 48

Ai cũng không chọn, chính mình qua cả đời, sạch sẽ, lưu loát, nhưng không khỏi cô độc.

Giang Gia Niên theo bản năng mà muốn lựa chọn con đường thứ ba, cách này tuy rằng nhìn như cô độc nhưng lại là cách đơn giản trực tiếp nhất.

Nhưng vào thời điểm cô muốn hạ quyết tâm, di động lại vang lên, là Hạ Kinh Chúc gọi tới.

Cô chần chờ một chút, tiếp điện thoại, cô không nói chuyện, đối phương cũng không cần cô lên tiếng, anh an an tĩnh tĩnh mà nói với cô: "Giang Gia Niên, tôi nhớ rõ ngày đó em không ngừng kêu cái tên Lâm Hàn Dữ kia. Người này có lẽ đã làm bạn với em trong quãng đời trước của em, nhưng đoạn đường sau này, tôi muốn đi cùng em, Thật ra tôi cũng không rõ chính mình vì sao muốn theo đuổi em, có lẽ không muốn một mình nữa, có lẽ là tôi sợ hãi, tôi sợ hãi chính mình nếu lại tiếp tục lý trí mà tìm kiếm nguyên nhân, tôi sẽ không có cơ hội theo đuổi em nữa. Tôi muốn nói với chính mình một câu, những lời này làm tôi đưa ra quyết định này, hy vọng cũng có thể giúp cho em một chút.

-- Giang Gia Niên, nếu không buông tay người cần buông tay thì người nên tới cũng sẽ không tới. Ở quang đường trước đó em không tìm thấy đường ra, nhưng nếu em nguyện ý, chỉ cần xoay người, tôi vẫn luôn ở chỗ này."

Nói ra thật xấu hổ.

Lớn hơn người ta mấy tuổi thế nhưng cô lại không có suy nghĩ thấu triệt như người ta.

Hạ Kinh Chúc nói nếu không buông tay người nên buông tay thì người nên tới sẽ không tới, những lời này thật tốt.

Dù cho trong lòng cô vạn lần không tha, dù cho đã từng vô cùng dao động, nhưng đã làm vị hôn phu của người khác, Lâm Hàn Dữ người đàn ông này, cô chắc chắn sẽ không nắm lại trong tay nữa, mặc dù hiện giờ bọn họ thẳng

thần thành khẩn tình cảm lẫn nhau nhưng phần thắng thần thành khẩn này cũng đã muộn rồi.

Còn người nên tới.

Người đàn ông có thể đi tiếp cùng cô con đường phía trước thật sự có thể là Hạ Kinh Chúc sao?

Toàn bộ buổi tối, Giang Gia Niên đều không thể tiến vào giấc ngủ, cô không ngừng nói cho chính mình bất thành linh có "vận đào hoa" cũng không phải chuyện tốt gì, không nên bởi vậy mà suy nghĩ quá nhiều, phải nghỉ ngơi cho tốt, như vậy đối với đứa nhỏ mới tốt.

Trước mắt mà nói, cái gì đối với cô cũng đều không quan trọng bằng đứa bé trong bụng.

Chính là có đôi khi cô biết rõ chính mình nên nhắm mắt lại ngủ nhưng đôi mắt thật giống như không chịu sự khống chế, mặc kệ nỗ lực như thế nào cũng không có cách nào nhắm lại.

Tới lúc gần sáng, Giang Gia Niên mới miễn cưỡng xem như nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lúc, 7h đồng hồ báo thức đúng giờ vang lên, cô cũng chỉ ngủ được vài giờ, căn bản không đủ để giảm bớt sự khẩn trương tinh thần lúc này.

Nhưng mà kể cả mệt mỏi thì hôm nay kỳ nghỉ kết thúc, cô vẫn phải đi làm.

Đi làm không thể tránh khỏi sẽ gặp Lâm Hàn Dữ, cũng sẽ gặp Hứa Hoan Nhan, trong nháy mắt cô có suy nghĩ có nên tiếp tục làm công việc này nữa hay không, nhưng đôi góc độ suy xét một chút, công việc này là sau khi cô vừa tốt nghiệp đã bắt đầu làm, vẫn luôn là ước mơ sự nghiệp cô mong muốn đạt được, nên nếu bởi vì tình cảm mà từ chức, cô thật sự không cam lòng.

Đơn giản đi rửa mặt, ngồi ở trước bàn trang điểm, Giang Gia Niên ý thức giảm bớt dùng mỹ phẩm trang điểm, vốn dĩ trước đây cô cũng không dùng nhiều, hiện tại càng thêm phai nhạt.

Mang thai liền không cần trang điểm quá mức, luôn cảm thấy như vậy đối với đứa nhỏ không tốt, có lẽ là tâm tình của người làm mẹ đi.

8h15' Giang Gia Niên đã chuẩn bị xong tất cả, rời khỏi nhà đến văn phòng đi làm.

Dọc theo đường đi là cảnh sắc mấy năm nay cô đều đi qua, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy cảnh tượng giống nhau ở con phố này nhưng hôm nay đi một đoạn đường này lại cảm thấy có chút khác biệt.

Bầu trời có thêm chút màu sắc ảm đạm, mùa hè qua đi, mùa thu đang đến, nhiệt độ không khí giảm xuống chút ít, giống như nhiệt tình của con người cùng giảm đi, nơi nơi đều một mảnh đê mê đắm chìm, giống như tâm trạng của cô.

Hôm nay là thứ hai, chắc chắn sẽ có rất nhiều cuộc họp, các phòng ở cao tầng ở mở họp trước, sau đó sẽ là trưởng phòng truyền đạt cho cấp dưới, tầng tầng đi xuống. Khi Giang Gia Niên tới công ty vừa lúc cuộc họp thường kỳ cao tầng sắp bắt đầu.

Trên đường cô bị kẹt xe một chút, hơi mất thời gian, trợ lý đang ở ngoài văn phòng chờ cô, tinh thần rất tốt giống như mọi khi chuẩn bị cà phê cho cô, nhưng thời điểm đưa tới trong tay cô lại bị cô do dự một chút, cự tuyệt.

"Đi đồ đi, về sau không cần chuẩn bị cà phê cho tôi, uống nước ấm là được."

Cô nói như vậy, mang theo tài liệu, bỏ áo khoác tây trang lại liền muốn đi mở họp.

Nữ trợ lý buồn bực mà nhìn cà phê trong tay chính mình, từ khi cô ấy bắt đầu làm việc ở Duyệt Đồ, mỗi buổi sáng Giang tổng đều phải uống một ly cà phê, sao hôm nay đột nhiên lại thay đổi? Thói quen thứ này có thể dễ dàng sửa như vậy sao?

Nghĩ trăm ngàn lần cũng không ra, cũng không thể chậm trễ thời gian, nữ trợ lý nhanh chóng đi đổi một ly nước ấm, cùng Giang Gia Niên vào phòng

họp, ở cửa đem văn kiện giao cho cô liền rời khỏi nơi này, trở về văn phòng.

Từ lần trước bị chủ tịch trách cứ, suýt nữa bị sa thải, nữ trợ lý liền rất ít đi những nơi Lâm Hàn Dữ có khả năng xuất hiện, cô bảo vệ công việc là không sai nhưng ai biết chủ tịch có thể một ngày nào đó lại lấy việc kia ra để trách cứ chính mình hay không, làm không tốt còn mất việc, cho nên vẫn là làm giảm cảm giác tồn tại mới tốt.

Trong phòng họp, mọi người đã lục tục đến đông đủ, Giang Gia Niên ngồi bên tay trái Lâm Hàn Dữ, mà bên phải anh ta, chính là Hứa phó tổng của Duyệt Đồ, vị hôn thê trên danh nghĩa của anh ta.

Nhớ tới ngày hôm qua chính mình nói với Lâm Hàn Dữ những lời kia ở dưới lầu, theo lý thuyết hiện tại ở cạnh anh ta ít nhiều cũng sẽ cảm thấy xấu hổ nhưng thật ra lại không có, cô ngồi xuống, xem văn kiện, trong đầu óc hoàn toàn là công việc, cũng không bị những việc đó dòi đi lực chú ý. Có lẽ đây chính là điểm tốt trên người cô đi, công việc vĩnh viễn là công việc, ở nơi nào đó không xác định vậy càng nên làm việc cho tốt, con người trên đời cần phải có thứ có thể vững vàng nắm trong tay, thứ này đối với cô chính là sự nghiệp.

"Chủ tịch, mọi người đều đến đông đủ."

Thư ký của Lâm Hàn Dữ nhẹ giọng nói, anh ta khẽ gật đầu, không có lập tức đáp lại. Từ đầu đến cuối, tầm mắt anh ta đều như có như không mà phiêu đang ở trên người Giang Gia Niên bên kia, bởi vì phía sau cô chính là cửa sổ, rất nhiều lúc anh ta mượn việc nhìn ngoài cửa sổ để che dấu, thường xuyên nhìn qua, trừ bỏ Hứa Hoan Nhan ở gần nhất, những người khác cũng không thể nào phát hiện.

"Được, vậy bắt đầu đi."

Lâm Hàn Dữ nhẹ giọng mở miệng, giơ tay đẩy đẩy mắt kính một chút, trên mặt có một cỗ khí chất nho nhã cùng kiên định nói không nên lời, giống như quyết định cái gì đó, hơn nữa đang chuẩn bị tuyên bố nó.

Hứa Hoan Nhan mới nhận được tin tức chính mình bị đá hôm qua, giờ phút này liền đặc biệt chú ý phản ứng của anh ta, sau khi phát hiện trạng thái của anh ta, bàn tay đặt trên bàn của cô ta không tự giác liền nắm chặt thành quyền.

Chủ tịch nói cuộc họp bắt đầu, mọi người liền mở tài liệu ra, chuẩn bị bắt đầu cuộc họp như thường lệ. Nhưng trước khi bắt đầu. Lâm Hàn Dữ muốn nói một chuyện không liên quan đến công việc nhiều lắm.

"Trước khi bắt đầu tôi có chuyện muốn tuyên bố với tất cả mọi người."

Anh ta ngồi ở chỗ kia, cũng không có gì khác thường, biểu tình bình tĩnh, ánh mắt thâm thúy.

"Nghiêm khắc mà nói, việc này không có quan hệ gì với công ty nhưng vẫn cần phải nói với mọi người một chút."

Nói đến đây Hứa Hoan Nhan đã rất rõ ràng anh ta muốn nói gì, cô ta kích động muốn đứng lên ngắt lời nhưng Lâm Hàn Dữ căn bản làm lơ phản ứng của cô ta.

Chương 49

Anh ta trực tiếp nói: "Không lâu trước đây hẳn là mọi người đều thu được tin tức tôi muốn cùng Hứa phó tổng kết hôn, tin rằng những nhân viên phía dưới cũng đều biết chuyện này."

Đây là muốn làm gì?

Giang Gia Niên đột nhiên ngừng đầu khỏi tài liệu, ánh mắt lưu chuyển trên người Lâm Hàn Dữ và Hứa Hoan Nhan, trong lòng có hai cái suy đoán.

Thứ nhất chính là có khả năng bọn họ muốn đẩy nhanh tiến độ kết hôn, thứ hai là bọn họ muốn... Giải trừ hôn ước.

Từ biểu tình ẩn nhẫn phân nộ của Hứa Hoan Nhan tới đoán chắc không phải điều thứ nhất.

Lâm Hàn Dữ tiếp tục lên tiếng chứng thực phỏng đoán của cô, vừa làm người thấy bất hạnh vừa làm người cảm thấy kinh ngạc, anh ta lại có thể bình tĩnh mà tuyên bố tin tức như vậy trong cuộc họp thường kỳ ở cao tầng.

"Tôi cùng Hứa phó tổng đã hủy bỏ hôn ước, chúng tôi sẽ không kết hôn, tôi cùng cô ấy cũng sẽ không có bất kỳ quan hệ gì, sau khi cuộc họp chấm dứt, phiên các vị thông báo đến nhân viên các phòng, đừng để bọn họ lại thảo luận đề tài này nữa, miễn tạo thành bồi rối cho Hứa phó tổng."

Làm cho Hứa phó tổng bồi rối sao? Làm nữ chính trung tâm của đề tài, cô ta tựa như sẽ bồi rối giống như trong lời của Lâm Hàn Dữ, người ta chính là chủ tịch, có bao nhiêu người dám chọc cọt sống của anh ta chứ? Đơn giản chính là bàn luận về Hứa Hoan Nhan thôi.

Sớm biết hôm nay sẽ như thế này phỏng chừng Hứa Hoan Nhan sẽ không tới đi làm. Nếu nói khi Giang Gia Niên chuẩn bị thổ lộ với Lâm Hàn Dữ thì bị tin tức đối phương muốn kết hôn đổ trở về, là việc vô cùng mất mặt cùng hậm hực, vậy Hứa Hoan Nhan hiện tại đối mặt chính là việc càng mất mặt cùng xấu hổ, bởi vì khi đó chỉ có ba người bọn họ, còn bây giờ lại là một đồng người.

Hồ hấp càng thêm dồn dập, Hứa Hoan Nhan muốn khắc chế, làm chính mình ưu nhã một chút, không cần quá mức kích động, vậy sẽ chỉ làm cô ta càng mất mặt. Nhưng không có biện pháp, cô ta không khống chế được, trực tiếp bùng cóc nước trên tay lên hắt lên mặt Lâm Hàn Dữ, còn may là ly nước ấm, bằng không gương mặt tuần tú của Lâm Đồng này đã có thể bị hủy tại đây.

Sờ sờ vệt nước trên mặt, chờ mọi người phản ứng sau khi kinh ngạc trợn mắt, rất nhanh có người đưa khăn tay đến.

Lâm Hàn Dữ nói cảm ơn liền tiếp nhân, bỏ mắt kính xuống, mặt không đổi sắc mà lau mặt, tựa hồ cũng không bởi vậy mà cảm thấy phần nộ cùng quần bách.

Anh ta càng bình tĩnh như vậy, Hứa Hoan Nhan càng không chỗ dung thân, cô ta đứng lên rời khỏi phòng họp, cửa phòng họp bị cô ta đóng sầm một tiếng thật lớn, chấn động đến tâm mỗi người ngồi tại đây.

Giang Gia Niên còn ở lại nơi này.

Cô ngồi bên người Lâm Hàn Dữ, có thể cảm giác được Lâm Hàn Dữ lau mặt xong liền nhìn cô một cái.

Tuy rằng tầm mắt dừng lại vô cùng ngắn ngủi nhưng lại có hàm nghĩa rất sâu.

"Cuộc họp tiếp tục, Giang tổng bắt đầu báo cáo đi."

Lâm Hàn Dữ đem chính mình thu thập thỏa đáng liền tiếp tục cuộc họp, phảng phất vừa rồi chưa từng phát sinh cái gì.

Có thể ở trước mặt nhân viên mất mặt sau đó lại tiếp tục hội nghị không hề ảnh hưởng, anh ta rốt cuộc là làm như thế nào vậy?

Thẳng đến khi cuộc họp kết thúc, trong lòng rất nhiều người vẫn không thông suốt điểm này.

Nếu không nói sao bọn họ không đảm đương nổi chức chủ tịch đây, vẫn là tổ chất tâm lý không đủ cao.

Lục tục, tất cả nhân viên đều rời khỏi phòng họp, Giang Gia Niên đi ở cuối cùng đám người, hơi cúi đầu, trong tay ôm tài liệu, giống như vô cùng bận rộn.

Lâm Hàn Dữ vẫn ngồi ở ghế chủ trì như cũ, vẫn duy trì tư thế, chỉ là anh ta đã không còn né tránh ánh mắt, mà là quang minh chính đại nhìn cô chăm chú, nhưng mà hiện tại anh ta cũng có thể thấy cái bóng đáng, làm người bị nhìn, cũng không nhất định biết anh ta đang nhìn cô.

Khi Giang Gia Niên muốn đi ra khỏi phòng họp, Lâm Hàn Dữ vẫn luôn im lặng bỗng mở miệng, nhẹ giọng nói: "Giang tổng, cô ở lại một chút."

Bước chân của Giang Gia Niên dừng lại, không quay đầu, những người khác không nghi ngờ gì, nhanh chóng rời đi, không bao lâu sau, nơi này chỉ còn lại hai người bọn họ.

"Lâm Đồng còn có chuyện gì phân phó?"

Giang Gia Niên quay đầu lại, có nề nếp mà dò hỏi.

Lâm Hàn Dữ ngồi ở kia, thoáng nghiêng đầu, bộ dáng vô cùng bối rối.

Một lát sau, anh ta cười một chút, tươi cười tiếc nuối nói: "Em có thể đóng cửa lại không, anh nghĩ em cũng không hy vọng trong thời điểm tin tức anh cùng Hứa Hoan Nhan vừa tách ra liền bị trộn lẫn vào đề tài này."

Giang Gia Niên không chần chờ, vốn dĩ cô đang đứng ở trước cửa, đóng cửa chẳng qua chỉ là việc nâng tay là xong.

Chờ cửa đóng lại, cô liền chuyển qua nhìn anh ta từ xa, không có ý định đi qua.

Hình ảnh như vậy dừng ở trong mắt Lâm Hàn Dữ, chính anh ta cũng biết ý tứ của cô.

"Việc hôm nay anh làm, là việc anh hứa hẹn với em ngày hôm qua."

Anh ta vẫn ngồi, đoan đoan chính chính, không khác gì bình thường, nói chuyện cũng ôn hòa dịu dàng, không nhanh không chậm.

"Anh biết em có thể không cần anh làm như vậy, nhưng anh chỉ có làm như vậy mới có thể tìm thấy cơ hội có được tư cách kia."

.....

"Anh cần phải làm như vậy."

Anh ta nâng tay lên nhìn đồng hồ, cười một chút nói.

"Thời gian cũng không còn sớm, em trở về làm việc đi, nếu có thể, tối nay anh hy vọng có thể ăn cùng em một bữa cơm, anh có rất nhiều lời muốn nói với em."

Anh ta thật sự có rất nhiều lời muốn nói với cô.

Từ khi nào, Giang Gia Niên cũng có rất nhiều lời muốn nói với anh ta, nhưng hiện tại, đã không còn gì nữa.

Anh ta nói cô có thể rời đi, cô ngược lại không nhanh chóng rời khỏi, đứng tại chỗ một lúc, cô tiến lên vài bước nhìn chằm chằm anh ta nói: "Anh nói người anh thích là tôi, từ đầu đến cuối đều là tôi, đúng không?"

Thật ngoài ý muốn, cô nguyện ý chủ động nói đến chuyện này, trên mặt Lâm Hàn Dữ vô cùng kinh ngạc, cơ hồ là bức thiết nói: "Đúng, đúng vậy, chính là như vậy."

Anh ta muốn vì chính mình giải thích vài câu, nhưng cô lại không cho cơ hội.

"Vậy Hứa phó tổng thì sao? Trước giờ anh đều không thích cô ấy sao?"

".....Không thích, anh chưa từng thích cô ấy."

Anh ta trả lời quyết đoán như vậy, quyết đoán đến mức bạc tình.

Giang Gia Niên hơi hơi mỉm cười, làm như tiếc nuối nói: "Lâm Đồng, nếu anh thật sự chưa từng thích cô ấy, vậy vì sao muốn ở bên cô ấy, thậm chí nói tới kết hôn? Anh không phải người lỗ mãng, nếu không phải có chút thích, anh sẽ không hào phóng mà hứa hẹn sẽ kết hôn với đối phương."

"Thằng thẩn mà nói, Lâm Đồng có lẽ chỉ là thích tôi hơn thích cô ấy mà thôi."

"Ở chỗ của Lâm Đồng anh, thích là có thể đối với hai người, chỉ là phân chủ yếu và thứ yếu, nhưng ở chỗ tôi, chỉ có thể là một người."

Giọng nói của cô vô cùng kiên định: "Cho nên thật xin lỗi, tôi không thể tiếp thu anh ở hiện tại, tôi trở về làm việc."

Nếu quyết tuyệt cự tuyệt, nói xong người liền đi rồi, thời gian dừng lại cũng không quá năm phút đồng hồ.

Lâm Hàn Dữ ngơ ngác mà ngồi ở kia, trong đầu vẫn là câu nói cuối cùng kia của cô.

Cô không thể tiếp thu anh ở hiện tại, người trong lòng cô có cảm tình, chỉ là anh của quá khứ.

Không biết anh ta nếu lại tiếp tục không cam lòng mà theo đuổi cô, anh ta của quá khứ có phải cũng sẽ bị loại khỏi vị trí trong lòng cô hay không.

Đầu óc giống như bị kim châm, đau đến mức Lâm Hàn Dữ không chịu nổi. Anh ta nâng tay lên dùng sức ấn thái dương, nhưng đau đớn cũng không hề giảm bớt, cũng không biết có phải bởi vì quá đau hay không, khó có thể chịu đựng, anh ta không tự chủ được mà đỏ hốc mắt, sau đó nhanh chóng rơi nước mắt.

Editor: thích nhất Giang tổng dứt khoát không lằng nhằng, về bên Hạ cơ trưởng đi chị. Cao phú soái lại trẻ tuổi, còn có bảo bảo đáng yêu.

Bởi t ghét nhất thể loại gương vỡ lại lành, có không giữ mất đừng tìm, cứ cảm giác đã gây ra cho người mình vết thương sâu như vậy mà quay lại thực sự có thể vẫn như ban đầu sao?

Có ai cùng quan điểm với t không?

Chương 50

Dưới lầu.

Tin tức chủ tịch cùng Hứa phó tổng giải trừ hôn ước lan truyền nhanh chóng, trên đường Giang Gia Niên trở về văn phòng nhận được vô số ánh mắt xem xét của các nhân viên.

Ở bộ môn của cô cũng đang bàn luận chuyện này vô cùng sôi nổi, lúc cô đẩy cửa đi vào, mọi người đang tụ tập một chỗ khe khẽ nói nhỏ, chờ cô đi vào, vô số ánh mắt tập trung vào sau đó lập tức tản đi.

Giang Gia Niên đứng tại chỗ, đảo mắt qua một đám nhân viên đã trở về vị trí làm việc, mỗi người đều thật cẩn thận mà nhìn màn hình máy tính, còn không ngừng gõ bàn phím, giống như là thật sự bận rộn vậy, phảng phất như vừa rồi đám người tụ lại một chỗ bát quái không phải bọn họ vậy.

Chậm rãi thu hồi tầm mắt, Giang Gia Niên vẻ mặt lạnh nhạt mà đi đến cửa văn phòng, cầm chìa khóa mở cửa, đi vào, khi đóng cửa lại, lại nhìn thoáng qua mọi người, bọn họ đều im như ve sâu mùa đông, bị dọa đến không dám hô hấp, thấy bọn họ sợ hãi như thế, Giang Gia Niên mới đóng cửa lại phanh một tiếng, ngăn cách chính mình cùng những người khác.

Cánh cửa vừa đóng, mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, có hai người ngồi gần nhau thấp giọng khe khẽ nói: "Cô ta hình như cũng không quá cao hứng, Lâm Đồng cùng Hứa phó tổng tách ra, cô ta chẳng lẽ không nên mừng thầm sao? Chắc chắn cô ta đang cố gắng khắc chế, sợ chúng ta nhìn ra."

Một người khác hạ giọng nói: "Tôi cũng nghĩ thế, cô không nhớ lần trước Lâm Đồng ngồi ở văn phòng cô ta một lúc lâu sao, cũng không biết rốt cuộc cô ta có mị lực gì, cư nhiên có thể làm Lâm Đồng cùng Hứa phó tổng tách ra."

Có người khác chen vào nói: "Thôi đi, tôi không tin Lâm Đồng vì cô ta mới chia tay với Hứa phó tổng, Hứa phó tổng xinh đẹp như vậy, tính tình lại tốt, có khi là bọn họ cãi nhau, Hứa phó tổng giận dữ nên Lâm Đồng mới đùa giỡn với cô ấy đi?"

Người nói chuyện lúc đầu liếc trắng mắt đối phương một cái nói: "Cô nghĩ sao vậy, còn đùa giỡn, toàn bộ công ty đều được thông báo rồi, kể cả không phải bởi vì cô ta, hai người bọn họ cũng không có khả năng lại ở bên nhau!"

Cách nói này thật sự rất đúng, Hứa Hoan Nhan giờ phút này cũng nghĩ như thế.

Ngồi ở trong văn phòng, cô ta nhìn chăm chăm nhẫn trên tay, đây là cô cầu Lâm Hàn Dữ mua cho, người ta vô cùng không muốn, bị cô ta kéo mới đi mua cho cô ta.

Hiện tại xem ra thứ này cũng không lần lưu lại nữa.

Cưỡng cầu tới, quả nhiên không phải của mình, chẳng sợ đã từng có được, cũng chẳng qua là lướt qua giây lát mà thôi.

Sống đến lớn như vậy, cô ta còn chưa từng mất mặt như ngày hôm nay, mà đầu sỏ gây tội trong đó, người ngoài có lẽ không tin, nhưng cô ta rõ nhất là ai.

Nếu không có cách nào lưu lại được, vậy dứt khoát liền cùng nhau hủy diệt cũng tốt, dù sao chung quy cũng không thuộc về cô ta, vậy cũng không thể thuộc về người khác, ai cũng không được.

Hít sâu một hơi, Hứa Hoan Nhan cầm lấy di động, ấn một dãy số, điện thoại chuyển được, cô ta liền thay đổi ngữ khí không chê vào đâu được.

"Báo Từ Nhiên bộ phận kỹ thuật tới văn phòng tôi một chút."

Gió êm sóng lặng qua mấy ngày, giống như sau ngày cuộc họp đó kết thúc, tất cả đều tiến vào thời kỳ ổn định.

So với Lâm Hàn Dữ từng bước ép sát, Hạ Kinh Chúc sau khi bộc lộ một chút ý tưởng liền không liên lạc với Giang Gia Niên nữa, nói thật lòng, cô có chút ngoài ý muốn, cũng có chút mất mát, cũng không biết chính mình chờ mong cái gì.

Công việc vẫn phải làm, so với mọi ngày cũng không khác nhau nhiều lắm, mỗi ngày sáng chín chiều năm cũng không có nhiều khả năng, gần đây công ty nhiều việc, cô luôn tăng ca đến 8- 9 giờ mới có thể trở về, thời gian ăn cơm cũng không ổn định.

Hôm nay thật vất vả mới có thể tan tầm đúng giờ, nhưng cô còn chưa kịp rời đi, nữ trợ lý liền vội vã chạy tới.

"Giang tổng, không tốt rồi, xảy ra chuyện rồi!"

Giang Gia Niên nhăn mi lại, tùy tay xách ba lô lên nhàn nhạt nói: "Bình tĩnh đi, có chuyện gì mà cô rối lên vậy?"

Nữ trợ lý biết chính mình phản ứng thái quá nhưng cô ấy vẫn vô cùng khẩn trương nói: "Giang tổng, lần này thật sự xảy ra chuyện, bộ phận xã giao bên kia gọi điện thoại mời cô tới."

"Bộ phận xã giao?"

"Đúng vậy, rất nhiều người dùng trên mạng nói sử dụng vé của chúng ta trên trang web không được xử lý đăng ký, công ty hàng không đều nói không chấp nhận vé này, bây giờ khách hàng đều đang gọi đến khiếu nại."

Giang Gia Niên đem ba lô để lại chỗ cũ, biết hôm nay không thể tan tầm đúng giờ, nhưng cô cũng không sốt ruột, chỉ nói: "Loại chuyện này cũng không phải lần đầu tiên xảy ra, trước ổn định tâm lý khách hàng, điều tra rõ xem rốt cuộc xảy ra vấn đề ở đâu, chiếu theo đó bồi thường là được, không cần hoảng loạn như vậy, có nhiều công ty đăng ký trang web đặt vé như thế, luôn có mấy công ty hệ thống ngẫu nhiên xảy ra vấn đề."

Cô giải thích không chê vào đâu được, sự việc cũng đích xác có khả năng như thế, nhưng nữ trợ lý khó xử nói: "Giang tổng, việc này đã từng xảy ra, nhưng trước kia đều là số lượng ít, lần này..... Quá nhiều."

Mặt mày Giang Gia Niên hơi ngưng trọng: "Có bao nhiêu?"

Nữ trợ lý dừng một chút mới nói: ".....Thống kê bước đầu có 432 người."

432, đây là thể hiện điều gì? Ý chính là những người này nếu đều lên trên mạng phát thiệp, bình quân mỗi thiệp có thể chuyển phát tới một ngàn người, như vậy sẽ có 40 mấy vạn người biết chuyện này.

Giang Gia Niên không nói hai lời đi đến bộ phận xã giao, trên đường đi, cô còn quay đầu phân phó trợ lý: "Cô đi gọi người của bộ phận kế hoạch và bộ phận kỹ thuật đến đi, hôm nay tất cả đều phải tăng ca."

Nữ trợ lý gật đầu nói: "Hứa phó tổng bộ phận kế hoạch và Từ bộ trưởng bộ phận kỹ thuật cũng lập tức đến."

Giang Gia Niên nhướn mày, cảm thấy chuyện này có chút không tầm thường, rồi lại không biết sai ở đâu, chỉ có thể tạm thời im lặng.

Chờ đến bộ phận xã giao liền thấy tất cả mọi người đều đã ở nơi này, tất cả đều ngồi vây quanh một cái bàn tròn, người phụ trách bộ phận xã giao đang chiếu trên màn hình lớn về khiếu nại và phát thiệp của người sử dụng."

Giang Gia Niên đi vào, những người khác sôi nổi đứng lên chào hỏi cô, cô hơi hơi giơ tay ý bảo bọn họ ngồi xuống, lập tức đi đến trước màn hình lớn, nhìn phát thiệp của người sử dụng trên đó.

Đơn giản tóm tắt, nội dung đại khái là, người sử dụng đặt một vé bình thường, khi đi ra sân bay tìm đến chuyển bay để đăng ký nhưng bị người ở sân bay báo vé này không có giá trị, tìm người của Duyệt Đồ khiếu nại, hành khách bên này liên tục gọi điện thoại, đem quả bóng cao su đùn đẩy giữa công ty hàng không và công ty bảo hiểm, nói người sử dụng có thể lên máy bay hay không về bản chất không hề liên qua đến Duyệt Đồ, muốn hỏi việc này phải tìm công ty đặt vé hoặc công ty hàng không.

Những lời này dựa trên nguyên tắc để nói, không có vấn đề, cũng hợp logic, nhưng một khi nói ra, Duyệt Đồ lập tức trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích vì trốn tránh trách nhiệm.

Giang Gia Niên tiện tay kéo ghế dựa ngồi xuống, chỉ màn hình lớn nói: "Người nói những lời này là ai?"

Bộ phận phụ trách khách hàng lập tức trả lời: "Đã tìm được rồi, đang chờ ở bên ngoài, Giang tổng ngài xem nên xử lý như thế nào?"

Giang Gia Niên nói thẳng: "Sa thải, còn cần suy xét sao? Tôi nhớ rõ trước khi tiếp xúc trực tiếp với khách hàng bọn họ đều đã trải qua huấn luyện, lời gì nên nói lời gì không nên nói hẳn là phải hiểu rõ chứ? Người sử dụng dùng dịch vụ của chúng ta, chúng ta phải có trách nhiệm giúp bọn họ lên được máy bay, tuy rằng theo logic chuyện này là trách nhiệm của công ty đặt vé nhưng người lấy tiền chính là chúng ta, sao có thể trả lời người sử dụng như vậy?"

Giám đốc bộ phận chăm sóc khách hàng toát mồ hôi nói: "Đây là sơ sẩy của chúng tôi, tôi lập tức liên sa thải cô ta, Giang tổng ngài xem nên xử lý những người khiếu nại này như thế nào đây?"

Nói xong, giám đốc bộ phận chăm sóc khách hàng đưa tất cả đơn khiếu nại lên, hơn bốn trăm người, một chồng đầy ắp, từng tờ từng tờ đều thể hiện tình huống vô cùng ác liệt.

Editor: về phần sự cố này t cũng ko hiểu lắm. mọi người thấy có gì không đúng góp ý cho t với nhé!

Chương 51

Người dùng trở về từ nước ngoài, đặt vé máy bay của Duyệt Đồ, hơn nữa còn nhận được phiếu xác nhận nhưng khi tới sân bay lại bị báo là vé không có giá trị, người dùng này đặt máy bay cất cánh lúc bốn giờ, nhưng đến bây giờ Duyệt Đồ bên nay vẫn chưa có biện pháp đối phó trả lời khách hàng.

Giang Gia Niên kéo di động giải khóa nhìn nhìn thời gian, đã sắp bảy giờ, đối phương không thể nào đuổi kịp máy bay.

Vô cùng khó làm.

Nếu xuất hiện vài trường hợp như vậy còn có thể bồi thường một phần hoặc toàn bộ để xử lý, nhưng nhiều người như vậy, đã không chỉ dùng bồi thường là có thể xử lý.

Hứa Hoan Nhan cười ngồi ở một bên, nhìn bộ dáng nhú mày suy tư của Giang Gia Niên, khóe miệng giống như lơ đãng mà cong lên một chút.

So với Giang Gia Niên đang bối rối, cô ta lại có vẻ bình tĩnh thanh thản hơn nhiều, giống như công ty lâm vào nguy cơ cũng không làm cô ta nóng nảy chút nào.

Từ Nhiên của bộ phận kỹ thuật ngẫu nhiên nhìn cô ta, đều bị tươi cười của cô ta trấn an lại, hai người lên lút giao lưu, vô cùng bí ẩn.

"Giang tổng, hiện tại không ngừng có điện thoại của bên truyền thông đến hỏi về sự cố lần này, chúng ta cần phải phát tin tức thanh minh để trấn an dư luận một chút, nếu không sự tình càng nháo càng lớn, chủ tịch cùng hội đồng quản trị bên kia..."

Giám đốc bộ phận xã giao lên tiếng, Giang Gia Niên sao lại không rõ, nhưng bọn họ cần phải tìm ra căn nguyên vấn đề trước.

Tầm mắt của cô nhanh chóng chuyển sang phía Hứa Hoan Nhan bên kia, Hứa Hoan Nhan ngồi cùng Từ Nhiên, anh ta bị cô nhìn chăm chăm có chút khẩn trương, nhưng thật ra Hứa Hoan Nhan lại vô cùng bình tĩnh, còn giống

như trào phúng mở miệng nói: "Sao vậy, Giang tổng cảm thấy vấn đề ở trên người chúng tôi sao? Ngài phải biết rằng, mỗi một hợp đồng Duyệt Đồ đặt vé hoặc là công ty hàng không đều qua ngài ký tên mới có hiệu lực, mặc dù công ty là chúng tôi làm việc nhưng ngài đối với việc này cũng không thể trốn tránh trách nhiệm."

Cô ta vừa mở miệng liền nói không chút lưu tình đánh trả như vậy, trong nháy mắt đã mang Giang Gia Niên kéo xuống nước, mà Giang Gia Niên đối với việc này chỉ cười một chút bình tĩnh nói: "Hứa phó tổng gấp như vậy làm gì, tôi cũng chưa nói gì, cô lại nói nhiều như vậy, cô đây là chột dạ sao?"

Cô nói như vậy, Hứa Hoan Nhan liền thoáng có chút không thể bình tĩnh, cô ta ngồi thẳng thân mình nói: "Cô có ý gì? Phiền Giang tổng dùng từ cẩn thận một chút, tuy rằng chúng ta là đồng nghiệp nhưng nếu cô có ý dẫn lửa lên người tôi, thì tương tự tôi cũng có thể buộc cô tội bôi nhọ cùng phỉ báng."

Vô cùng kiên cường đánh trả, tự bảo hộ mình chặt chẽ như vậy, Giang Gia Niên khinh thường nhìn lại, kéo kéo khóe miệng nói với Từ Nhiên: "Đi tra xem những người dùng này đặt vé là lựa chọn công ty nào, làm một cái danh sách cho tôi, tôi muốn biết bên đó bọn họ xử lý như thế nào, sao có thể xảy ra chuyện này."

Giang Gia Niên và Hứa Hoan Nhan đều không dễ chọc, Từ Nhiên đương nhiên cũng có chút hoảng hốt, anh ta nhanh chóng gạt đầu đi chuẩn bị, danh sách này không có ai rõ hơn anh ta, thậm chí anh ta đã tổng kết ra từ sớm, chỉ chờ Giang Gia Niên hỏi đến.

Cũng chỉ vài phút thời gian, Từ Nhiên liền mang theo tài liệu trở lại, những đồng nghiệp khác mắt sáng quắc mà nhìn chăm chú, anh ta đem danh sách giao cho Giang Gia Niên, cô mở ra nhìn một chút, kỳ thật số lượng công ty không nhiều lắm, cũng chỉ có 5 cái, trong đó vé giả xuất hiện nhiều nhất là

"An Bình?" Giang Gia Niên nhăn mi lại, không thể tưởng tượng nói, "Sao lại là An Bình?"

Là công ty hàng không hợp tác chiến lược chủ yếu gần đây nhất của Duyệt Đồ, cũng là công ty cô chính tay ký hợp đồng, địa vị và ý nghĩ của An Bình ở Duyệt Đồ không cần nói cũng biết.

Nghi vấn của Giang Gia Niên cũng là thắc mắc của mọi người, Từ Nhiên liếc mắt một cái nhìn Hứa Hoan Nhan, cố gắng nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy Giang tổng, chính là hãng bay An Bình, lần này 70% vé giả đều là hãng bay An Bình, người sử dụng trả tiền đặt vé của An Bình, nhiều chuyến bay trong nước và quốc tế, hệ thống của chúng ta hiển thị bọn họ đã xử lý chấp nhận vé nhưng tới sân bay người dung lại báo vé này không có giá trị, vấn đề này rất lớn, tôi suy đoán có thể là An Bình bên kia xảy ra vấn đề."

An Bình là hãng bay dân dụng số một số hai trong nước, nhiều tuyến bay, máy bay nhiều, nhân viên cũng rất nhiều, nhiều năm qua vẫn luôn là đại biểu của đường hàng không dân dụng trong nước, tìm Duyệt Đồ hợp tác cũng là nhìn trúng khách hàng cao cấp của Duyệt Đồ, bọn họ sao có thể phạm sai lầm như vậy?

Giang Gia Niên không tin, nội tâm tràn ngập nghi ngờ, nhưng số liệu hiện ở đây, cô muốn không tin cũng không được.

"Giúp tôi chuẩn bị xe, cả Hứa phó tổng, cùng tôi đến An Bình một chuyến, bộ phận xã giao ở bên này chờ điện thoại của tôi chuẩn bị phát tin tức thanh minh, hiện tại liên có thể bắt đầu nghĩ."

Loại thời điểm này nếu còn chờ người của An Bình đến đây mà ngồi chờ cũng không phải tác phong của Giang Gia Niên, loại vấn đề xã giao này cần phải nắm chắc thời gian, cho nên kể cả người bên An Bình có khả năng đều đã tan tâm, cô cũng phải dẫn người qua đó.

Trước khi đi đương nhiên cũng phải gọi điện thoại thông báo một tiếng, bằng không nếu thật sự vô hụt thật đúng là lãng phí thời gian.

Làm ra phiếu giả, mặc kệ là đối với trang web đặt vé của Duyệt Đồ hay công ty hàng không An Bình đều là gièm pha vô cùng nghiêm trọng, sự việc vừa xảy ra, An Bình bên này liền vô cùng coi trọng, Duyệt Đồ gọi điện thoại đến bọn họ liền tăng ca để chờ.

Hôm nay Hạ Kinh Chúc bay trong nước, sau khi tan tầm đang chuẩn bị đến phòng chuẩn bị thủ tục rời máy bay nộp tài liệu, vừa lúc nghe đồng nghiệp đang bàn luận.

"Cô có nghe nói không, khách của Duyệt Đồ đặt vé ở chỗ chúng ta, thanh toán xong đã có phiếu xác nhận nhưng đến sân bay lại không có giá trị, người dùng không lên được máy bay, khách hàng Duyệt Đồ nói đây là trách nhiệm của chúng ta." Một người nói sinh động như thật, "Cô không cảm thấy buồn cười sao? Công ty chúng ta thành lập đã bao nhiêu năm, chưa từng xảy ra tình huống như vậy, vừa mới hợp tác với bọn họ liền gặp sự cố, cư nhiên còn trong tối ngoài sáng ám chỉ chúng ta bán vé giả, này không phải là vũ nhục người sao?"

Bước chân của Hạ Kinh Chúc dừng lại, không tiếp tục đi về phía trước, Ân Mạn đi vài bước thấy anh không đi theo liền lui trở về, nghiêng mắt hỏi anh: "Hạ cơ trưởng, làm sao vậy? Có chuyện gì sao?"

Hạ Kinh Chúc thu hồi tầm mắt liếc cô ta một cái, không nói gì, cũng không hề đáp lại, nhắc chân liền vội vàng rời đi, phảng phất như muốn vội vàng đi làm gì đó.

Ân Mạn kỳ quái mà nhìn theo phương hướng anh vừa nhìn, mấy nhân viên đã lục tục rời đi, âm thanh bàn luận cũng xa dần nhưng vẫn còn có thể nghe được một ít.

Bán vé giả? Rốt cuộc tại sao lại thế này?

Đoàn người Giang Gia Niên tới hãng bay An Bình đã là 8h.

24 giờ đầu tiên sau khi sự cố xảy ra chính là lúc tất cả các tin tức ác liệt giống như virus truyền bá trong đám người, trừ phi công ty có thể nhanh chóng đưa ra phản hồi tích cực, nếu không nguy cơ xã giao này có hiệu quả hay không cũng đã không còn quan trọng.

Trước mắt bọn họ cũng không còn nhiều thời gian lắm.

Giang Gia Niên cảm thấy có chút mệt, hình như gần đây làm việc quá sức, thân thể có chút không chịu nổi, bây giờ đi nhanh như vậy, chân đều có chút muốn nhũn ra.

Cô theo bản năng che bụng lại, sau đó nhanh chóng bỏ tay ra, cảm giác mơ hồ không khỏe làm cô nhú nhú mày, nhưng cô biết chuyện gì lúc này cũng phải nhìn một chút, chờ giải quyết vấn đề lại nói sau.

Người của hãng bay An Bình nhận được tin đã sớm đợi bọn họ, giờ phút này đã đợi được một lúc lâu.

Giang Gia Niên cùng Hứa Hoan Nhan trước sau vào phòng khách của đối phương, bên trong đặt máy tính, hai người quản lý cùng vài nhân viên, cùng với người phụ trách hệ thống đặt vé điện tử đều ở, trong đó có Lý chủ nhiệm, người ăn cơm cùng Giang Gia Niên trước đó.

Trước khi Giang Gia Niên tiếp nhận dự án hợp tác với An Bình, Hứa Hoan Nhan chính là người trực tiếp làm việc với An Bình, cho nên bọn họ cũng vô cùng quen thuộc với cô ta.

"Giang tổng, Hứa phó tổng, hai người tới rồi."

Lý chủ nhiệm đứng lên chào hỏi, sắc mặt nghiêm túc, hiển nhiên đối với chuyện này ảnh hưởng ác liệt đến An Bình cũng vô cùng bất mãn, tư thế kia tựa hồ không chỉ là không cảm thấy bọn họ có xảy ra vấn đề, còn muốn tìm Duyệt Đồ lấy lời giải thích.

Giang Gia Niên tự nhiên cũng nhận ra, bước chân hơi chậm lại một chút, vẫn bình tĩnh mà ngồi xuống vị trí.

Hứa Hoan Nhan quay đầu nhìn Giang Gia Niên, thấy cô không hoảng loạn, khóe mắt toát ra vài phần ý vị thâm trường.

Chờ tất cả mọi người đều ngồi xuống, Lý chủ nhiệm liền đi thẳng vào vấn đề nói: "Giang tổng, sự việc hôm nay bên này chúng tôi cũng đều nghe nói, cấp trên cũng rất coi trọng, chúng ta xem như vừa mới bắt đầu hợp tác, liền nháo ra chuyện này, tôi nói trắng ra, hội đồng quản trị công ty chúng tôi rất bất mãn."

Vừa nghe đối phương trực tiếp bắt đầu hỏi tội, không hề đề cập đến sai lầm của chính mình, người Duyệt Đồ bên này ít nhiều cũng có chút bất bình.

Nhưng Giang Gia Niên cũng không bắt mẫn với việc này, tiếp tục bảo trì trầm mặc.

Ít phút sau, Giang Gia Niên bùng ly nước trên bàn uống một ngụm, nước ấm vừa vắn, uống xong cảm giác không khỏe ở bụng hình như giảm bớt một ít, không biết có phải tác dụng tâm lý hay không.

"Lý chủ nhiệm, tôi rất xin lỗi xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy, đây cũng là chuyện chúng tôi không ngờ được, cho nên sự việc vừa mới phát sinh liền đến đây gặp mặt ngài."

Thái độ của Giang Gia Niên vô cùng tốt, tựa hồ còn tán thành cách nói của Lý chủ nhiệm, ông ta thấy vậy, biểu tình bình tĩnh một chút, nhưng vẫn cau mày nói: "Bên quý công ty hiện tại muốn giải quyết như thế nào? Chuyện này ảnh hưởng vô cùng không tốt, tôi hy vọng bên quý công ty có thể giải thích với bên ngoài, thẳng thắn nói đây là do sơ hở trong quản lý của bên công ty cô."

Giang Gia Niên nghe vậy nhướng mày, nhắc ngón tay trên mặt bàn gõ một chút, nhìn chằm chằm Lý chủ nhiệm, lời nói lại nói với Từ Nhiên: "Từ Nhiên, anh tới nói cho Lý chủ nhiệm nguyên nhân sự việc đi." Nói xong, mỉm cười nói, "Giới thiệu một chút, đây là người phụ trách bộ phận kỹ thuật công ty chúng tôi, Từ Nhiên."

Lý chủ nhiệm nhìn về phía Từ Nhiên ngồi bên cạnh Giang Gia Niên, đối phương khoảng hơn 30 tuổi, trạng thái không được tốt lắm, sắc mặt khó coi, nghe thấy Giang Gia Niên nói xong, chần chờ một chút mới nói: "Lý chủ nhiệm, sự việc là như thế này, chúng tôi tra được người dùng đã đặt vé ở An Bình bên này, An Bình cũng đã làm phiếu xử lý, sao cuối cùng vé ở sân bay lại mất giá trị?"

Chương 52

Chủ nhiệm Lý trùng lớn đôi mắt nói: "Không có khả năng, tôi đã hỏi qua nhân viên phía dưới, hơn nữa cũng tự mình xem xét hệ thống kia, chúng tôi căn bản không nhận được bất kỳ tin tức đặt vé nào."

Từ Nhiên cũng là vẻ mặt kinh ngạc nói: "Sao có thể? An Bình bên này chúng tôi cũng đã điều tra qua số vé được đặt trong 48 giờ, đều rất bình thường, nếu toàn bộ không thu được còn có thể giải thích, nhưng có không ít người đặt được vé."

Chủ nhiệm Lý còn chưa nói gì, người phụ trách hệ thống đặt vé điện tử của An Bình đã lên tiếng: "Vị Từ bộ trưởng này, chúng tôi đã tiến hành kiểm tra cẩn thận, tư liệu những khách hàng khiếu nại căn bản không có bất kỳ ký lục đặt vé nào ở chỗ chúng tôi, không tin các người có thể xem xét một chút."

Nói xong, đối phương liền đem laptop trong tay xoay lại phía này, hướng về Giang Gia Niên, để cô kiểm tra đôi chiếu.

Giang Gia Niên kéo notebook qua bắt đầu xem xét lịch sử đặt vé, trong tay đều là đơn khiếu nại của khách hàng, trên đó có số chuyến bay được đặt, thời gian đặt vé cùng phiếu ký lục.

Một lần kiểm tra này tốn không ít thời gian, chờ cô kiểm tra đôi chiếu xong liền phát hiện, phương diện này đích xác không có trên đơn khiếu nại.

Như vậy những vé đó đã chạy đi đâu? Là ai a vé cho bọn họ?

Giang Gia Niên đem máy tính đẩy cho Từ Nhiên, nói với anh ta: "Anh cần phải giải thích cho tôi, phương diện này có người động tay chân hay không, cắt bỏ lịch sử đặt phiếu, hoặc là hệ thống bên trong công ty chúng ta xảy ra vấn đề, không liên quan đến công ty hàng không. Mặc kệ là khả năng nào, anh cũng đều phải gánh vác trách nhiệm, kể cả tôi phải gánh trách nhiệm giám thị bất lực, anh cũng không thoát được quan hệ." Cô gần từng chữ một, hạ giọng, dùng ngữ điệu chỉ hai người họ nghe thấy nói, "Đột nhiên

phát sinh chuyện này, nếu không phải có người cố tình động tay, tôi cũng không tin, cho nên Từ Nhiên, anh phải suy xét rõ ràng."

Từ Nhiên nhăn mi lại, mặt lộ vẻ khó xử mà nhìn Giang Gia Niên, trên tay đã bắt đầu đụng vào bàn phím notebook.

Hứa Hoan Nhan ngồi ở bên cạnh Từ Nhiên, không nhìn ra cô ta có chút hoảng loạn nào, ngược lại giống như đang xem trò hay.

Thật ra đúng là như thế, chuyện này nếu cuối cùng tra ra là trách nhiệm bên trong Duyệt Đồ, vậy muốn gán vác trách nhiệm trực tiếp chính là bộ phận kỹ thuật, Từ Nhiên là người đứng đầu chịu tội. Tiếp theo, đó là người phụ trách hoạt động của công ty tổng giám đốc Giang Gia Niên, cô có trách nhiệm giám thị bắt lức, không phát hiện vấn đề sớm, giải quyết vấn đề.

Đối với phó tổng, Hứa Hoan Nhan chỉ phụ trách hạng mục công ty, cô ta là người quang tám sao cũng không tới, đương nhiên một thân nhẹ nhàng.

Khi Từ Nhiên xem máy tính, ngẫu nhiên liếc qua máy tính phản quang nhìn thấy nụ cười của Hứa Hoan Nhan, bị tươi cười ý vị thâm trường trên mặt cô ta làm cho phía sau lưng sững sờ, cả người phát lạnh.

Anh ta giống như kiểm tra vô cùng cẩn thận, cuối cùng ra kết quả là: "Đúng là để sót một ít ký lục đặt vé, tôi nghĩ, khả năng thật là hệ thống công ty chúng tôi xảy ra vấn đề."

Anh ta nói xong lời này, lại đẩy máy tính trở về trước mặt Giang Gia Niên, cô nhìn anh ta cười cổ quái một chút, trực tiếp đem máy tính đẩy ra đứng lên.

"Vậy xem ra đây là vấn đề nội bộ công ty chúng tôi." Cô trung bộ mặt ôn hòa mà hồ thẹn nói, "Quấy rầy Lý chủ nhiệm ngài, mang đến vấn đề như vậy cho An Bình chúng tôi thật sự không thể thoái thác trách nhiệm, sau khi trở về tôi sẽ thanh chóng phát tin tức thanh minh thanh danh cho An Bình, cũng mong ngài tha thứ cho sơ hở lần này của chúng tôi, lại cho chúng tôi một lần cơ hội nữa."

Thái độ của Giang Gia Niên như vậy làm người ta không dễ cự tuyệt ra mặt, nhưng vấn đề như vậy xảy ra một lần ai có thể đảm bảo không xảy ra lần thứ hai? Hơn nữa lần này nháo lốn như vậy, Duyệt Đồ có thể vượt qua nguy cơ hay không còn phải suy xét, An Bình bên này không có khả năng dễ dàng mà đáp ứng hợp tác tiếp như vậy.

"Có một số việc chúng tôi còn phải mở họp mới có thể quyết định, những việc thanh minh mong Giang tổng có thể nhanh chóng phát đi."

Chủ nhiệm Lý tránh vấn đề đáp lại như thế, cũng tỏ rõ lần hợp tác này chỉ sợ vừa bắt đầu đã phải kết thúc.

Cứ như vậy, Giang Gia Niên muốn phụ trách liên không đơn giản là trách nhiệm liên quan đến bộ phận kỹ thuật, còn có giải trừ quan hệ hợp tác, Duyệt Đồ phạm vào sai lầm mà phải bồi thường thật lớn, còn có...Áp lực từ hội đồng quản trị.

Từ phòng khách hãng bay An Bình đi ra, Giang Gia Niên để những người khác đi về công ty trước.

Cô đứng ở kia nhìn bọn họ rời đi, Từ Nhiên đi ở phía trước Hứa Hoan Nhan, hai người cũng không nói chuyện, nhưng cô tuyệt đối không tin bọn họ không câu kết với nhau.

Hứa Hoan Nhan rốt cuộc muốn làm cái gì? Là Lâm Hàn Dữ tuyên bố với mọi người việc giải trừ hôn ước nên đã kích thích cô ta? Vậy cô ta cũng không cần đưa công ty vào chỗ chết đi, tương lai cô ta phải làm sao bây giờ? Cô ta không sợ thất nghiệp sao?

Không.

Hứa Hoan Nhan có lẽ không thất nghiệp được.

Lấy lý lịch cá nhân trước mắt cùng hạng mục trong tay cô ta cũng không phải không thể tự lập công ty riêng, hoặc là đi ăn máng khác ở công ty tốt hơn.

Giang Gia Niên dự lên tường, càng thêm cảm thấy suy nghĩ của mình đúng với sự thật, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi, quả nhiên cô vẫn không bằng Hứa Hoan Nhan, không tàn nhẫn bằng cô ta, không quyết đoán cùng lớn mật bằng cô ta, cô vẫn luôn coi Duyệt Đồ như đứa con của mình, cùng nó trưởng thành đến bây giờ, chẳng sợ chính mình lại khổ sở như thế nào, cũng sẽ không đem lợi ích công ty ra đùa giỡn trả thù, nhưng Hứa Hoan Nhan lại khác.

Cô ta càng coi trọng lợi ích của bản thân.

Giang Gia Niên hít sâu một chút, chậm rãi ngồi dậy, cau mày che kín bụng, một cổ đau đón nhàn hạt quanh quần ở hạ thân cô, cô có chút lo lắng, muốn đi bệnh viện một chuyến, cho nên mới để những người khác đi trước, cô muốn xác định đứa nhỏ không có việc gì mới trở về xử lý nguy cơ công ty, nhưng khi cô vừa xoay người chuẩn bị đi liền nhìn thấy Hạ Kinh Chúc đứng ở đằng kia, một thân chế phục phi công, đang nói chuyện với chủ nhiệm Lý.

"Nghe nói ba cháu sắp về nước." Chủ nhiệm Lý cười nói, "Ba cháu chính là bạn tốt của chú, nếu năm đó không ra nước ngoài, chỉ sợ hiện tại không chỉ là giáo viên phi hành, có khi còn thành cổ đông công ty."

Ba của Hạ Kinh Chúc?

Giang Gia Niên nhưng thật ra chưa bao giờ nghe ai nhắc qua, hiện giờ xem ra, hình như ông ấy cũng giống Hạ Kinh Chúc, từng là phi công ở An Bình.

Đối với lời nói của chủ nhiệm Lý, Hạ Kinh Chúc phản ứng rất bình đạm, anh nhanh chóng quay đầu nhìn về phía Giang Gia Niên bên này, mấy ngày không gặp, anh vẫn anh tuấn như vậy, khuôn mặt quanh quẽ, cánh môi ónh nhuận phong trạch, ánh mắt sâu thẳm khó lường, mang theo cảm giác người khác khó có thể nắm bắt.

"Đúng rồi, chuyện thăng chức thành giáo viên của cháu đã bắt đầu chuẩn bị chưa? Thời gian bay của cháu hẳn là đủ rồi, nhưng sự cố chuyến bay 591 lần trước là vấn đề lớn, cháu muốn lên làm giáo viên sợ là không quá thuận

lợi, chắc vẫn phải đợi một hai năm, so với tuổi tác khi thành giao viên của ba cháu, rốt cuộc vẫn là kém một chút."

Chủ nhiệm Lý còn đang nói chuyện nhưng Hạ Kinh Chúc đổi với đề tài của ba cũng không hứng thú lắm, vội vàng gật đầu nói tạm biệt liền rời khỏi.

Chủ nhiệm Lý rất buồn bực, nhìn theo bóng dáng Hạ Kinh Chúc, liền thấy anh đi về phía Giang Gia Niên.

"Kia không phải là tổng giám đốc Duyệt Đồ sao?"

Chủ nhiệm Lý cảm thấy có chút kỳ quái, không rõ bọn họ sao lại có liên hệ, bên này Giang Gia Niên cũng không quá hy vọng chủ nhiệm Lý hiểu rõ quan hệ của bọn họ, cho nên khi thấy Hạ Kinh Chúc đi đến liền vội vàng xoay người rời đi.

Nhưng mà thân thể cô vốn không quá thoải mái, đi đường cũng không thể đi quá nhanh, Hạ Kinh Chúc muốn đuổi theo cũng không khó.

Mấy ngã rẽ, xuống thang lầu, hai người một trước một sau, người sau từng bước ép sát, Giang Gia Niên không ngừng tăng nhanh tốc độ, rời khỏi công ty hàng không, đi ra hướng giao lộ bắt xe, chờ xe đến, lại là Hạ Kinh Chúc cầm lái.

Cửa sổ ghế phụ hạ xuống, người đàn ông ngồi ở ghế điều khiển bên trong hát đầu, bình tĩnh mà thanh lịch nói: "Lên xe."

Bụng Giang Gia Niên càng thêm không thoải mái.

Cô thật sợ hãi đứa nhỏ có vấn đề gì đó.

Nếu không phải bởi vì cái này cô cũng sẽ không một mình ở lại nơi này, cũng có thể sẽ kiên trì đánh xe rời đi, không lên cái "đi nhờ xe" này.

Nhưng hiện tại cô không chần chờ mà mở cửa xe.

"Không cần đưa tôi về nhà, tôi muốn đến bệnh viện, tôi....."

Cô hơi hơi mỉm cười.

"Tôi bị cảm mạo một chút, muốn đi mua thuốc."

Hạ Kinh Chúc không nói gì, an tĩnh mà nhìn cô, trang điểm tự nhiên, tươi cười đậm mạc lại ngọt ngào, ánh đèn đường buổi tối phủ lên người cô chút sắc thái nhu hòa, cô giống như đang lo lắng cái gì đó, không ngừng dẩy mắt kính, là bởi vì nguy cơ của Duyệt Đồ sao?

Hay là bởi vì.....Cái gì khác.

Editor: đang lo cho con anh đó!!!

Chương 53

Thời gian cũng không quá muộn, có điện thoại liên lạc, hẹn thời gian trước, lúc đến bệnh viện cũng không đến mức không gặp được bác sĩ.

Hạ Kinh Chúc dừng xe trong bãi đỗ xe, Giang Gia Niên cởi đai an toàn, tự mình mở cửa đi xuống, sau đó liền muốn đóng cửa rời đi, nhưng trong giây lát cô lại cảm thấy như vậy xa cách đến mức vô tình, cho nên đành phải tạm dừng động tác, cách cửa nói "Cảm ơn", lúc này mới đóng cửa rời đi, bước chân không tự giác nhanh hơn, lại không tự giác mà thả chậm lại, nhanh hơn là muốn nhanh gặp bác sĩ một chút, thả chậm là do bụng mơ hồ đau liên hồi.

Tay không tự giác liền ôm bụng, đây là phản ứng tự nhiên của thân thể khi cảm giác được nguy cơ, cũng không chịu sự khống chế của đại não, nếu cô ý thức được chắc chắn sẽ không làm như vậy, bởi vì cô có thể cảm giác được người đàn ông phía sau bước chân ngày càng gần rồi.

Hạ Kinh Chúc vẫn chưa rời đi, ngược lại ở lại, anh còn chưa thay chế phục, từ công ty đi ra liền đưa cô tới bệnh viện, hiện giờ người mặc chế phục đứng ở cửa bệnh viện người qua lại không dứt, hoàn toàn nổi bật.

"Cảm mạo?"

Ngữ điệu mang theo nghĩ hoặc, anh chuyển tới trước mặt cô, khí chất trầm ổn mà cao quý, hơi rũ tầm mắt lộ ra vài phần khó lường.

"Cảm mạo vì sao lại ôm bụng?" Anh hỏi, thanh âm cuối câu không khỏi mang theo chút lạnh lẽo.

Đây là vấn đề không dễ trả lời.

Cô tuyệt đối không hy vọng anh biết chân tướng, cho nên chỉ có thể tùy tiện tìm cái lý do.

"Có chút cảm mạo, bị họ khan, bụng có chút đau, có thể ăn phải gì đó, tôi trở về tự mình nghỉ ngơi một chút là được. Cảm ơn Hạ cơ trưởng đã đưa tôi

đến đây, anh mau trở về đi, thời gian cũng không còn sớm, không thể chậm trễ anh."

Thanh âm nói chuyện của cô rất nhu hòa, không biết là cố tình hạ thấp hay là thật sự không có sức lực.

Nói xong cô liền xoay người đi vào bệnh viện, Hạ Kinh Chúc rất ít khi bị người cự tuyệt, lần đầu tiên anh gặp phải tình huống như vậy, nếu dựa theo suy nghĩ bình thường, tính tình anh trời sinh lạnh bạc bị người đối xử như vậy chắc chắn sẽ quay đầu rời đi, nhưng anh không làm như vậy.

Anh làm lơ tầm mắt chung quanh nhìn lại, lặng yên không tiếng động mà đi theo phía sau Giang Gia Niên vào bệnh viện, anh phát hiện cô không bình thường, mà sau khi cô tiến vào bệnh viện thảnh thơi lại quay đầu lại nhìn tìm kiếm cẩn thận, càng làm anh nghi ngờ hơn.

Giang Gia Niên xem như vô cùng cẩn thận.

Mỗi khi bước đi vài bước cô liền quay đầu một lần, bảo đảm Hạ Kinh Chúc không theo kịp mới tiếp tục.

Lúc vào thang máy, cô cũng xác nhận mấy lần xung quanh không có người quên mới đi vào. Cô căn bản không nghĩ đến, thời điểm cửa thang máy của cô vừa đóng lại, liền có người đi đến chỗ cửa thang máy chờ đợi con số tầng lầu cuối cùng.

Mới vừa rồi tiến vào thang máy có tổng cộng ba người, thang máy dừng hai lần, một lần là tầng ba, một lần là tầng sáu, Hạ Kinh Chúc đến tầng ba trước, ra cửa thang máy liền đi về bên trái, nói thật chế phục của anh thật sự rất rêu rao, hơn nữa dung mạo kia cũng không thể bắt bẻ, mặc dù lãnh đạm giống như tuyết làm người khó có thể tới gần, mọi người cũng không có biện pháp dời mắt khỏi anh.

Bên trái tầng ba là khoa phụ sản, có mấy phòng, nhân viên không nhiều cũng không ít, một đám người nhìn qua, một phòng cuối hành lang kia, Hạ Kinh Chúc vốn đã tính toán lên tầng sáu lại nhìn thấy Giang Gia Niên.

Cô ngồi ở trên ghế sau bàn làm việc của bác sĩ, đang nhú mày thấp giọng nói chuyện, cũng không biết phía sau có người tới gần, nhưng thật ra nữ bác sĩ đẩy đẩy mắt kính nhìn thoáng qua phía sau, ngoài miệng còn đang trả lời nói: "Nếu không phải vì chờ cô tôi đã sớm tan tâm, thoát nhìn có chút động thai khí, cô đi làm kiểm tra, như vậy tương đối yên tâm. Lại nói tiếp, cô cũng thật sự quá không cẩn thận, mang thai ba tháng đầu tiên là không ổn định nhất, kể cả cô có làm việc cũng phải ăn cơm đúng giờ, đầy đủ dinh dưỡng." Nói đến đây bác sĩ dừng một chút nói, "Vị tiên sinh này, anh tới tìm người sao?"

Đàn ông vào khoa phụ sản, lại còn lẻ loi một mình rất dễ dàng làm người ta tò mò. Càng đừng nói người đàn ông này còn có một gương mặt làm người khác không cách nào bỏ qua.

Giang Gia Niên nhanh chóng quay đầu lại, tầm mắt đúng vòng eo đối phương chuyển đến trên mặt anh, Hạ Kinh Chúc đứng ở kia, không chút cầu thả, thân mình thẳng tắp mà thon dài, an tĩnh giống như một thân cây. Anh dùng ánh mắt vô cùng thâm thúy mà nhìn cô, Giang Gia Niên chỉ là nhìn thoáng qua liền nhanh chóng cầm lấy ba lô rời đi, nhưng chưa đi được mấy bước đã bị người kéo tay lại.

"Xin chào."

Anh mở miệng nói chuyện, không phải đối với Giang Gia Niên, mà là với bác sĩ.

"Ngài vừa nói cô ấy mang thai, đúng không?"

Vấn đề rất ngắn gọn, cũng rất dễ trả lời, bác sĩ nhanh chóng trả lời nói: "Đúng vậy, cậu là? À...Tôi biết rồi, cậu là bạn trai của Giang tiểu thư đúng không?" Bác sĩ hơi cười một chút nói, "Tôi cũng đoán Giang tiểu thư không nói cho cậu việc cô ấy mang thai, trước đó cô ấy còn muốn đem đứa nhỏ xóa sạch, khi đó tôi vẫn luôn khuyên cô ấy thận trọng suy xét, ít nhất nói chuyện này cho cậu, hai người cùng ra quyết định. Đứa nhỏ là trách nhiệm của hai người, đã có liên kết hôn không phải được rồi sao, nói như thế nào cũng là một cái sinh mệnh."

Bác sĩ nói giống như dùng dao, mỗi một chữ nói ra trên người Giang Gia Niên lại đau một chút, đợi bác sĩ nói xong toàn bộ, mặt Giang Gia Niên đã trắng bệch.

Hạ Kinh Chúc quay đầu lại nhìn về phía cô, đem cô chậm rãi kéo đến trước người ần lên ghê, s khắc chế mà ngắn gọn nói: "Phiền toái ngài một chút, giúp cô ấy kiểm tra."

Bác sĩ chỉ cho là anh lo lắng cho thân thể của Giang Gia Niên, nhanh chóng khai đơn kiểm tra cho anh, Hạ Kinh Chúc cầm biên lai ở trong tay, xoay người đi ra cửa, Giang Gia Niên ngồi tại chỗ vài giây, cũng biết chuyện này nháo đến đây cũng không thể trốn được, liền theo ra ngoài.

Ra khỏi phòng, hai người liền đi đến phòng kiểm tra, một trước một sau, khoảng cách cũng không xa, nhưng ai cũng không mở miệng nói cái gì.

Lúc tới gần một ngã rẽ, sắp tới phòng kiểm tra, Giang Gia Niên nhanh chân tiến lên, lấy tờ giấy trong tay anh, cúi đầu nói: "Tôi tự mình đi là được, hôm nay làm phiền anh, anh thật sự có thể trở về."

Cô tránh nhắc đến việc mang thai, muốn một mình đi làm kiểm tra, nhưng Hạ cơ trưởng căn bản không tính toán rời đi.

Anh liền đứng ở kia nhìn chằm chằm bóng dáng cô hỏi: "Mang thai vì sao không nói cho tôi?"

Bước chân của Giang Gia Niên dừng lại, sau một lúc lâu mới quay đầu ra vẻ trấn định nói: "Hạ cơ trưởng đây là có ý tứ gì, tôi mang thai là chuyện của tôi, vì cái gì muốn nói cho anh đây? Chúng ta hình như cũng không quá quen thuộc đi."

"Không quen thuộc sao?"

Anh chậm rãi tiến lên.

"Trên đời này chỉ sợ không có người đàn ông nào so với tôi càng quen thuộc em."

Nói đến đây, anh đã muốn chạy tới trước mặt cô, dưới ánh nhìn chăm chú lại mờ mịt của cô, nhẹ giọng tiếp tục nói: "Trên người của em mỗi một tấc da thịt có cái gì, ký ức của tôi hãy còn mới mẻ, khi đó em say, nhưng tôi không có say."

Giang Gia Niên lập tức xoay người đi, Hạ Kinh Chúc trực tiếp đem cô kéo trở về ôm vào trong ngực, người qua đường vốn dĩ đã chú ý người đàn ông anh tuấn mặc chế phục, đột nhiên thấy anh hành động như vậy không khỏi kinh hô ra tiếng.

Giang Gia Niên khẩn trương vô thố mà giãy giụa, suy nghĩ muốn chạy trốn khỏi ôm ấp của anh, nhưng lực đạo của đàn ông luôn lớn hơn phụ nữ, mặc kệ cô nỗ lực như thế nào đều không có hiệu quả, hấn nếu có tâm vậy khôn cô, cô cũng không thể chạy trốn.

"Nơi này là bệnh viện." Rơi vào đường cùng cô đành phải né tránh hạ giọng nói, "Không cần nào loạn được không?"

Hạ Kinh Chúc rất dễ nói chuyện, lúc ấy liền buông lỏng ra một bàn tay, nhưng một cái tay khác vẫn là chặt chẽ bắt lấy cô.

"Cũng có thể, để tôi cùng em đi làm kiểm tra."

"..... Anh có phải cho rằng đứa nhỏ này là của anh hay không?"

Anh biểu hiện như thế, Giang Gia Niên đều có thể nghĩ đến là vì cái gì, rốt cuộc Hạ cơ trưởng cũng không giống như người nguyện ý nuôi con của người khác, nếu không phải đoán được đứa trẻ là của anh, anh tuyệt đối sẽ không lưu luyến nơi này, cô vô cùng xác định.

Chỉ là, tính toán này trong lòng cô đã sớm bị người ta nhìn thấu, sau khi cô nói xong câu kia, Hạ Kinh Chúc liền lộ ra nụ cười nhạt ý vị sâu xa, mang theo chút lạnh lẽo, quái dị lại trí mạng.

"Em có phải muốn nói với tôi đứa trẻ này không phải của tôi hay không?"

Editor: cuối cùng cũng đến ngày này!!! Hạ cơ trưởng cố lên 😊

Chương 54

Anh suy đoán không tồi, đúng là cô định nói như vậy, đây là phương án giải quyết tốt nhất trước mắt, cô không hy vọng bởi vì đứa nhỏ mà hai người có liên hệ gì, càng không hy vọng báo cho anh, anh lại không hy vọng có một đứa nhỏ không liên quan, sẽ yêu cầu cô xóa sạch.

Cô đã làm tốt chuẩn bị nuôi dưỡng đứa con của chính mình, mặc kệ là ai tới nói, cô đều sẽ không từ bỏ.

Chỉ là, không đợi cô kiên định mà trả lời, Hạ Kinh Chúc liền nói thẳng: "Giang Gia Niên, đứa nhỏ này chính là của tôi, em cũng đừng nghĩ lừa gạt tôi."

Giang Gia Niên ngăn người mới hỏi anh: "Vì sao anh chắc chắn như vậy?"

Hạ Kinh Chúc nắm tay cô rời khỏi chỗ mọi người vây xem, chậm rãi đến phòng kiểm tra, mắt nhìn phía trước, bình tĩnh không gợn sóng nói: "Bởi vì tôi vô cùng tin tưởng, em sẽ không mắc sai lầm giống nhau hai lần."

Này xem như biến tướng thừa nhận lần đó của bọn họ chính là cái sai lầm.

Như vậy đứa nhỏ theo anh hẳn chính là kết tinh của sai lầm.

Giang Gia Niên giống như mèo bị dẫm phải đuôi, dùng sức hất tay anh ra, khó có khi phát tiểu tính tình.

"Đúng không, nếu là sai lầm vậy Hạ cơ trưởng cũng đừng đi theo tôi, miễn cho sai lầm gia tăng."

Cô nói xong liền một mình xếp hàng chờ kiểm tra, khi y tá gọi đến tên "Giang Gia Niên" mới thấy bọn họ ở trên đường cọ xát lâu như vậy, đã sắp đến lượt.

Hạ Kinh Chúc đứng tại chỗ nhìn bàn tay rỗng tuếch của mình, còn có thể cảm giác được độ ẩm cực nóng cùng mồ hôi tinh mịn do khăn trang chảy ra trên tay cô vừa rời. Cái loại cảm giác tiếp xúc thân mật này cũng không

xa lạ, trong lòng anh khát vọng loại cảm giác này càng nhiều, nhưng hiện thực lại có vẻ không quá lạc quan.

Thời gian chậm rãi trôi qua, ngồi trên ghế dài, giữa hai người cách một người đàn ông đang chờ vợ kiểm tra đi ra, Giang Gia Niên ngồi ở bên trái anh ta, Hạ Kinh Chúc ngồi ở bên phải, người đàn ông bị kẹp ở giữa mới đầu còn không cảm thấy có cái gì, nhưng rất nhanh liền bắt đầu xấu hổ.

"Em không cần loạn tưởng suy nghĩ của tôi." Hạ cơ trưởng mắt nhìn phía trước nói như vậy.

Người đàn ông ngồi ở giữa kinh tởm một chút, giờ tay chỉ chỉ chính mình không tiếng động, đáng tiếc Hạ cơ trưởng căn bản không nhìn anh ta, cũng không biết hành vi của anh ta.

"Tôi không có loạn tưởng, ý của anh chính là như vậy." Giang Gia Niên ngồi phía bên kia nói như vậy, ngữ khí không thiếu bén nhọn, rốt cuộc làm vị trí tổng giám đốc nhiều năm, lời nói ra có khí thế bất phàm, lại lần nữa làm người đàn ông ở giữa kinh hãi.

Người đàn ông xem như biết chính mình bị kẹp ở chỗ nào, ôm ba lô của vợ khẩn trương hề hề mà nhìn xung quanh trái phải, đáng tiếc hai người bên cạnh giống như hoàn toàn không quan tâm tình cảnh của anh ta, tiếp tục đối thoại của bọn họ.

"Cũng không phải, em không cần tùy hứng." Hạ Kinh Chúc cường điệu.

"Ngại quá, năm nay tôi đã 30 tuổi, làm việc tám năm qua đã rất lâu chưa tùy hứng rồi." Giang Gia Niên không dao động.

Người đàn ông ở giữa cắn chặt môi dưới, vô cùng xấu hổ lại quần bách mà muốn đứng lên, nhưng vừa mới đứng lên một chút đã bị thanh âm của Hạ Kinh Chúc ấn trở về.

"Thái độ của em hiện tại cũng không giống 30 tuổi, giống mười ba tuổi." Anh nghiêng đầu, lướt qua người đàn ông ở giữa nhìn về phía Giang Gia Niên, híp mắt lại, ánh mắt trực tiếp lại vô cùng hàm ý.

Giang Gia Niên cũng theo tầm mắt anh nhìn qua, gần từng chữ một nói: "À, vậy Hạ thúc thúc có cái gì muốn chỉ giáo?"

Phịch một tiếng, cửa bên cạnh mở ra, thai phụ làm xong kiểm tra đi ra, người đàn ông vẫn luôn ngồi ở giữa bọn họ giống như rút cuộc được giải cứu, nhanh chóng chạy lên ôm vợ, ủy khuất mà gọi một tiếng "Vợ à"...

Giang Gia Niên nhìn anh ta một cái, khụ một tiếng, có chút mất tự nhiên mà chuyển tầm mắt.

Hạ Kinh Chúc liếc mắt nhìn người đàn ông kia một cái, thu hồi tầm mắt tiếp tục nhìn chăm chăm phía trước, kể cả giữa hai người đã không có ai nhưng khoảng cách vẫn rất xa.

Trong lúc chờ đợi đến lượt bọn họ, Hạ Kinh Chúc chậm rãi lại gần Giang Gia Niên từng chút một, trước mặt bọn họ không có gương, cũng không ai nhìn ai, cho nên Giang Gia Niên cũng không chú ý tới việc đó.

Chờ đến lúc cô phát hiện, anh đã ngồi bên người cô, thật sự rất gần.

Giang Gia Niên chớp chớp mắt, hỏi anh: "Anh làm gì ngồi gần tôi như vậy."

Hạ Kinh Chúc vẫn nhìn phía trước như cũ, kỳ thật từ đầu tới đuôi chỉ nhìn cô một cái, hiện tại cũng không nhìn cô.

Anh ngồi vô cùng tiêu chuẩn, đôi tay đặt ở đầu gối, hai đầu gối cùng hai bả vai thẳng tắp, vẫn duy trì tư thế ngồi nghiêm chỉnh, một thân chế phục nghiêm cẩn cấm dục, mắt nhìn phía trước, mặt suy tư nói: "Tôi muốn thương lượng với em một chuyện."

Giang Gia Niên: "Chuyện gì?"

Hạ Kinh Chúc quay đầu sang, đối diện với cô nói: "Ngày mai tôi được nghỉ, vừa vặn không phải cuối tuần, em xin nghỉ ra ngoài một chút đi."

Cô đây nghi hoặc hỏi: ".....Làm cái gì?"

Anh tức con người, trong ánh mắt hắc bạch phân minh là sự nghiêm túc không thể bỏ qua, anh nói --

"Kết hôn."

Kết quả kiểm tra ra tới, Giang Gia Niên cũng không có việc gì lớn, chỉ là động thai khí, cần tĩnh dưỡng cho tốt, bảo trì tâm tình thoải mái.

Đáng tiếc, nguy cơ hiện tại làm cô căn bản không có cách nào làm tâm tình thoải mái.

Bây giờ, những cái nguy cơ đó có thể tạm thời đặt sang một bên, nguy cơ trước mắt tương đối quan trọng.

"Tôi cảm thấy....Anh quyết định như vậy quá qua loa."

Giang Gia Niên ngồi trên ghế phụ xe, có chút đau đầu mà ẩn thái dương, cửa sổ xe mở ra, nhiệt độ không khí Giang Thành vào mùa thu cũng không cao, gió đêm thổi vào lãnh lẽo thấu xương, cô duỗi tay vuốt ve cánh tay một chút, có chút lạnh, Hạ Kinh Chúc nhìn thấy liền đóng cửa sổ xe, mở máy sưởi.

"Tôi đây liền đi xuống, không cần phiền toái." Giang Gia Niên nói xong liền muốn mở cửa xuống xe.

Hạ Kinh Chúc khẽ gật đầu nói: "Được, sáng mai tôi đến nhà em đón em."

Giang Gia Niên ngồi trở lại trên ghế, quay đầu nhìn chằm chằm anh nói: "Anh cùng một người không có tình cảm kết hôn, chỉ vì đứa trẻ có đủ ba mẹ, anh không cảm thấy như vậy quá qua loa sao?"

Hạ Kinh Chúc nắm tay lái quay đầu nói: "Điểm em nói đến, tôi cũng không tồn tại cái nhân tố này."

Giang Gia Niên sững sốt: "A?"

Hạ Kinh Chúc: "Tôi không phải kết hôn cùng người không có tình cảm, em mới đúng."

Khóe miệng Giang Gia Niên giật một chút: "Anh thật đúng là thẳng thắn."

Anh thu hồi tầm mắt nhìn phía trước, hiện tại thời gian đã không còn sớm, nhưng bởi vì nguy cơ vé giả kia, tòa nhà lớn Duyệt Đồ vẫn còn sáng đèn, đèn ở văn phòng đều còn sáng, đa số nhân viên đều đang tăng ca.

"Tuy rằng không phải việc gì đáng kiêu ngạo, nhưng tôi thật sự là người không được người thích, tôi hy vọng em cẩn thận suy xét, nếu em cảm thấy sắp xếp thời gian như vậy quá gấp gáp, tôi còn hai ngày nghỉ, hôm sau tôi lại đi đón em."

Dừng một chút, anh lấy di động trong túi ra, mở khóa đưa cho cô.

"Ghi giúp tôi địa chỉ của em, cảm ơn."

Giang Gia Niên không còn lời gì để nói.

Nắm di động ở trong tay, ghi chú vốn đã được anh mở ra, thật sự muốn lưu địa chỉ của chính mình sao? Rất khó động thủ.

Thấy cô không có động tác, Hạ Kinh Chúc trực tiếp cầm điện thoại về, vừa thu hồi vừa nói: "Tôi đến công ty đón em, xuống xe đi, có người tới."

Giang Gia Niên vốn đang muốn phản bác kêu anh ta đừng tới đón cô, nghe thấy nửa câu sau của anh ta liền nhìn kính chiếu hậu, này vừa nhìn liền ngẩn ra, người tới cũng không phải người không liên quan, là Lâm Hàn Dữ.

"Hôm nay cảm ơn anh."

Giang Gia Niên nhanh chóng cảm ơn, kéo cửa ra xuống xe, đem ba lô đeo lên vai, đứng tại chỗ chờ Lâm Hàn Dữ đến đây.

Chương 55

Anh ta thấy cô bước xuống từ xe người khác liền rất tò mò là xe của ai, tốc độ dưới chân cũng nhanh hơn rất nhiều.

Cũng không biết Hạ Kinh Chúc là cố ý hay vô tình, cố ý chậm rì rì mà mở cửa ghế phụ, hướng ra ngoài nói với Giang Gia Niên: "Không cần khách khí như vậy, cứ định như vậy đi, ngày mai tôi tới đón em."

Thời điểm anh nói lời này Lâm Hàn Dữ vừa lúc đi tới, cũng vừa lúc thấy mặt anh.

Hạ Kinh Chúc tựa như là vô cùng lễ phép mà gật gật đầu với anh ta, lúc này mới đóng cửa sổ xe, đánh xe rời đi, Lâm Hàn Dữ đứng ở kia, đã sớm xem qua tư liệu về Hạ Kinh Chúc, không có khả năng không nhận ra đó là ai.

"Quan hệ của hai người đã tốt đến như vậy?"

Anh ta ghen uất nói một câu như vậy, khiến cho Giang Gia Niên sứt đầu mẻ trán.

"Lâm Đồng, bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, vẫn là xử lý công việc quan trọng." Cô đơn giản gật gật đầu nói, "Tôi đi vào trước, những đồng nghiệp khác đã chờ tôi lâu rồi."

Lâm Hàn Dữ không biết Giang Gia Niên vì sao sau khi rời An Bình liền phân công cấp dưới về trước, hiện tại cũng hiểu lắm thành cô đặc biệt chờ đợi Hạ Kinh Chúc, bây giờ Hạ Kinh Chúc còn đưa cô về, không chừng hai người gắn bó keo sơn như vậy trước đó đã làm cái gì.

Tưởng tượng đến những khả năng phía sau, Lâm Hàn Dữ liền không thể không chế chính mình, tiến lên vài bước giữ chặt cánh tay Giang Gia Niên phần nộ nói: "Em cũng biết việc công ty quan trọng sao? Vì sao tới thời điểm này rồi vẫn còn muốn đi gặp hắn, còn rời đi cùng hắn lâu như vậy? Em có thể vì hắn lãng phí thời gian xử lý nguy cơ, vì cái gì nói với anh mấy câu đều không muốn?"

Giang Gia Niên kinh ngạc nhìn anh ta: "Anh rốt cuộc đang miên man suy nghĩ cái gì, cái gì thôi vì anh ta có thể lãng phí thời gian xử lý nguy cơ? Tôi căn bản không phải vì anh ta."

Cô giải thích, đây là bốn phạm của cô, nhưng Lâm Hàn Dữ căn bản không tin.

"Vậy anh thấy chính là cái gì? Hai người không phải còn hẹn hôm sau gặp lại sao? Giang Gia Niên, anh nói cho em biết, việc lần này không đơn giản như em nghĩ đâu, một khi không xử lý được, tất cả chúng ta đều phải đi uống gió Tây Bắc, anh khuyên em vẫn là không cần suy nghĩ tình cảm nam nữ, đem trọng tâm đặt vào công việc đi, đây không chỉ là công ty của anh, em cũng là tổng giám đốc công ty."

Lâm Hàn Dữ tức đến phát điên, nói chuyện đều có chút khó nghe, ghen ghét làm anh ta phát cuồng, làm anh ta không thể khống chế chính mình, Giang Gia Niên nghe xong những lời của anh ta hốc mắt cũng đỏ lên.

"Tôi biết, cảm ơn Lâm Đồng nhắc nhở." Cô nhấp môi nói, "Vậy Lâm Đồng cũng đừng đứng ở chỗ này làm chậm trễ thời gian nữa, để chúng ta không phải uống gió Tây Bắc, hiện tại có thể đi vào chưa?"

Lâm Hàn Dữ ý thức được chính mình lỡ lời, thất bại mà lui về sau vài bước, giây lát sau mới phóng mềm thanh âm tiến lên nói: "Xin lỗi Gia Niên, anh vừa rồi là tức giận đến hồ đồ rồi, anh vừa nhìn thấy em ở bên người đàn ông khác liền không khống chế được chính mình, anh cũng không muốn mất phong độ như vậy, em đừng ghi hận anh."

Giang Gia Niên không nói chuyện, đi trước vào cao ốc, Lâm Hàn Dữ đứng tại chỗ hung hăng cho mình một cái tát, mặc dù không cam lòng nhưng vẫn đi theo cô vào cao ốc.

Thời điểm bọn họ đến phòng hội nghị đã đầy kín người, xảy ra chuyện lớn như vậy, các cổ đông lớn đều ngồi không yên, đây cũng là nguyên nhân Lâm Hàn Dữ cũng tới.

Anh ta cùng Giang Gia Niên vừa tiến vào, tranh luận trong phòng họp mới ngừng lại, sắc mặt mọi người đều không tốt lắm, cái đích cho mọi người chỉ

trích đương nhiên chính là Từ Nhiên, tất cả mọi người đều ngồi, chỉ có anh ta đang đứng, đang thừa nhận lửa giận lôi đình của các đại cổ đông.

Giang Gia Niên liếc mắt nhìn hắn, tùy tiện kéo cái ghế ngồi xuống, nhìn hắn ta chằm chằm nói: "Từ bộ trưởng, anh có nghĩ chính mình sẽ có ngày này hay không?"

Từ Nhiên giật mình, lắc đầu.

Giang Gia Niên cười nói: "Tôi đoán anh cũng không nghĩ tới, anh là nhân viên lâu năm ở Duyệt Đồ, thời điểm tôi còn chưa vào làm anh cũng đã ở đây, kỹ thuật của anh tốt như vậy, mỗi năm đều có tiến bộ, trước nay Duyệt Đồ cũng chưa từng bạc đãi anh, tiền lương và hoa hồng được chia cuối năm anh cũng không thiếu đúng không?"

Từ Nhiên có chút không chỗ dung thân, cúi đầu đùa nghịch ngón tay, không nói gì.

Giang Gia Niên liếc mắt nhìn mấy vị cổ đông sắc mặt ngưng trọng, tiếp tục nói: "Từ bộ trưởng, nói thật tôi không tán thành hành vi hiện tại của anh. Anh biết lần này anh phạm lỗi lớn như thế nào không? Sai lầm như vậy có thể làm anh không thể tiếp tục làm việc trong ngành này nữa."

Những lời này giống như nói đến tử huyệt, Từ Nhiên nhanh chóng ngẩng đầu nói: "Chuyện này tuy rằng tôi chịu trách nhiệm chủ yếu, nhưng cũng không phải bởi vì kỹ thuật của tôi sơ hở, hiện tại tôi đã không trực tiếp phụ trách chế tác kỹ thuật, là nhân viên phía dưới sai, không thể hoàn toàn trách tôi đi..." Dừng một chút, anh ta cường điệu nói, "Tôi có thể cũng giống như Giang tổng, gánh trách nhiệm giám thị bất lực đi."

Trốn tránh trách nhiệm thật thông minh, đem Giang Gia Niên kéo vào, đặt cùng vị trí bình đẳng với chính mình, cứ như vậy Giang Gia Niên liền giống như không thể nói thêm gì nữa.

Hứa Hoan Nhan chìm ở trong đám người im lặng mà xem trò khôi hài này, thậm chí còn nhàn hạ thoải mái chờ di động, cô ta rõ ràng đã không để bụng chuyện này, thậm chí cũng không quan tâm cái công ty này, khóe mắt

Giang Gia Niên nhìn thấy bộ dáng của cô ta, thấy suy đoán của mình đúng đến tám phần.

Cô đem tay phóng xuống dưới bàn, chạm vào tay Lâm Hàn Dữ một chút, anh ta đang chuyên tâm nghe bọn họ nói chuyện, thỉnh thoảng bị chạm như vậy có chút kinh ngạc, nghiêng mắt nhìn Giang Gia Niên, liền thấy cô nâng cằm hướng về phía Hứa Hoan Nhan, trừ anh ta cũng không ai phát hiện động tác này.

Lâm Hàn Dữ tựa như lơ đang mà nhìn về phía Hứa Hoan Nhan, vừa lúc thấy cô ta đang mỉm cười mà đùa nghịch đi động, có thể ngồi vào vị trí ngày hôm nay anh ta cũng không phải là kẻ ngốc, dụng ý của Giang Gia Niên để anh ta nhìn thấy điều này, nháy mắt anh ta liền hiểu rõ.

"Từ bộ trưởng nói cũng không sai." Bên này Giang Gia Niên đứng đối diện với Từ Nhiên, ôn hòa nói, "Đúng là anh đã không còn tự mình phụ trách chế tác hệ thống, mặc dù là bởi vì hệ thống công ty sơ hở mới xuất hiện chuyên như vậy, cũng là nhân viên phía dưới phạm sai lầm, câu trả lời này trước đó anh đã suy nghĩ kỹ rồi chứ?"

Từ Nhiên ngơ ngẩn, kinh ngạc nói: "Giang tổng ngài đây là có ý gì?"

Hứa Hoan Nhan nghe thấy cô nói như vậy cũng ngồi không yên, buông đi động nhàn nhạt nói: "Chính là ý Giang tổng hình như là nói, chuyện này là có âm mưu của nhân viên trong chúng ta sao? Ngài có thể tưởng tượng nói sẽ có hậu quả gì sao, nhiều người nhìn như vậy, mỗi một chữ nói ra đều phải chịu trách nhiệm."

Giang Gia Niên không chút để ý mà cười một chút nói: "Hứa phó tổng, cô nhìn cô gấp như vậy làm cái gì, tôi đang nói chuyện với Từ bộ trưởng, lại không phải nói với cô, chuyện lần này quăng tám sào cũng không liên quan tới cô, cô cứ gấp gấp chen vào như vậy làm gì?" Cô tạm dừng một chút, ý vị thâm trường nói, "Cô không phải là chột dạ chứ?"

Hứa Hoan Nhan mới bị Lâm Hàn Dữ hỏi hôn không lâu, sẽ làm ra loại việc trả thù như thế này cũng có động cơ.

Nhưng bởi vì suy đoán liên kết luận chuyện này cũng không thể được, mọi việc đều phải có chứng cứ.

Từ Nhiên vẫn luôn trong thái độ đê mê, thấy hỏa chiến đến trên người Hứa Hoan Nhan liền nhanh chóng đứng ra nói: "Giang tổng, ngài vũ nhục tôi thì thôi, sao lại còn vũ nhục người khác? Nếu cô vẫn luôn suy đoán như vậy, tôi đây cũng có thể suy đoán là cô muốn trốn tránh trách nhiệm nên mới kéo người cô ghét cũng liên lụy đến sự việc lần này hay không?"

Giang Gia Niên bị nói như vậy, ý cười bên khóe miệng chậm rãi biến mất, không nói gì.

Từ Nhiên tiếp tục nói: "Giang tổng, tôi nhìn ra được bình thường quan hệ của ngài cùng Lâm Đồng rất thân thiết, Lâm Đồng cùng Hứa phó tổng tách ra hẳn ngài là người vui mừng nhất đi. Nếu bọn họ đã tách rạn cô cũng không cần lời trong lời ngoài đều hướng về Hứa phó tổng đi."

Nói đề tài như vậy trong lúc đang bàn công việc thật đúng là vừa không chuyện nghiệp lại không thành thực, lúc ấy Giang Gia Niên liền lạnh mặt, gằn từng chữ một: "Từ Nhiên, tới lúc này rồi anh còn chấp mê bất ngộ sao? Anh cảm thấy nói đề tài này ra liền có thể đảo lộn chân tướng sự việc sao?"

Từ Nhiên bất cứ giá nào cười cười nói: "Thôi đi Giang tổng, tôi rút cuộc có phải lẫn lộn hay không trong lòng cô cũng hiểu rõ." Anh ta cố ý dân đường người khác chuyển đến phương diện tình cảm, như vậy tương đối dễ được người khác đồng tình, "Cô cũng nói thời gian tôi ở công ty còn dài hơn cô, tôi đối với Duyệt Đồ có cảm tình, tôi tuyệt đối không có khả năng làm ra chuyện có lỗi với công ty, nếu cô một mực chắc chắn là trách nhiệm của tôi, như vậy cũng được thôi, tôi không làm nữa." Anh ta trực tiếp kéo thẻ công tác ném lên trên bàn, "Tôi đi là được rồi chứ? Tiền bồi thường hơn bốn trăm vé giả kia tôi từ mình bỏ tiền túi ra bồi thường, không cần công ty chịu một đồng nào."

Nói xong, Từ Nhiên nổi giận đùng đùng mà rời đi, so với bộ dáng vâng vâng dạ dạ ở An Bình hoàn toàn khác biệt, không khó đoán được trong lúc cô không ở đây, anh ta đã cùng ai thông đồng.

Chương 56

Còn hơn bốn trăm vé giả kia, nếu trực tiếp tính tổn thất kinh tế, giả sử bình quân một vé 2 ngàn, nhân lên chẳng qua cũng hơn 80 mấy vạn, này đối với một vị trưởng phòng kỹ thuật lương một năm hơn ngàn vạn mà nói, quả thật chỉ là con trâu mất một sợi lông.

Giang Gia Niên từ từ im lặng lại, tay cầm đặt bút viết, không nói gì.

Hứa Hoan Nhan thấy sự tình phát triển đến không sai biệt lắm, cũng vũ mị ưu nhã mà đứng lên, đem thẻ công tác trên cổ lấy xuống ném tới vị trí của Từ Nhiên vừa rồi, thành một cặp.

"Nếu Từ bộ trưởng đều đi rồi, tôi đây cũng không muốn ở lại nữa, Giang tổng rõ ràng có thành kiến với tôi, kể cả lần này không hại được tôi, lần sau cũng có thể sẽ không buông tha, so với tiếp tục ở lại làm cấp dưới của cô, chịu trách nhiệm nguy hiểm như vậy, tôi đây vẫn là nhanh chóng tự giác chạy lấy người mới tốt."

Cô ta cười nói xong liền nhấc chân rời đi, khi ra cửa còn quay đầu nhìn thoáng qua vị trí của Lâm Hàn Dữ, đến thời khắc này đối phương cũng không từng chú ý nhìn qua cô ta, vậy cô ta làm một bước đuổi tận giết tuyệt này cũng không cần có gì áy náy.

Tiếng đóng cửa liên tiếp vang lên hai lần, mỗi lần người đi ra đều đem Giang Gia Niên đẩy lên thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Sự việc còn chưa được giải quyết, liền bởi vì ngờ vực hợp logic của cô mà làm cho nội bộ tan rã, trong phòng họp lại bắt đầu nghị luận sôi nổi, cổ đông cũng bắt đầu bất mãn, Giang Gia Niên dựa trên lưng ghế đùa nghịch bút trong tay, suy nghĩ kế hoạch nên giải quyết chuyện này như thế nào, Từ Nhiên phải đi là điều chắc chắn, nhưng anh ta muốn sạch sẽ lưu loát rời đi cũng không đơn giản như vậy, cô không hiểu cụ thể phương diện kỹ thuật, nhưng bộ phận kỹ thuật cũng không phải thiên hạ của một mình Từ Nhiên, trừ anh ta những người khác cũng có thể điều tra rõ chân tướng.

Điều duy nhất khó khăn bây giờ là làm thế nào để trấn an nhân viên nội bộ cùng dư luận, cô nói chuyện giống như đã không có tác dụng.

"Trật tự."

Còn may, người thích hợp mở miệng giờ phút này nhất rồi cuộc cũng lên tiếng, anh ta ngồi ở trung tâm phòng họp, nắm giữ nhiều cổ phiếu nhất Duyệt Đồ, lời nói ra tự nhiên cũng sẽ nhiều người lắng nghe.

"Sai lầm cũng đã xảy ra rồi, người phải đi cũng không cần lưu lại, hiện tại những người ở lại công ty cùng công ty vượt qua nguy cơ mới là người chân chính Duyệt Đồ cần."

Mỗi một chữ của Lâm Hàn Dữ đều nói rất rõ ràng, trong phòng hội nghị lớn nhiều người như vậy, mỗi người đều có thể nghe thấy lời nói của anh ta, nhưng lời này cơ hồ không cần suy xét là có thể hiểu rõ, đây là đứng về phía Giang Gia Niên.

Giang Gia Niên quay đầu nhìn anh ta, Lâm Hàn Dữ vẫn chưa quay lại nhìn cô, trực tiếp phân phó bộ phận xã giao: "Hội nghị kết thúc liền phát tin tức thanh minh đi, nói lần này là hệ thống nội bộ của Duyệt Đồ trục trặc tạo thành sơ hở, sẽ bồi thường toàn bộ tiền cùng với bồi thường tinh thần cho những người dùng bị liên lụy. Mặc khác...." Anh ta hơi hơi nâng mi, do dự một hồi mới nói, "Nếu Từ bộ trưởng trước khi đi nói muốn bỏ tiền, vậy trực tiếp khấu trừ từ tiền lương một năm của anh ta là được, một phen ý tốt không nên cô phụ không phải sao? Hơn nữa, lần này anh ta từ chức, dựa theo quy định trong hợp đồng, trừ bỏ tiền bồi thường lần này cũng sẽ khấu trừ một phần tiền lương của anh ta trước khi từ chức, bộ phận tài vụ nên làm như thế nào liền làm đi."

Thật khốc.

Hiện tại bộ dáng của anh ta thật sự rất khốc.

Nếu tiểu tử kia nói phải trả tiền, không thể không cần, một đoạn thời gian tới Duyệt Đồ khẳng định sẽ lâm vào khủng hoảng tài chính, không ai ngại trong tay nhiều tiền.

Chỉ là ngấm ngấm kỹ lại, tự đưa ra tin tức thanh minh, đem Duyệt Đồ đặt ở vị trí phạm sai lầm lớn nhất, những công ty hợp tác với Duyệt Đồ sẽ xử lý như thế nào? Trong đó chịu ảnh hưởng lớn nhất của sự việc lần này là An Bình chỉ sợ sẽ không chịu tiếp tục hợp tác, còn muốn truy cứu tiền vi phạm hợp đồng, số tiền này cũng đủ công ty lâm vào khó khăn.

Đây cũng là điều cổ đông lo lắng nhất.

"Tôi cảm thấy không thể phát thanh minh như vậy." Một vị cổ đông nói, "Tin thanh minh này một khi phát ra ngoài, chúng ta liền gặp phải khiển trách từ dư luận cùng người dùng truy cứu trách nhiệm, những công ty hàng không đó cũng sẽ không dễ nói chuyện, tuy nhiên cũng còn chưa bằng An Bình bên kia mới ký hợp đồng, một số tiền bồi thường hợp đồng lớn như vậy, vòng quay tài chính hiện tại của công ty căn bản không đủ để bồi thường, việc này muốn giải quyết như thế nào?"

Giang Gia Niên không lên tiếng, chỉ im lặng nghe, Lâm Hàn Dữ đáp lại việc này: "Như vậy theo ý kiến của ngài thì như thế nào? Tuyên bố thanh minh trốn tránh trách nhiệm, để sự việc càng ngày càng nghiêm trọng, cuối cùng vẫn là phải bồi thường, sau đó lại gánh trên lưng cái thanh danh ác liệt xảo trá nguy hiểm không chịu trách nhiệm sao?"

Cổ đông ngơ ngẩn, liếc mắt nhìn người xung quanh, đối phương cũng nói: "Tôi cũng không đồng ý phát thanh minh như vậy, kể cả không đẩy đi một ít trách nhiệm, cũng còn có biện pháp tốt hơn đi."

Lâm Hàn Dữ nói thẳng: "Chờ chúng ta nghĩ ra biện pháp tốt hơn, sự việc cũng đã không thể vãn hồi rồi, cho nên không cần nói cái gì không đồng ý, liền làm như vậy, không cần thương lượng."

Thái độ này của anh ta làm những cổ đông khác rất không vui, sôi nổi tỏ vẻ bọn họ không tiếp thu.

Lâm Hàn Dữ nhìn bọn họ cười lạnh một tiếng, nhẹ giọng nói: "Nói cho tôi, cổ phiếu tôi nắm ở Duyệt Đồ là bao nhiêu phần?"

Nhóm cổ đông ngơ ngẩn, không trả lời.

Giang Gia Niên đứng lúc mở miệng nói: "51."

Lâm Hàn Dữ mỉm cười nói: "Cảm ơn." Sau đó hướng về phía các cổ đông khác, "Vậy các vị còn có ý kiến gì sao? Các vị nắm 49%."

Này thật là con mẹ nó...

Lòng tràn đầy tức giận nhưng không có chỗ phát tiết.

Lần hội nghị này tan rã trong không vui.

Rạng sáng 5 giờ, Duyệt Đồ phát thanh mình ra bên ngoài, sau đó tòa nhà lớn mới dần dần tối đèn, chỉ còn lại mấy phòng đèn sáng.

Trong đó một phòng chính là Giang Gia Niên cùng Lâm Hàn Dữ.

"Đã khuya, anh liền ở công ty nằm một chút, em về nhà nghỉ ngơi đi, phụ nữ không thể thức đêm quá thường xuyên."

Lâm Hàn Dữ thu thập văn kiện, ngồi trên ghế nói với Giang Gia Niên.

Giang Gia Niên đã muốn ra tới cửa, vốn tính toán tạm biệt, nghe anh ta nói như vậy liền hơi hơi gật đầu.

Đi ra cửa, rất nhanh liền rời đi, nhưng khi chuẩn bị đóng cửa, Giang Gia Niên vẫn là cảm lòng không đậu mà nhìn anh ta một cái.

Lâm Hàn Dữ đứng lúc cũng đang nhìn cô.

Im lặng đối diện một lát, Giang Gia Niên lấy hết can đảm nói: "Cảm ơn anh."

Lâm Hàn Dữ nghiêng đầu nói: "Cảm ơn anh làm cái gì?"

Giang Gia Niên nói đúng sự thật: "Cảm ơn anh đã giải vây thay tôi, cũng cảm ơn anh đã tin tưởng tôi."

Tin tưởng cô mới là người chân chính không gây bất lợi cho công ty, thay cô giải quyết cục diện xấu hổ mà Từ Nhiên cùng Hứa Hoan Nhan lưu lại,

đều vô cùng cảm ơn.

Lâm Hàn Dữ đương nhiên biết là vì cái gì.

Anh ta hơi hơi câu môi, không chút để ý nói: "Em không cần cảm ơn anh, chuyện này nếu nói nghiêm khắc cũng là vì anh mới xảy ra, Hứa Hoan Nhan quá sốt ruột, sự việc làm đến quá khó nhìn, lỗ hồng cũng nhiều, bình tĩnh cẩn thận ngẫm lại là có thể nhìn ra không bình thường, rốt cuộc cô ta vẫn còn trẻ, chỉ cần có thời gian anh chắc chắn có thể tìm được chứng cứ chứng minh cô ta đã làm cái gì, làm cô ta phải trả giá đại giới vì sai lầm của chính mình. Bây giờ anh chỉ có chút tiếc nuối Từ Nhiên, anh ta theo anh lâu như vậy thế nhưng cũng sẽ phản bội anh."

Đúng là thành lập công ty không lâu đã đi theo, thế nhưng lại theo một người tới sau phản bội anh ta, ai cũng sẽ buồn lòng thất vọng.

Giang Gia Niên không biết nên an ủi anh ta như thế nào, nếu anh ta không giải trừ hôn ước với Hứa Hoan Nhan, những việc này cũng sẽ không xảy ra, mà nguyên nhân lớn nhất khiến anh ta giải trừ hôn ước chính là cô, bọn họ đều là đứng trên cùng một sợi dây, ai cũng không chạy thoát khỏi trách nhiệm.

"Vậy tôi đi về."

Cuối cùng cô chỉ tạm biệt ngắn gọn, không nhiều lời nữa, Lâm Hàn Dữ nhìn cô xoay người, rốt cuộc vẫn không nhìn được nói: "Ngày mai, mặc kệ là đi làm cái gì, em có thể không đi gặp anh ta được không?" Dừng một chút, anh ta hạ giọng nói, "Công ty lâm vào nguy cơ như vậy, anh hy vọng thời điểm này em có thể ở bên người anh, chúng ta có thể cùng nhau giải quyết."

Giang Gia Niên thật sự có chút cảm xúc, đáy lòng cũng có dao động.

Căn bản cô thật sự không thể có sự lựa chọn nào khác.

Cô quay người lại, liền đứng ở cửa, khuôn mặt bình tĩnh mà trả lời anh ta: "Nếu tôi nói cho anh tôi đang mang thai, hơn nữa sẽ không xóa sạch đứa nhỏ này, anh còn muốn cùng tôi ở bên nhau, để tôi bồi bên người anh sao?"

Editor: một lần bỏ lỡ chính là cả đời!!!

Chương sau Hạ cơ trưởng sẽ quay lại nhé cả nhà.

Chương 57

Công ty xảy ra chuyện Lâm Hàn Dữ cũng không khiếp sợ, nguy cơ lớn như thế nào cũng chưa từng làm anh ta hoảng loạn, nhưng giờ phút này Giang Gia Niên nói xong liền làm anh ta tâm phiền ý loạn.

"Em nói cái gì?"

Anh ta đứng lên, động tác nôn nóng đẩy cái bàn, ly nước trên bàn cũng nghiêng đổ, rơi xuống trên mặt đất, rơi vỡ nát.

Giang Gia Niên liếc mắt một cái, nắm tay vịn cửa nói: "Anh chắc chắn sẽ không muốn, chúng ta đều biết là như vậy. Cho nên vẫn là không cần lại nói những lời vừa rồi." Cô nội liễm mà mỉm cười một chút, hạ thấp thanh âm, "Thật ra tôi đã từng thích anh, hiện tại cũng không có cách nào hoàn toàn quên anh, nhưng tôi muốn từ bỏ anh, như vậy đối với chúng ta đều tốt. Tôi có lựa chọn của tôi, cũng không hy vọng anh bởi vì tình cảm mà ủy khuất chính mình nhận nuôi đứa nhỏ của người khác, kia không giống anh, tôi nhìn thấy cũng sẽ không vui vẻ."

Ngừng lại, sắc mặt cô kiên định, như không thể thay đổi.

"Mà tôi muốn từ bỏ anh, nghiêm khắc nói cũng không cần cái lý do gì. Chỉ là tới thời điểm tôi cần quên anh, đi về phía trước."

Lâm Hàn Dữ kinh ngạc mà sững sờ đứng ở kia, tin tức kinh người như thế đâm vào đầu óc anh ta, anh ta căn bản không thể làm gì để bình tĩnh đối mặt với việc này, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô rời đi, nhìn cửa đóng lại.

Bên kia, sân bay quốc tế Giang Thanh, một chuyến bay từ nước Mỹ vừa mới hạ cánh, chủ tịch hãng bay An Bình cùng Lý chủ nhiệm tự mình tới máy bay, tiếp viên hàng không cùng cơ trưởng đưa đối phương xuống máy bay, toàn bộ hành trình đều vô cùng tôn kính.

Khi người nọ gặp mặt bọn họ, chủ tịch An Bình, Tần Tùng kích động mà cầm tay ông ta, cảm khái nói: "Lão Hạ, nhiều năm không gặp, bộ dáng của ông vẫn như vậy, tôi lại già rồi."

Người đàn ông trung niên được xưng là lão Hạ kia tháo mũ xuống, cười vắn nhả một chút, nhìn sân bay cùng bầu trời thuộc về Giang Thành, cảm xúc phức tạp nói: "Đúng vậy, rất nhiều năm không gặp, mấy ông bạn này đó, còn có...bầu không khí này."

Trong vòng mười hai giờ sau khi sự việc vé giả kia phát sinh, Duyệt Đồ liền phát ra thanh minh, thẳng thắn thành khẩn nhận sai lầm, cũng tuyên bố với bên ngoài sẽ tiến hành bồi thường toan diện, sa thải những người liên quan trách nhiệm, giữ lại những người hữu dụng.

Nghiêm khắc mà nói, này đã là phản ứng xã giao không tồi, nhưng chuyện gì ở trên Internet cũng sẽ bị yêu cầu hà khắc hơn rất nhiều, trong tay Giang Gia Niên là một phần khảo sát người dùng, cư dân mạng bình luận đối với chuyện phát ra thanh minh này, thông thường mà nhìn, có rất ít bộ phận nguyện ý khoan dung với sai lầm này, đa số là tiếp tục trách cứ, hy vọng sự việc ngày càng nghiêm trọng.

Không khó tưởng tượng, phương diện này chắc chắn có hỗn tạp thủy quân của một bên khác, không ai sẽ vứt bỏ cơ hội tốt như vậy để chèn ép đối thủ cạnh tranh, tỷ như một bình luận này, trực tiếp kêu gọi mọi người gỡ bỏ App Duyệt Đồ, cùng nhau chống lại Duyệt Đồ, đem Duyệt Đồ hình dung thành một doanh nghiệp hoàn toàn không có ý thức trách nhiệm cùng tôn nghiêm, còn nói nếu rơi vào tay Duyệt Đồ, cũng đừng nghĩ có thể đi linh tinh chỗ nào.

Thơ dài, đem tài liệu phóng lên trên bàn, đôi tay Giang Gia Niên chống cằm nhìn phía trước, đôi mắt cũng không có tiêu cự, cũng không phải đang nhìn cái gì, chỉ là suy tư.

Cô vừa mới bắt đầu suy tư làm thế nào vẫn hồi hình tượng của công ty cùng cách giải quyết với những công ty hàng không kia, nhưng nghĩ nghĩ, cũng không biết như thế nào liền nhìn lịch bàn, trên đó có một vòng bút đỏ khoanh ngày hôm nay, Giang Gia Niên nhanh chóng nhớ lại hôm trước, chuyện gì xảy ra buổi tối ngày hôm đó?

Đúng rồi, Hạ Kinh Chúc cùng cô đi bệnh viện, còn biết chuyện cô mang thai, hơn nữa...

Anh nói hôm nay muốn đến công ty đón cô.

Giang Gia Niên bỗng nhiên trở nên khẩn trương, giống như tâm thiếu nữ bị phong ấn mười mấy năm trong tủ lạnh bỗng sống lại, cô thật cẩn thận mà kéo cửa chớp, kéo lên ngăn cách của chính mình với bên ngoài, sau đó đi đến bên cửa sổ, nhìn đông một chút tây một chút, tiếp theo mới lén lút cúi đầu nhìn xuống bên dưới, giống như ở trong văn phòng này cũng có thể có người phát hiện ra hành vi của cô.

Thật ra chính là chột dạ mà thôi.

Văn phòng Giang Gia Niên ở tầng lầu rất cao, người sợ độ cao nhìn ra bên ngoài cửa sổ như vậy đúng là một khảo nghiệm, Giang Gia Niên tuy rằng không sợ độ cao nhưng lại có khủng phi chứng, nhìn vài lần như vậy cũng đủ toát mồ hôi.

Nhưng mà sao lại không thấy cái gì chứ? Lần trước Hạ Kinh Chúc lái xe là Audi, một chút bóng dáng cũng đều không có, dưới lầu đủ loại xe đủ màu sắc, chính là không nhìn thấy chiếc xe Audi màu đen quen thuộc kia.

Giang Gia Niên có chút thất vọng, cô biết nguyên nhân của loại cảm xúc này là gì nhưng lại không muốn thừa nhận, giống như nếu thừa nhận chính mình sẽ là loại phụ nữ lẳng nhăng, rõ ràng mấy tháng trước còn yêu người khác đến muốn sống muốn chết, nói thay người liền thay người.

So sánh tương đối như vậy, hình như cô cũng không cao thượng hơn Lâm Hàn Dữ bao nhiêu.

Dựa vào bên cửa sổ thở dài, Giang Gia Niên ủ rũ mà đi về phía bàn làm việc, còn chưa đến nơi đã có tiếng gõ cửa vang lên, cô thuận miệng nói câu "Mời vào", nữ trợ lý liền đẩy cửa ra.

"Giang tổng, bên ngoài có người tìm ngài."

Giang Gia Niên ngồi trên ghế chán muốn chết nói: "Là ai? Thời gian này tới tìm tôi sẽ không phải là truyền thông chứ?"

Nữ trợ lý khả nghi mà tạm dừng một chút mới trả lời: "Không phải truyền thông."

Giang Gia Niên ngẩng đầu buồn bực nói: "Vậy là ai? Cô hẳn là hỏi thân phận rồi chứ?"

Nữ trợ lý nhấp môi, cô ấy còn chưa trả lời, phía sau liền vang lên một thanh âm quen thuộc, nghe được tâm Giang Gia Niên liền nhảy bùm bùm.

"Là tôi."

Thanh âm độc đáo đầy mị lực nam tính truyền lại đây, phía sau trợ lý nhỏ xinh nhanh chóng xuất hiện một người đàn ông cao gầy đĩnh bạt, hôm nay anh được nghỉ, không cần đi làm, tự nhiên không mặc chế phục, nhưng một bộ tây trang đơn giản cũng rất thích hợp với anh, bỏ đi chế phục, tây trang làm cho anh ít đi vài phần lạnh nhạt cùng khó có thể tiếp cận, nhiều thêm một tia cảm dục cùng lịch sự tao nhã, anh chậm rãi đi vào văn phòng, nhân viên làm việc bên ngoài đều cảm lòng không đậu mà đem ánh mắt đặt ở trên người anh, ngay cả Giang Gia Niên cũng không ngoại lệ.

"Anh như thế nào....." Cô ghen lại, sau một lúc lâu mới phun ra một câu, "Anh như thế nào lại lên đây?"

Lời này vừa nói ra, để ý rõ ràng không phải anh vì lý do gì bị cự tuyệt vẫn tới, mà là anh cứ nhiên lên lầu, không ở dưới lầu chờ.

Giang Gia Niên cảm giác được cảm tình cùng tâm trạng của chính mình, tay cũng không biết để ở đâu, chỉ có thể nghiêng đầu tránh ánh mắt của anh, lúc này mới làm cô có vẻ không xấu hổ như vậy.

Nữ trợ lý vào công ty lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Giang Gia Niên có bộ dáng cô gái nhỏ như vậy, không khỏi mở to hai mắt.

Giang Gia Niên ngẫu nhiên nhìn thấy anh mắt người khác nhìn cô, càng thêm không được tự nhiên, chỉ có thể vội vàng xoa tay nói: "Cô đi ra ngoài

đi."

Nữ trợ lý phản ứng lại, liếc người đàn ông bên cạnh, đỏ mặt đóng cửa đi ra ngoài.

Cửa vừa đóng lại, không gian rộng lớn hơn chút, Giang Gia Niên rút cuộc nhẹ nhàng thở ra, có thể hơi tự nhiên hơn mà đối diện với anh.

Không khó tưởng tượng, người tới đúng là Hạ Kinh Chúc, so với cô không biết làm sao, anh vẫn luôn duy trì bình tĩnh, cho dù bị người bàn luận vây xem, anh cũng không hề thể hiện ra chút quẫn bách nào, người đàn ông như vậy liền ngay cả loại máy móc phức tạp trên máy bay đều có thể hoàn mỹ mà điều khiển hạ cánh, đối với những cảm xúc tự nhiên của người bình thường, tự nhiên cũng không nói chơi.

Anh tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống, tây trang màu đen mặc lên rất dễ dàng bị nhìn thành phục vụ hay nhân viên bán bảo hiểm, nhưng ở trên người anh đều không có chút nguy cơ, thanh thanh lãnh lãnh, thông dong ưu nhã, khí độ bất phàm.

"Tôi đã nói với em hôm nay sẽ đến đón em."

Sau khi anh ngồi xuống liền nói một câu như vậy, mắt phượng thon dài đầy mị lực nhàn nhạt liếc qua bên này, Giang Gia Niên bị anh nhìn đến phải thỉnh thoảng đẩy đẩy kính mắt, khẩn trương vô cùng nói: "Vậy anh cũng chưa nói muốn đi lên đón tôi...."

Cô lẩm bẩm nhỏ tiếng trong miệng, cũng không mong Hạ Kinh Chúc có thể nghe thấy, nhưng không biết Hạ cơ trường nhĩ lực tốt như vậy, cứ nhiên nghe được.

"Em không cần khẩn trương." Anh chọc thủng vẻ nguy trang bình tĩnh của cô, chuyển tầm mắt đi nơi khác tránh cho cô càng xấu hổ, thanh âm dễ nghe giàu tư tính cũng nhu hòa hơn, "Tôi không phải đến mang em đi lãnh chứng kết hôn."

Giang Gia Niên cảm thấy, có thể bình tĩnh nói ra những lời như vậy thật sự không phải nhân vật đơn giản, cô sớm biết mình trên chọc phải người

không nên chọc, bằng không cũng sẽ rơi vào loại tình trạng này, rõ ràng ngày thường cao ngạo vênh váo không chịu được, một khi gặp người ta lại giống như chuột thấy mèo.

Mặt đỏ ửng, Giang Gia Niên tháo mắt kính xuống cẩn thận xoa xoa, ngoài miệng lại tựa như lơ đang nói: "Phải không, tôi cũng không cho là như vậy."

Editor: Giang tổng để ý người ta còn giả vờ kìa. Hạ cơ trưởng cổ lên!!!

Chương 58

Hạ Kinh Chúc quay đầu chăm chú nhìn cô, cô cúi đầu nhìn sát mắt kính, nhìn ra được cô rất muốn biểu hiện bình đạm chút nhưng hiệu quả cực kỳ nhỏ.

"Vậy em muốn đi ra ngoài với tôi không?"

Anh hỏi vấn đề này, động tác của Giang Gia Niên dừng lại, gương mặt nhìn về phía anh.

"Ngày mai anh phải bay đi Seattle, muốn đến ngày nghỉ phải bốn hôm nữa, anh hy vọng hôm nay em có thể xin nghỉ đi ra ngoài cùng tôi."

Lúc ấy nghe thấy anh nói như vậy, Giang Gia Niên cũng không cho rằng đây là một buổi hẹn hò.

Mà khi cô ý thức được mình đi ra khỏi công ty dưới bao nhiêu ánh mắt chăm chú của nhân viên, sau khi lên xe của Hạ Kinh Chúc, mới mơ hồ ý thức được đây là một buổi hẹn hò.

Ở nước ngoài, nếu bạn đồng ý hẹn hò cũng một người đàn ông, đã nói lên hai người đang kết giao.

Trong lòng Giang Gia Niên cực kỳ mơ hồ, chỉ dám nhìn qua kính chiếu hậu xem anh, cô chưa từng thấy bộ dáng Hạ cơ trưởng lái máy bay, nhưng hiện tại bộ dáng lái xe của anh cũng thật là nghiêm túc lại mê người, làm cô không tự giác bắt đầu chờ mong, có cơ hội có thể nhìn thấy bộ dáng anh điều khiển phi cơ.

Hiện tại tâm tình của cô rất kỳ quái là càng ngày càng tốt, nôn nóng cùng buồn phiền trong công việc đều dần dần tiêu tan, căn bản không biết sau khi cô rời đi, Lâm Hàn Dữ rất nhanh đã nghe ra điều không bình thường từ trong miệng cấp dưới. Giang tổng luôn luôn độc thân, mọi người đều nói sau lưng cô là gái ế, thế nhưng lại đi theo một người đàn ông anh tuấn tiêu sái rời khỏi công ty, còn không phải bởi vì công việc, này quả thực khó có thể tin được.

Anh ta vội vàng chạy đến văn phòng cô, quả nhiên thấy khóa cửa, bên trong không có ai, anh ta tùy tiện kéo một người trong bộ môn nhú mày hỏi: "Giang tổng đi bao lâu rồi?"

Người bị bắt lấy run rẩy trả lời nói: "Đã đi được hơn mười phút rồi."

Lâm Hàn Dữ lạnh giọng nói: "Cô ấy đi cùng ai? Anh có biết hay không?"

Người nọ mảnh liệt lắc đầu, sắc mặt Lâm Hàn Dữ càng thêm lạnh lùng, thấy đồng nghiệp sắp bị hù chết, nữ trợ lý không thể không đứng ra trả lời.

"Là thế này Lâm Đồng....." Cô ấy đứng lên nhấp môi nói, "Giang tổng đi cùng Hạ cơ trưởng của An Bình."

Hạ cơ trưởng.

Hạ Kinh Chúc.

Cái người kia đem anh ta trở thành nhân viên đẩy mạnh tiêu thụ, người bán phòng.

Quả nhiên là anh ta.

Lâm Hàn Dữ hít sâu một chút, ánh mắt sắc bén mà nhìn về phía nữ trợ lý, nữ trợ lý cả người run mình, trong nháy mắt ý thức được chính mình lại gây họa, hốt hoảng mà cúi đầu, hy vọng Lâm Đồng nhanh chóng buông tha chính mình, đừng dùng ánh mắt giết người nữa. Có lẽ là ông trời nghe thấy lời cầu nguyện của cô ấy, Lâm Hàn Dữ không đến một hồi liền thu hồi tầm mắt rời khỏi nơi này, mà anh ta xuất hiện đột ngột như vậy, hơn nữa còn biểu hiện ra sự ghen ghét khi Giang Gia Niên rời đi cùng Hạ Kinh Chúc, cũng đã đủ cho nhân viên phía dưới biết được chút gì đó.

Giang Gia Niên không hề biết Lâm Hàn Dữ làm cái gì, lực chú ý của cô hoàn toàn tập trung vào cảnh tượng ở trước mắt.

Đây là lần đầu tiên cô ngồi trực thăng.

Phải biết rằng cô có khủng phi chứng, kể cả đi công tác phải ngồi máy bay cũng là vô cùng mâu thuẫn, muốn cô ngồi lên máy bay trực thăng kia, còn

khó hơn lên trời.

Nhưng việc còn khó hơn so với lên trời này, Hạ cơ trưởng lại làm được.

Lúc ấy, Giang Gia Niên liền bám ở trên cửa máy bay trực thăng không chịu buông tay, nói cái gì cũng không muốn đi lên, chỉ cần Hạ Kinh Chúc nói đến việc muốn đi lên, cô liền lắc đầu mãnh liệt nói: "Tôi không muốn, tôi không đi lên, anh biết rõ tôi có khủng phi chứng còn muốn tôi đi lên, sao anh có thể quá phận như vậy, anh từ bỏ ý định đi."

Lúc ấy Hạ Kinh Chúc trả lời như thế nào?

Giống như anh cũng không nói gì nhiều, chẳng qua là không quá hai mươi từ, nhưng anh vừa nói như vậy Giang Gia Niên liền thả lỏng phòng bị.

Lúc ấy anh nói: "Em có gặp qua vợ của phi công nào có khủng phi chứng chưa?"

Lúc ấy Giang Gia Niên liền ngây ngẩn cả người.

Chờ đến lúc cô phản ứng lại được, cả người đã bị Hạ Kinh Chúc nhét vào máy bay trực thăng.

Ngồi trên trực thăng, nhìn Hạ Kinh Chúc quen tay mà đeo tai nghe cùng kính râm, thao tác những cái nút phức tạp khó hiểu cùng tay côn kia, tâm Giang Gia Niên đều nhắc lên đến cổ họng.

"Hạ cơ trưởng, vậy tôi không làm chậm trễ hai người nữa." Kỹ sư máy móc đứng ở bên ngoài trực thăng, nín cười, bên cạnh còn có bạn bè cũng đang chế nhạo Hạ Kinh Chúc, Giang Gia Niên nghe được đều mặt đỏ tai hồng, nhưng Hạ cơ trưởng thì sao, hoàn toàn không để trong lòng, giống như không hề cảm giác được hàm nghĩa trong câu nói của người ta.

Anh vô cùng đứng đắn gật đầu nói cảm ơn, sau đó liền đóng cửa khoang máy bay trực thăng, nói với Giang Gia Niên: "Chuẩn bị xong chưa?"

Giang Gia Niên kiên định nói: "Chưa!"

Hạ Kinh Chúc gật gật đầu: "Được, vậy bay lên."

Giang Gia Niên trừng lớn đôi mắt: "Nhưng tôi nói rõ ràng là chưa chuẩn bị tốt??"

Hạ Kinh Chúc mắt nhìn phía trước, không thể không nói anh là một người đàn ông đẹp trai hiếm thấy, bộ dáng mang kính râm nội liễm anh tuấn như vậy, có lẽ đây là lĩnh vực anh am hiểu nhất, lại có lẽ lái máy bay thật sự là một loại kỹ năng vô cùng hấp dẫn, cho nên giờ phút này hình tượng của anh trong mắt Giang Gia Niên thật sự không phải chỉ tăng lên một chút.

Đặc biệt là sau khi anh nói câu kia.

Khi trực thăng đang bay lên từng chút một, cánh quạt phát ra tiếng vang, Giang Gia Niên rõ ràng cảm giác được thân thể đang dần cách xa mặt đất, cô nghe thấy anh ổn định mà bình tĩnh nói: "Đời này luôn có những lúc em chưa chuẩn bị tốt để làm rất nhiều việc nhưng em vẫn phải làm, tỷ như em hiện tại, lại tỷ như tôi sắp trở thành ba một đứa trẻ."

Giang Gia Niên đã từng ngồi máy bay rất nhiều lần, số lần ngồi vị trí cạnh cửa sổ cũng không ít, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn trời xanh từ góc độ này.

So với máy bay dân dụng chuyên chở hành khách, máy bay trực thăng dân dụng trong nước bay ở độ cao 2000 đến 4000 mét, muốn so với máy bay hàng không dân dụng thì thấp hơn rất nhiều, nhưng kể cả thấp như vậy, ở độ cao này cảnh sắc cũng vẫn mỹ lệ như cũ.

Rất khó dùng ngôn ngữ để hình dung cảnh tượng cô đang chứng kiến trước mắt, giống như hoa hồng nở vào ban đêm, mang đến cho người ta vẻ đẹp muốn đến gần lại có chút sợ hãi.

Giang Gia Niên chỉ cần hơi cúi thấp đầu là có thể thấy các loại nút thao tác dày đặc ở cabin, rất kỳ quái chính là cô cũng không bởi vậy sinh ra hội chứng sợ độ cao, ngược lại đối với loại dụng cụ thao tác tinh vi này sinh ra cảm giác hứng thú cực kỳ nồng hậu.

Cô cũng không có tâm tư sợ hãi, chỉ là theo bản năng mà mở to hai mắt cùng hít sâu. Cô không muốn bỏ qua bất kỳ cảnh tượng nào trước mắt, cho nên nỗ lực mà nhìn tất cả.

Khi máy bay lên đến một độ cao tương đối ổn định, Hạ Kinh Chúc mới bớt thời gian nhìn người phụ nữ bên cạnh, cô ở tuổi này đã thành đạt trong công việc nhưng đối mặt với loại cảnh tượng trước mắt cũng sẽ lộ ra biểu tình giống như thiếu nữ, thật ra đây là hình ảnh vô cùng kỳ diệu, anh nhìn một cái liền không muốn dời tầm mắt, nhưng anh không thể làm như vậy, vì suy nghĩ cho an toàn của hai người, anh tốt nhất vẫn nên nhìn phía trước.

Giang Gia Niên cũng phát hiện ra điểm này, hít vào thở ra nói: "Anh, anh đừng nhìn tôi, nhìn phía trước."

Có đôi khi mọi việc chính là xảo diệu như thế, lúc ngồi trên xe Giang Gia Niên liền suy nghĩ bộ dáng Hạ Kinh Chúc khi lái máy bay sẽ như thế nào, ai ngờ nhanh như vậy liền nhìn thấy, đây không phải cũng là một loại duyên phận sao?

Chương 59

Giờ phút này Giang Gia Niên vô cùng khẩn trương, nhưng đối với Hạ Kinh Chúc đã đối với phi hành thành thói quen cũng sẽ không như vậy.

Nhìn thấy bộ dáng của cô, anh bỗng nhiên sinh ra một ý tưởng không tốt lắm, nghĩ tới, liền nhanh chóng làm như vậy, vì thế mắt thường có thể thấy được, máy bay trực thăng ở trên bầu trời bắt đầu chọt cao chọt thấp, đôi tới đôi lui, lúc mới bắt đầu Giang Gia Niên còn có thể miễn cưỡng bảo trì bình tĩnh, nhưng rất nhanh liền không khống chế được bắt đầu thét chói tai, nhắm mắt lại không dám nhìn xung quanh.

"Đừng náo loạn nữa, anh lái cho tốt đi!!!"

Cô thở hắt ra nói ra yêu cầu của chính mình, khó có khi cô nói năng có khí phách cộng thêm kiêu căng ngạo mạn như vậy, khéo miệng Hạ Kinh Chúc lơ đãng cong lên một chút, nhanh chóng ổn định trực thăng, tất cả quay về bình thường.

Giang Gia Niên chậm rãi mở mắt ra, còn có chút sợ hãi mà gắt gao nắm chặt tất cả những thứ nhìn như vững chắc bên người, cô nuốt một cái, chớp đôi mắt, vẫn cứ vô cùng khẩn trương.

"Một lát nữa chúng ta liền hạ xuống."

Có lẽ thấy cô quá sợ hãi, Hạ Kinh Chúc rút cuộc đại phát từ bị mà nói với cô muốn hạ xuống, trong nháy mắt Giang Gia Niên thả lỏng một chút, nhưng khi cô nhìn thấy phía dưới máy bay là đồng rộng mênh mông vô bờ cùng hồ nước, lại có chút hoảng loạn hỏi: "Chúng ta đến đâu vậy?"

Nói thật, đối với tốc độ của máy bay Giang Gia Niên không có quá nhiều khái niệm, ở trên bầu trời không có vật tham chiếu, cô cũng không quá phân biệt được đông tây nam bắc, cho nên hiện tại ở đâu, ở phương hướng nào, muốn đi đâu, cô hoàn toàn không biết gì cả.

Hạ Kinh Chúc nghiêm túc mà thao tác máy bay trực thăng, phải biết rằng thời điểm làm việc bình thường, ngay cả Hình Chu phó phi công cũng đều

rất ít khi dám hỏi anh trực tiếp vấn đề như vậy, rốt cuộc vấn đề này nghe thấy thật ngu ngốc, hơn nữa Hạ cơ trưởng là nhân vật như thế nào, phi công có tiền đồ nhất công ty, chưa đến 30 tuổi đã bắt đầu chuẩn bị thăng lên thành giáo viên cơ trưởng đi khảo thí người khác, tương lai nói không chừng còn trở thành lãnh đạo nòng cốt của An Bình, người ưu tú như vậy lại đi hỏi câu hỏi đây là đến nơi nào giống như tài xế xe thuê, thật có chút đại tài tiêu dụng.

Nhưng mà đôi mắt với nghi vấn của Giang Gia Niên, Hạ Kinh Chúc tựa hồ không cảm thấy bị khinh nhờn một chút nào, anh nhanh chóng trả lời, hơn nữa bắt đầu cho trực thăng hạ xuống.

"Tôi mang em đi gặp một người, đừng lo lắng, chúng ta còn ở Giang Thành."

Giang Thành cũng là một thành phố lớn trong nước, diện tích tự nhiên cũng không nhỏ. Thời gian bọn họ bay cũng không tính là dài, cho nên cũng sẽ không đi được khoảng cách quá xa.

Đến khi hạ xuống, bọn họ đáp xuống nóc nhà rộng mở của một tòa nhà hai tầng, nóc tòa nhà này thật sự rất lớn nhưng không có tạo hình gì, rất giản dị, giữa không gian núi rừng nhìn qua vô cùng kỳ lạ.

Cảm giác trực thăng hạ xuống cũng không quá giống với khi máy bay dân dụng hạ cánh, lần này ngồi ở trực thăng này, Giang Gia Niên rốt cuộc hiểu rõ vì sao phi công lại khốc như vậy, ít như vậy, thật sự là lái máy bay so với lái xe khó hơn quá nhiều, giấy phép điều khiển các loại máy bay dân dụng cũng không dễ lấy.

Có cái vấn đề là, các bạn đã gặp qua con thỏ chưa? Thời điểm con thỏ gặp phải thiên địch chạy trốn có nhanh không? Đương nhiên. Tốc độ chạy trốn của con thỏ ước chừng cũng không thể nhanh bằng tốc độ xuống phi cơ của Giang Gia Niên hiện tại.

Cơ hồ không cần Hạ Kinh Chúc giúp cô mở cửa khoang, cô liền chính mình đánh bật đánh búa mà mở ra, nhanh chóng nhảy xuống.

Bởi vì nguyên nhân độ cao, thời điểm Giang Gia Niên nhảy xuống còn suýt nữa bị treo chân, may mắn cô kịp thời đỡ thân máy mới tránh được, nếu không dựa theo trạng thái thân thể mang thai hiện tại của cô, một lần té ngã này còn không xảy ra chuyện là điều không thể nào.

"Cẩn thận một chút."

Lúc này Hạ cơ trưởng đã vòng lại đây, không khỏi phần trần tiến lên giữ tay cô lại, để cô kéo cánh tay của chính mình, giống như vậy dường như sẽ an toàn hơn.

Giang Gia Niên có chút kháng cự, nhưng phản kháng vài lần đều bị ngăn lại, cái cảm giác kháng cự trong lòng kia cũng dần tiêu tan.

Thật ra cảm giác hiện tại của cô rất tốt.

Nói như thế nào đây, chính là cảm thấy cả người tràn đầy năng lượng, rất nhẹ nhàng, hoàn toàn khác so với cảm giác ở bên Lâm Hàn Dữ.

Cô sẽ không cảm thấy mệt, sẽ thật cao hứng, thật chờ đợi giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, hơn nữa mặc kệ phát sinh chuyện gì tựa hồ đều là kinh hi, cũng không tồn tại bất kỳ cái khả năng xấu nào.

Mỗi lần nhìn thấy Hạ Kinh Chúc, ngay từ đầu có lẽ sẽ có tâm lý phản nghịch, nhưng rất nhanh, cô liền sẽ cảm thấy cả người tràn ngập động lực, đối với những chuyện sắp xảy ra đều tràn ngập chờ mong.

Loại cảm giác này thật xa lạ.

Cô ngây thơ mà biết đây là hảo cảm, lại đối với loại hảo cảm tràn ngập hạnh phúc cảm thấy mới lạ.

Cô tin tưởng chính mình là đã từng thích Lâm Hàn Dữ, nhưng so với loại hảo cảm này đối với Hạ Kinh Chúc, kém quá nhiều.

Một cái chỉ cần cô nhớ tới liền khở sở trong lòng, một cái chỉ cần cô nhớ tới liền lòng tràn đầy ngọt ngào, sự chênh lệch này làm cô cơ hồ không cần lo lắng nhiều, liền biết nếu phải lựa chọn một trong hai thì cô nên lựa chọn ai.

Nghĩ như vậy, ánh mắt cô nhìn Hạ Kinh Chúc đều thay đổi. Anh kéo cô đi xuống dưới lầu, căn nhà này tựa hồ là được thiết kế chuyên để máy bay trực thăng hạ cánh, nóc nhà có thang thông xuống dưới lầu, phía dưới mở đèn, càng đi xuống dưới càng cảm thấy nơi này không chỉ có bọn họ.

Hạ Kinh Chúc có khả năng cũng phát giác, bước chân đi xuống dưới chậm một chút, khi bọn họ đi đến phòng ở lầu một, nhìn thấy chiếc xe trong sân rộng mở kia, liền biết loại cảm giác này không sai.

Nơi này trừ bỏ bọn họ đích xác còn có người khác, Hạ Kinh Chúc nói muốn mang cô tới gặp một người, Giang Gia Niên liền cho rằng chủ nhân chiếc xe kia chính là người này, mà khi người nọ thật sự xuất hiện ở trước mắt bọn họ, từ biểu tình ngoài ý muốn của Hạ Kinh Chúc, cũng biết được đây không phải người anh muốn cô gặp.

Xuất hiện chính là một người đàn ông trung niên, tóc còn đen, không có nhiều tóc trắng, khuôn mặt cũng thật trẻ, muốn nói ông ta 40 tuổi đều có người tin, nhưng từ ngũ quan cùng khí chất của ông ta tới đoán, cùng loại với Hạ Kinh Chúc như vậy, ánh mắt nhìn Hạ Kinh Chúc lại có thâm ý như vậy, Giang Gia Niên cơ hồ không cần suy nghĩ nhiều, là có thể đoán ra quan hệ của bọn họ.

Đây hẳn là ba của Hạ Kinh Chúc.

Nhớ rõ trước đó Lý chủ nhiệm của An Bình có từng nhắc tới, ba anh sắp trở về, trước kia ông ấy là cơ trưởng giáo viên của An Bình, nếu năm đó không có rời khỏi, nói không chừng hiện tại đã thăng lên làm lãnh đạo An Bình.

Trong đầu Giang Gia Niên bỗng nhiên liền nảy ra một cái ý tưởng lỗi thời, nếu địa vị của ba Hạ Kinh Chúc ở An Bình hết sức quan trọng, như vậy chuyện An Bình muốn tiếp tục hợp tác với Duyệt Đồ hay không có thể xoay chuyển từ nơi này của ông ấy?

Ý niệm này vừa mới nảy ra đã bị Giang Gia Niên hất ra khỏi đầu, tự chửi chính mình thật là điên rồi, sao lại có thể có loại ý niệm này, quả thực là không tôn trọng Hạ Kinh Chúc cùng chính cô, trước không nói chính mình không nên lợi dụng người khác, hơn nữa nhìn cục diện trước mắt này,

quan hệ của Hạ Kinh Chúc cùng ba anh rõ ràng không tốt lắm, nếu cô làm như vậy thì đem Hạ Kinh Chúc đặt ở chỗ nào?

Giang Gia Niên cảm thấy sống lưng có chút lạnh, không biết là do chính mình nhiều năm làm việc tạo thành cảm giác gian thương, hay vẫn là do ánh mắt lạnh nhạt khắc cốt của Hạ Kinh Chúc.

Từ khi quen biết anh đến bây giờ, cô rất ít khi nhìn thấy anh lộ ra biểu tình như vậy, nếu nói lúc ban đầu gặp mặt ánh mắt của anh cũng rất lạnh, vậy hiện tại so với thời điểm kia còn lạnh hơn.

Nói quá phận một chút, giống như đứng ở trước mặt anh không phải là ba ruột, mà giống như là kẻ thù.

"Ông tới nơi này làm cái gì."

Đối diện hồi lâu, Hạ Kinh Chúc mới nhấp môi nói một câu như vậy, nói xong liền buông tay kéo Giang Gia Niên ra, nâng cánh tay chỉ ra cửa nói: "Đi."

Một chữ, đơn giản chặt chẽ, chứa đầy địch ý, Hạ lão tiên đứng ở cách đó không xa trực tiếp nhăn mi lại.

"Ba chỉ là tới nơi này nhìn bà ấy."

Biểu tình khi ông nói câu này làm ông lập tức già đi rất nhiều, ông có chút suy sụp mà đi về phía trước vài bước nhueng rất nhanh đã bị Hạ Kinh Chúc ngăn lại.

"Nơi này không chào đón ông, bà ấy cũng không muốn thấy ông, thỉnh ông lập tức rời đi."

Lời này nghe được căn bản không thể tưởng tượng là đang nói với ba ruột, Giang Gia Niên đã bắt đầu hoài nghi suy đoán của mình có sai hay không, đứng ở một chỗ không biết nên giúp cái gì.

So với cô, Hạ lão tiên sinh cũng có chút vô thố, ông sừng sốt hồi lâu mới nói: "Ba cho rằng đã qua nhiều năm như vậy, con đã nguyện ý tha thứ cho ba, xem ra là ba quá lạc quan."

Lời này trực tiếp đem Hạ Kinh Chúc nổi giận, anh châm chọc mà âm trầm nói: "Là cái gì cho ngài ảo giác như vậy? Đúng vậy, đúng là đã qua rất nhiều năm, nhưng mặc kệ qua bao lâu, cho dù là đi đến cuối đời, tôi cũng sẽ không tha thứ cho ông."

Sau đó bọn họ liền không nói gì nữa.

Hạ lão tiên sinh xoay người liền đi rồi, ông đánh xe rời đi, chô này nhanh chóng trở về yên tĩnh, lần này là thật sự chỉ có hai người bọn họ.

Chương 60

Giang Gia Niên đứng ở bên người anh, trầm mặc hồi lâu mới thấp giọng nói: "Chúng ta muốn đi gặp ai vậy?"

Cô không bất kỳ cái gì. Không hỏi vừa rồi là ai, cũng không hỏi vì sao thái độ của anh với người kia lại ác liệt như vậy. Cô chỉ hỏi hôm nay bọn họ muốn tới gặp ai, vấn đề vô cùng bình thường.

Tay Hạ Kinh Chúc rũ tại bên người chậm rãi nắm thành quyền, ánh mặt trời núi rừng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, anh không nói chuyện, chỉ giữ chặt cổ tay cô đi về phía sau phòng nghỉ, phòng ở được thiết kế giữa núi rừng, từ cửa sau đi ra chính là một cánh rừng vô cùng mỹ lệ, mùa thu đúng là mùa thu hoạch, nơi chốn đều tràn ra sức sống, cũng chính ở nơi tràn ngập sự sống như vậy, trong một góc cánh rừng, dựng một khối bia mộ.

Đi đến trước mộ, Giang Gia Niên nhìn chăm chú vào ảnh chụp trên bia mộ, bỗng nhiên nghĩ đến ảnh chụp gia đình từng nhìn thấy trong rương hành lý của Hạ Kinh Chúc.

Trên bức ảnh, một thiếu niên nhỏ tuổi ôm di ảnh của một người phụ nữ, đứng bên cạnh thiếu niên là một người phụ nữ khác có vẻ không hợp nhau, hiện giờ ảnh chụp trên bia mộ, chính là người phụ nữ trong di ảnh kia.

Cô vẫn nhớ rõ dòng chữ đằng sau bức ảnh kia.

Trung thu năm 1998, tiệm chụp ảnh Hòa Bình Giang Thành.

Năm 1988.....Khi đó cô bao nhiêu tuổi? Hình như mười một tuổi, đang đi học.

Vậy Hạ Kinh Chúc thì sao? Anh còn nhỏ tuổi hơn cô, hẳn chính là thiếu niên trong ảnh chụp kia.

Người phụ nữ trên bia mộ lại là ai của anh?

Mùa thu trên núi có chút lạnh lẽo.

Giang Gia Niên ăn mặc đơn bạc, đứng một lúc liền bắt đầu lạnh.

Hạ Kinh Chúc rõ ràng đang nhìn bìa mộ, lại giống như có thể cảm giác được tất cả xung quanh, trực tiếp cởi bỏ áo khoác tây trang, khoác lên trên vai cô.

"Tôi không lạnh." Giang Gia Niên vội vàng thấp giọng nói.

Hạ Kinh Chúc nhìn phía trước mặt không đổi sắc nói: "Em đang phát run."

Cô cứng người, cúi đầu có chút hậm hực.

Đến đây hai người cũng không nói gì nữa, trong rừng lâm vào một mảnh trầm mặc, ở một nơi như vậy, mặc dù không nói lời nào cũng đủ cảnh đẹp ý vui, rốt cuộc cảnh đẹp như vậy không thể thấy được nhiều lắm trong thành phố.

Nhưng thời gian trầm mặc quá lâu cũng không phải chuyện tốt, Hạ Kinh Chúc rõ ràng đang hăm sâu vào hồi ức nào đó, trạng thái cũng không tốt, anh còn phải lái trực thăng đưa cô về, nếu vẫn luôn duy trì trạng thái này, Giang tiểu thư hẳn là cần phải vì an toàn của chính mình mà suy xét một chút.

Đúng vậy, cô chỉ là suy nghĩ vì an toàn của chính mình mới đi nắm tay anh, tuyệt đối tuyệt đối không phải bởi vì đau lòng hay lý do cổ quái nào khác.

Hiển nhiên, Hạ Kinh Chúc cũng bị động tác đột ngột của cô làm cho hoảng sợ, anh kinh ngạc mà chuyển mắt qua nhìn cô, Giang Gia Niên ngoảnh mặt nhìn chỗ khác nói: "Tay anh cũng thật lạnh, đều đã vào thu, mùa thu Giang Thành qua rất nhanh, chẳng mấy nữa sẽ bắt đầu lạnh, anh vẫn nên là mặc nhiều thêm chút."

Chỉ là bởi vì lạnh sao.

Hạ Kinh Chúc lẳng lặng mà nhìn cô, không nói lời nào, bên tai Giang Gia Niên phấp phồng, một lát sau mới nói: "Tôi có thể đoán không đúng, nhưng

vị này hẳn là.....Là mẹ anh đi."

Giang Gia Niên thoát nhìn là một người phụ nữ ở bất kỳ thời điểm nào cũng đều có thể bảo trì kiên định không làm cho người khác chán ghét.

Cô có điều kiện vô cùng tốt cùng tiêu chuẩn xã giao tập mãi thành thói quen, cô rất biết xem xét thời thế, biết khi nào nên nói cái gì.

Nhưng lúc này cô giống như không đủ thông minh, nhìn bộ dáng Hạ Kinh Chúc liền biết không nên nhắc đến những việc này, nhưng cô vẫn nói ra, loại cảm giác không bình thường này, có lẽ liên quan đến việc cô đột nhiên cầm tay anh.

Hạ Kinh Chúc rũ mắt, ánh mắt dừng ở trên chỗ tay hai người đang giao nhau, vẫn cứ im lặng.

Loại thời khắc này, im lặng liền chính là đồng tình.

Người trên ảnh chụp bia mộ, thật là mẹ anh.

Như vậy, việc này cũng có thể hiểu được một phần lý do vì sao anh có thái độ ác liệt với ba anh như vậy.

Mẹ anh qua đời, mà từ ảnh chụp trước đó có thể thấy qua đời từ rất sớm, nhưng trong ảnh chụp kia còn có người phụ nữ khác, bởi vậy có thể đoán được có thể sau khi mẹ anh qua đời không lâu, thậm chí là trước khi qua đời, ba anh cũng đã có người phụ nữ khác.

Chuyện xưa sẽ luôn có cùng một khuôn sáo như vậy sao? Người đàn ông phản bội gia đình, sau khi vợ qua đời đương nhiên không được con trai tha thứ, nhưng cũng không đến mức qua nhiều năm như vậy vẫn khó có thể ở chung đi.

Giang Gia Niên do dự mãi, cuối cùng vẫn nói với anh: "Thoạt nhìn bà hẳn là người hôm nay anh muốn tới tới gặp."

Gió nhẹ trong rừng thổi phát qua, Hạ Kinh Chúc xoay người nhìn về một bên, giống như không nhìn mộ bia, liền không có áp lực lớn như vậy.

"Đúng vậy, tôi muốn kết hôn với em, liền phải có trách nhiệm với em, cho nên mang em tới gặp người nhà của tôi."

Người nhà của anh chỉ gồm mẹ của anh, không có người ba kia, anh đối với người đàn ông kia quả thực hận thấu xương.

Giang Gia Niên im lặng mà nhìn thoáng qua mộ bia, người phụ nữ trẻ tuổi trên ảnh chụp cười đến phóng khoáng, dung mạo vô cùng xinh đẹp, cũng chỉ có gien tốt như vậy mới có thể sinh ra Hạ Kinh Chúc hoàn mỹ đi.

"Em không cần an ủi tôi."

Anh giống như hiểu rõ gì đó, từ khi cô chủ động nắm tay anh, chủ động nhắc tới sự kiện kia không khó nhìn ra suy nghĩ của cô.

Anh hạ giọng, nặng nề nói, "Nhiều năm như vậy tôi đã buông chuyện này xuống. Tôi sẽ không tiếp tục cảm thấy khổ sở, bà ấy tuy rằng không thể tiếp tục xuất hiện trước mặt tôi, nhưng tôi cảm thấy bà ấy vẫn luôn ở bên cạnh, tôi không cô đơn."

Tôi không cô đơn.

Rõ ràng đang nói rằng anh cũng không cô đơn, nhưng giữa những hàng chữ lại lộ ra cảm giác tịch liêu nồng đậm.

Giang Gia Niên không thích xen vào chuyện nhà người khác, cũng không biết an ủi người khác, nếu để cô phân tích lợi hại của một việc, cô còn có thể làm được tốt hơn một chút.

Chỉ là mặc dù chính mình không am hiểu, làm cũng rất vụng về, nhưng hiện tại cô vẫn muốn thử một chút.

"Đúng vậy, anh không cô đơn." Đầu tiên là cô tán thành một chút, sau đó từ nắm tay anh chậm rãi chuyển thành mười ngón tay giao nhau, cô rõ ràng thấy đáy mắt anh dao động, ánh mắt liễm diễm lộ ra một chút dao động, lúc này Giang Gia Niên nói, "Mọi người đều nói hai chữ bỏ được là phân không được, mất đi cái gì đó liền sẽ được đền bù lại một cái gì khác. Cho nên thật sự anh không cần cảm thấy cô đơn, mẹ anh tuy rằng đi rồi nhưng

để lại anh, anh thay bà ấy tiếp tục sông, tiếp tục ngắm nhìn thế giới này, anh đối với chính mình tốt một chút, cũng xem như không cô phụ bà."

Kỳ thật loại lời nói an ủi này không phải chưa từng có người nói với Hạ Kinh Chúc, nhưng lời nói từ miệng Giang Gia Niên, giống như vô cùng khác biệt.

Chương 61

Lời nói của cô rất dài, một lát sau lại nói: "Được rồi, dù sao tôi cũng không có lời gì hay để nói, quanh co lòng vòng cũng không hợp với tôi. Thật ra ý của tôi rất đơn giản, đây là việc mỗi người đều phải trải qua, có một ngày tôi cũng sẽ giống như anh, anh chỉ là phải trải qua sớm một chút thôi. Anh không thể cứ ôm hận ý cùng không cam lòng mà sống, đem tình lực đặt ở những việc anh có thể làm sẽ cảm thấy nhẹ nhàng hơn chút."

Nói đến đây xem như kết thúc, tuy rằng cô cảm thấy chính mình nói năng có chút lộn xộn, cũng không thấy có thể an ủi được anh, nhưng cô cũng đã cố hết sức.

Chẳng qua cô hoàn toàn không nghĩ tới, chính mình đứng đắn an ủi như vậy, đối phương cư nhiên là nhàn nhạt mà liếc xéo cô, nói ra một câu: "Tôi đây liền đem tình lực đặt ở trên người em."

Giang Gia Niên: "???"

"Em muốn cho tôi cảm thấy nhẹ nhàng sao?"

".....Việc này có liên quan gì sao?"

"Đương nhiên." Hạ Kinh Chúc nghiêm túc nói từng chữ một, "Hiện tại việc có thể làm tôi lên tinh thần cũng chỉ có theo đuổi em."

Hạ Kinh Chúc người này trời sinh không thích giao tiếp. Có lẽ có liên quan đến hoàn cảnh trưởng thành, anh thành thực sớm, từ nhỏ đều vô cùng lão thành, đối với ai cũng đều lạnh như băng. Khi còn nhỏ, bộ dáng tiểu đại nhân của đứa nhỏ sẽ làm người yêu thích, nhưng trưởng thành rồi, người đàn ông cự người ngàn dặm liền có chút dọa người.

Sống đến 27 tuổi, đa số mọi người đều vẫn là người trẻ tuổi, nhưng Hạ Kinh Chúc lại cảm thấy chính mình già rồi.

Giang Gia Niên luôn nói cô lớn tuổi hơn anh, nhưng đó cũng chỉ là bên ngoài thôi. Trên tâm lý, Hạ Kinh Chúc tựa như người trung niên đang từ

từ già đi.

Mọi người bởi vì anh ưu tú mà kính trọng cùng sùng bái anh, lại không thể bởi vậy mà thuyết phục chính mình rằng anh là người dĩ dâm hài hước dễ ở chung. Hạ Kinh Chúc cũng không có tâm tư đi làm chính mình trở nên dễ ở chung, càng hòa hợp với tập thể kia một chút, thật sự quá mệt mỏi. Anh tình nguyện cô độc một mình cũng không muốn thay đổi chính mình đi đón ý nói hòa với những người kia, làm chính mình biến thành cái loại người bát diện lung linh, chẳng sợ như vậy sẽ không có bạn bè, sẽ cô độc.

Nhưng chính là không muốn nhân nhượng, không muốn thay đổi như vậy, chấp mê bất ngộ như anh, lại nguyện ý biểu lộ tâm tình với Giang Gia Niên, thể hiện một mặt khác của anh.

Giang Gia Niên không nhớ rõ ngày đó trở về như thế nào.

Cô chỉ nhớ ngày đó sau khi Hạ Kinh Chúc nói xong lời đó liền ôm lấy cô, cô đã gặp qua không ít đàn ông, anh tuấn cũng không ít, nhưng chưa từng thấy loại hương vị như thế này trên người bất kỳ ai. Anh kể cả không nói lời nào, chỉ im lặng mà ôm cô, cũng có một cỗ lực khó có thể kháng cự dung nhập vào xương tủy cô, làm cô lâm vào mê muội thật sâu.

Giang Gia Niên cảm thấy thật không an toàn, giống như chính mình nếu như tiếp tục hãm sâu trong đó, xuất phát từ tự bảo hộ chính mình, cô muốn tránh thoát cái ôm của anh, nhưng anh trực tiếp cúi đầu hôn lên môi cô.

Giang Gia Niên kinh ngạc mà sững sờ tại chỗ, tròng lớn đôi mắt nhìn chằm chằm mặt anh gần trong gang tấc, Hạ Kinh Chúc trực tiếp nâng tay lên che kín đôi mắt cô, chậm rãi kéo dài nụ hôn này.

Đó là một loại cảm giác rất kỳ diệu.

Khi đầu óc tỉnh táo hôn môi với anh, hoàn toàn khác biệt với khi uống say.

Khân trương, kích thích, cùng với cảm giác vô thức tràn ngập đại não của cô, tim cô đập ngày càng nhanh, nơi này xung quanh trừ bọn họ cũng không có người khác, mặc kệ phát sinh chuyện gì, về tình về lý đều sẽ không bị phát hiện.

Khi Giang Gia Niên cảm giác được bàn tay hơi lạnh của người đàn ông mang theo chút độ ẩm đặt ở bên hông cô, sau đó di chuyển lên trên một chút, tựa hồ muốn chạm tới vùng cấm nào đó, nhưng liền trước khi chạm vào, anh hấp tấp mà nhẹ nhàng đẩy cô ra, ánh mắt hơi tối lại mà nhìn cô một hồi lâu, mới xoay người rời đi.

Giang Gia Niên đứng tại chỗ hồi lâu, mới im lặng mà đi theo.

Thời điểm buổi tối cô về đến nhà, thời gian đã không còn sớm.

Bọn họ không ăn cơm chiều cùng nhau, cô cũng không giữ anh lại lên nhà ngồi.

Đứng ở cửa sổ, vén màn lên nhìn ra bên ngoài, có thể thấy xe anh chậm rãi ra khỏi tiểu khu.

Anh đi rồi.

Buổi hẹn hò hôm nay kết thúc.

Đúng vậy, hẹn hò, đến lúc này Giang Gia Niên cần phải thừa nhận, này tuyệt đối là hẹn hò.

Nhưng buổi hẹn hò này có thể thay đổi cái gì hay không vẫn chưa biết được.

Di động vang lên, là nữ trợ lý gọi tới, có chút tư liệu hội báo mới nhất cần cô xem, sáng mai liền có cuộc họp, đêm nay nếu không xem sẽ không kịp.

Giang Gia Niên nói thẳng: "Gửi đến email cho tôi là được, tôi sẽ xem."

Nữ trợ lý đáp "vâng", sau đó liền muốn ngắt điện thoại, nhưng Giang Gia Niên ngăn lại.

Mấy năm nay bận rộn làm việc, gặp việc gì cũng không có bạn bè để nói, cẩn thận tính ra, giống như chỉ có trợ lý đi theo mình mấy năm này có thể nói mấy câu.

"Cô nói xem, tới tuổi này của tôi rồi, muốn tìm đàn ông nên tìm người như thế nào đây?" Giang Gia Niên có chút mờ mịt, "Lớn hơn tôi năm sáu tuổi, đàn ông tring niên đầu hói, không có phong độ?" Dừng một chút lại ngậy ra nói, "Hay là một cái tiểu tử ngốc không nào, thấy tôi ý đồ chủ yếu là muốn có một phần công việc?"

Hiển nhiên này đều không phải lựa chọn tốt.

Nữ trợ lý nghe xong liền nói với cô: "Giang tổng, ngài muốn yêu đương sao?" Sau đó lại bổ sung nói, "Hay là nói ngài có người yêu thích?"

Hai vấn đề, Giang Gia Niên chỉ trả lời cái thứ nhất.

"Tôi không nghĩ yêu đương."

"Vì sao?"

"Bởi vì.....Tôi sợ hãi lại sai một lần nữa."

Nữ trợ lý đi theo Giang Gia Niên nhiều năm, so với người ngoài càng có thể cảm giác được giữa Giang tổng và Lâm Đồng không tầm thường. Đặc biệt là biểu hiện gần đây của Lâm Đồng, rõ ràng là đối với Giang tổng luôn có ý đồ gì đó, lại không nhìn ra chính là kẻ ngốc.

Bởi vậy, cũng có thể hiểu tại sao lần trước cô ấy làm ra sai lầm Lâm Đồng lại tức giận như vậy.

Cẩn thận ngẫm lại, nữ trợ lý nói: " 'lại'?....Xem ra Giang tổng nhắc tới người này chỉ sợ không phải hai người phía trước."

Giang Gia Niên trầm mặc không nói, nữ trợ lý chần chờ một lát tiếp tục hỏi: "Vậy hiện tại người này, Giang tổng còn thích anh ta sao?"

Trước đó cô cố ý lảng tránh vấn đề này, hiện tại bị hỏi trực tiếp, thật đúng là không biết trả lời như thế nào.

Qua thật lâu sau, Giang Gia Niên giống như rút cuộc tìm về thanh âm của chính mình, nặng nề nói: "Thích thì lại thế nào đây, muốn nói ra sao? Không được. Nói thích liền không chỉ đơn giản là thích, mà là trách nhiệm,

cô không thể xác định anh ta có phải người cô muốn tìm hay không, nếu lỡ mãng nói thích, về sau phát hiện ra 'kỳ thật tôi cũng không yêu anh như vậy', hai người lại bởi như vậy tách ra, mọi người đều sẽ bị thương, thậm chí ghi hận lẫn nhau, đó là không có trách nhiệm với chính mình."

Lời nói của cô làm trợ lý trầm mặc hồi lâu, khi cô muốn cắt đứt điện thoại, nữ trợ lý mới nhỏ giọng nói: "Giang tổng, tôi chưa trải qua nhiều chuyện như vậy, cũng không nghĩ nhiều như cô. Cách nói của cô lý trí lại thực tế, nhưng tôi cảm thấy thích một người vốn dĩ cũng không phải một chuyện lý trí có thể kiểm soát, cô cưỡng cầu tinh thần như vậy, ngược lại sẽ làm chậm trễ chính cô."

"Đời người dài như vậy, vì sao lại tự mâu thuẫn với chính mình làm gì đâu, gặp người mình thích liền dừng cảm biểu hiện ra ngoài, chẳng lẽ thật sự 'thiên sơn ta độc hành, không cần đưa tiễn'? Có thể như vậy rất khốc nhưng tôi không nghĩ muốn khốc như vậy."

Có lẽ thật sự già rồi, nghe thấy nữ trợ lý trẻ tuổi nói như vậy, Giang Gia Niên thế nhưng lại cảm thấy, à, hóa ra là nên như vậy.

Vô cùng đơn giản sạch sẽ, cảm tình không nên bị thực tế cùng lý trí gông cùm xiềng xích, nó nên được tự do, không bị ước thúc.

Cô nghĩ, cô biết nên làm thế nào.

Tác giả nói: Đặc biệt thích nữ trợ lý lời nói, cùng đại gia cùng nỗ lực!

Editor: chị đi yêu thương Hạ cơ trưởng đi!!!

Đang tính khai thêm 1 hố nữa, mọi người thích đoán nhiều thật hay 1 bộ sủng không thật đây???

Chương 62

Lâm Hàn Dữ mất tích.

Rất kỳ quái, từ ngày Giang Gia Niên xin nghỉ rồi đi cùng Hạ Kinh Chúc, sau khi trở về làm liên không nhìn thấy Lâm Hàn Dữ.

Không chỉ cô, còn có những người khác, trợ lý đặc biệt của anh ta, cổ đông quan trọng, khách hàng, tất cả đều không thể liên lạc được với anh ta.

Giang Gia Niên vốn tính toán hẹn Hạ Kinh Chúc ra để nói rõ tâm ý của mình, thời gian cô mang thai càng dài bụng sẽ nổi lên từng ngày, nếu đã quyết định muốn ở bên anh, hơn nữa anh vẫn là ba đứa nhỏ, vậy cũng không cần lằng nhằng nữa.

Chính là Lâm Hàn Dữ mất tích làm cô vương chân.

"Đã liên lạc được chưa?" Giang Gia Niên nhú mày nhìn cấp dưới, "Anh đã đi nhà Lâm Đồng tìm chưa? Xác định không có ai sao?"

Cấp dưới khó xử nói: "Giang tổng, những nơi Lâm Đồng có khả năng đi chúng tôi đều đã tìm rồi, nhưng đều không thấy, nhà anh ta nói Lâm Đồng đã ba ngày không trở về."

Đối với một công ty lớn mà nói, chủ tịch biến mất ba ngày, cũng không đến mức công ty tê liệt.

Chỉ là hiện giờ nguy cơ mà Duyệt Đồ phải đối mặt cũng chưa được giải quyết, người đưa ra quyết định chính lại giảm đi, việc hủy bỏ hợp đồng với An Bình còn chưa nói xong, Lâm Hàn Dữ liên mất tích như vậy, rất nhiều việc không có cách nào ra quyết định, cao tầng đều phát điên rồi.

Giang Gia Niên ngồi trở lại trên ghế trong thoáng chốc, ghế xoay bị cô thỉnh linh ngồi xuống làm cho lắc lư một chút, cô dựa vào lưng ghế suy tư Lâm Hàn Dữ còn có khả năng đi nơi nào, anh ta có thể bị bắt cóc mới không liên lạc được hay không, nếu thật là như vậy ảnh hưởng tới công ty đúng là dậu đổ bìm leo.

"Giang tổng, hiện tại rốt cuộc nên làm thế nào? Việc với An Bình thứ sáu liền phải mở họp thảo luận với hội đồng quản trị, nhưng Lâm Đồng lại không xuất hiện, đến lúc đó chỉ có chúng ta chỉ sợ không đối phó được với những cổ đông đó."

Nữ trợ lý nói ra sự thật có chút khó khăn, trước đó có Lâm Hàn Dữ đứng bên phía bọn họ, lựa chọn phương án giải quyết của bọn họ, nhưng hôm nay lại mở họp hội đồng quản trị, nếu Lâm Hàn Dữ không xuất hiện, Giang Gia Niên bọn họ muốn làm thế nào mới có thể giải quyết việc muốn hủy hợp đồng với An Bình? Chỉ sợ những cổ đông đó căn bản sẽ không nghe biện pháp giải quyết của bọn họ, thậm chí đều không cho bọn họ thời gian giải quyết, chỉ biết truy trách nhiệm.

Lúc trước khi chưa ký hợp đồng với An Bình ai có thể nghĩ đến sẽ xảy ra nhiều chuyện rối loạn như vậy? Hiện giờ An Bình bên kia đã muốn thông báo hủy bỏ hợp đồng, cũng dựa theo điều khoản trong đó yêu cầu tiền bồi thường tương ứng, số tiền kia cũng không phải nhỏ, lúc trước thời điểm làm hợp đồng định ra số tiền không thấp, rốt cuộc ai cũng không nghĩ sẽ có chuyện hủy bỏ hợp đồng, từ trước đến nay nhiều nhất cũng chỉ có mấy cái vé giả, chỉ cần tiền là có thể xử lý, nhưng bây giờ thì sao?

Ừn ừn không dứt.

Thậm chí gần đây vẫn cứ có thêm một vài trường hợp.

Tuy rằng Từ Nhiên đi rồi, hệ thống lại vẫn cứ không hoàn thiện, cũng không biết có phải sau khi Từ Nhiên đi rồi vẫn cứ giờ trò quỷ, bộ trưởng kỹ thuật mới lên Trần Hiên cho tới bây giờ vẫn chưa tìm ra cách giải quyết vấn đề.

Hàng mi dài của Giang Gia Niên run không ngừng, suy nghĩ loạn thành một đoàn, một đám cấp dưới đang đứng chờ chỉ thị của cô, hoàn toàn không đưa ra được ý kiến có giá trị, một mình cô gánh vác tất cả những việc này, thật sự có chút mệt mỏi.

Giờ tay ần ần thái dương, Giang Gia Niên đang muốn mở miệng lại có người đẩy cửa xông vào, vội vã nói: "Giang tổng, có vấn đề rồi."

Là bộ trưởng kỹ thuật đương nhiệm Trần Hiên.

Giang Gia Niên nhú mày nhìn anh ta nói: "Anh đừng nói với tôi là hệ thống tê liệt."

Trần Hiên nháp nhô nói: "Cũng không đến mức đó, nhưng khi tôi kiểm tra hệ thống phát hiện một việc."

"Chuyện gì?"

Trần Hiên xoay người đóng cửa lại, nhìn những người khác trong phòng, Giang Gia Niên liền nâng tay nói: "Mọi người đi ra ngoài đi, tiếp tục tìm Lâm Đồng, những việc khác tôi suy nghĩ lại sẽ nói sau."

Những người khác đáp vâng, liền lần lượt rời khỏi văn phòng.

Bọn họ đi rồi, Trần Hiên mới đi đến ngồi xuống trước bàn làm việc nói: "Giang tổng, tôi phát hiện Từ Nhiên từ chức liên gia nhập một công ty mới."

Giang Gia Niên lạnh mặt, đối với việc này không có chút kinh ngạc: "Phải không, anh ta cũng quá sốt ruột, liền gấp không chờ nổi như vậy mà muốn đối nghịch với lãnh đạo cũ sao?"

Biểu tình của Trần Hiên phức tạp nói: "Thật ra lúc anh ta còn làm việc tôi liền cảm thấy anh ta có chút kỳ quái, luôn bận rộn làm một vài việc không liên quan đến công ty, bây giờ nghĩ lại, hẳn là lúc ấy đã bắt đầu tìm đường ra rồi."

Ngược lại Giang Gia Niên không cho là đúng: "Anh ta hẳn là không phải bắt đầu từ lúc đó, có thể là lúc ấy tâm không còn ở công ty, chỉ là sau đó có cơ hội nào đó, mới lập tức bạo phát."

Trần Hiên không hiểu rõ lắm, Giang Gia Niên cũng không giải thích, nói thẳng: "Anh đi điều tra công ty anh ta mới gia nhập một chút, gửi tư liệu đến email của tôi, nhớ kỹ đừng rút dây động rừng, cẩn thận một chút. Mặc khác, việc cấp bách bây giờ là nhanh chóng hoàn thiện app cũng trang web, không được phép để xuất hiện tình trạng như hiện tại nữa."

Trần Hiền vội vàng đồng ý, sau đó liền rời đi, văn phòng tổng giám đốc to như vậy náo nhiệt cả ngày, hiện tại chỉ còn lại một mình cô, ngược lại có chút thừa thớt.

Lâm Hàn Dữ rốt cuộc đi đâu?

Mất thấy thứ sáu liền đến rồi, nếu đến khi họp cổ đông anh ta còn không xuất hiện, vậy cô liền thật sự lâm vào nguy cơ.

Kể cả là bị bắt cóc, bọn bắt cóc hiện tại cũng nên gọi điện thoại đòi tiền chuộc đi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Cúi đầu nhìn lịch bàn, cô với Hạ Kinh Chúc đã mấy ngày không gặp, bọn họ ngẫu nhiên sẽ nhắn tin, nhưng rất ít gọi điện thoại, thời điểm Hạ Kinh Chúc làm việc sẽ tương đối bận rộn, suốt từ buổi sáng đến ban đêm cũng chưa có thời gian rảnh, ở trên máy bay không thể nhắn tin qua lại, xuống máy bay lại bận những việc khác, công việc của một cơ trưởng cũng không đơn giản hơn tổng giám đốc bao nhiêu, anh gánh vác sinh mệnh của mấy trăm người, vẫn luôn chuẩn bị được thăng lên làm giáo viên cơ trưởng, sự cố chuyến bay 591 lần trước tuyệt đối không thể lại xảy ra.

Cho nên anh bận rộn là cần thiết, nhưng kể cả biết những việc đó, Giang Gia Niên vẫn có chút không không chế được mà nhớ anh, oán niệm anh không gọi điện thoại cho mình.

Cảm xúc thật phức tạp.

Rõ ràng có một cục diện rối rắm đang chờ cô đi xử lý thế nhưng cô còn có tâm tình suy xét tình cảm nam nữ.

Thờ dài một hơi, Giang Gia Niên chống tay trầm ngâm một lát, cầm chìa khóa đi ra cửa.

Cô tự mình đi tìm Lâm Hàn Dữ, không thể tiếp tục ngồi chờ chết.

Chương 63

Bên kia.

Thời gian dừng bay ba tháng của Hình Chu còn dư lại gần một nửa, trước mắt cậu ta vẫn cứ làm công tác mặt đất, nhưng anh ta vô cùng yêu việc được phi hành, cho nên mỗi ngày mặc kệ có việc gì, luôn phải chờ tới sau khi Hạ Kinh Chúc cùng đồng nghiệp tan tầm mới đi, theo sau Hạ Kinh Chúc hỏi một chút chuyện hôm nay nhìn thấy nghe thấy, giống như chính mình cũng phi hành.

Đương nhiên tiện thể theo chân, cậu ta cũng muốn nhân cơ hội nhìn Ân Mạn, từ sau khi làm công tác mặt đất, Hình Chu đã rất khó nhìn thấy Ân Mạn, tuy rằng tâm tư của cô ấy trước sau như một đều đặt trên người Hạ Kinh Chúc, những bọn họ còn chưa kết hôn, cũng không ở bên nhau, không đại biểu cậu ta không có cơ hội. Nói không chừng ngày nào đó Ân Mạn từ bỏ Hạ Kinh Chúc, đột nhiên cảm thấy cậu ta cũng không tệ lắm thì sao?

Tuy rằng cơ hội như vậy rất xa vời nhưng cậu ta vẫn muốn thử một lần, nếu không cứ từ bỏ như vậy, cậu ta thật không cam lòng.

Hôm nay Hạ Kinh Chúc bay đi Bắc Mỹ đã trở lại, đến khi tan tầm Hình Chu còn chưa về, ở lại công ty chờ bọn họ.

Bởi vì chuyện cậu ta dừng bay, công ty tạm thời cấp cho Hạ Kinh Chúc một phó phi công khác, cùng phi hành đường dài vẫn là đội bay kia của Lâm Đồng, nhớ tới bộ dáng Trần Phong châm chọc mỉa mai cùng khinh thường chính mình mỗi khi gặp mặt, Hình Chu liền cảm thấy trong lòng ghen muốn chết, nhưng cậu ta cũng không có biện pháp, tự tạo nghiệt không thể sống, ai bảo chính mình phạm vào sai lầm để người ta có cơ nói đây? Về sau phải cẩn thận chút, những ngày như vậy cậu ta chịu thật sự quá đủ rồi.

Đến khoảng 9h, nhân viên hai đội bay ngồi trên xe đưa đón trở về công ty, Hình Chu từ thật xa liền đã nhìn thấy, đang muốn đi qua lại phát hiện nước

âm cậu ta chuẩn bị cho Hạ Kinh Chúc và Ân Mạn không mang theo, nháy mắt liền quay về lấy.

Mà Hạ Kinh Chúc bên này căn bản không phát hiện Hình Chu từng xuất hiện ở đằng trước, mắt nhìn thẳng đi về phía trước, đi đầu đội ngũ, bên người làm Lâm cơ trưởng, Trần Phong, còn có Ân Mạn.

Phó phi công anh tạm thời mang theo, nói thật còn không có ngộ tính bằng Hình Chu, lại không hợp tính cách với anh, nói tương đối nhiều, bị anh trách cứ hai lần, hai người trừ khi làm việc liền không hề nói chuyện.

Lúc này đối phương cố ý đi ở phía sau xa đội ngũ, không muốn đi cùng anh.

Kỹ sư máy móc của đôi bay Phùng Thần là người cuối cùng đi xuống, nhanh chóng đuổi theo, thẳng đến khi đến bên người Hạ Kinh Chúc, mọi người nhìn anh ta có chút kỳ quái, sao lại hoang mang rối loạn như vậy?

Hạ Kinh Chúc cũng nghi hoặc như vậy, Phùng Thần là kỹ sư máy móc của máy bay bọn họ, lần trước sự cố chuyến bay 591 kia anh ta cũng ở trên máy bay, hơn nữa còn phụ trách kiểm tra động cơ, nhưng anh ta không phải chịu trách nhiệm chủ yếu, cho nên còn được tiếp tục bay.

"Hạ cơ trưởng, tôi có chút việc muốn nói với một mình anh, anh đi với tôi một chút được chứ?" Phùng Thần thấp giọng nói, mang theo ánh mắt che giấu, đặc biệt muốn tránh Lâm Đồng cùng Trần Phong, Trần Phong liếc mắt nhìn anh ta, tuy rằng không biết bọn họ muốn nói gì, nhưng hẳn ta có tật giật mình, luôn cảm thấy có liên quan tới sự cố lần trước

"Được."

Hạ Kinh Chúc không cự tuyệt Phùng Thần, cùng anh ta rời khỏi đội ngũ, Ân Mạn nhìn theo từ phía xa, muốn đi theo, cuối cùng lại từ bỏ.

Người ta nói chuyện, cô ta vẫn là không nên đi quấy rầy, nghe góc tường không phải là hành vi tốt, nếu bị Hạ Kinh Chúc phát hiện sẽ chán ghét cô ta.

Cô ta tự mình hiểu lấy, biết không nên đi, nhưng cũng không đại biểu những người khác cũng vậy.

Bởi vì chột dạ, Trần Phong đương nhiên muốn chú ý đối thoại của Phùng Thần cùng Hạ Kinh Chúc một chút, cho nên khi những người khác bắt đầu lục tục rời đi, anh ta cho Lâm Đồng một ánh mắt, liền lặng yên không tiếng động mà rời khỏi đội ngũ, đi về phía Hạ Kinh Chúc và Phùng Thần rời đi.

Lâm Đồng thu hút sự chú ý của người khác, để bọn họ quên chú ý Trần Phong, liền cứ như vậy cùng nhau về công ty thực hiện trình tự ly cơ.

Bên này, Phùng Thần cùng Hạ Kinh Chúc cũng phải đi nộp tài liệu làm thủ tục ly cơ, cho nên không thể nói lâu lắm, cũng không đi quá xa.

Rẽ vào chỗ ngoặt, bọn họ liền dừng lại.

"Là chuyện gì?"

Đây là thanh âm của Hạ Kinh Chúc, anh dò hỏi, ngữ khí bình đạm, cũng không quá hiếu kỳ.

Trần Phong tránh ở ven tường nghe lén, tim đập không tự giác nhanh hơn, hẳn ta mơ hồ đoán được bọn họ muốn nói chuyện gì, những sau khi Phùng Thần thật sự nói ra, hẳn ta vẫn là có chút khẩn trương.

"Hạ cơ trưởng, sự cố 591 lần trước, tôi cảm thấy có chút vấn đề."

Đây là thanh âm của Phùng Thần, cũng không phải ngữ khí suy đoán, là câu khẳng định, như vậy chính là nói, anh ta đã có chứng cứ.

Trần Phong đứng ở ven tường nhíu chặt mày, lộ ra biểu tình âm ngoan.

Hình Chu đi lấy nước ấm, trên đường gặp được Ân Mạn, cậu ta nhiệt tình mà đưa nước qua, nhìn xung quanh một chút nói: "Ai, sao không thấy anh Kinh Chúc?"

Ân Mạn quay đầu lại nhìn một chút nói: "Vừa rồi Phùng Thần kêu anh ấy đi rồi, hẳn là lát nữa mới quay lại."

Phùng Thần? Kia không phải là kỹ sư máy móc sao?

Hình Chu nghi hoặc mà gật đầu một chút, cầm nước ấm chuẩn bị cho Hạ Kinh Chúc đi tìm, bên này Phùng Thần cùng Hạ Kinh Chúc vẫn đang nói chuyện.

"Cái sự cố kia hình như cũng không phải trách nhiệm của Hình Chu." Phùng Thần hạ giọng nói, "Tôi vẫn luôn cảm thấy kỳ quái, ngày đó tôi cùng cậu ta kiểm tra động cơ, tuyệt đối không có vấn đề, sao có thể xảy ra chuyện chứ?"

Hạ Kinh Chúc nhìn lướt qua xung quanh, ánh mắt có thể thấy được là không có người khác, nhưng tai vách mạch rừng, loại chuyện này không nên thảo luận ở chỗ này, cho nên anh nói: "Hôm nào tôi gọi điện thoại cho anh hẹn gặp mặt sau đi."

Phùng Thần gật đầu đồng ý.

Ven tường, Trần Phòng không nghe được gì những cũng biết việc này liên quan đến mình, lại không thể tìm tòi đến cùng, miễn bàn có bao nhiêu nóng nảy.

Thấy người sau tường phải đi, hắn ta nhanh chóng rời đi trước một bước, lúc rời đi liền vừa lúc gặp Hình Chu, hắn ta bỗng nhiên có một ý tưởng, đi lên ôm lấy cậu ta nói: "Cậu muốn đi tìm ai?"

Hình Chu có chút không muốn nói chuyện với hắn ta, nhưng hắn ta đã hỏi cũng chỉ có thể lạnh giọng trả lời: "Việc này không liên quan đến anh, tôi đi tìm Hạ cơ trưởng."

Nhìn nước ấm chuẩn bị trong tay Hình Chu, Trần Phòng trào phúng mà cười cười: "Cậu đứa nhỏ này thật đúng là đáng thương, còn vội vàng đi chuẩn bị nước ấm cho người ta, lại không biết người ta đối xử với cậu như thế nào."

Hình Chu trừng lớn đôi mắt nhìn chằm chằm hắn ta: "Anh có ý gì?"

Trong khái niệm của Hình Chu, Trần Phong nhiều lắm cũng chỉ mắng cậu ta là trùng theo đuôi, thích nịnh nọt, cậu ta hoàn toàn không dự đoán được tiếp theo hắn ra sẽ nói ra một tin tức có tính nổ mạnh như vậy.

"Cậu nhanh chóng đi nhìn đi, anh Kinh Chúc của cậu đang thì thầm với Phùng Thần kia, trong lúc vô tình tôi giống như nghe được có liên quan đến chuyến bay 591, cậu đi nghe một chút, nói không chừng sẽ có thu hoạch đó?"

Hắn ta cố ý làm Hình Chu hiểu lầm, làm Hình Chu cảm thấy Hạ Kinh Chúc cùng Phùng Thần có hiềm nghi, nói xong liền vội vàng rời đi, lo lắng bị Hạ Kinh Chúc nhìn thấy, rốt cuộc Hạ Kinh Chúc cũng không giống Hình Chu đơn thuần dễ lừa gạt như vậy, bị hắn ta nói một chút đã bị nắm mũi dắt đi.

Hình Chu cúi đầu nhìn bình giữ ấm chính mình chuẩn bị cho Hạ Kinh Chúc, mỗi lần anh Kinh Chúc bay xong cậu ta luôn đưa nước ấm đến, đây đã là thói quen của cậu ta. Kể cả cậu ta bị dừng bay, nhưng cậu ta vẫn luôn cảm thấy lúc trước Hạ Kinh Chúc nguyện ý cùng cậu ta dừng bay làm kiểm tra là người tốt, cậu ta tuyệt đối không hy vọng phát hiện ra cái gì làm cậu ta phải thay đổi cách nhìn với Hạ Kinh Chúc.

Cậu ta có chút mờ mịt, nắm chặt bình giữ ấm trong tay, không biết có nên đi lên hay không, nhưng cuối cùng, lòng hiếu kỳ chiến thắng yếu đuối, cậu ta vẫn là đi qua, tay chân nhẹ nhàng, cố ý che dấu hành động của chính mình.

Cách đó không xa, quả nhiên có thể nghe thấy tiếng bước chân, mơ hồ có thể phân biệt ra, đó là Phùng Thần đang nói chuyện với Hạ Kinh Chúc.

"Tôi chờ điện thoại của anh, chúng ta gặp mặt bàn lại, chuyện này liên quan rất lớn, bị người khác biết cũng không an toàn."

Đây là Phùng Thần đang nói chuyện, ngữ điệu có chút khẩn trương, không biết vì sao.

Kế tiếp là Hạ Kinh Chúc trả lời, liên hệ với luận điệu vừa rồi của Trần Phong, giờ phút này lại nghe Hạ Kinh Chúc trả lời, ít nhiều có chút kỳ quái.

"Không cần đem chuyện này nói cho bất kỳ ai, hiện tại ai cũng không đáng tin cậy, anh biết chưa? Đặc biệt là Hình Chu, tính tình cậu ta một khi biết được liền thất bại trong gang tấc."

Không ai đáng tin cậy.

Không thể nói cho bất kỳ ai.

Đặc biệt là cậu ta.

Tim Hình Chu đập như sấm, không tự giác liền ẩn người, chỉ cách hai người kia một bức tường.

Khi đó Phùng Thần còn đang nói: "Tôi biết, chỉ cần có chút sơ hở thì nỗ lực của chúng ta liền uổng phí, tôi có chừng mực, anh yên tâm."

Editor: Bạn nhỏ Hình Chu này 26t mà nhận thức chắc không bằng đứa trẻ 6t, quá dễ bị lợi dụng rồi. Haizzz...

Chương 64

Hạ Kinh Chúc không trả lời.

Nhưng Hình Chu đã không cần trả lời.

Cậu ta ôm bình giữ nhiệt sững sờ đứng ở kia, dính sát vào tường, cậu ta không muốn tin tưởng Trần Phong, nhưng nghe một chút đối thoại của Phùng Thần cùng Hạ Kinh Chúc, tin rằng mặc kệ là ai nghe được đều phải có chút hoài nghi.

Chỉ cần có một chút sơ hở, nỗ lực của bọn họ liền uổng phí -- là nỗ lực gì? Là sơ hở gì?

Ai tới nói cho cậu ta đây rốt cuộc là chuyện gì?

Thật lâu sau, Hình Chu mới thất hồn lạc phách mà đi ra khỏi bức tường, cậu ta gắt gao ôm bình giữ nhiệt, trong đầu nhớ lại tình hình phi hành ngày đó, Hạ Kinh Chúc hình như có chút thất thần, còn có rất nhiều thứ không bình thường, lúc ấy cậu ta không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ nhớ lại, hình như cũng không đơn giản như vậy.

Hình Chu không biết chính là, lúc ấy Hạ Kinh Chúc không bình thường là bởi vì Giang Gia Niên ngồi trên máy bay, cô ngồi ở khoang hạng nhất, cũng không phải vì cái gì như "anh biết máy bay trực trặc" hay là nguyên nhân gì khác.

Cậu ta còn nhớ rõ ngày đó chính mình phạm vào sai lầm, quên mất trước khi hành khách đi lên phải đưa số liệu vào FMS, lúc ấy cậu ta chỉ lo lắng bị trách cứ, cũng không nghĩ gì khác, hiện giờ xem ra, Hạ Kinh Chúc có thể sớm nhắc nhở cậu ta, nhưng anh ta không có.

Anh ta không làm.

Hình Chu bắt đầu suy nghĩ theo chiều hướng tiêu cực, cậu ta luôn cuống, không có các nào bình tĩnh trở lại, chỉ có thể trốn tránh rồi đi.

Nộp tư liệu xong, khi Hạ Kinh Chúc chuẩn bị rời khi vẫn không thấy Hình Chu, thuận miệng hỏi Ân Mạn: "Hình Chu đâu? Hôm nay không tới chờ sao?"

Anh chủ động nói chuyện cùng cô ta, kể cả đề tài không phải về cô ta, cô ta cũng vô cùng vui vẻ trả lời.

"Có chờ mà, vừa rồi còn đưa nước cho tôi, nói muốn đi tìm anh, anh không gặp sao?"

Hạ Kinh Chúc lắc lắc đầu, nhú mày lại, hình như có điều suy nghĩ.

Sau mấy ngày, anh đều không gặp Hình Chu, khi chấp hành nhiệm vụ phi hành, đội bay sẽ dùng nhà ăn chuyên dụng, sẽ tách riêng ra, cứ như vậy, anh muốn gặp mặt Hình Chu tỷ lệ liên càng nhỏ.

Trước kia Hình Chu sẽ tự mình tìm tới, hiện tại anh không chủ động đi tìm, bọn họ cơ hồ liên không hề có giao thoa.

Thời gian một hai ngày thì không sao, nhưng thời gian dài liên không bình thường.

Hạ Kinh Chúc là người nhạy bén, anh đã nhận ra vấn đề, nhưng công việc quá bận, cũng chỉ có thể đến lúc được nghỉ ngơi lại đi tìm cậu ta.

Giang Gia Niên bên này, giờ phút này cũng gặp rất nhiều vấn đề.

Thứ sáu đúng hẹn tới, đại hội cổ đông được định vào 10 giờ sáng bắt đầu, hiện tại đã 9h rưỡi, Lâm Hàn Dữ còn không xuất hiện.

Người trong công ty và cô đều tìm anh ta rất lâu, anh ta giống như bốc hơi khỏi nhân gian vậy, không tìm thấy tung tích ở bất kỳ nơi nào.

Trước đó bọn họ còn tương đối lạc quan, tưởng chính anh ta trốn đi, nhưng nghĩ kỹ lại anh ta lại không cần phải làm như thế, vậy anh ta....Chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện.

Tưởng tượng đến loại khả năng này Giang Gia Niên liền không ngồi yên được, ở bên ngoài phòng họp đi tới đi lui, nữ trợ lý vẫn không ngừng gọi

điện thoại cho Lâm Hàn Dữ, cũng mặc kệ gọi bao nhiêu lần tất cả đều cũng một kết quả, tạm thời không liên lạc được.

"Giang tổng, vẫn không thể gọi được, cổ đông đều đã tới rồi, bây giờ phải làm sao?" Nữ trợ lý khẩn trương nói.

Giang Gia Niên dựa trên tường không nói chuyện, đúng vào thời điểm mấu chốt cô tính cùng Hạ Kinh Chúc ở bên nhau, Lâm Hàn Dữ chơi một lần mất tích, lần mất tích này hoàn toàn làm cô cảm nhận được cảm giác mất đi anh ta là như thế nào, có thể nói như thế này có chút bạc tình cùng không có trách nhiệm, nhưng cô thật sự trừ bỏ nôn nóng cùng lo lắng bên ngoài, đã không có cảm giác khẩn trương muốn mệnh khi người yêu mất tích.

Ngẩng đầu hít thở một chút, Giang Gia Niên nhẹ giọng nói: "Nếu hội nghị bắt đầu Lâm Đồng còn không có trở về, cô liền đi báo nguy, hội nghị.....Tôi một mình tham gia."

Nữ trợ lý nắm chặt di động, tình bộ dáng tổng giám đốc liền biết sự việc càng thêm nghiêm trọng, vốn dĩ rắc rối của công ty đã đủ phiền lòng, chủ tịch lại mất tích không hiểu được, thật đúng là nhà dột còn gặp mưa suốt đêm.

Lần này Duyệt Đồ có thể vượt qua nguy cơ hay không? Lâm Hàn Dữ còn có thể an toàn trở về hay không?

Tất cả nghi vấn, không thể được giải đáp.

Rất nhanh đã đến 10 giờ, hội nghị đúng giờ bắt đầu, Giang Gia Niên không kéo dài nổi nữa, chỉ có thể đi vào phòng họp.

Nữ trợ lý đứng ở cửa nhìn bóng dáng tổng giám đốc, thở dài một tiếng, cầm di động, muốn gọi 110 báo nguy.

Trong phòng hội nghị, nhóm cổ đông ngồi chính tề một đường, vị trí trung tâm để lại cho Lâm Hàn Dữ, nhưng người này lại không hề xuất hiện, tiến vào chính là tổng giám đốc Giang Gia Niên.

"Tôi thật sự xin lỗi các vị cổ đông." Giang Gia Niên đứng trước cái bàn, thấp giọng nói, "Chúng tôi vẫn không thể liên lạc được với Lâm Đồng, hội nghị hôm nay, chỉ sợ trừ tôi tới thay Lâm Đồng tham gia, còn lại chỉ có thể tạm thời đẩy sang thời gian khác mới đưa ra quyết định."

Công ty lớn như vậy gặp phải nguy cơ, mở họp hội đồng quản trị, chủ tịch lại chơi mất tịch, công ty này là kiểu gì vậy?

Không chỉ nhân viên phía dưới nghĩ như vậy, ngay cả các cổ đông cũng mất đi tin tưởng với việc Duyệt Đồ có thể khôi phục nguyên trạng, nếu trạng thái công ty tiếp tục duy trì như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể rút cổ phần.

Âm thanh nghị luận vang lên hết đợt này đến đợt khác, âm thanh bất mãn cùng trách cứ tràn ngập bên tai, Giang Gia Niên khẽ vuốt bụng, mặt vô biểu tình đứng ở bên kia nghe những lời này, bên tai vang lên ầm ầm, thật ra cũng không cần biết cụ thể là bọn họ nói gì, trừ bỏ hỗn loạn cũng chỉ có hỗn loạn.

Trong thời khắc nào đó, cô cũng có chút cảm thấy, lần này có khả năng Duyệt Đồ không trụ nổi nữa, Hứa Hoan Nhan rời khỏi Duyệt Đồ sẽ không có thiện ý, có khi còn kéo những khách hàng lớn của Duyệt Đồ đi theo, sau đó thì sao? Trước đó Từ Nhiên đã hiểu biết hệ thống của Duyệt Đồ rất sâu cũng sẽ âm thầm gây rối, liền giống như hiện tại, làm hệ thống của Duyệt Đồ tê liệt.

Quả thực là tứ phía giáp công.

Giang Gia Niên hít sâu một chút, mới làm tâm tình của chính mình không đến mức áp lực như vậy, vào thời điểm mà hỗn loạn sắp lên đến đỉnh điểm, nhóm cổ đông cơ hồ muốn xóc bàn lên, cửa phòng họp bị người bên ngoài đẩy ra, Giang Gia Niên quay đầu nhìn lại, Lâm Hàn Dữ đi đến, tuy rằng sống lưng vẫn dính bạt như cũ, khuôn mặt vẫn anh tuấn như vậy, nhưng từ quầng thâm dưới mắt kính cùng với chút râu ở dưới cằm mà xem, trạng thái của anh ta cũng không tốt.

"Thật xin lỗi, tôi đến trễ."

Lâm Hàn Dữ nhanh chóng đi vào, anh ta xuất hiện làm hiện trường âm ỉ đột nhiên im bật, mắt anh ta nhìn thẳng vào vị trí chủ tịch, ánh mắt đảo qua biểu tình của các cổ đông khác, chắp tay trước ngực đặt ở trên mặt bàn nói: "Hội nghị có thể bắt đầu rồi, các vị còn muốn ồn ào sao?"

Chương 65

Năng lực của Lâm Hàn Dữ là không cần hoài nghi.

Anh ta vẫn luôn không xuất hiện, trong công ty đều là tin đồn nhảm nhí, nhưng anh ta vừa xuất hiện liền có năng lực trấn an tất cả, kể cả khi anh ta xuất hiện tang thương không ít, trạng thái cũng không hoàn mỹ.

Đại hội cổ đông kết thúc viên mãn, những người ồn ào muốn rút cô phần đó đều bị anh ta thuyết phục, những cô thật ra cũng chưa nói gì, cả buổi hội nghị đều chỉ nói đơn giản mấy câu.

"Tôi chính tay sáng lập ra Duyệt Đồ, dẫn dắt nó đi tới ngày hôm nay. Tôi là người cầm cổ phiếu nhiều nhất công ty, cho dù tổn thất cũng là tôi tổn thất lớn nhất. Tôi cũng đã trải qua sinh hoạt giàu có, sẽ không làm chính mình trở nên nghèo khó, tự nhiên các người cũng không cần lo lắng."

"Duyệt Đồ tựa như đứa con của tôi, là sai lầm của tôi làm cho nó gặp phải nguy cơ, tôi sẽ giáo dục nó cho tốt, kéo nó trở về, làm nó nhanh chóng khôi phục bình thường, nếu tôi không làm được, liền không xứng với chức ba này."

"Tôi đề tổng giám đốc Giang Gia Niên chấp hành nhiệm vụ, cô ấy vẫn luôn rất cẩn thận mà làm việc cho công ty, tôi biết các vị đối với người lãnh đạo là nữ có rất nhiều phê bình cùng không tín nhiệm, nhưng tôi tin tưởng cô ấy, tôi tin rằng cô ấy có năng lực kia, cô ấy vẫn luôn làm được rất tốt."

Lâm Hàn Dữ cũng chỉ nói vài câu như vậy.

Anh ta nói ra một câu nhóm cổ đông liền trầm mặc thêm một phần, tâm tình Giang Gia Niên cũng bị những lời này làm trở nên phức tạp.

Sau khi hội nghị kết thúc, Lâm Hàn Dữ để cô lại, cô cũng muốn làm rõ ràng mấy ngày hôm nay anh ta rốt cuộc đi đâu, cho nên cũng không đi.

Mấy ngày trước, tại phòng hội nghị này, Lâm Hàn Dữ được Giang Gia Niên nói cho biết cô đang mang thai, lúc ấy anh ta trực tiếp choáng váng, không

biết nên đi con đường nào, không biết nên nói cái gì, bây giờ cũng tại gian phòng họp này, anh ta có thể hồi tưởng lại biểu tình ngu xuẩn của chính mình khi đó.

Anh ta chậm rãi đứng lên, đi đến bên người Giang Gia Niên, ngồi vào trên ghế bên cạnh cô, tựa lưng vào ghế nói: "Anh ngồi một lúc em cũng không ngại chứ. Anh hơi mệt."

Giang Gia Niên lắc đầu, nhìn anh ta không nói chuyện.

Lâm Hàn Dữ muốn hút thuốc, tay tìm trên người không thấy hộp thuốc, chỉ thấy bật lửa.

Nhìn bật lửa trong tay, anh ta nhàn nhạt mà để lên mặt bàn, nhìn chằm chằm một hồi lâu mới mở miệng: "Gia Niên, đã vài ngày anh không nghỉ ngơi, anh suy nghĩ thật lâu, về chuyện của chúng ta, chuyện công ty."

Nhìn ra được chắc chắn mấy ngày nay anh ta không nghỉ ngơi, quầng thâm mắt nặng như vậy, tinh thần kém như vậy, giống như tùy thời đều có thể đột tử.

Trong lòng Giang Gia Niên nhảy nhảy, nếu chỉ nói chuyện công ty, cô không ngại ở lại, nhưng nếu là đề tài về quan hệ của bọn họ, cô cũng không muốn thảo luận.

Con người cô chính là một khi ra quyết định sẽ không thay đổi, mặc kệ phát sinh chuyển biến gì, nhận định ai thì chính là người đó.

Lâm Hàn Dữ hiển nhiên cũng không ý thức được việc đó, anh ta nhìn một bên, ánh mắt không có tiêu cự nói: "Anh nghĩ anh không thể từ bỏ em được. Anh suy nghĩ lâu như vậy, anh cần phải nói cho em, đứa bé kia, anh không ngại."

Đây thật là cái tin tức làm người khiếp sợ.

Lâm Hàn Dữ xuất thân thế gia con người bạc triệu cư nhiên thật sự không ngại nuôi dưỡng đứa nhỏ của người khác, anh ta rốt cuộc có biết việc này

đại biểu cho nếu bọn họ thật sự ở bên nhau, sau khi đứa nhỏ này sinh ra sẽ được chia tài sản của anh ta không.

Giang Gia Niên kinh ngạc mà nhìn anh ta, Lâm Hàn Dữ vẫn duy trì tư thế kia nói: "Anh nguyện ý làm ba đứa nhỏ, chỉ cần em nguyện ý cần anh, chịu ở bên anh." Anh ta nắm chặt tay, cau mày nói, "Em không cần vì anh suy nghĩ, anh không sợ hèn mọn, anh nguyện ý hèn mọn, anh có thể ép dạ cầu toàn, anh thậm chí có thể không cần gì cả. Duyệt Đồ đi đến tình trạng ngày hôm nay, anh có chút chịu không nổi, nhưng vì em cùng đứa nhỏ, anh sẽ nỗ lực. Anh nghĩ những sai lầm trước đó của anh đã phải trả giá như hiện tại đã xứng đáng đi? Công ty lâm vào nguy cơ, bị người khác phân đi tình yêu của em, bằng đó trừng phạt hẳn là đủ rồi đi, anh đã như vậy, em coi như anh đáng thương, thương hại anh, trở lại bên người anh, cho anh một cơ hội tiếp tục ở bên cạnh em, được không?"

Nói đến đây, anh ta rút cuộc quay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt mang theo cầu xin khẩn thiết "Xem như anh cầu xin em được không?"

Yêu một người đến một mức độ nào đó liền sẽ đánh mất lý trí, những lời này là đúng, Lâm Hàn Dữ hiện tại chính là như vậy.

Nếu người này anh ta còn không có được, vậy càng không xong, chỉ sợ anh ta sẽ nguyện ý vì có được cô mà trả giá tất cả.

Giang Gia Niên không biết nên đáp lại phản cảm tình trầm trọng này như thế nào, đây đã từng là những điều cô nằm mơ cũng mong có được, cũng từng vì chính mình không chiếm được mà trần trọc khó ngủ, nhưng thời gian là thứ có thể lấy đi những đồ vật khó kháng cự nhất, mấy tháng trôi qua, cảm tình cũng trôi đi, bọn họ đều thay đổi, không còn là người trước kia nữa.

Giang Gia Niên không nói lời này, biểu tình khó xử cùng sự im lặng của cô cũng đã tỏ rõ tâm ý của cô, tâm Lâm Hàn Dữ lạnh xuống một chút, hóa ra anh ta cầu xin hèn mọn như vậy cũng đều không để đã động được cô.

"Anh ta tốt như vậy sao?" Lâm Hàn Dữ kéo khóe miệng, cười cực kỳ chua xót, "Đối với em tốt hơn anh sao? Hay là yêu em hơn anh? Anh không tin, Gia Niên, rõ ràng là anh gặp em trước, rõ ràng trước kia em thích anh, vì

sao em có thể thoải mái như vậy mà thích người khác chứ? Anh biết là anh sai rồi, anh nhận sai với em, anh nguyện ý tiếp nhận bất kỳ trừng phạt nào, anh đảm bảo anh sẽ không tái phạm, em thật sự không thể tha thứ cho anh sao? Em còn muốn anh như thế nào?"

Lâm Hàn Dữ hồng con mắt nói chuyện, Giang Gia Niên không biết nên xử lý cục diện này như thế nào, xoay người muốn đi, nhưng Lâm Hàn Dữ trực tiếp giữ chặt tay cô, cơ hồ là nửa quỳ trên mặt đất, gất gao ôm eo cô, đem mặt dán ở trên người cô, ám ám nói: "Anh cầu xin em Gia Niên, em đừng rời xa anh, anh yêu em, anh không thể không có em, Hạ Kinh Chúc không có em sẽ không sao nhưng anh không phải, không có em anh không sống nổi."

Anh không có em sẽ không sống nổi.

Giang Gia Niên rũ mắt thấy tay anh ta vòng ở bên hông chính mình, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Dù sao cũng là người mình đã từng thích, thấy anh ta cầu xin chính mình như vậy, rất ít người chịu được.

Giang Gia Niên vội vàng đẩy anh ta ra, Lâm Hàn Dữ liền cứ như vậy ngồi trên mặt đất, sau lưng chống vào ghế dựa, dạp ra mà nhìn cô.

Giang Gia Niên cắn chặt môi, cô nói cho chính mình không thể mềm lòng, giờ phút này nếu cô mềm lòng chính là không có trách nhiệm với mọi người, làm ra quyết định liền phải kiên trì, lập đi lập lại ngược lại sẽ càng làm người khác bị thương.

Hít sâu một chút, Giang Gia Niên cuối cùng vẫn kiên trì, ánh mắt cô phức tạp mà nhìn Lâm Hàn Dữ hồi lâu, mới thấp giọng mà nói một câu "Thật xin lỗi", sau đó xoay người đi không quay đầu lại.

Lâm Hàn Dữ tròn mắt há hốc mồm mà nhìn bóng dáng cô rời đi, thương tâm tới cực điểm thế nhưng lại bật cười, anh ta cười đến tê tâm liệt phế, nước mắt cũng rơi xuống, chính là không ai chú ý, không ai nhìn anh ta, anh ta là một kẻ thất bại, sự nghiệp thất bại, tình cảm, cũng thất bại.

Giang Gia Niên xin nghỉ hai ngày.

Lâm Hàn Dữ ước chừng sẽ không mất tích nữa, anh ta tọa trấn, cô nghỉ hai ngày hẳn là cũng không có vấn đề gì.

Hơn nữa hai người vừa mới nói chuyện với nhau tuyệt tình như vậy, cô cũng không muốn nhanh như thế lại gặp mặt anh ta, hiện tại cô có việc khác phải làm.

Hôm nay Hạ Kinh Chúc tan tầm lúc 7h tối, ngày mai anh bắt đầu được nghỉ, bay bốn ngày nghỉ hai ngày là thời gian làm việc của anh, Giang Gia Niên đã thăm dò rõ ràng.

5h chiều, cô đánh xe đi đến sân bay, sắp đến 7h, xe đứng giờ tới trước cửa hãng bay An Bình, cô ở trong xe đợi vài phút, nhìn thời tiết bên ngoài, mùa thu Giang Thành ngày càng lạnh, không khí cũng mang theo chút lạnh lẽo, hôm nay trời còn đầy mây, lúc nào cũng có thể mưa, hình như đã bắt đầu có sấm sét.

Do dự một chút, Giang Gia Niên cầm dù ở trong xe, xuống xe đi vào bên trong An Bình.

Đã một thời gian Hạ Kinh Chúc không nhìn thấy Hình Chu, mất thấy thời gian dừng bay của cậu ta sắp kết thúc, muốn bắt đầu phi hành một lần nữa, anh cũng nên nói với phó phi công tạm thời mang theo thời gian này.

Hạ Kinh Chúc cũng không biết Giang Gia Niên đến, cô cũng không báo trước, lúc này anh còn đang tìm Hình Chu, những người khác trong công ty vừa mới giao tài liệu xong còn chưa đi, Giang Gia Niên đi vào họ đều nhìn thấy.

Ân Mạn là người đầu tiên nhìn thấy cô, mấy hôm không gặp Giang Gia Niên, cô ta cũng sắp quên mất chính mình còn có một tình địch như vậy, gần đây biểu hiện của Hạ Kinh Chúc cũng rất bình thường, không có cảm giác anh đang yêu đương, Ân Mạn cho rằng bọn họ đã chia tay, hiện giờ xem ra cô ta đã quá lạc quan.

Chuyện bị người vây xem này, cô đã quá quen khi ở công tu, tới địa bàn của người khác liền có chút không thích ứng được, đặc biệt là cô rất rõ ràng mục đích mình tới đây, nhìn không được mặt liền có chút đỏ lên.

Ân Mạn nhìn Giang Gia Niên bắt đầu đỏ mặt, biết phỏng đoán của chính mình hoàn toàn chính xác, cô ra không muốn tình thế phát triển đến nông nổi kia, không muốn tất cả mọi người biết Giang Gia Niên có quan hệ với Hạ Kinh Chúc, cô ta ở công ty ngay cả cơ hội truyền ái muội với anh cũng chưa có, tên của bọn họ vĩnh viễn không có cách nào xếp cạnh nhau.

Nghĩ đến đó, Ân Mạn lập tức tiến lên cản đường Giang Gia Niên, cười khê nói: "Đây không phải Giang tổng của Duyệt Đồ sao? Ngài đi nhầm chỗ rồi, nơi này là chỗ của nhân viên đội bay, ngài muốn gặp chủ nhiệm Lý để tôi mang cô đi."

Giang Gia Niên cùng Hứa Hoan Nhan giằng co lâu như vậy, đương nhiên biết tình địch gặp nhau đỏ mặt là cảm giác gì, chính là như Ân Mạn bây giờ.

Thật ra chuyện có tình địch này cô cũng không bài xích, Hạ Kinh Chúc lớn lên đẹp như vậy nếu không có phụ nữ thích anh mới kỳ quái, nếu vậy có khi cô lại hoài nghi anh là biến thái hoặc là gay. Nhìn Ân Mạn như bây giờ, liền biết cô ta muốn chặn chính mình, bảo toàn thân phận độc thân của Hạ Kinh Chúc ở công ty, có đồn đãi ái muội với cô ta.

Chỉ là, cô Giang Gia Niên đã quyết định muốn ở bên người nào đó căn bản sẽ không mặc kệ Ân Mạn như vậy.

"Không phải." Cô quyết đoán mà cười nói, "Tôi không phải tới tìm chủ nhiệm Lý." Hơi giơ tay chỉ vào Hạ Kinh Chúc cách đó không xa có chút kinh ngạc nói, "Tôi là tới đón anh ấy."

Cái này không chỉ có Ân Mạn giật mình, những người qua đường khác nhìn thấy một màn này cũng kinh ngạc không thôi, Hạ cơ trưởng vẫn luôn độc thân, không gần nữ sắc, liền cả đại mỹ nữ Ân Mạn theo đuổi cũng đều không dao động cư nhiên sẽ yêu đương? Có người nhận ra Giang Gia Niên, có chút hiểu biết cô, biết cô nhiều tuổi hơn Hạ Kinh Chúc, Hạ cơ trưởng cư nhiên sẽ tỷ lệ luyến, bọn họ thật là....Bị dọa rồi.

Giang Gia Niên cũng không để ý những việc này.

Hiện tại cô rất rõ ràng chính mình muốn cái gì.

Cô cầm dù vòng qua người Ân Mạn đi lên phía trước, đi đến trước mặt Hạ Kinh Chúc, hơi rũ mắt thay anh sửa lại cúc áo chế phục một chút, sau đó nhìn anh, ánh mắt tràn đầy tình cảm.

Chương 66

Có chút vấn đề mặc dù anh không nói đáp án, trong lòng cô cũng rõ ràng sáng tỏ.

30 tuổi mới tìm được một người đàn ông có ý nghĩa chân chính, tuy rằng có chút muộn nhưng còn may người đã đến rồi.

Nên yêu đương như thế nào, Giang Gia Niên hoàn toàn không biết gì cả, tương tự lần này đối tượng là Hạ Kinh Chúc cũng không am hiểu cái này.

Vì tránh cho hai người đều không hiểu có vẻ xấu hổ, Hạ Kinh Chúc sáng sớm hôm sau liền lái xe đến hiệu sách, vòng một vòng, dừng ở trước giá sách về tình yêu.

Tiện tai cầm một quyển "Hẹn hò cùng ma quỷ".....Ma quỷ? Xin lỗi anh là người, giây tiếp theo liền để sách về chỗ cũ.

Xuống chút nữa nhìn nhìn, lại cầm lấy một quyển, "Yêu đương bắt đầu từ thất tình" Cảm ơn ngài chúc phúc, anh cũng không tính lần đầu tiên yêu đương liền thất tình. Có lẽ đại đa số đàn ông sẽ cảm thấy cả đời chỉ có một người phụ nữ thật đáng tiếc, uống phí sinh ra trên đời, nhưng anh không nghĩ như vậy.

Đúng lúc Hạ Kinh Chúc sắp tuyệt vọng với giá sách, cuối cùng cầm lấy quyển sách làm cho anh có chút cảm giác.

"Đàn ông đến từ sao hỏa, đàn bà đến từ sao kim" --- Một quyển sách rất nổi tiếng, cho dù rất ít đọc những loại sách này Hạ Kinh Chúc cũng từng nghe qua.

Xem qua nội dung tóm tắt ở mặt sau, trực tiếp bắt mắt nhất chính là một câu kia "Làm thế nào để tình yêu vĩnh viễn không biến mất".

Hạ Kinh Chúc chỉ nhìn thoáng qua liền quyết đoán cầm lấy đi trả tiền, đáng nhắc tới chính là, một người đàn ông cao gầy anh tuấn như vậy tới mua sách, các cô gái ở hiệu sách đã sớm nóng lòng muốn thử mà muốn đến gần, chờ anh đi trả tiền muốn một lần "Tình yêu tình cơ gặp gỡ", làm bộ không cẩn thận đụng phải, sách của hai người cùng rơi trên mặt đất, a a a, cỡ nào lãng mạn chứ, giống như phim thần tượng vậy.

Chỉ là khi thực sự đến thời điểm như vậy, kết quả chính là Hạ cơ trưởng nhảy bèn mà né tránh đối phương không tự giác chạm vào nhau, đứng ở một bên nhíu mày mà nhìn chăm chăm cô ta, trong tay nắm chắc quyển sách anh muốn mua.

Nữ sinh trộm liếc mắt ngắm anh một cái. Hả? Không phải sách quản lý học hay bí quyết thành đạt gì đó, cũng không phải sách chuyên môn gì, mà là...

Xem ra hôm nay cô ta ngo ngoe rục rịch đến gần chính là sai lầm rồi, mua quyển sách này, vị tiên sinh này hoặc là đã có bạn gái, hoặc chính là gay, vô dụng nhất cũng là thay người khác mua, thẳng nam sẽ có tâm tư xem loại sách này sao? Trừ phi làm nghề nghiên cứu.

Suy nghĩ cẩn thận đến đó, ý tưởng trong lòng nữ sinh tức khắc hành quân lặng lẽ, yên lặng mà tránh khỏi chỗ để đối phương đến trả tiền, Hạ Kinh Chúc ngay cả diện mạo đối phương cũng không thèm nhìn, thanh toán xong liền vội vàng rời khỏi hiệu sách.

Ra khỏi cửa, ngửa đầu nhìn trời, hôm qua mới vừa mưa, thời tiết hôm nay cũng không tệ lắm, ánh nắng tươi sáng, khá ấm áp, từng ngày trôi qua, mùa thu ở Giang Thành cũng sắp kết thúc, mùa đông ngày càng tới gần, quần áo người đi đường mặc ngày càng dày lên, Hạ Kinh Chúc vẫn mặc tây trang mùa hè như cũ, thời điểm gió nhẹ thổi phất qua, sẽ cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Hôm nay Giang Gia Niên không đi làm.

Cô xin nghỉ hai ngày, ngày hôm qua là ngày đầu tiên, vào ban đêm cô liền làm việc chính mình muốn làm hồi lâu, cũng được kết quả như trong tưởng tượng.

Có đôi khi cô còn suy nghĩ, nếu Lâm Hàn Dữ cùng Hứa Hoan Nhan không có tuyên bố tin tức kết hôn, cô bày tỏ thành công, vậy những việc tiếp theo có gì khác đi hay không?

Cô còn gặp Hạ Kinh Chúc không? Gặp được còn sẽ có khả năng như ngày hôm nay sao?

Ngày từ đầu nghĩ còn không cảm thấy gì, nhưng từ từ nghĩ đến khả năng có thể không gặp được anh, nghĩ đến hai người có thể gặp nhau cũng chỉ giống như người xa lạ, tâm tình vốn đang không tồi lập tức liền bắt đầu tích tụ.

Ngược lại cô không cảm thấy chính mình tiến vào trạng thái yêu đương quá nhanh, tình cảm này đều có ngọn nguồn, ở thật lâu trước đó có thể đã bắt đầu chậm rãi nảy sinh, cô cũng từng cảm nhận được, chỉ là khi đó không muốn thừa nhận.

Hiện tại thẳng thắn thành khẩn biểu lộ ra, thế nhưng lại có cảm giác viên mãn.

Cô suy nghĩ, may mắn chính mình làm như vậy, nếu không có thể sẽ hối hận cả đời.

Bởi vì không cần đi làm, Giang Gia Niên khó có khi ngủ nướng, để thân thể nghỉ ngơi nhiều một chút, tay di chuyển xuống chạm đến bụng, cô chỉ mặc áo ba lỗ, nhìn qua gương xem dáng người của chính mình, bụng nhỏ bằng phẳng trước kia có chút phồng lên, dấu hiệu dự định một sinh mệnh lại thần kỳ như vậy, cô nhìn nhìn cơ hồ có chút trầm mê trong đó.

Đem cô kéo về hiện thực chính là một cuộc điện thoại của mẹ, từ lần trước cô thẳng thắn thành khẩn với ba mẹ về việc chính mình mang thai, đã thật lâu không liên hệ với hai người họ, phát sinh sự việc như vậy mặc kệ là ai cũng cần có thời gian tiếp thu, cho dù ba mẹ cô cũng không ngoại lệ.

Cẩn thận tính ra, hiện tại bọn họ gọi điện tới, đại khái đã có quyết định.

Sau khi nhận điện thoại, trong lòng Giang Gia Niên vẫn còn sợ hãi, cô lo lắng ba mẹ cuối cùng vẫn tính thuyết phục cô xóa sạch đứa nhỏ, cô sống đến 30 tuổi còn chưa từng phát sinh mâu thuẫn lớn gì với ba mẹ, ở trong

mắt họ cô vẫn luôn là con gái ngoan, cô không hy vọng đánh vỡ loại cục diện này, cũng không hy vọng gia đình không an bình.

Nhưng mà sau khi nhận điện thoại cô mới phát hiện lo lắng của mình có chút dư thừa, gọi điện tới là Giang mẫu, bà không nhắc lại chuyện muốn cô xóa sạch đũa nhỏ, lại nói một chuyện khác làm cô dở khóc dở cười.

"Đứa nhỏ nếu con thật sự không muốn xóa sạch vậy con liền giữ lại đi!" Giang mẫu ngữ khí bất đắc dĩ nói, "Con rốt cuộc có biết lựa chọn này của con có ý nghĩa gì hay không? Con đều lớn như vậy rồi, chẳng lẽ chuyện này ảnh hưởng như thế nào chính con còn không biết sao?"

Giang Gia Niên đương nhiên biết, nguyên nhân chính là vì biết rõ nên mới càng không hối hận khi ra quyết định này, lựa chọn của cô đều là lý trí, mặc kệ ai cũng không có cách nào chỉ nói dăm ba câu có thể thuyết phục cô.

Cô không nói gì, Giang mẫu cũng không có cách nào, sau đó liền chuyển đề tài đến chuyện làm cô dở khóc dở cười kia.

"Lần trước xem mắt con có gặp qua tiểu tử làm IT kia rồi, mấy ngày trước cậu ta liên hệ với mẹ, nói không ngại con có đứa nhỏ." Giang mẫu nói tiếp, "Con về nhà một chuyến đi, hẹn người ta đến gặp mặt lần nữa, chúng ta nói chuyện hai đứa kết giao kết hôn. Nếu đều mang thai, người ta cũng nguyện ý tiếp nhận con của con, vậy nhanh chóng kết hôn đi, đừng chờ tới khi bụng to mới làm hôn lễ."

Giang mẫu suy xét tất cả đều vì Giang Gia Niên, nhưng trong ấn tượng của cô người đàn ông kia chính là lựa chọn vô dụng nhất, hiện tại cô lại không phải không có lựa chọn khác, cũng không cần để chính mình gặp lại người đàn ông kia, hơn nữa hẳn là tiểu tử sao? Mặc kệ là phương diện nào cũng không dính dáng đến hai chữ tiểu tử đi... Tuổi cũng không nhỏ.

"Mẹ, mẹ không cần lo lắng cho con, con đã có bạn trai rồi."

Giang Gia Niên thẳng thắn nói đúng sự thật, nhưng Giang mẫu bị lừa gạt nhiều lần căn bản là không tin, có chút tức giận nói: "Con còn muốn gạt mẹ? Mẹ nói cho con biết, con không còn lựa chọn đâu, con sắp 31 rồi, còn

tưởng rằng là thời điểm mới tốt nghiệp đại học đàn ông vây xung quanh để con lựa chọn sao? Lập tức về nhà cho mẹ!"

Nói xong Giang mẩu liền treo điện thoại, Giang Gia Niên nhìn di động, ra quyết định.

Nhà khẳng định là phải về, nhưng lần này không thể lại về một mình, cô phải mang Hạ Kinh Chúc trở về.

Đến giữa trưa, Giang Gia Niên cùng Hạ Kinh Chúc hẹn nhau cùng ra ngoài ăn cơm, sau khi xác định quan hệ yêu đương giống như khi gọi điện cho đối phương cũng có cảm giác khác biệt, di động vang lên, thấy tên đối phương trên màn hình, trong lòng liền dâng lên một cảm giác ngọt ngào, chờ tiếp điện thoại, nghe thanh âm trầm thấp dễ nghe giàu từ tính của người đàn ông đầu bên kia, quả thực bị hormone nam tính của anh làm cho mê hoặc choáng váng.

Giang Gia Niên vô cùng vất vả mới tìm về lý trí của mình mà đưa ra yêu cầu hẹn hò đối phương, vừa mở miệng liền nghe thấy thanh âm của chính mình ngọt ngào không chịu nổi, làm chính cô cũng ghê tởm đến run run một chút.

Hạ Kinh Chúc bên kia có khi còn muốn ghét bỏ hơn cả cô đi.

Giang Gia Niên nhấp nhấp môi, treo điện thoại liền vô cùng hối hận, mày nói xem mày cũng không phải là cái loại thiếu nữ mềm mại kia, không hiểu được là phát xuân cái gì, lúc này vừa mới ở bên nhau, chẳng lẽ mày muốn hành vi ghê tởm của chính mình dọa người ta chạy mất hay sao?

Giang Gia Niên vô cùng ảo não mà gỡ gỡ tóc, nhìn thời gian trên đồng hồ treo tường cũng không còn sớm, cách giờ hẹn còn một tiếng đồng hồ, cô muốn trang điểm thay quần áo, thời gian hiển nhiên còn không đủ, cũng không có tâm tư suy nghĩ miên man, nhanh chóng đi chuẩn bị.

Chương 67

Bên này, Hạ Kinh Chúc đúng là vẫn còn đắm chìm trong cuộc điện thoại vừa rồi.

Chỉ là, không giống như Giang Gia Niên nghĩ, anh cũng không ghê tởm, cũng không phải không thích cô không tự giác mà mềm giọng kiêu khí, mà là kinh ngạc trong lời nói của cô mang theo một tia âm áp.

Bạn có thể tưởng tượng được không, một nữ giám đốc sấm rền gió cuốn nói một không nói hai như vậy, trước kia đối với bạn lạnh lẽo, khó khăn lắm mới có một hai lần gặp mặt như vậy, cũng thật vất vả mới có thể xác định quan hệ yêu đương với cô ấy, bạn căn bản không nghĩ tới đối phương có thể thật sự đảm đương chức vị "bạn gái" này của bạn, sẽ làm nũng, sẽ ghen giống như phụ nữ bình thường, nhưng khi bạn phát hiện thế nhưng cô thật sự có thể như vậy, còn rất chuyên nghiệp mà dùng ngữ điệu chỉ có người yêu mới có khi gọi điện thoại cho anh, bạn vừa nghe liền cảm thấy đại não tê dại, toàn thân giống như bị điện giật một chút, căn bản không có cách nào dùng lý trí để tự hỏi.

Suy nghĩ giống như đảo ngược về buổi tối lần đầu tiên của bọn họ kia, rất khó miêu tả tâm tình của anh giờ phút này, anh có chút hối hận, lại có chút may mắn, may mắn chính là bọn họ từng có một lần kia mới có quan hệ hiện tại, hối hận chính là.....Hiện tại trong bụng cô có đứa nhỏ, làm cho bọn họ không có cách nào ôn lại chuyện cũ.

Đương nhiên, anh cũng không quên cái uy hiếp rất lớn Lâm Hàn Dữ kia, tình địch này vẫn là lần đầu tiên anh có cơ hội đánh giá như vậy, bọn họ từng có vài lần giao phong, mỗi một lần đều là anh thắng lợi kết thúc, về sau cũng sẽ không ngoại lệ.

Cúi đầu nhìn quyển sách trong tay, thật ra anh mới vừa đọc đến chương 1, nội dung chủ yếu còn chưa đọc đến, cứ như vậy trực tiếp đi hẹn hò có thể chống đỡ được hay không?

Suy tư một chút, Hạ Kinh Chúc quyết định mang sách đi cùng.

Tới thời gian hẹn, Giang Gia Niên đúng giờ bước vào nhà hàng, cô đi vào liền nhìn thấy Hạ Kinh Chúc ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, kỳ thật ở bên ngoài cô cũng đã phát hiện ra anh, cô còn chưa tới, anh liền ngồi ở đó an tĩnh mà đọc sách, từ góc độ ngoài cửa sổ nhìn vào, bộ dáng anh rũ mắt nghiêm túc cực kỳ anh tuấn, nói một câu ra vẻ chính là năm tháng lắng đọng, người như ôn ngọc, nghĩ đến mọi người đều nói đàn ông khi nghiêm túc là đẹp nhất, cũng thật có vài phần đạo lý.

Nhưng mà cô cũng rất tò mò anh đọc sách gì mà chăm chú như vậy, là sách chuyên ngành sao?

Nhưng mà khi cô ngồi xuống, khiến cho đối phương chú ý, muốn nhìn tên quyển sách kia một chút, liền thấy anh nhanh chóng đem sách giấu ra sau lưng, ít khi nói cười nói: "Em đã đến rồi, đói bụng rồi đúng không."

Nói chuyện, bàn tay khớp xương rõ ràng liền nâng lên, "Phục vụ, tôi muốn gọi món."

Giang Gia Niên rất hứng thú mà nhìn anh tận lực che đậy quyển sách kia, nếu là sách chuyên ngành, sẽ không phòng bị cô nhìn thấy như vậy, cô ngay cả nhà anh cũng đều đến rồi, còn có cái gì chưa thấy qua?

Anh càng che che dấu dấu như vậy, cô liền càng muốn biết rõ ràng.

Giang Gia Niên nhượng mày, lộ ra tươi cười ý vị sâu xa.

"Phía sau anh giấu sách gì vậy?"

Giang Gia Niên đoan trang mà ngồi đối diện Hạ Kinh Chúc, lúm đồng tiền như hoa mà dò hỏi.

Đời này Hạ Kinh Chúc chưa từng trải qua tình cảnh "quần bách" như vậy.

Bởi vì anh ưu tú cùng năng lực trác tuyệt, trước nay anh đều xuôi gió xuôi nước, trừ bỏ chuyện gia đình không như ý lắm thì sự nghiệp của anh vẫn luôn ổn định như vậy, người bên người cũng đều sùng kính ngưỡng mộ anh,

kể cả trong lòng ngẫu nhiên sẽ chửi thề cùng ghen ghét, nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Đơn giản mà nói, đời này anh trải qua nhiều nhất chính là trạng thái "bình tĩnh".

Giang Gia Niên sống gần 31 năm, Hạ Kinh Chúc cũng sắp hai mươi tám tuổi, anh lớn như vậy, cũng là lần đầu tiên anh xấu hổ như thế.

"Không có gì." Anh thuận miệng nói, "Chỉ là tùy tiện mua một quyển ở tạp báo, không cần để ý."

Chỉ là sách linh tinh sao?

Giang Gia Niên tựa như lơ đãng mà ngó sang, gật gật đầu nói: "Được, vậy anh nhìn xem chúng ta ăn nên ăn cái gì."

Hạ Kinh Chúc rũ mắt, không nhìn ánh mắt chế nhạo của Giang Gia Niên, cho nên cũng sẽ không phát hiện cô còn có chiêu khác, anh thật sự bắt đầu cúi đầu nhìn thực đơn, phục vụ đứng ở một bên nhìn bộ dáng hai người kỳ kỳ quái quái có chút tò mò, sau đó chính là gọi món, vị nữ sĩ ngồi cùng soái ca trẻ tuổi bỗng nhiên chỉ ra ngoài cửa sổ nói: "Có người đang bán chong chóng."

Hạ Kinh Chúc nhìn theo ra, quả nhiên có người bán chong chóng bên ngoài, hôm nay vừa vặn có chút gió, chóng chóng xinh đẹp được gió thổi qua liên chậm rãi chuyển động, nhìn qua đặc biệt đẹp dễ.

"Thật là đẹp mắt." Giang Gia Niên ca ngợi, giống như thật sự rất thích, Hạ Kinh Chúc thu hồi ánh mắt nhìn cô, thanh âm đều không tự giác phóng mềm nhẹ: "Em thích sao?"

Giang Gia Niên gật gật đầu, cô còn đeo mắt kính, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đến tươi cười mỹ lệ hiện tại của cô, cô trang điểm tinh xảo, con ngươi cong cong giống như vàng trắng non, thời điểm cô nhìn anh như vậy, chẳng sợ cô muốn chính là ngôi sao trên bầu trời anh cũng sẽ không phân vân mà đi hái cho cô, càng đừng nói chỉ là cái chong chóng nho nhỏ.

"Anh đi mua cho em."

Hạ Kinh Chúc quyết đoán đứng dậy, sau khi xác định món ăn với nhân viên phục vụ liền rời khỏi nhà hàng, Giang Gia Niên nhìn bóng dáng anh rời đi, xuyên qua cửa sổ nhìn anh đang đuổi theo người bán chong chóng, nhanh chóng tận dụng cơ hội đi đến đối diện nhìn quyển sách vừa rồi anh đọc, vừa thấy cô liền cười, "Đàn ông đến từ sao hỏa, đàn bà đến từ sao kim", đây không phải là bảo điển tình yêu trong truyền thuyết sao, Hạ cơ trưởng yêu đương cũng phải học tập sao? Thật đúng là.....Cực kỳ chăm chỉ.

Lúc này Giang Gia Niên còn không biết Hạ Kinh Chúc đâu chỉ đọc bảo điển tình yêu, trước đó anh còn đặc biệt đi đến quầy chuyên doanh mua bộ quần áo mới, khi chuẩn bị bước ra khỏi nhà, đầy ngăn tủ rõ ràng mỗi kiện đều vô cùng đẹp nhưng anh thử trên người soi gương một lần, luôn cảm thấy thiếu cái gì đó.

Kết quả là, Hạ cơ trưởng dứt khoát trực tiếp lái xe đến quầy chuyên doanh, lựa chọn cẩn trọng cùng sự giúp đỡ của bọn họ mà chọn ra trang phục muốn mặc cho lần hẹn hò chính thức đầu tiên.

Gian hàng chuyên doanh này Hạ Kinh Chúc cũng thường đến mua, anh thích tây trang của nhãn hiệu này, tủ quần áo chủ yếu là ở đây, chủ cửa hàng cũng tương đối quen thuộc anh, rốt cuộc khách hàng trẻ tuổi anh tuần như vậy cũng không nhiều lắm, có mấy người như vậy đương nhiên là nhớ rõ.

"Hạ tiên sinh, ngài mặc bộ tây trang này thật sự là quá anh tuấn, làm cho khí chất của ngài càng tốt hơn." Chủ cửa hàng khen ngợi đúng sự thật, nhưng Hạ tiên sinh lại nhăn mày, hình như là không thích.

Hạ Kinh Chúc thật sự không quá vừa lòng, tây trang màu xám anh cũng có mấy bộ, ở nhà đã thử qua, hôm nay anh cũng không muốn mặc màu này.

Bỏ qua bộ đang mặc trên người, Hạ Kinh Chúc dạo qua một vòng cửa hàng, thường sẽ cầm lấy một bộ ướm thử trên người sau đó nghiêm túc hỏi chủ cửa hàng "Bộ này thế nào?", "Bộ này thì sao?", "Cà vạt này hợp với tây trang như thế nào?", "Bộ này có phải long trọng quá rồi không?", một loạt vấn đề, chủ cửa hàng tiếp Hạ Kinh Chúc nhiều lần như vậy, đây là lần đầu

tiền thấy anh bắt bẻ như thế, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn anh có buổi hẹn quan trọng, có khả năng nhất chính là yêu đương.

Cuối cùng, rốt cuộc Hạ Kinh Chúc dưới ánh mắt thôn thức hăm mộ của chủ cửa hàng chọn ra một bộ quần áo, cũng không quay đầu lại mà đi đến địa điểm hẹn hò trước.

Có bắt bẻ như vậy mới có ánh mắt hưởng thụ giờ phút này của Giang Gia Niên.

Thời điểm Hạ Kinh Chúc cầm chong chóng ấu trĩ từ bên ngoài đi vào, ánh mắt Giang Gia Niên liền dính ở trên người anh không dời ra được.

Anh mặc áo cơ mi sọc màu lam, tây trang màu xanh biển, không thắt cà vạt, cũng không đeo nơ, cổ áo sơ mi mở ra hai cúc, cái này làm cho anh có vẻ không quá mức long trọng cùng nghiêm túc như vậy.

Giày da màu nâu không khó nhìn ra là mới mua, đi trên đường đặc biệt có khí độ, không dính bụi trần, cực kỳ vui mắt.

Anh rất coi trọng lần hẹn hò này.

Cúi đầu nhìn áo khoác xanh ngọc trên người mình, thật kỳ diệu, bọn họ thế nhưng không hẹn mà cùng lựa chọn màu lam, giống như đã nói trước với nhau, trang phục như vậy mặc kệ đi đến nơi nào đều phẳng phất đang tuyên cáo không tiếng động rằng "Chúng tôi là một đôi."

Giang Gia Niên có chút đỏ mặt, đành phải cúi đầu nhìn ly cà phê trước mắt, khi trở về Hạ Kinh Chúc liền thấy cô thẹn thùng mà cúi đầu, mặt đỏ hồng.

Nhìn chong chóng trong tay, anh ngồi xuống đưa cho cô, Giang Gia Niên nâng mắt lên nhìn anh chăm chú, hai người liền nhìn nhau như vậy vài giây, cô nhận chong chóng nói cảm ơn, nghiêm túc cầm ở ba lô, sau đó mới nhìn người nào đó lần nữa, khinh phiêu phiêu mà nói: "Quyển sách kia hôm nào anh cũng cho em mượn xem đi."

Trạng thái của Hạ Kinh Chúc vốn dĩ thập phần không chê vào đâu được, nghe xong lời cô nói, trong nháy mắt biểu tình đông cứng lại, khóe mắt giật

một chút, đem gáy sách che lại, giả vờ cười nói: "Chỉ là đồ vật dùng giết thời gian thôi, nội dung cũng không có gì hay ho, em sẽ không muốn xem."

Giang Gia Niên cố ý ủy ủy khuất khuất mà nói: "Chính là em đã nhìn được tên sách rồi, em cảm thấy có thể em cũng cần quyển sách này trợ giúp."

Làm gì đột nhiên lộ ra biểu tình như vậy?

Đầu Hạ Kinh Chúc ngốc một chút, anh cảm thấy chính mình bị bệnh, cần lập tức đến gặp bác sĩ, trước kia còn không cảm thấy, hiện tại người phụ nữ này chỉ cần cười một chút liền làm anh tinh thần khẩn trương cộng thêm chột dạ trong lòng, này hẳn là bệnh tâm lý nào đó đi, nghe có đồng nghiệp nhắc tới có bạn làm bác sĩ tâm lý, kết thúc buổi hẹn hò này anh hẳn nên hẹn thời gian gặp một lần đi.

Editor: Hạ cơ trường soái mù mắt còn dân rồi!!! T cũng muốn gặp Hạ cơ trường ngoài đời!!!

Chương 68

Hạ Kinh Chúc hít sâu một chút, mới vô cùng không tình nguyện mà lấy sách từ trong ba lô ra, không còn chút thể diện nào mà để lên trên bàn, đẩy về phía cô.

"Được rồi." Anh thở hắt ra, "Nếu em nhất định muốn xem, vậy cầm lấy đi."

Giang Gia Niên nhìn bộ dáng khó xử đến lưu luyến không rời kia của anh liền rất muốn cười, cô cũng thật sự bật cười, ngọt ngào mà dương khoe miệng nói: "Thật ra chúng ta đều không cần quyền sách này."

Hạ Kinh Chúc chăm chú nhìn cô, im lặng, Giang Gia Niên tiếp tục nói: "Tuy rằng yêu đương chân chính chúng ta đều là lần đầu tiên, nhưng em cảm thấy chúng ta nên cùng nhau thích ứng và thử nghiệm loại hảo cảm xa lạ này, so với sách vở dạy cho chúng ta càng tốt hơn." Cô cũng không cầm sách, ngược lại cầm lấy tay anh đang đẩy quyền sách, rũ mắt nói, "Tuy rằng tri thức là vô giá nhưng có những việc sách cũng không thể dạy chúng ta, muốn chúng ta tự mình sờ soạng." Nói xong, cô liền vuốt ve tay anh, nhưng "vuốt ve" không phải cùng âm với "sờ soạng" sao.

Thật phiền phức, vì sao bây giờ lại ở nhà hàng? Vì sao không phải trong nhà, trên xe, cho dù là góc đường cũng có thể, cố tình lại chính là nhà hàng người đến người đi, muốn làm chút gì đó cũng đều không hành động được, bị cô dụ dỗ như vậy anh liền nhanh chóng thu tay về.

Hạ Kinh Chúc mặt vô biểu tình mà mở khăn ăn ra, nhìn phục vụ đem đồ ăn lên liền rời đi, biểu tình trước sau đều lạnh như băng, khiến cho nhân viên phục vụ không biết chính mình làm sai cái gì, lại cảm thấy chính mình bị ghi hận.

Trong lòng Giang Gia Niên còn có việc muốn nói cho anh, cân nhắc một lúc, vào thời điểm tâm tình Hạ cơ trưởng hiển nhiên không vui mở miệng nói: "Có chuyện em muốn làm phiền anh một chút."

Vừa rồi người đàn ông còn biểu tình lạnh nhạt, đến khi trả lời cô biểu tình liền trở nên nhu hòa, lời nói cũng dịu dàng hơn: "Không có gì phiền toái."

Em nói là được."

Trước nói không phiền toái, nhưng những lời này cơ bản có ý chính là "Em có việc gì cứ nói, anh tuyệt đối sẽ làm theo".

Giang Gia Niên thoáng có chút hô hấp dồn dập, mặt đỏ hồng, một lát sau mới nói: "Anh có thể về nhà cùng em một lần được không? Em biết việc này có thể quá sốt ruột, nhưng ba mẹ em bên kia biết em mang thai, bọn họ....."

Lời cô còn chưa nói xong, Hạ Kinh Chúc đã ngắt lời cô, cầm lấy di động mở lịch trình ra xem một chút nói: "Lần sau anh được nghỉ là bốn ngày nữa, có thể nói em liền đúng thời gian, anh chuẩn bị một ít lễ vật, ba mẹ em thích cái gì?"

Giang Gia Niên ngẩn người, theo bản năng trả lời: "Hai người họ cũng không đặc biệt thích cái gì, tùy tiện mua một chút trái cây là được rồi."

Hạ Kinh Chúc gật đầu nói: "Vậy anh liền mua chút trái cây cùng đồ bổ, nếu em không bận chúng ta liền đi buổi sáng, 10h được không?"

Giang Gia Niên ngây thơ mờ mịt mà gật đầu, thẳng đến khi ăn cơm xong mới phản ứng lại được, chính mình cứ nhiên mơ màng hồ đồ mà định ra thời gian với anh rồi, anh chẳng những không khó xử cùng tự hỏi, cứ nhiên còn trực tiếp bắt đầu chuẩn bị lễ vật, loại cảm giác quá dễ dàng này làm cô có chút cảm giác hư ảo không chân thật.

Trên đường về, thời gian vẫn còn sớm, cuối thu giữa trưa trên đường người cũng thưa thớt không nhiều, người qua đường về tiểu khu lại càng ít, này vẫn là lần đầu tiên Hạ Kinh Chúc đưa Giang Gia Niên về nhà, lần trước anh hỏi địa chỉ cô còn không cho, anh chỉ có thể đến công ty cô tìm người.

Rót cuộc hôm nay anh có thể danh chính ngôn thuận mà biết địa chỉ nhà cô, thời điểm dừng xe ở dưới lầu trong tiểu khu, Hạ Kinh Chúc nhìn bên ngoài, nhớ rõ tòa nhà cũng tầng lầu, như vậy chẳng sợ không đi lên, lần sau đến đây tìm cô anh cũng biết đi chỗ nào.

"Vậy em đi về trước, ngày mai còn phải đi làm, em còn có tư liệu phải xem."

Hiện tại Duyệt Đồ đã loạn thành một đoàn, thời điểm Lâm Hàn Dữ ở đó còn ổn định một chút, nhưng cũng không đại biểu cho việc cô có thể lười biếng, có câu nói là tình trường đặc ý sòng bạc thất ý, cô tuy rằng không phải sòng bạc, lại cũng đủ thất ý.

Hạ Kinh Chúc tự nhiên sẽ không ngăn cô, anh nhìn cô chậm rãi xuống xe, ngón tay nắm tay lái không tự giác mà nhẹ nhàng cong lên, môn trợn một chút, thật giống như khẽ vuốt ve trên da thịt người nào đó.

Động tác đóng cửa của Giang Gia Niên rất chậm, cực kỳ hòa hoãn, tựa hồ có chút không muốn buông tha.

Hạ Kinh Chúc cong cong khóe miệng, thượng đế làm chứng Giang Gia Niên thật sự không có tâm tư gì nhưng anh cười một cái trực tiếp làm cô nhìn đến choáng váng, một câu "Anh muốn đi lên ngôi không?" cơ hồ là muốn buột miệng thốt ra, còn may cô kịp thời giữ lại, không có vẻ không tự trọng như vậy, tới bên miệng liền đổi thành "Gần đây An Bình có tốt không?". Chủ đề này cũng không liên quan gì tới chủ đề trước đó.

Mặt mày Hạ Kinh Chúc ngưng trọng, đối với đề tài này có chút trầm mặc, Giang Gia Niên nhanh chóng nói: "Em không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi một chút, dù sao cũng là công ty của anh, bởi vì nội bộ Duyệt Đồ bên này có vấn đề, An Bình cũng chịu ảnh hưởng không nhỏ đi, hy vọng không có việc gì."

Chỉ là như vậy sao.

Hạ Kinh Chúc hơi hơi nâng mi, một lát sau mới nói: "Tình huống của An Bình còn tốt. Ba anh đã trở lại, gần đây Tần đồng đều vội vàng chiêu đãi ông ấy, bọn họ luôn đi cùng nhau, nếu còn có tâm tình vui đùa, hẳn là vấn đề cũng không lớn."

Tần Tùng vẫn luôn chiêu đãi ba anh sao? Xem ra ba của Hạ Kinh Chúc đúng là có quan hệ không cạn với An Bình.

Giang Gia Niên không nói gì, ba anh đã trở lại, đề tài một khi nhắc đến An Bình liền khó tránh khỏi làm người nghĩ đến ba anh, anh hẳn là cũng có loại tâm tình này, so với thái độ nhẹ nhàng trước đó hoàn toàn không giống nhau.

Từ góc độ anh kháng cự ba anh như vậy, về sau cô vẫn là không cần nhắc lại vấn đề này mới thỏa đáng.

Cuối cùng tạm biệt, Giang Gia Niên xoay người rời đi, Hạ Kinh Chúc ngồi trên xe nhìn theo cô bước đi, chờ cô biến mất một hồi lâu mới chậm rãi lái xe về nhà, anh nhớ tới chính mình vừa rồi kháng cự không khỏi nhúu nhúu mày, có chút mâu thuẫn mà nắm chặt tay lái.

Nhiều năm như vậy, tựa hồ chỉ cần nhắc tới việc của ba anh, anh liền sẽ dung lên bức tường phòng bị vạn phần, ngay cả vừa rồi cũng không may mắn thoát khỏi.

Anh không thể để loại cảm xúc này thao túng anh, quá khứ anh vẫn luôn đắm chìm trong hận ý, không có bất kỳ chờ mong gì với tương lai, nhưng bây giờ không giống.

Từ hôm nay trở đi, anh nghĩ tới tự mình sinh hoạt, anh muốn đi ra khỏi hồi ức.

Trong công việc Giang Gia Niên vẫn vô cùng ra sức như trước, Lâm Hàn Dữ xem ở trong mắt, cũng chỉ là nhìn ở trong mắt.

Từ lần trước hai người đối thoại cơ hồ là muốn cáo biệt, anh ta cũng không nhắc lại những chuyện đó.

Bọn họ là quan hệ cấp trên cấp dưới, trên công việc vẫn còn phải tiếp xúc, cô cần tới báo cáo tiến độ, tới xin chữ ký, tới mở họp, thường thường cô cũng sẽ chủ động liên lạc với anh ta, nhìn ra được sau khi quay về làm việc, vài lần liên lạc trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, nhưng thấy anh ta cũng không có gì bất thường, tựa hồ cũng không muốn đề cập đến chuyện này, sau đó cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Chỉ là, Lâm Hàn Dữ thật sự có thể buông tay như vậy sao?

Chính anh ta cũng không quá xác định.

Anh ta cần tự suy xét một chút.

Đoạn thời gian suy xét này, dùng để làm việc là vô cùng thích hợp.

Hiện tại trong tay anh ta có một phần tư liệu của hãng bay An Bình, những sự kiện lớn từ khi sáng lập đến bây giờ đều được đánh dấu ở trên.

Có câu nói rất đúng, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, công ty lâm vào nguy cơ, khẩn trương nhất vốn chính nên là người sáng lập, vì vượt qua nguy cơ lần này, Lâm Hàn Dữ cần phải tự mình ra tay, muốn ra tay như thế nào, tự nhiên là phải làm rõ tất cả tư liệu của công ty đối phương.

Có ý chính là, bên trong sự kiện lịch sử của An Bình thấy được một lần sự cố.

Nói sự cố cũng không khoa trương chút nào, dùng từ chính xác hơn để hình dung chính là --- tai nạn trên không.

Lâm Hàn Dữ hí hí mắt, An Bình từng có tai nạn trên không, thời gian trôi qua cũng lâu rồi, hợp tác đáng giá thế nhưng anh ta lại chưa từng chú ý tới.

Chương 69

Lật xem tài liệu, thời gian xác thực vào năm 1996, đến bây giờ đã là 21 năm, thời gian lâu như vậy, mọi người quên đi cũng là điều dễ hiểu, vào những năm đó ngành hàng không cũng không chuyên nghiệp như bây giờ, ngồi máy bay là thử nghiệm mới mẻ, xảy ra chút sự cố cũng không khó lý giải.

Lâm Hàn Dữ chú ý tới không chỉ là chuyện tai nạn trên không này, anh ta còn chú ý tới một cái tên, một người đang đương chức lại từ chức, vào lúc ấy lại đang là giáo viên cơ trưởng vô cùng ít ỏi, vô cùng đáng quý.

Hạ Uyên.

Lâm Hàn Dữ hơi hơi híp mắt, mở laptop lên google search tên Hạ Uyên này, tìm được ba người, trong đó có một người đúng là anh ta muốn tìm.

Hạ Uyên, sinh năm 1964, tốt nghiệp ở học viện hàng không không quân 14, cũng chính là học viện hàng không dân dụng Trung Quốc hiện tại, từng vì quốc gia đặc cấp phi công, năm 1996 nhậm chức đại đội trưởng tổng đội phi hành ở hãng bay An Bình, cấp bậc giáo viên cơ trưởng, mặc kệ nhìn từ góc độ nào cũng đều là tiền đồ vô lượng, ông ta chỉ cần không làm ra sai lầm gì mà tiếp tục nhậm chức phát triển, nói không chừng chủ tịch An Bình bây giờ chính là ông ta.

Chỉ là mặc kệ trên google hay là trên tư liệu anh ta tìm được đều viết rành mạch, sau tai nạn trên không của An Bình năm 1996 đó, ông ta liền rời công ty ra nước ngoài, từ đó đến bây giờ không trở về một lần nào.

Ông ta không phải cơ trưởng của chuyến bay xảy ra tai nạn kia, cơ trưởng của máy bay kia cũng chết trong sự cố đó, hành khách cùng nhân viên đội bay chỉ có mấy người may mắn thoát khỏi tai nạn, số người tử vong lên tới hơn một trăm người, được coi là sự cố vô cùng nghiêm trọng trong lịch sử ngành hàng không trong nước.

Tuy rằng sự cố rất nghiêm trọng, nhưng trách nhiệm cũng không phải của Hạ Uyên, vì sao ông ta phải rời khỏi An Bình.

Người họ Hạ anh ta gặp qua không nhiều lắm, trong một công ty lại có hai người, anh ta nhảy bèn mà nhận thấy có thể bọn họ có quan hệ, ngay sau đó liền buông tài liệu cầm điện thoại gọi cho trợ lý, sau khi chuyển được thấp giọng nói: "Giúp tôi tra tư liệu về đại đội trưởng phi hành Hạ Uyên từ chức năm 1996 của An Bình một chút, nếu có thể tra được tư liệu người nhà ông ta thì càng tốt."

Trợ lý lập tức đáp vâng, Lâm Hàn Dữ ngắt điện thoại, tay chống cằm nhìn chằm chằm ảnh chụp của Hạ Uyên trên mạng, đó vẫn là một bức ảnh giấy chứng nhận kiểu cũ, vô cùng có cảm giác năm tháng, Lâm Hàn Dữ đã gặp qua Hạ Kinh Chúc, kể cả là buổi tuổi, hai người còn là một người bên ngoài một người bên trong xe, nhưng đó là tình địch của anh ta, là người hiện tại anh ta hận thấu xương, mặc dù có nhiều chướng ngại như vậy, anh ta cũng phải nhớ rõ ràng rãnh mạch gương mặt đối phương.

Người nọ, có bộ dáng thập phần tương tự với Hạ Uyên khi còn trẻ, tương tự đến mức làm người ta chán ghét.

Giang Gia Niên cũng không biết Lâm Hàn Dữ phát hiện cái gì, cô bận rộn làm việc, xử lý vấn đề với các công ty nhỏ khác, tạm thời ổn định hệ thống của Duyệt Đồ, nhưng vì khởi kiến bảo hiểm, miễn cho Từ Nhiên sau này còn tiếp tục động tay động chân, bọn họ quyết định thăng cấp toàn bộ hệ thống, từ server đến khung hệ thống.

Đây là một công trình lớn, phải một đoạn thời gian mới có thể hoàn thành, trong lúc chờ đợi, việc mấu chốt nhất chính là đàm phán một lần nữa với An Bình.

Hủy hợp đồng, tiến hành bồi thường dựa theo điều khoản, đây là kết quả Duyệt Đồ hiện tại căn bản không chống đỡ được, trước mắt công ty chỉ duy trì hoạt động bình thường đã vô cùng gian khổ, những người giỏi đã bị công ty khác đoạt đi, người đến phỏng vấn lại giảm xuống, nếu lúc này còn phải chịu đựng bồi thường lớn như vậy, liền hoàn toàn sụp đổ.

Đau đầu mà tự hỏi một chút, lật lật lịch bàn, ngày mai chính là ngày cô đã hẹn với Hạ Kinh Chúc cùng nhau về nhà, trước đó cô đã nói với mẹ cô, nói muốn dẫn người về, cũng không tính gặp lại người đàn ông xem mắt

kia, nhưng mẹ cô hình như cũng không tin tưởng cô, nhưng cũng không sao, chờ cô thật sự về mẹ cô liền biết cô không nói dối.

Tới gần thời gian tan tầm, trợ lý đưa tài liệu đến, đẩy cửa vào liền thấy Giang Gia Niên đã chuẩn bị rời đi, cô ở trong văn phòng cũng không mặc áo khoác, chỉ mặc một cái váy liền áo bằng vải dệt, váy bó sát người, trước kia dáng người cô cũng rất tốt, mặc váy như vậy trước cong sau vênh, mạn diệu vũ mị, nhưng bây giờ tình huống không giống, thời gian cô mang thai càng ngày càng dài, bụng cũng dần dần hiện ra, trợ lý tiến vào nhìn thấy liền cười nói: "Giang tổng, gần đây cô ăn uống không tồi sao, đều béo rồi."

Đây là câu nói đùa, Giang Gia Niên cúi đầu nhìn bụng chính mình, là đã lộ ra rồi, hơi có chút giống bụng nhỏ, vì thế cô thuận miệng liền nói một câu: "Không phải béo, là mang thai."

Nữ trợ lý cười tủm tỉm mà chuẩn bị tiếp tục đùa giỡn với cô, đột nhiên nghe được câu trả lời như vậy còn chưa kịp phản ứng lại, khóe miệng vẫn còn duy trì độ cong nói: "A? Mang thai? Tôi liền đi nói....." Dừng một chút, đột nhiên phản ứng lại, trợn mắt há hốc mồm nói: "Cái gì? Ngài mang thai?!"

Cửa văn phòng còn mở, hai người lại nói chuyện ở cửa, không khó để những người khác cũng có thể nghe thấy, hiện tại nữ trợ lý lớn tiếng như vậy, người khác muốn không nghe được cũng khó.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trong văn phòng đều nhìn về phía này, tất cả đều là biểu tình kinh tủng, phải biết rằng trong khái niệm của bọn họ, Giang Gia Niên luôn là bà cô nghiêm túc cổ hủ, 30 tuổi còn chưa yêu đương lần nào, hiện tại lại biết chủ tịch có ý tứ với cô mà vứt bỏ cả Hứa phó tổng cũng đã đủ thấy hiếm lạ, mà cô ta cư nhiên còn xẹt qua giai đoạn yêu đương, trực tiếp mang thai! Gần đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện khó lường gì vậy? Đứa bé kia là của ai? Chắc không phải là của Lâm Đồng chứ? CHo nên Giang ma nữ rốt cuộc muốn thăng từ vị trí tổng giám đốc lên vị trí phu nhân chủ tịch, chân chính trở thành nữ chủ nhân của Duyệt Đồ sao?

Giang Gia Niên không có trách nhiệm phải giải thích với những người này, rất nhanh bọn họ sẽ biết đứa nhỏ của cô là của ai, cũng không cần vội vàng nhất thời.

Cô mỉm cười đi ra khỏi văn phòng, bình tĩnh mà nhìn mọi người đứng một bên, chờ khi ra đến cửa, lúc đây cửa rồi đi, cô nghiêng nghiêng đầu, nhìn cấp dưới trong văn phòng nói: "Thời gian cũng không sai biệt lắm, làm xong việc liền tan tâm đi, ngày mai tôi có việc nên không thể tới, mọi người có tư liệu cần báo thì trực tiếp gửi vào email của tôi là được."

Nữ trợ lý ngây thơ mờ mịt mà nhìn Giang Gia Niên xoay người rồi đi, không biết có phải ảo giác hay không, luôn cảm thấy Giang Gia Niên ôn hòa hơn so với trước kia một chút, đối mặt với cấp dưới cũng không còn ngữ khí lạnh lùng, khó có thể giao tiếp như trước.

Kỳ thật Giang Gia Niên vốn không phải cấp trên chanh chua khó có thể làm việc chung, chỉ là cô không muốn lãng phí thời gian cùng đồng nghiệp, trừ bỏ khách hàng cùng người nhà, rất ít người có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cô.

Hiện tại cô thay đổi, kiên nhẫn hơn không ít, nguyện ý lãng phí thời gian ở rất nhiều việc mà trước đây cô không để ý, cô thay đổi như vậy không khỏi làm người ta phải cảm thán "À thì ra tình yêu đối với một người phụ nữ lại quan trọng như vậy".

Chương 70

Ngày hôm sau.

Giang Gia Niên dậy thật sớm, thu dọn phòng, chuẩn bị cho chính mình, chờ tất cả xong xuôi, thời gian vừa vặn cũng là 10h.

Cô mới nhìn thoáng qua đồng hồ, ngoài cửa sổ liền vang lên âm thanh còi ô tô, cô chạy đến bên cửa sổ kéo màn cửa nhìn ra bên ngoài, quả nhiên, xe Audi màu đen dừng ở dưới lầu, động cơ phát ra âm thanh dễ nghe.

Không phải là rất kỳ quái sao, yêu một người, ngay cả khi anh ấy khởi động xe âm thanh cũng khác với những xe khác, mang theo âm điệu không bình thường.

Giang Gia Niên nhanh chóng mặc áo khoác, xách ba lô xuống lầu, hôm nay cô đi giày đế bằng, giày trắng nhỏ có chút hương vị thanh xuân, hoàn toàn khác biệt với ngày giày cao gót vũ mị thường ngày.

Trừ cái đó ra, cô mặc một cái áo khoác lông dệt kim màu trắng thật dài, sợi len tinh tế cực kỳ mềm mại, bên trong là váy hoa màu đen, trắng và đen, vĩnh viễn không phải là sự phối hợp lỗi thời, cô kéo cửa ra lên xe, Hạ Kinh Chúc nhìn cô, tầm mắt dừng ở trên cổ cô, xương quai xanh của cô vô cùng xinh đẹp, thanh mảnh rõ ràng, giống như đang tản ra vàng sáng nhu hòa trong suốt.

Cô đeo một cái dây chuyền, ở gần vị trí xương quai xanh, trên mặt dây chuyền chỉ đính một viên kim cương nho nhỏ. Anh bỗng nhiên muốn tặng cho cô một lễ vật, một chiếc vòng cổ là vô cùng thích hợp, đi đến đâu cô cũng có thể đeo, thật giống như anh vẫn luôn ở bên người cô, dán ở vị trí gần ngực nhất kia.

Tầm mắt dần dần đi lên, khi anh chăm chú nhìn đến đôi mắt cô không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Hôm nay cô không đeo mắt kính.

Từ rất lâu trước đó, Hạ Kinh Chúc đã cảm thấy cô không nên đeo mắt kính. Tuy rằng mang kính cô cũng rất xinh đẹp, nhưng lại giống như che khuất đi một chút ánh sáng.

Bây giờ cô bỏ kính, đôi mắt tròn đào hoa quang mang liễm diễm, mặc dù không nói không cười cũng giống như đang nở rộ rực rỡ với anh.

Giang Gia Niên bị anh nhìn đến cả người không được tự nhiên, gắt gao nắm đôi tay nói: "Em có chỗ nào không thích hợp sao?"

Môi mỏng của Hạ Kinh Chúc hé mở, tiếng nói tràn ngập mỉa mai nam tính mang theo chút khàn khàn: "Em bỏ mắt kính."

Giang Gia Niên cong cong khóe miệng nói: "Đúng vậy, bỏ rồi, như vậy có đẹp không? Có phải nhìn quá khác hay không?"

Anh lắc đầu, hình như có chút khó hiểu, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra tình ý rõ ràng: "Không. Như thế này rất đẹp. Chỉ là vì sao em muốn bỏ mắt kính?"

Ngày hôm qua khi tan tầm Giang Gia Niên cố ý đi cắt kính sát trùng.

Cô cũng không rõ vì sao mình muốn làm chuyện này, nhưng bây giờ cô lại nghĩ tới một nguyên nhân.

"Em muốn cáo biệt quá khứ, cảm giác quá nghi thức không phù hợp với sinh hoạt hiện tại, em liền nghĩ, liền bỏ mắt kính đi, đồ vật đi cùng em mười mấy năm, từ nay về sau em liền nói lời tạm biệt với nó, cuộc sống mới của em, liền tính là được bắt đầu."

Thật trùng hợp, suy nghĩ này giống như suy nghĩ trước đó của Hạ Kinh Chúc. Từng người bọn họ đều có quá khứ khác nhau, nhưng khi bọn họ bắt đầu chờ mong người kia, tự nhiên liền muốn từ biệt quá khứ của chính mình, từ đây cùng đối phương bắt đầu cuộc sống mới.

Một đường Hạ Kinh Chúc đều rất thả lỏng, anh chưa bao giờ từng thả lỏng như vậy, giống như không còn bất kỳ gánh nặng nào, trong cuộc đời của anh cũng chưa từng xuất hiện bất kỳ bất hạnh nào.

Loại trạng thái này vẫn luôn duy trì đến nhà Giang Gia Niên, nhưng khi cửa mở ra, anh đi vào phía sau cô, nhìn thấy trong phòng có người đàn ông quen mặt kia, tâm tình đang tốt trong nháy mắt không còn lại một chút nào.

Lại nói tiếp anh chỉ thấy mặt người đàn ông này một lần, lại có thể nhớ kỹ gương mặt đối phương, bởi vì lúc ấy đối phương rất có khả năng đang cùng Giang Gia Niên xem mắt, mà một ngày đó, cũng là lần đầu tiên anh thổ lộ với cô.

Người đàn ông xem mắt kia có chút mờ mịt mà lấy tay sửa sang lại mái tóc rậm rạp, cũng có chút xấu hổ mà đứng ở bên trong cánh cửa, bên cạnh là ba mẹ Giang Gia Niên.

Trước đó mấy phút, đối phương còn nhiệt tình chiêu đãi anh ta, mà một giây khi cửa mở ra, nhìn đến người đàn ông trẻ tuổi anh tuần đỉnh bật phía sau con gái kia, trong nháy mắt liền quên anh ta ở một bên.

Cả người anh ta không dễ chịu mà vặn vẹo một chút, trong lòng nói thầm người đàn ông này không phải Giang Gia Niên mang đến sao? Sao không nhìn bọn họ lại nhìn chằm chằm anh ta làm gì? Cái ánh mắt như thể giây tiếp theo phải cầm dao giết người kia là như thế nào hả? Đồn công an cách chỗ này hơi xa, bây giờ mà báo cảnh sát liệu bọn họ có tới kịp trước khi anh ta bị giết không?

Phòng ở Giang gia cũng không lớn, chính là loại phòng bình thường 100m2 ba phòng ngủ một phòng khách.

Bởi vì thời gian ở đây cũng lâu rồi, trong nhà cũng nhiều đồ đạc, đối diện là ba mẹ, bên cạnh là người đàn ông xem mắt ngây thơ khản trương, năm người có bốn đôi mắt đang nhìn đi nhìn lại, chỉ có Hạ Kinh Chúc đoan đoan chính chính mà ngồi ở kia.

Khí thế của anh cường đại, thời điểm không nói lời nào làm người khác cũng không dám nói chuyện trước mặt anh, hiện tại phỏng chừng tâm tình Hạ cơ trưởng không vui, trên mặt cũng không có chút dấu vết tươi cười, chỉ có thể nói không đến mức quá nghiêm túc, muốn nói thân thiết hữu hảo là không có khả năng.

Vì để Hạ cơ trường lưu lại cho ba mẹ ấn tượng đầu tiên không tồi, Giang Gia Niên vẫn là chịu đựng khí lạnh cường đại của anh, mở miệng hòa hoãn không khí xấu hổ.

"Cái kia, mọi người uống nước đi, không đun nước ấm sao? Để con đi đun, mẹ vào giúp đỡ con một chút đi."

Giang Gia Niên đứng dậy giả vờ đi đun nước ấm, cho mẹ cô một ánh mắt, Giang mẫu bị bộ dáng kia của Hạ Kinh Chúc chấn trụ, chỉ thiếu đôi tay để ở sau lưng bày ra dáng vẻ trẻ con đang ngồi ở nhà trẻ, nghe thấy con gái cho bậc thang đi xuống liền nhanh chóng đứng dậy vào theo.

Bây giờ trong phòng khách chỉ còn dư lại Giang phụ, người đàn ông xem mắt cùng Hạ Kinh Chúc.

Giang phụ có chút hâm mộ mà nhìn thoáng qua bóng dáng vợ vừa rời đi, lưu luyến không rời mà thu hồi tầm mắt đặt ở trên hai vãn bối trẻ tuổi trước mặt, nói một câu thật lòng, hai người này ngồi ở kia, kém thật sự quá xa, một người ngây ngốc ngờ ngác không có linh quang, một người ưu nhã nổi bật bất phàm, dùng đầu ngón chân cũng biết nên chọn ai làm con rể.

Trước đó chưa nhìn thấy Hạ Kinh Chúc còn có thể miễn cưỡng xem người đàn ông xem mắt kia thành thật, không có ý xấu, về sau sẽ không làm con gái khó chịu, nhưng nhìn thấy Hạ Kinh Chúc, đối lập như vậy, người trước nháy mắt liền không vào mắt nổi.

Người đàn ông xem mắt kia tự mình cũng có cảm giác, câu nệ mà để tay trên đầu gối, cúi đầu vâng vâng dạ dạ nói: "Cái kia, xin chào, anh có thể không nhìn chăm chăm tôi như thế hay không? Tôi tới đây là để gặp Giang tiểu thư, cũng không phải là ăn trộm."

Người mềm yếu như thế nào đi nữa mà bị chèn ép đến cực hạn cũng muốn nổi bão, kỳ thật Hạ Kinh Chúc cũng không muốn anh ta như thế nào, chỉ nhìn anh ta thôi, nhìn xem người đàn ông này có chỗ nào có thể cạnh tranh với chính mình, nhìn thời gian dài như vậy, anh đưa ra một kết luận chính là, không có.

Nếu không có, vậy không cần để đối phương ở trong lòng.

Chậm rãi dời tầm mắt, Hạ Kinh Chúc thông thả ung dung nói: "Anh tìm cô ấy làm cái gì?"

Giang phụ có chút khó xử, muốn nói lại thôi, không biết có nên giải thích giúp đôi phương với Hạ Kinh Chúc một chút hay không, bởi vì người ta là hai vợ chồng già bọn họ gọi tới, ai biết được hôm nay Giang Gia Niên thật sự mang một người đàn ông về?

Đúng vậy, Giang mẫu trong phòng bếp đang chuẩn bị nước ấm cũng ủy khuất như thế.

"Ai biết lần này con không nói dối!" Giang mẫu oán hận mà nói, "Con không biết gọi điện thoại cho mẹ sao? Gọi một chút, mẹ liền cân nhắc con có thể là chột dạ, căn bản không để trong lòng, trước kia con nói dối ba mẹ còn ít sao? Bây giờ thì tốt rồi, Diêm Vương gia cùng tiểu quỷ đối mặt, biết làm sao bây giờ?"

Khóe miệng Giang Gia Niên giật một chút: "Diêm Vương gia? Mẹ nói Hạ Kinh Chúc sao?"

Giang mẫu hỏi: "Cậu ta họ Hạ?"

"Đúng vậy."

"Kia còn không phải là Diêm Vương gia sao, còn cũng chưa thấy ánh mắt cậu ta nhìn người ta, người ta cũng là vô tội, con lại chưa kết hôn, mọi người đều có thể cạnh tranh không phải sao, làm gì dùng bộ dáng muốn lấy mạng người như vậy, sau này bắt nạt con thì biết làm sao bây giờ?"

Chương 71

Nhìn đi, Hạ cơ trưởng bình thường lạnh nhạt quen rồi, người bên cạnh đều biết anh có tính cách gì, cũng sẽ không trách, nhưng tới trước mặt người không quen thuộc, loại lạnh nhạt này trừ bỏ ả ả lộ ra bên ngoài cảm giác biến thái, chính là loại cảm giác không coi ai ra gì.

"Bình thường anh ấy không phải như vậy." Giang Gia Niên ngay cả chính mình cũng không quá tin tưởng mà giải thích một chút, khụ một tiếng liền thúc giục mẹ mang nước ra ngoài, trong lòng cô cảm thấy nếu bọn họ không đi ra, bên ngoài có khả năng liền phải đánh nhau rồi.

Trên thực tế, cũng không kém nhiều lắm.

Người đàn ông xem mắt đang bị Hạ Kinh Chúc hỏi một vấn đề, anh ta tới tìm Giang Gia Niên làm gì? Có trời mới biết tìm cô làm gì, còn không phải ba mẹ cô ta gọi điện tới cho anh ta tính hôm nay cho bọn họ gặp lại sao, lại không phải chính anh ta muốn tới T.T, "Tôi tới để gặp cô ấy." Người đàn ông xem mắt ủy khuất nói, "Trước đó chúng ta cũng từng gặp nhau, anh là người nào của Giang tiểu thư nha? Lần trước Giang tiểu thư hỏi tôi có để ý cô ấy có đứa nhỏ hay không, tôi trở về cẩn thận suy xét cảm thấy thật ra cũng không có gì, đứa trẻ sinh ra liền đi theo tôi cũng sẽ không lạ lắm, còn sẽ coi tôi là ba ruột, cả nhà như vậy cũng không tồi. Dù sao hiện tại nước ta đã cho sinh con thứ hai, về sau còn có thể lại sinh một đứa con của chúng tôi."

Người đàn ông xem mắt kia hiển nhiên không biết chữ chết viết như thế nào, anh ta hoàn toàn đem Hạ Kinh Chúc trở thành anh trai của Giang Gia Niên đến để gặp mặt, rốt cuộc hôm nay anh ta là được Giang phụ Giang mẫu gọi tới, nếu là người yêu Giang Gia Niên, vậy hai vợ chồng già bọn họ còn gọi anh ta tới làm gì?

Thời điểm Giang Gia Niên đi ra, vừa lúc nghe thấy người đàn ông xem mắt kia nói chuyện thai thứ hai, cô quả thực không cần nhìn biểu tình của Hạ Kinh Chúc cũng biết hiện tại anh dọa người như thế nào, nhìn bộ dáng kinh tủng của người đàn ông xem mắt kia mà xem, giống như nhìn thấy Tử Thần vậy, cảm lòng không đau mà xê dịch về phía Giang phụ bên kia.

"Tôi, tôi nói sai cái gì sao?" Anh ta còn không tự biết mà hỏi lại, cơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở, chặt vật tới cực điểm.

Giang Gia Niên nhanh chóng muốn đi lên hòa hoãn không khí một chút, nhưng Hạ Kinh Chúc trực tiếp giữ chặt tay cô ấn xuống một bên, bản thân lại mỉm cười nhìn người kia nhẹ giọng nói: "Suy nghĩ của anh thật không tồi, nghe cũng không giống như người xấu."

Người kia nghe vậy chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, gãi gãi đầu nói: "Cảm ơn anh khích lệ."

Hạ Kinh Chúc ôn thanh nói: "Anh cảm thấy tôi đang khen anh sao?"

Người kia: "Hả? Không phải sao?"

Hạ Kinh Chúc dựa lưng lên ghế sofa, một tay nâng lên đặt ở chỗ dựa lưng, mười phần khí khái cơ trưởng nói: "Cũng coi như vậy đi, nhưng cỡ chuyện vẫn phải nói với anh." Tươi cười trên mặt anh cũng dần dần biến mất, không chút để ý mà nhìn chăm chăm người kia nói, "Đứa bé của Giang Gia Niên, là của tôi."

Lời này vừa nói ra, bốn người khác trong phòng đều mở to hai mắt mà nhìn, ba người khác là bởi vì giật mình, mà Giang Gia Niên trừng mắt là bởi vì cảm thấy then thùng cùng khẩn trương, người đàn ông này cứ nhiên cứ như vậy làm trò nói ra trước mặt mọi người, người đàn ông xem mắt kia nói thế nào cũng là thân thích trong nhà giới thiệu, nếu chạy đi nói bậy thì làm sao bây giờ? Chưa kết hôn đã có thai gì đó tuy rằng không hiếm lạ, chính là cũng không tốt lắm đâu!

"Hôm nay gọi anh tới đây là hiểu lầm." Hạ Kinh Chúc vẫn đang nói, anh là nhân vật kiểu gì chứ, tự nhiên là suy xét chu toàn, "Lãng phí thời gian của anh, tôi rất xin lỗi. Về sau nếu có cơ hội, tôi sẽ bồi thường cho anh." Anh lấy danh thiếp từ túi tiền áo khoác tây trang, dùng tay cẩn thận đưa qua, nhàn nhạt nói, "Danh thiếp của tôi, nếu cần đến đâu có thể liên hệ tôi, tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ."

Người đàn ông xem mắt ngu ngơ mờ mịt mà tiếp nhận danh thiếp, nhìn thoáng qua chột dạ mà cười nói: "Ngài, ngài là phi công."

Anh ta thốt ra lời này, Giang phụ Giang mẫu mới xem như biết được thân phận chức nghiệp của con rể tương lai, Giang phụ ngồi gần người đàn ông kia, nhìn thoáng qua danh thiếp, ngẩng đầu nói: "Cậu làm việc ở hãng bay An Bình sao?"

Khi nói chuyện với ba mẹ Giang Gia Niên, Hạ Kinh Chúc còn tính là vô cùng hiền lành, ít nhất khóe miệng tươi cười chân thành không ít.

"Vâng ạ. Bác trai có nghe nói qua sao?"

Giang phụ cười nói: "Bác đã từng ngồi máy bay công ty này, lúc về quê, máy bay lớn, không gian trong cabin rất tốt, cơm máy bay cũng ngon, so với những công ty hàng không khác thì tốt hơn nhiều."

Hạ Kinh Chúc vẫn nhã lễ phép nói: "Lần sau bác trai muốn đi đâu có thể trực tiếp gọi điện thoại cho cháu, cháu giúp bác đặt vé máy bay, đi chỗ nào cũng đều có thể, cháu đưa bác đi."

Đúng vậy, con rể tương lai của ông chính là phi cơ trưởng, mấy trăm sinh mệnh trên máy bay đều nằm trong tay cậu ta, trên máy bay cậu ta là lớn nhất, ai cũng phải nghe theo, cũng không phải là "cậu ta đưa ông đi" sao?

Trong nháy mắt Giang phụ đã bị bắt làm tù binh, vô cùng vừa lòng cậu con rể này, cảm thấy về sau trước mặt bạn bè sẽ vô cùng có mặt mũi, sẽ không bị bọn họ trong tối ngoài sáng chèn ép nói con gái 30 tuổi còn là khuê nữ. Giang mẫu nhìn con rể khi nói chuyện cùng bọn họ cũng không lãnh đạm như vậy, trong lòng thoải mái hơn một chút, nghĩ lại lời cậu ta nói cũng coi như thỏa đáng, quà tặng đều rất quý giá, hẳn là cũng rất coi trọng khuê nữ nhà bọn họ. Bà âm thầm gật đầu, cho con gái một ánh mắt tán thưởng, Giang Gia Niên đỏ mặt mà cười cười, bắt lấy tay người đàn ông bên cạnh.

Nhìn đến cảnh này, người đàn ông xem mắt kia liền biết chính mình gặp cái "hiếu làm" gì, lời nói vừa rồi của vị Hạ tiên sinh này là có ý tứ gì, ngay lập tức cảm thấy chính mình ngồi ở chỗ này quả thực chính là bóng đèn mười vạn vôn, nhanh chóng đứng dậy cáo từ muốn đi, nhưng lại bị ngăn cản.

Ngăn anh ta lại không phải người khác, đúng là Hạ Kinh Chúc, anh nâng tay lên che trước mặt anh ta nói: "Rốt cuộc tôi còn chưa kết hôn với Gia

Niên, trước đó cô ấy đi xem mắt cũng là do chúng tôi không câu thông, hy vọng anh đừng để trong lòng, sau khi đi ra ngoài cũng đừng nhắc tới trước mặt người khác."

Khí thế kia của Hạ cơ trưởng, thời điểm khai hỏa toàn bộ căn bản không ai có thể phản đối anh, người đàn ông xem mắt nhanh chóng gật gật đầu, lúc này mới được phóng thích, lập tức rời đi.

Người ngoài đi rồi, trong phòng liền chỉ còn lại người một nhà, bốn người nhìn nhau, Giang mẫu cười cười nói: "Cái kia, sắp giữa trưa rồi, hai đứa cũng đừng đi nữa, ở nhà ăn đi." Dừng một chút, bà nhìn về phía Giang phụ, ông gật gật đầu, lúc này bà mới nói, "Chúng ta thương lượng một chút chuyện kết hôn của cháu với Gia Niên, được chứ?"

Cái này lại đến Giang Gia Niên kích động, cô cơ hồ sắp đứng lên, vẫn là bị Hạ Kinh Chúc kéo trở về.

"Mẹ, sao lại nói đến chuyện này, bọn con mới ở bên nhau không bao lâu liền kết hôn, mẹ"

Lời cô còn chưa dứt, phía sau liền vang lên một giọng nam lạnh lẽo chậm rãi nói: "Sao vậy, em thật không muốn kết hôn với anh sao."

Giang Gia Niên ngoái đầu nhìn lại, Hạ Kinh Chúc ngồi nghiêm chỉnh mà chăm chú nhìn cô, suy nghĩ của người đàn ông này luôn làm người ta không nắm bắt được, thời điểm anh không nói lời nào cô rất khó có thể nhìn ra anh đang suy nghĩ cái gì, cũng không phân biệt được những lời này anh nói chỉ là thuần túy do ghen hay vẫn là thật sự muốn kết hôn với cô.

Nếu anh nghiêm túc, vậy cô phải đáp ứng sao? Đây có thể quá qua loa hay không? Bọn họ mới quen biết được mấy tháng, liền quyết định ở bên nhau cả đời, như vậy thật sự lý trí sao?

Thời điểm đi ra khỏi Cục Dân Chính, Giang Gia Niên còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại.

Cho nên nói, hiện tại cô xem như đã kết hôn?

Đứa nhỏ trong bụng xem như có thân phận?

Quay đầu nhìn người bên cạnh, ba đứa nhỏ nhưng thật ra bình tĩnh giống như mới vừa mua đồ ăn từ chợ bán thức ăn ra vậy, trong tay còn cầm một túi kẹo, là lúc mới từ trong nhà đi ra thuận đường vào siêu thị mua, lúc ấy cô rất tò mò anh mua kẹo làm gì, còn mua nhiều như vậy, lúc này lãnh chứng xong rồi, hai người lên xe, ngồi trên xe, liền thấy Hạ cơ trưởng nghiêm túc mà lấy túi giấy xinh đẹp trong ngăn kéo ra, đem kẹo chia làm hai phần.

Giang Gia Niên nhìn mà không thể hiểu được, sau đó một phần kẹo đó liền được giao vào tay cô.

"Cho em?" Cô nghi hoặc hỏi.

Hạ Kinh Chúc gật đầu nói: "Không đúng sao? Kết hôn không phải nên phát kẹo mừng cho đồng nghiệp sao?"

Giang Gia Niên kinh tủng mà nhìn anh: "Anh không phải là muốn lập tức nói cho mọi người chuyện anh kết hôn chứ?"

Hạ Kinh Chúc không nói chuyện, chỉ là nghiêm túc mà thu phần kẹo mừng của anh lại, sau đó lái xe rời khỏi Cục Dân Chính.

Hôm nay không phải cuối tuần, Giang Gia Niên là xin nghỉ, Hạ Kinh Chúc là ngày nghỉ bình thường.

Nói đến cũng thật trùng hợp, ngày nghỉ của anh tuy nói là bay bốn ngày nghỉ hai ngày, nhưng thời điểm không phải cuối tuần cũng không nhiều lắm, có thể trùng hợp như vậy, trong thời gian làm việc gặp cha mẹ cô, thậm chí trực tiếp phát triển đến lãnh giấy hôn thú như thế này, cũng coi như là duyên phận trời cao ban cho.

Lại nói tiếp, sao bọn họ lại đến nơi này lãnh chứng? Cẩn thận ngẫm lại, hình như là do Giang mẩu nói mấy câu kia.

"Con cũng không thể để khi đứa nhỏ sinh ra còn không có thân phận rõ ràng, ngay cả giấy khai sinh còn không làm được chứ?"

"Làm người đều phải có trách nhiệm, đã có con, làm cha mẹ phải có trách nhiệm với đứa trẻ, kể cả hai đứa cảm thấy tình cảm còn chưa đến mức kết hôn những cũng phải vì đứa nhỏ mà suy nghĩ. Kể cả vô dụng, hai đứa cũng lãnh chứng trước, để đứa nhỏ sinh ra bình thường, nếu về sau hai đứa cảm thấy ở chung không thích hợp, lại nghĩ đổi sách khác cũng có thể.

Đơn giản cũng chỉ có mấy chữ.

Vì đứa nhỏ.

Vuốt tờ giấy màu hồng trong tay, trân trọng mà để vào trong ba lô, tâm tình của Giang Gia Niên rất là phức tạp.

Kẹo mừng của Hạ Kinh Chúc chuẩn bị cho cô đang nắm ở trong tay, cảm lòng không đậu, cô liền tự mình ăn trước một viên.

Editor: Tốc độ của Hạ cơ trưởng ko phải nhanh bình thường đâu!!! Các nàng cmt cho t đi nào!!!

Chương 72

Hạ Kinh Chúc lái xe, khoe mắt nhìn thấy động tác của cô liền nói: "Này cũng không phải cho em ăn đâu."

Giang Gia Niên lẩm bẩm nói: "Em ném thử trước." Sau đó cô phóng nhẹ giọng nói, "Hạ Kinh Chúc, anh thật muốn cùng em kết hôn sao? Hay đơn thuần chỉ là vì đứa nhỏ có thân phận hợp pháp? Về sau anh có thể ly hôn với em không?" Cô hỏi dạng này nhưng cũng không cần trả lời, trước khi anh trả lời liền nói thẳng, "Thôi, anh không cần nói cho em, em nghĩ tới nghĩ lui, chúng ta tạm thời vẫn không cần tiết lộ cho người ngoài tin tức kết hôn, như thế tương đối tốt, kể cả sau này anh hối hận, muốn ly hôn với em, khi tái hôn cũng không cần gánh trên lưng thanh danh kết hôn lần thứ hai."

Nghe lời này khắp nơi đều là suy xét vì anh, phảng phất như thanh danh kết hôn lần hai trên lưng đàn ông cũng có áp lực lớn như phụ nữ vậy.

Xe chậm rãi dừng trước đèn đỏ, Hạ Kinh Chúc cũng lột vỏ một viên kẹo ném vào trong miệng, kẹo mừng kết hôn của bọn họ có vị ngọt không giống với vị ngọt thông thường, loại ngọt ngào này không ngán chút nào, anh chưa bao giờ thích ăn đồ ngọt, nhưng hương vị như vậy cơ hồ làm anh không dừng lại được.

"Anh sẽ không hối hận." Anh ăn kẹo, mắt nhìn phía trước bình tĩnh nói, "Anh sống tới bây giờ cũng coi như gặp qua không ít người, đủ loại người anh đều đã tiếp xúc qua. Bọn họ đều giống như ánh đèn bên đường vậy, một ngọn lại một ngọn, chiếu sáng đường xá bên dưới, nhưng xe đi qua, bọn họ cũng sẽ cách anh ngày càng xa, kể cả sáng thì chung quy cũng là đèn, không còn quan hệ gì với anh. Nhưng mà em không giống." Anh nghiêng mắt nhìn người bên cạnh, ánh mắt gọn sóng bất định, tựa như chỉ đang nói chuyện bình thường, "Em tựa như ánh trăng trên bầu trời, mặc kệ anh đi đến nơi nào, vừa nhắc đầu lên là có thể nhìn thấy em, thời điểm mất điện đèn đường đều sẽ tắt nhưng ánh trăng vĩnh viễn đều ở đó, chiếu sáng con đường của anh, làm ánh sáng của anh."

Giang Gia Niên thất thần mà nhìn anh, Hạ Kinh Chúc nhíu mày tiếp tục nói: "Có thể em sẽ cảm thấy anh quyết định rất lỗ mang, theo suy nghĩ của

em chúng ta chẳng qua mới quen biết nhau mà thôi. Nhưng gặp được người chính xác, cho dù là quen biết mấy ngày cũng biết là chính xác. Người sai rồi, kể cả ở chung mấy năm đi chẳng nữa thì trước sau cũng sẽ tách ra. Hiện tại anh nói với em những lời này cũng không phải hôm nay mới nghĩ đến, ngay tại lần đầu tiên anh thổ lộ với em anh cũng đã suy nghĩ cẩn thận những chuyện này, có thể ngay từ đầu anh chú ý đến em bởi vì em giống một người nào đó, nhưng hiện tại, bởi vì em chỉ là em thôi."

Anh thuận miệng thổ lộ nhắc tới "giống người nào đó", Giang Gia Niên nhay bén mà nắm bắt được, trực tiếp hỏi anh: "Em giống ai?"

Anh không dấu giếm, lúc đèn xanh liền khởi động xe, vừa chuyên chú lái xe vừa nói: "Mẹ kế của anh, đã qua đời 5 năm trước."

5 năm.

Hạ Kinh Chúc năm nay 27 tuổi, khi đó anh 22 tuổi, hẳn là mới tốt nghiệp đại học đi.

Mẹ kế qua đời cũng đã 5 năm, sinh hoạt cùng người một nhà bọn họ không biết đã bao nhiêu năm.

Giang Gia Niên còn nhớ rõ bức ảnh kia, người phụ nữ với anh không hợp nhau trên ảnh chụp kia hẳn là mẹ kế của anh đi? Nói thật, cô nghĩ tới chính mình có thể giống mẹ anh, hay là mối tình đầu gì đó, lại không dự đoán được là mẹ kế.

Thấy Giang Gia Niên trầm mặc, Hạ Kinh Chúc cũng đã nhận ra cô mơ hồ không phục, dường như rất không vui khi giống mẹ kế của anh, anh nhắc ngón tay gõ gõ tay lái, một lát sau nói: "Bà ấy rất giống em, luôn bận công tác, từ lúc anh còn rất nhỏ liền kết hôn cùng ba anh, vào thời điểm anh sinh hoạt không thể không thể ỷ lại vào bọn họ, bà ấy giống như giáo viên vậy, mặc dù rất không thích cùng ở chung với anh, nhưng vẫn sẽ theo khuôn phép cũ mà quan tâm anh, kiểm tra việc học của anh, sẽ đi họp phụ huynh cho anh." Dừng một chút, anh kéo khóe miệng lãnh đạm cười nói, "Bà ấy có duy nhất một lần toàn tâm ý đối đãi với anh, chính là lúc bà ấy qua đời, không nhìn thấy anh."

Giang Gia Niên cực kỳ ngoài ý muốn, cô đã sớm nghĩ tới tình huống gia đình Hạ Kinh Chúc có thể vô cùng phức tạp, anh hẳn là từng có gút mắt áp lực trong quá khứ, nhưng hiện thực so với cô nghĩ còn cách xa "Xuất sắc" rất nhiều.

"Anh vẫn luôn không rõ ba anh vì sao sẽ không cần mẹ anh, mà lại lựa chọn một người phụ nữ như bà ấy."

"..... Nhưng hiện tại anh hình như có chút hiểu rõ."

"Chính là anh vẫn sẽ không tha thứ cho bọn họ, vĩnh viễn cũng sẽ không."

Mấy ngày sau.

Nhà ăn chuyên dụng của đội bay hãng bay An bình, Hình Chu một lần nữa khôi phục phi hành, không thể không tới gặp mặt Hạ Kinh Chúc.

Cậu ta đứng ở cửa nhà ăn, thấy Hạ Kinh Chúc đã lấy cơm ngồi ở kia, cháo trắng rau xào rất thanh đạm, cậu ta đi vào im lặng mà chọn đồ ăn khác với anh, bởi vì khi phi hành có quy định, cơ trưởng cùng phó cơ trưởng không thể ăn cùng thực đơn, đây là vì bảo đảm khi phi cơ phát sinh tình huống khẩn cấp, cơ trưởng cùng phó phi công sẽ không đồng thời bị tiêu chảy.

Cầm khay cơm ở trong tay, Hình Chu nhìn bóng dáng Hạ Kinh Chúc, do dự hồi lâu vẫn đi tới, ngồi xuống đối diện anh.

Hạ Kinh Chúc nâng mắt lên, nhìn thấy cậu ta liền cúi đầu nói: "Tới rồi."

Hình Chu gật gật đầu, không nói chuyện.

Hạ Kinh Chúc cũng không ngẩng đầu lên nói: "Gần đây cậu cố tình trốn tránh tôi, tôi cũng không muốn hỏi nguyên nhân, có thể cậu cũng không muốn nói cho tôi, tôi chỉ hy vọng những cái việc đó sẽ không ảnh hưởng đến lần phi hành thật vất vả một lần nữa bắt đầu này của cậu."

Hình Chu nhấp môi, sau một lúc lâu mới nói: "Sẽ không."

Hạ Kinh Chúc gật đầu, không nói nữa, không bao lâu tổ tiếp viên cũng đến đây, nhà ăn náo nhiệt lên, Ân Mạn mang khay cơm đến bàn bọn họ ngồi

xuống, cười hàn huyên chào hỏi, liền thấy Hạ Kinh Chúc lấy từ bên người một cái túi giấy tinh xảo, đem để lên trên mặt bàn, nói với cô: "Bên trong là kẹo, cô cầm đi phân phát cho mọi người một chút giúp tôi."

Chương 73

Ân Mạn chớp chớp mắt, còn tưởng rằng anh đưa kẹo cho người ta ăn, cười nói: "Hôm nay có cơn gió nào thổi qua mà Hạ cơ trưởng lại mời mọi người ăn kẹo vậy."

Nói xong, trong lòng Ân Mạn liền căng thẳng, phụ nữ đều mẫn cảm, lời này rất dễ làm người ta liên tưởng đến một việc, trong lòng cô ta là một vụn lằn không muốn tin tưởng, nhưng Hạ Kinh Chúc lại nhanh chóng ngắt đầu, mặt không đổi sắc nói: "Là kẹo mừng, tôi kết hôn, tặng cho mọi người ăn."

Hạ Kinh Chúc kết hôn.

Cơ trưởng trẻ tuổi có tiền đồ nhất hăng bay An Bình Hạ Kinh Chúc cư nhiên kết hôn.

Vị này kim cương vương lão ngũ được Ân Mạn theo đuổi mấy năm nay đều thờ ơ liền không có dấu hiệu gì mà kết hôn, còn có cái tin tức nào bùng nổ hơn sao!

Ân Mạn ngơ ngác mà nhìn kẹo mừng trong tay, nhẹ buông tay, kẹo mừng rơi lạch cạch xuống đất từng chút một, tiếp viên Dương Dương nghe tin thấy vậy liền vội vàng chạy tới nhặt lên, giảm bớt lúng túng nói: "Để tôi đến để tôi đến đi, hắc hắc, Hạ cơ trưởng kết hôn nha? Cô dâu là ai vậy? Hôm nào đó chúng ta cùng nhau ăn cơm cho chúng tôi gặp mặt một chút nha." Cô ta cầm tay Ân Mạn, muốn Ân Mạn đừng thất thố như vậy trước mặt mọi người, nhưng rốt cuộc là hoàn toàn thất tình, người mình thích nhiều năm như vậy cư nhiên vô thanh vô tức mà kết hôn, còn có việc gì đả kích người hơn nữa sao?

Ân Mạn căn bản không có cách nào giữ bình tĩnh, trực tiếp che miệng chạy ra khỏi nhà ăn của đội bay, Hình Chu thấy vậy không nói hai lời liền đuổi theo, Hạ Kinh Chúc nhìn thoáng qua bóng dáng bọn họ, khi những người khác tới chúc mừng anh còn có thể ôn hòa mà cười nói một câu "Cảm ơn", Dương Dương ở bên cạnh phát kẹo nhìn thấy một màn này, không biết như thế nào, chỉ cảm thấy Hạ Kinh Chúc rất vô tình.

Hiện tại Hình Chu cũng có cảm giác như vậy.

Ân Mạn khóc lóc chạy ra, trốn ở góc phòng, thương tâm ngồi xõm xuống mà ôm lấy chính mình.

Cậu ta thích cô, thấy bộ dáng này của cô liền đau lòng không chịu được, chạy tới muốn an ủi, lại bị cô đẩy ra.

"Anh tới đây làm gì! Tới xem tôi bị chê cười sao?! Anh đi đi, tôi không cần anh giả mù sa mưa!" Ân Mạn tức giận mà xô đẩy Hình Chu, cậu ta lại đau lòng không dám tiến lên, chỉ có thể giơ đôi tay thương tâm mà nhìn cô ta.

Ân Mạn đẩy vài lần cậu ta còn không đi, cô ta cũng không còn sức lực đẩy nữa, nản lòng mà tê liệt ngồi xuống mặt đất, lẩm bẩm nói: "Sao anh ấy có thể kết hôn chứ? Tôi thích anh ấy nhiều năm như vậy, vậy mà anh ấy liền kết hôn rồi, ngay cả một tiếng cũng không nói, anh ấy rốt cuộc xem tôi là cái gì? Rõ ràng tôi biết anh ấy sớm hơn cô ta, vì sao anh ấy lại không nhìn thấy tôi chứ?"

Ân Mạn đương nhiên biết Hạ Kinh Chúc kết hôn với ai.

Lân trước Giang Gia Niên đã tới biểu thị chủ quyền công khai, cô ta lôi anh đi trước mắt mọi người, cô ta tới "đón" anh.

Ân Mạn tưởng tượng đến đó tâm đều vỡ nát, cô ta đáng thương hê hê mà khóc lóc, Hình Chu nhìn một hồi, từ thương tâm lại biến thành phẫn nộ.

Hạ Kinh Chúc rốt cuộc dựa vào cái gì mà được mọi người hậu đãi như vậy? Sao anh ta có thể thương tổn một người yêu thích anh ta như vậy?

Đương nhiên, người anh ta thương tổn đâu chỉ có Ân Mạn, còn có cậu ta.

Anh ta sao có thể đối xử với người đối tốt với anh ta như vậy? Anh ta rốt cuộc muốn cái gì?

Hình Chu hít hít mũi, nhắm mắt lại, bên tai là tiếng khóc của người mình thích, cậu ta cảm thấy tại giờ khắc này những sự việc không rõ ràng kia cũng không cần phải suy nghĩ nữa, sự thật bày ra trước mắt, chính mình chính là người bị khinh thường kia, kể cả người con gái cậu ta thích cũng

thích anh ta, anh ta chiếm hết mọi chỗ tốt, lấy trêu chọc cậu ta làm niềm vui, xem cậu ta còn vì cảm kích anh ta mà mỗi ngày chờ đến khuya mang nước ấm, anh ta có phải còn âm thầm cười trộm thật lâu không?

Những ngày như vậy, thật là không muốn nghĩ đến nữa, cậu ta không muốn lại hèn mọn như vậy, không bao giờ như vậy nữa.

Ngày đầu tiên Giang Gia Niên đi làm sau khi kết hôn, kẹo mừng để trong ba lô, cảm giác giống như là mang theo thuốc nổ vậy, cô luôn cảm thấy mọi người đang nhìn mình chằm chằm, dường như đã phát hiện ra cô mang kẹo, kể cả ánh mắt nhìn cô cũng đều biến thành "Không cho kẹo liền gây sự!"

Mặc áo khoác to rộng, ngược lại cũng không nhìn ra bụng nổi lên, nhưng từ ngày nữ trợ lý lớn tiếng đó, tin tức cô mang thai liền truyền khắp toàn bộ công ty, hiện tại mỗi người đều biết cô có đứa nhỏ, cô muốn che lấp cũng vô dụng.

Tận lực bảo trì tầm mắt nhìn thẳng trở lại bộ môn của chính mình, vừa vài đến cửa liền hấp dẫn tầm mắt của mọi người, loại thời điểm này nếu là bình thường cô sẽ tiếp tục đi về phía trước mà không để ý đến những ánh mắt này, trở lại văn phòng của chính mình yên lặng mà phát ngốc, nhưng hôm nay không quá giống.

Cô đi vài bước, luôn do dự mãi, vẫn là dừng lại, trong tầm mắt ngờ vực của mọi người, chậm rãi lấy túi kẹo mừng trong ba lô ra, trầm giọng nói: "Cái này mọi người cầm lấy phân phát cùng ăn đi." Cô vuốt vuốt tóc giảm bớt xấu hổ, khi nữ trợ lý tiếp nhận kẹo mừng đi phân phát lại câu nệ nói một câu, "Đây là kẹo cưới, mọi người cũng dính chút không khí vui mừng."

Tay nữ trợ lý phân phát kẹo lập tức dừng lại, nhìn về phía Giang Gia Niên vui mừng nói: "Giang tổng ngài kết hôn rồi sao?!"

Cô ấy hỏi ra nghi hoặc của mọi người, Giang Gia Niên chân chờ một chút gật đầu nói: "Đúng vậy, kết hôn, cái này là..... chồng tôi chuẩn bị, nói tôi chia cho mọi người."

Thời điểm xung hô Hạ Kinh Chúc là "chồng tôi", không biết trong lòng Giang Gia Niên có bao nhiêu vi diệu, cô sờ sờ mặt, cảm giác nóng nóng, phỏng chừng là hồng thấu rồi đi, vì tránh cho còn tiếp tục như vậy sẽ tổn hại đến hình tượng tổng tài cao cao tại thượng, cô nói xong liền nhanh chóng trở về văn phòng.

Kỳ thật nhóm nhân viên còn muốn bát quái một chút, tỷ như Giang tổng kết hôn khi nào, chồng cô ấy làm nghề gì, hai người quen biết bao lâu, sao lúc yêu đương ngay cả chút tiếng gió cũng không có?

Chương 74

Nói đến tiếng gió, cô ta cùng Lâm Hàn Dữ rút cuộc có quan hệ gì đây? Bọn họ nhìn từ trên xuống dưới có mập mờ, không giống như là không liên quan nha.

Có nữ nhân viên ăn kẹo lắm bả nói: "Ai, cô nói xem người đàn ông lần trước tới công ty tìm Giang tổng có phải chồng của cô ta không?"

Đầu năm nay, ăn kẹo mừng liền không thể gọi người ta là bà cô nữa, nguyên nhân trực tiếp nhất vẫn là người ta đã không phải bà cô, đừng nhìn bọn họ còn trẻ tuổi như vậy nhưng còn chưa tìm được đối tượng đâu, so với người t a 30 tuổi kết hôn mang thai, giống như đều đã muộn.

Tựa như chỉ trong một đêm, tiến độ của Giang Gia Niên liền siêu việt hơn nhiều trong tưởng tượng của mọi người, thật là phát hiện làm người ta quần bách.

Nữ trợ lý phát kẹo xong, sau khi nghe đồng nghiệp nói liền liên tưởng đến buổi tối ngày hôm đó, cô gọi điện báo cáo gửi tài liệu, Giang tổng hỏi cô mấy vấn đề kia.

Cẩn thận ngăn lại, chồng của Giang Gia Niên, thật là Hạ cơ trưởng của An Bình.

Đoán được việc này, nữ trợ lý có chút thất thần, những đồng nghiệp khác thấy cô hình như biết gì đó liền tiến lên truy hỏi: "Chồng Giang tổng làm gì vậy? Giang tổng là giám đốc, chồng cô ấy khẳng định cũng không kém đi?"

Có người ghen ghét nhàn nhạt nói: "Ngược lại tôi lại không cho là như vậy, phỏng chừng cô ta cũng sốt ruột, tùy tiện tìm một người liền gả đi, rút cuộc cô ta suốt ngày nghe chúng ta bàn tán như vậy, có thể không tức giận sao?"

Nữ trợ lý cau mày, thanh thanh giọng nói, người sau nhanh chóng ngậm miệng lại, thật là quên mất tâm phúc của Giang Gia Niên còn đang ở đây, cô ta còn dám nói Giang Gia Niên như vậy, ngày nào đó bị khai trừ rồi cũng không biết chết như thế nào.

Mọi người đều ngậm miệng, không tiếp tục nói gì nữa, nhưng không đại biểu trên mạng xã hội cũng không nói.

Thời điểm Lâm Hàn Dữ biết chuyện này đã là lúc toàn công ty đều biết.

Giống như hiện tại anh ta không có quan hệ gì với Giang Gia Niên, mặc kệ chuyện gì, anh ta vẫn luôn là người biết cuối cùng.

Ánh mắt anh ta hoảng hốt, tư liệu trước mặt liền trở nên mơ hồ, theo bản năng chớp chớp mắt, một âm thanh lạch cạch vang lên, anh ta vừa cúi đầu nhìn, thấy tài liệu ướt.

Anh ta cứ nhiên khóc.

Một người đàn ông, già đầu rồi, ba mươi mấy tuổi, cứ nhiên khóc, thật là mất mặt!

Nhanh chóng giơ tay xoa xoa đôi mắt, sau khi tầm mắt rõ ràng, Lâm Hàn Dữ nhìn phần tài liệu cấp dưới đưa đến, không ngoài dự đoán, Hạ Kinh Chúc quả nhiên là con trai của Hạ Uyên, chỉ là quan hệ cha con của bọn họ không tốt, đã nhiều năm không gặp mặt, Hạ Kinh Chúc vẫn luôn làm việc ở trong nước, Hạ Uyên lại sinh hoạt mai danh ẩn tích ở nước ngoài, ước chừng khoảng 5 năm, hai người này vẫn luôn ở riêng hai nơi, trong đó có lén lút liên hệ điện thoại hay không thì đó là việc tư của bọn họ, kể cả người có bản lĩnh cũng không tra được.

Anh ta là con trai của Hạ Uyên.

Quan hệ của Hạ Uyên với An Bình rất sâu, sâu đến mức có thể nói lời tác động đến chủ tịch Tần Tùng.

Lâm Hàn Dữ không phải người đê tiện.

Nhưng đôi khi anh ta cũng sẽ dùng chút thủ đoạn, trên thương trường là như thế, mà ở trên tình trường, bị buộc đến nước này, anh ta cũng sẽ dùng chút thủ đoạn.

Anh ta suy nghĩ rất lâu, trong khoảng thời gian này không liên lạc với Giang Gia Niên, anh ta cho rằng chính mình có thể loại bỏ phần tâm tư kia,

nhưng chính là không thể, hoàn toàn không được, không ngừng nghe thấy bên tai tin tức cô mang thai cùng kết hôn, cả người anh ta giống như bị đày ở pháp trường, vô số loại hành hạ trên người anh ta, anh ta đau đến không thể chịu được, rồi lại không thể ngăn cản, bởi vì người hành hình, là người anh ta yêu nhất.

Suy xét hồi lâu, Lâm Hàn Dữ vẫn là cầm lấy điện thoại, dựa theo tư liệu tra được số điện thoại bấm gọi, rất nhanh điện thoại đã kết nối được, phía bên kia vang lên một giọng nam trầm ồm: "Xin chào."

Lâm Hàn Dữ không khỏi nhớ tới quần cảnh lần đầu tiên gọi điện thoại cho Hạ Kinh Chúc, cho nên lần này không thừa nước đục thả câu, trực tiếp nói ra thân phận.

"Xin chào, Hạ cơ trưởng, tôi là chủ tịch Lâm Hàn Dữ của công ty du lịch Duyệt Đồ, làm phiền ngài."

Người ở đầu bên kia rõ ràng sững sốt, sau một lúc lâu mới nói: "Tôi đã không làm cơ trưởng rất nhiều năm rồi, ngài tìm làm người." Nói xong liền muốn ngắt điện thoại.

Trước khi điện thoại bị cắt đứt Lâm Hàn Dữ liền nói: "Tôi không tìm làm người, tôi chính là tìm ngài, Hạ Uyên tiên sinh."

Hạ Uyên trầm mặc hồi lâu nói: "Chủ tịch công ty Duyệt Đồ? Trước đó tôi cũng có nghe người ta nhắc đến anh, các anh xảy ra vấn đề với hãng bay An Bình, nếu anh hy vọng có thể tìm sự hỗ trợ từ chỗ tôi thì nên từ bỏ sớm đi, tôi sẽ không đáp ứng."

Lâm Hàn Dữ đã sớm biết đối phương sẽ trả lời như vậy, vô cùng bình tĩnh nói: "Tôi đương nhiên biết ngài sẽ không đáp ứng, nhưng tôi tin là ngài không biết sự việc kỹ càng tỉ mỉ."

Hạ Uyên nghi hoặc một tiếng: "Vậy sao?"

Lâm Hàn Dữ cười khẽ nói: "Tôi hy vọng ngài có thể đồng ý gặp mặt, đương nhiên, không phải gặp mặt tôi, mà là gặp mặt tổng giám đốc của chúng tôi, cô ấy tên là Giang Gia Niên, ngài hẳn là rất quen thuộc đi."

Nghe được đáp án có chút làm người ngoài ý muốn, Hạ Uyên nói: "Xin lỗi, vị Giang tiểu thư này tôi không quen biết."

Lâm Hàn Dữ chớp chớp mắt, chẳng lẽ chuyện kết hôn lớn như vậy, Hạ Kinh Chúc cứ nhiên không nói cho ba anh ta sao?

Cơ hồ không chút do dự, Lâm Hàn Dữ liền nói: "Ngài không biết cô ấy? Gần đây cô ấy kết hôn, với con trai của ngài."

"Anh nói cái gì?!"

Chạng vạng.

Gần đến thời gian tan tầm, Giang Gia Niên nhận được điện thoại của Hạ Kinh Chúc.

Cô tạm dừng vài giây mới nói một tiếng "Alo", cô cho rằng Lâm Hàn Dữ muốn nói về việc kết hôn của cô, nhưng đối phương lại chỉ nói chuyện công việc.

"Qua mấy ngày nữa em đi gặp một người thay anh, người này là mấu chốt trong việc hợp tác của An Bình với chúng ta, em chuẩn bị cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng để xảy ra vấn đề."

Giang Gia Niên không nghi ngờ anh ta, khẳng định nói: "Ngài yên tâm, tôi sẽ, chỉ là không biết hẹn ở đâu, mấy giờ, đối phương tên là gì?" Cô cầm bút tính ghi lại, điện thoại bên kia Lâm Hàn Dữ cũng đích xác bắt đầu trả lời.

"Ba giờ chiều ba ngày sau, ở nhà ăn Trung Quốc khe núi Tuyền, tên đối phương.....Em tới rồi liên hệ điện thoại với người đó là được."

Lâm Hàn Dữ không nói thân phận đối phương, Giang Gia Niên có chút khó xử: "Lâm Đồng, anh không nói tên của người đó tôi sẽ không chuẩn bị tài liệu tốt được, đến lúc không đó rất khó nói chuyện, cũng không nắm chắc có thể thuyết phục đối phương hay không."

Lâm Hàn Dữ tự nhiên cười một chút nói: "Thật ra anh đã nói chuyện với người đó gần xong rồi, em chỉ cần đi gặp, đơn giản trò chuyện vài câu là

được." Nói xong anh ta liền ngắt điện thoại, khiến cho Giang Gia Niên không hiểu ra sao.

Nhưng mờ mịt không bao lâu, sau khi về nhà tắm rửa cô liền hiểu ra.

Sẽ không phải là ba Hạ Kinh Chúc chứ.

Lâm Hàn Dữ để cô đi gặp chính là ông ấy sao?

Chuyện bọn họ kết hôn Hạ lão tiên sinh còn chưa biết đâu, nếu gặp thật thì biết làm sao bây giờ?

Có phải nói trước một tiếng với Hạ Kinh Chúc không? Nhưng nếu người kia không phải ba anh thì làm sao bây giờ?

Giang Gia Niên cực kỳ khó xử, theo lý thuyết đây là chuyện công việc, mặc dù thật là ba anh thì cũng phải đi, có thể tưởng tượng đến quan hệ cha con của bọn họ, hai người vừa mới kết hôn, cô thật sự không hy vọng bởi vì chuyện này mà làm cả hai người họ không vui vẻ.

Vậy thế này đi, đến lúc đó nếu thật là Hạ lão tiên sinh, sau khi cô ngồi xuống liền nhắn cho anh một tin, báo cho anh một tiếng, lúc nói chuyện cũng không nhắc đến công việc, miễn lưu lại cho lão gia tử ấn tượng không tốt. Nếu không phải ông ấy, vậy cô liền làm việc của chính mình, tất cả đều làm từng bước là được.

Hạ quyết tâm xong, Giang Gia Niên cũng không phát sầu nữa, an tâm tắm rửa, bên kia Hạ Kinh Chúc bay đi Bắc Mỹ, trở lại trong nước đã là giữa trưa ngày hôm sau, lúc này anh đang kiểm tra máy bay, nhìn động cơ phi cơ, di động ở trong túi, không thích hợp bị gọi điện thoại quấy rầy.

Hình Chu đứng ở bên người anh nhìn bộ dáng thất thần của anh, bình thường sẽ tiến lên vui đùa một chút, nhưng hiện tại lại không có tâm tư gì.

Nhưng kỹ sư máy móc Phùng Thần xem xét xong đi ngang qua liền chụp bả vai Hạ Kinh Chúc cười nói: "Nhớ vợ cậu sao?"

Hạ Kinh Chúc hoàn hồn, nhàn nhạt nói: "Rõ ràng như vậy sao?"

Phùng Thần nhún vai: "Biểu tình kia của cậu rõ ràng là đang nhớ đến phụ nữ. Lại nói cậu kết hôn cũng nhanh thật, còn chưa ai phát hiện cậu yêu đương, đột nhiên liền kết hôn. Hôm nào đó kêu vợ cậu đến cùng chúng tôi ăn bữa cơm đi, mọi người làm quen một chút."

Hạ Kinh Chúc mỉm cười ngắn gọn: "Nhất định."

Nhìn xem, quan hệ của bọn họ thật tốt, vừa nói vừa cười, không giống như trước kia nói chuyện với chính mình, luôn lạnh nhạt lạnh lẽo như vậy.

Trong lòng Hình Chu bị thương, cảm xúc trái chiều ở trong lòng trực tiếp làm cậu ta không thể tập trung làm việc, rất nhiều lần suýt nữa gây ra lỗi, Hạ Kinh Chúc kiểm tra theo thứ tự đến đây, cau mày nói: "Cậu còn chưa trở về trạng thái làm việc sao? Còn muốn lặp lại sự việc phát sinh lần trước sao?"

Hình Chu nhấp môi không nói, chuyên tâm làm việc, thật ra cậu ta hiểu lắm, Hạ Kinh Chúc cũng không phải chỉ nói cười với Phùng Thần, anh cười bởi vì đề tài nhắc tới hôn nhân của anh, là việc đầu tiên anh cảm thấy hạnh phúc trong cuộc đời này, kể cả lúc đó người nói chuyện chỉ là người qua đường, anh cũng sẽ không buồn xỉn mà tươi cười.

Hiện tại Hình Chu đã ghi hận Hạ Kinh Chúc, sau đó mặc kệ anh làm cái gì, trong suy nghĩ của cậu ta đều là dụng tâm kín đáo, đều là sai.

Trần Phong ở một bên nhìn bộ dáng ở chung không hài hòa của bọn họ, liền biết kế hoạch của chính mình thành công rồi, hắn ra trộm kéo khóe miệng tươi cười thực hiện được, nhẹ nhàng huýt sáo rời đi, âm thanh huýt sáo của anh ta truyền đến tai Hạ Kinh Chúc, anh lơ đãng mà liếc mắt nhìn hắn, Trần Phong đối diện với tầm mắt của anh, thân mình run lên một chút, tâm tình huýt sáo lập tức biến mất.

Cậu ta cũng chưa quên, Phùng Thần cùng Hạ Kinh Chúc này còn có chứng cứ hắn ta động tay động chân vào động cơ máy bay, nếu thật sự bọn họ đi tố giác ra bên ngoài, Hình Chi sẽ lập tức không ghi hận nữa, nói không chừng còn sẽ hỗ trợ cùng tự trách, vậy hắn ta liền mất nhiều hơn được.

Không thể để chuyện đó xảy ra.

Trần Phòng nhìn thấy Lâm Đồng ở xa xa, nhanh chóng đuổi theo, vẫn nên thương lượng với người có kinh nghiệm như Lâm Đồng tương đối tốt, chuyện chuyến bay 591 kia tuy nói hấn ta là chủ mưu, nhưng Lâm Đồng cũng là thái độ cảm kích cùng dung túng, bọn họ là người trên một chiếc thuyền, ông ta đừng hòng chỉ lo thân mình.

Chương 75

Máy bay bình bình ổn ổn mà hạ cánh xuống Seattle.

Bởi vì vấn đề sắp xếp chuyến bay, máy bay tiếp theo cất cánh sẽ là sáu giờ sau, trong sáu giờ này đội bay có thể tự do nghỉ ngơi.

Thông thường nhóm phi công đều sẽ lựa chọn tìm một chỗ nằm nghỉ ngơi một lát, nhóm tiếp viên hàng không có thể đi dạo phố, mua chút đồ vật.

Nhưng hôm nay, đi dạo phố cùng nhóm nữ tiếp viên có thêm một người đàn ông.

Hạ Kinh Chúc sắp xếp xong mọi việc cũng đi theo rowid khỏi sân bay, mấy người cùng nhau chờ taxi ở bên ngoài, Ân Mạn đỏ mắt mà nhìn anh từ xa, nếu là bình thường lúc này cô đã sớm lại gần, nhưng hôm nay như thế nào cũng không có biện pháp nhắc chân.

Dương Dương nhìn Ân Mạn như vậy có chút đau lòng nói: "Chị Ân Mạn, chị đừng như vậy, Hạ cơ trưởng đều kết hôn rồi, kể cả chị thích anh ta thì cũng nên dừng lại tại đây thôi, trước nay anh ta cũng chưa từng đáp lại chị, vì sao chị còn muốn kiên trì chứ?"

Ân Mạn cười khổ một chút, nước mắt lại muốn rơi xuống, thật ra cô ta cũng không biết vì sao chính mình còn muốn kiên trì, sự tình đã đến bước này rồi cuộc còn rồi rắm cái gì, anh đều đã kết hôn rồi, chẳng lẽ cô ta còn muốn đi làm tiểu tam sao? Tuổi cô ta cũng không nhỏ, thích Hạ Kinh Chúc mấy năm nay, người theo đuổi cô ta càng ngày càng ít, chẳng lẽ cô ta thật sự muốn vì anh mà cả đời không lấy chồng sao?

"Tôi không biết." Ân Mạn mờ mịt mà cúi đầu, nhìn chằm chằm mặt đường trước sân bay Seattle nói, "Nhiều năm như vậy, việc duy nhất tôi vẫn luôn làm chính là thích anh ấy, loại thích này đã trở thành thói quen, hiện tại đột nhiên có một ngày anh ấy nói cho tôi, anh ấy kết hôn, tôi biết tôi không nên tiếp tục có tình cảm như vậy, chính là tôi không quản được tâm của chính mình."

Nói xong lời cuối cùng, ngữ điệu cơ hồ có chút nghẹn ngào, thật ra khoảng cách của các cô với Hạ Kinh Chúc cũng không quá xa, lúc này người chờ xe cũng không nhiều lắm, anh ấy hẳn là có thể nghe được lời cô ta nói đi, chính là Hạ Kinh Chúc phản ứng như thế nào đây?

Anh ngăn một chiếc xe taxi, lễ phép thân sĩ mà quay đầu nhìn về phía các cô, giống như không hề phát hiện vẻ mặt mâu thuẫn cùng không tha của Ân Mạn, vô cùng nghiêm túc nói: "Các cô cần đi trước không?"

Dương Dương sững sốt một chút: "Hạ cơ trưởng không vội sao?"

Hạ Kinh Chúc giống như vĩnh viễn đều như vậy, một khi anh quyết định việc gì kể cả có gây ra thương tổn đến người khác, cũng không thể ngăn cản bước chân của anh hoàn thành.

Anh liền cứ như vậy nhìn Ân Mạn còn đang khóc nói: "Sáu tiếng đồng hồ, làm cais gì cũng đều đủ, tôi chỉ là muốn mua nhẫn cưới cho vợ tôi, cũng không sốt ruột, các cô đi trước đi."

Dương Dương cơ hồ là chạy trốn mang theo Ân Mạn lên xe taxi, Ân Mạn thất hồn lạc phách mà ghé vào cửa sổ nhìn người đàn ông đứng bên ngoài, anh nhíu mày đứng ở đó, ở bên ngoài không biết có thể nhìn thấy người bên trong cửa kính hay không, nhưng anh là nhìn cô.

Từ trong ánh mắt của anh, cô ta nhìn ra một chút ần ần lo lắng cùng bức bối, trạng thái này của cô làm anh chán ghét, cũng làm anh lo lắng.

Sự yêu thích của cô lại mang đến cho người khác gánh nặng, đây là chuyện cô không hy vọng phát sinh nhất.

Làm tiếp viên hàng không nhiều năm như vậy, không thiếu đàn ông ưu tú theo đuổi cô ta, người có tiền có thân phận hơn Hạ Kinh Chúc cũng không ít, nhưng những người này mặc kệ so sánh thế nào cũng không để sánh với anh trong lòng cô ta, bọn họ hoặc là cách nói chuyện không bằng anh, hoặc là tướng mạo không bằng anh, mỗi khi gặp được một người cô ta đều cảm lòng không đậu mà so sánh với Hạ Kinh Chúc, cuối cùng kết quả ai so ra cũng đều kém anh, sau đó cô ta mới phát hiện, nói đến cùng vẫn là cô ta quá

tiện, không chiếm được vĩnh viễn là tốt nhất, anh chính là nốt chu sa trên ngực cô, cô ta như thế nào cũng đều không thể bỏ xuống.

Chính là chuyện đến bây giờ, cô ta lại không bỏ xuống, liền sẽ phạm vào sai lầm nguyên tắc, cô ta không nghĩ thấy chính mình như vậy.

Ác độc, tiểu nhân, hạ tiện, cô ta không muốn chính mình trở thành loại người mà cô ta ghét nhất.

Thu hồi tầm mắt có chút không tha, Ân Mạn cúi đầu, hồi ức làm việc cùng anh điểm điểm tích tích, Hạ Kinh Chúc thật sự là quân tử, cơ hồ từ đầu đến cuối đều không cho cô ta bất kỳ cảm giác yêu thích nào, anh không cùng cô ta chời trò mập mờ, không thích chính là không thích, thật sự là quân tử giữ mình trong sạch, cũng quân tử đến bạc tình.

"Chị Ân Mạn, không cần lại thích anh ta." Dương Dương đau lòng nói, "Đàn ông như vậy, không phải chúng ta thì sẽ không phải, chị còn trẻ, còn có rất nhiều cơ hội tìm được chân mệnh thiên tử của chị, kể cả không vì chính mình, cũng vì người đàn ông sau này của chị mà cố gắng bảo vệ chính mình, nếu không anh ấy sẽ rất đau lòng."

Ân Mạn nghe vậy liền khóc không thành tiếng, mấy ngày nay cô ta vẫn luôn chịu đựng để không khóc, ra vẻ trấn định làm việc trước mặt người khác, giờ khắc này là lúc cô ta làm càn nhất, khóc thút thít, cô ta tự nói với chính mình sau này không thể lại yêu đơn phương, từ nay về sau liền vĩnh viễn chôn dấu phần tình cảm này trong trí nhớ đi.

Seattle nổi danh về quầy chuyên doanh nhãn hiệu trang sức, Hạ Kinh Chúc nghiêm túc mà nghe qua giới thiệu của chủ quầy về mỗi một chiếc nhẫn kim cương, nói thật, cái loại thương hiệu nhẫn kim cương này cũng không tiện nghi, bảng giá ở mặt sau còn thêm vài số 0, nhưng mặc kệ có quý giá như thế nào, chỉ cần tưởng tượng đến hình ảnh trên tay Giang Gia Niên, anh liền cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Đổi lại tiện nghi lại kém cỏi, đều cảm thấy không xứng với cô.

Chủ quầy nhìn Hạ Kinh Chúc lựa chọn nghiêm túc như vậy, không khỏi bắt đầu hâm mộ người phụ nữ sẽ được nhận chiếc nhẫn của anh ta, toàn bộ

quá trình phục vụ đều rất nhiệt tình, vị khách bắt bẻ này cuối cùng cũng lựa chọn một chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh, thiết kế đơn giản hào phóng, tuy không có kinh điển cùng thô hào như kim cương trứng bồ câu, nhưng lại có thêm vài phần nội liễm. Ở cửa hàng thức ăn nhanh bên kia, Trần Phong nhìn thấy anh lên xe taxi rồi đi liền nói với Lâm Đồng: "Lâm cơ trưởng, sao hắn ta không hẹn Phùng Thần gặp mặt? Ngài nói có phải bọn họ gặp nhau rồi hay không?"

Lâm Đồng nhú nhú mày nhìn xe Hạ Kinh Chúc đi xa, cười lạnh một tiếng nói: "Muốn trách thì trách cậu lúc trước ra tay không sạch sẽ, bây giờ để người ta bắt được nhược điểm, thời thời khắc khắc lo sợ, không biết khi nào sẽ chết, còn muốn kéo tôi theo cùng cậu."

Trần Phong âm thanh lạnh lùng nói: "Lâm cơ trưởng, ngài nói như vậy liên không đúng rồi, ai biết sẽ có vấn đề chứ? Phùng Thần kia tuổi còn trẻ nhưng bản lĩnh đúng là không nhỏ, tuy nói tôi không phải kỹ sư máy móc, nhưng ở phương diện kỹ thuật cũng không kém bọn họ, tôi động tay động chân, tự nhận bọn họ không thể nhìn ra, tên Phùng Thần này, là tôi xem nhẹ hắn."

Lâm Đồng liếc mắt nhìn hắn ta: "Vậy bây giờ thì sao? Cậu phải tự chịu trách nhiệm về việc làm của mình đi chứ? Chính mình đi ra gánh vác tất cả hậu quả thế nào?"

Trần Phong lập tức nói: "Không có khả năng đâu Lâm cơ trưởng, ngài cũng biết con người của tôi, kể cả tôi chết cũng sẽ kéo theo người chết cùng, tôi yêu thích phi hành như vậy, muốn giống như ngài được phi hành nửa đời người, ngài đều sắp đạt thành mong muốn rồi, tôi đương nhiên cũng muốn đuổi kịp."

Lâm Đồng chưa bao giờ biết Trần Phong lại là loại người đáng ghét như vậy, chính là không có biện pháp, việc đã đến nước này, chỉ có thể trách mình lúc ấy nhất thời hồ đồ, cư nhiên thực sự ngầm đồng ý hành vi của hắn.

Trần Phong thấy Lâm Đồng không nói lời nào, hơi hơi mỉm cười nói: "Cho nên hiện tại còn phải phiền Lâm cơ trưởng thân chinh bách chiến cho tôi cái chủ ý, làm thế nào vượt qua nguy cơ này, cũng coi như ngài giúp chính mình."

Lâm Đồng liếc xéo hần cười lạnh nói: "Cậu còn biết yêu cầu tôi?"

Trần Phòng khiêm tốn nói: "Đương nhiên, tôi đây không phải chỉ là Thiên Lô của ngài sai đâu đánh đây sao?"

Lâm Đồng căn bản không để lời nói của hần để trong lòng, ông ta đã cẩn thận tự hỏi vượt qua nguy cơ lần này như thế nào từ sớm, cũng có một chủ ý không tồi.

"Tình huống bây giờ chúng ta quá bị động, không chừng lúc nào Hạ Kinh Chúc cùng Phùng Thần đều có thể nói chuyện này ra ngoài, muốn thay đổi cái cục diện này, tốt nhất chúng ta vẫn là....."

Trần Phong tới gần: "Thế nào?"

Lâm Đồng cổ quái mà cười một chút nói: "Tiên hạ thủ vi cường."

Trần Phong bừng tỉnh, ánh mắt biến đổi mấy lần, Lâm Đồng tiếp tục nói: "Cậu không phải nói hiện tại trong lòng Hình Chu đều cho rằng Hạ Kinh Chúc là người hại cậu ta sao? Vậy cậu cũng nên lợi dụng cái người trẻ tuổi lỗ mãng này cho tốt, đừng để lãng phí." Nói xong lời cuối cùng, Lâm Đồng mỉm cười một chút, đắc ý mà bung ly cà phê chậm rãi uống.

Trần Phong mỉm cười, trong lòng đã hiểu rõ.

Thời điểm trở lại trong nước, đã là buổi tối ngày hôm sau, Hạ Kinh Chúc không gọi điện thoại quấy rầy Giang Gia Niên nghỉ ngơi, lúc này thật ra cô cũng còn chưa nghỉ ngơi, nằm ở trên giường cầm di động tính thời gian, hiện tại anh hần là về nước rồi đi? Đã tan tâm chưa? Đến ký túc xá chưa? Một loạt suy nghĩ hiện lên trong đầu, nổi nhớ nhung thật không như dòng nước chảy xuống thác, làm thế nào cũng không ngăn được.

Chương 76

Bọn họ đã hai ba ngày không có liên lạc đứng đắn, công việc của anh rất ít khi có thể gọi điện thoại, nhiều nhất chỉ là gửi vài tin nhắn, nhưng thanh âm trong điện thoại cũng đều không đủ để bù đắp nỗi nhớ, càng đừng nói đến tin nhắn.

Trần trọc thẳng đến đêm khuya vẫn chưa ngủ được, Giang Gia Niên trực tiếp ngồi dậy, xốc chăn lên gọi điện thoại bằng bất cứ giá nào, cô vốn tưởng rằng điện thoại của chính mình sẽ không chuyển được nhưng ít nhất cũng muốn thử một lần, trong lòng sẽ không lại nóng hầm hập mà muốn thử, dù sao chính là vì tâm tư của chính mình, kể cả người ta không tiếp cũng không có việc gì.....

Được rồi, tuy rằng đã khuyên bảo chính mình hồi lâu như vậy, nhưng nếu Hạ Kinh Chúc thật sự không tiếp điện thoại, cô vẫn sẽ khó chịu trong lòng.

Bên này cô còn đang tự mình khó chịu, điện thoại liền chuyển được, nghe đầu bên kia di động truyền đến thanh âm dễ nghe đã lâu, trái tim Giang Gia Niên bắt đầu đập điên cuồng.

"Còn chưa ngủ sao?"

Anh cũng không hỏi là ai, nói thẳng như vậy, có phải cũng có nghĩa là trước đó anh cũng muốn gọi điện thoại cho cô hay không?

Giang Gia Niên "ừ" một tiếng sau một lúc lâu mới nói: "Có phải em quấy rầy anh nghỉ ngơi không."

Hạ Kinh Chúc nặng nề nói: "Không có. Anh cũng đang muốn gọi điện thoại cho em, nhưng sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của em, làm chậm trễ em làm việc."

Giang Gia Niên nhấp môi không nói, nhưng mặc dù cô không nói lời nào, mặc dù cách điện thoại, đầu bên này Hạ Kinh Chúc phảng phất cũng có

thể nhìn thấy vẻ mặt mắt mát cùng tịch mịch của cô, anh xúc động liền nói thẳng: "Nếu không em dọn đến đây ở cùng anh đi."

Nói xong lời này anh mới nghĩ ý tưởng này có bao nhiêu không thực tế, trước không nói hiện tại anh ở chính là ký túc xá của đội bay công ty, phòng rất nhỏ, hoàn toàn không thích hợp cho vợ chồng mới cưới ở, chỉ nói vì thuận tiện công việc của anh, tiện đi sân bay, cách trung tâm thành phố rất xa, công ty Giang Gia Niên chính là ở cao ốc trong thành phố, nếu cô dọn lại đây ở, buổi sáng liền phải dậy rất sớm để kịp giờ, vậy quá mệt.

Vậy nếu anh dọn qua chỗ cô thì sao? Cũng không thực tế, công việc của anh cần ở gần sân bay, hơn nữa thời gian không cố định, không biết mấy giờ phải đi, cũng không biết mấy giờ trở về, kể cả anh không thèm để ý đường xá vất vả, cũng lo lắng sẽ ảnh hưởng tới sự nghỉ ngơi của Giang Gia Niên.

Anh suy xét như vậy đương nhiên Giang Gia Niên cũng đều biết, bọn họ đều là người trưởng thành, lúc nói chuyện đều phải suy nghĩ hậu quả rõ ràng, dù cho vừa rồi Hạ Kinh Chúc xúc động một chút nhưng Giang Gia Niên trả lời lại không phải xúc động.

Cô quyết đoán mà nói: "Được, để em dọn qua đó đi, đến ngày nghỉ của anh thì anh qua giúp em thu dọn đồ đạc đi."

Hạ Kinh Chúc ngơ ngẩn, nhìn chằm chằm căn phòng đen như mực, nghĩ đến lời nói vừa rồi của cô, lòng tràn đầy thiếu sót tựa hồ đều được lấp đầy.

"Như vậy em sẽ rất vất vả." Anh thấp giọng sâu thẳm nói, "Anh phải dậy rất sớm để về trung tâm thành phố, sẽ không mệt sao."

Hiện tại sao Giang Gia Niên có thể thấy mệt, cô cảm thấy cả người đều dư thừa tinh lực, có khi buổi tối hôm nay đều không ngủ được, hưng phấn đến nỗi muốn bắt đầu thu thập đồ đạc.

"Không mệt không mệt, kể cả xa thì sao, em là giám đốc mà, tối mới đến công ty cũng không sao, anh đừng lo lắng."

Tưởng tượng đến sau này vừa tỉnh dậy là có thể nhìn thấy anh, buổi tối có thể chờ anh trở về, trong lòng Giang Gia Niên liền muốn nở hoa, ba mươi năm, hóa ra yêu đương lại là loại chuyện hạnh phúc thú vị như thế, hôn nhân không phải phần mộ của tình yêu, ngược lại chính là nơi tình yêu bắt đầu, có thể có cuộc sống như vậy, một người chồng như vậy, Giang Gia Niên cảm thấy lát nữa cô ngủ cũng có thể cười đến tỉnh lại.

Nhưng mà sau đó cô mới phát hiện chính mình thật sự quá lạc quan, cái gì vừa tỉnh là có thể nhìn thấy anh, buổi tối có thể chờ anh trở về, đó đều là tùy duyên, tuyệt đối là tùy duyên. Hạ cơ trưởng hôm nay bay đi nơi này, ngày mai bay đi nơi khác, bay khoảng cách ngắn còn đỡ, buổi tối kể cả muộn cũng có thể về nhà, nếu bay đường dài cô chỉ có thể phòng không gối chiếc cắn khăn tay, gả cho một phi công, ngày qua ngày.....Giờ cô mới nghĩ qua.

Không đến mấy ngày, thời gian gặp mặt với hộ khách của An Bình đã đến.

Trước đó Giang Gia Niên đã tính toán, nếu đối phương thật là ba của Hạ Kinh Chúc, trước tiên cô phải gửi tin nhắn báo cho anh một chút, cô không hy vọng hôn nhất của chính mình bởi vì như vậy mà xuất hiện cái khe nứt đầu tiên.

Buổi sáng thu thập thỏa đáng xong, nhìn phòng khách bao lớn bao nhỏ, đồ đạc của cô đã thu thập đến không sai biệt lắm, căn hộ này là thuê theo năm, so với ký túc xá của Hạ Kinh Chúc thì tốt hơn nhiều, cô ở cũng quen, cách công ty lại gần, nhưng những điều kiện thuận lợi đó so với khi được ở cùng với Hạ Kinh Chúc, Giang Gia Niên quyết đoán lựa chọn cái phía sau, để giải nỗi khổ tương tư.

Thật ra cô không cảm thấy suy nghĩ của mình có vấn đề gì, bọn họ đều đã kết hôn rồi, vì hạnh phúc gia đình viên mãn cho đứa nhỏ, đương nhiên cần nỗ lực bồi dưỡng tình cảm, cô càng ngày càng thích Hạ Kinh Chúc là chuyện tốt, hai người là vợ chồng, đương nhiên cũng nên ở cùng một chỗ, chuyển nhà cũng là sớm hay muộn.

Nếu lựa chọn ông xã có công việc như vậy thì cũng nên phối hợp với công tác của anh một chút, cẩn thận tính ra, công việc của anh nhẹ nhàng hơn so với anh một chút, cho nên cô hy sinh một chút cũng không có gì.

Giang Gia Niên dựa theo yêu cầu của Lâm Hàn Dữ mà đến nhà hàng Trung Quốc ở khe núi Tuyền, lúc đến nơi có thể nói là lòng tràn đầy hạnh phúc, khi vào cửa còn lầm bầm hát, tâm tình vô cùng tốt.

Nhưng khi cô nhìn thấy người đàn ông quen thuộc ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ kia, trong nháy mắt liền không cười nổi.

Lấy di động ra, vừa đi về bên kia vừa nhắn tin cho Hạ Kinh Chúc, lúc sắp tới nơi cô dừng bước chân, đang định gửi tin nhắn đi, nhưng lúc cô đang muốn ấn gửi đi, di động lại bị người cầm lấy, cô kinh ngạc ngẩng đầu, Hạ Uyên đứng ở bên kia nhàn nhạt nói: "Liên hệ với Kinh Chúc?"

Giang Gia Niên chần chờ vài giây, nói đúng sự thật: "Cháu không biết người hôm nay sẽ gặp là ngài, cho nên vẫn là muốn nói trước với anh ấy một tiếng tương đối tốt."

Hạ Uyên biểu tình đạm mạc nói: "Báo trước một tiếng? Cô cũng thật thông minh."

Giang Gia Niên phù phiếm mà cười cười, muốn lấy di động qua tiếp tục gửi tin nhắn, nhưng Hạ Uyên lại trực tiếp cầm di động của cô đi, đưa lưng về phía cô nói: "Cô không cần nói với nó, nếu cô nói với nó, hôm nay chúng ta cũng chưa nói được gì liền phải rời đi."

Giang Gia Niên nhú nhú mi, không nói chuyện: "Hôm nay là chúng ta lên gặp mặt, không cần nói cho nó, coi như chuyện này chưa từng xảy ra là được."

Muốn thật không ai nói cho anh là tốt rồi, sợ nhất chính là lỡ như anh biết được, cho rằng cô dấu diếm anh, làm ra nghi kỵ không cần thiết liền phiền toái.

"Cái kia, cháu đã biết bác trai, vậy có thể thỉnh ngài đem điện thoại trả cháu trước được không?" Trong lòng Giang Gia Niên còn muốn liên lạc Hạ Kinh

Chước, trên mặt lại làm bộ tán thành cách nói của Hạ Uyên, ông tạm dừng một chút vẫn đem điện thoại trả cho cô, Giang Gia Niên lấy được liền nói, "Cháu có chút không thoải mái, muốn đi toilet, bác trai liền gọi đồ ăn là được." Nói xong cầm di động muốn đi.

Hạ Uyên trực tiếp nói với cô: "Trở về, ngồi xuống, chút xiếc nhỏ này ta còn không nhìn ra thì ta sống vài thập niên cũng thật uổng phí."

Làm sao bây giờ, bị nhìn thấu, Giang Gia Niên không quá tình nguyện mà xoay người, xấu hổ mà ngồi lại vị trí, rốt cuộc đối diện chính là ba Hạ Kinh Chước, mặc dù quan hệ cha con bọn họ không tốt nhưng Giang Gia Niên cũng không hy vọng để lại cho đối phương một ấn tượng xấu.

"Bác trai, cháu....." Cô muốn nói cái gì đó nhưng Hạ Uyên lại trực tiếp giao tay ngăn lại.

"Ta là ba của Kinh Chước, cái này hẳn là cháu cũng đoán được, ta tên là Hạ Uyên." Ông ấy tự giới thiệu trước, sau đó uống một ngụm nước nói, "Hôm nay ta gặp cháu cũng chỉ là muốn tùy tiện tâm sự với cháu một chút, cháu không cần khẩn trương, ta biết chuyện hai đứa đã kết hôn, ta sẽ không làm ảnh hưởng đến hôn nhân của hai đứa."

Lời này nghe ra thật là hồ thẹn, Giang Gia Niên ngồi kia co quắp mắt tự nhiên, mà bên kia, Lâm Hàn Dữ tính thời gian lấy di động ra gọi điện thoại cho Hạ Kinh Chước, ngày mai Hạ Kinh được nghỉ, hôm nay bay trong nước khoảng cách ngắn, bởi vì anh có việc, cho nên đã sớm báo cho cấp trên, hôm nay chỉ bay một tuyến đường, những tuyến phía sau để người khác thay thế.

Cho nên máy bay của anh vừa mới trở lại sân bay Giang Thành, hành khách cơ bản đã rời đi, bên này anh đang chuẩn bị làm thủ tục ly cơ, vừa mới mở di động lên.

Thời điểm di động vang lên, người khác còn ở cabin, nguyên tưởng rằng là Giang Gia Niên gọi tới, lấy điện thoại ra tâm tình còn không tệ lắm, nhưng khi thấy dãy số điện thoại, Hạ cơ trưởng là người cực kỳ nhạy cảm với con số, rất nhanh đã nhớ ra là số điện thoại của ai.

Lâm hàn Dữ người này đã thật lâu anh không nhớ tới, người này thời điểm Giang Gia Niên cùng anh lần đầu tiên không ngừng được cô nhắc tên, có khả năng cả đời này anh cũng không quên được, đó là sự sỉ nhục đàn ông, là cái đinh trong lòng cả đời.

Chương 77

Hình Chu ngồi ở bên cạnh, nhìn chăm chăm di động của Hạ Kinh Chúc không ngừng rung lên, sắc mặt tái nhợt im lặng hồi lâu, cứng đờ nói: "Anh không tiếp sao, nó vẫn kêu này giờ."

Hạ Kinh Chúc giương mắt nhìn cậu ta một hồi, nhìn đến khi Hình Chu phải chuyển dời tầm mắt, biến hóa của cậu ta Hạ Kinh Chúc nhìn ở trong mắt, cậu ta mâu thuẫn cái gì, anh cần chút thời gian để tìm tòi nghiên cứu, anh không phải là người thích quanh co lòng vòng, có lẽ lần này nghỉ phép trở về, anh phải nói chuyện riêng với cậu ta một chút.

Hiện tại, việc cấp bách vẫn là tiếp điện thoại đi.

Lâm Hàn Dữ dù sao cũng là cấp trên của Giang Gia Niên, hôm nay cô còn đang làm việc, anh lo lắng có phải cô xảy ra chuyện gì hay không.

Đứng dậy rời khỏi khoang điều khiển, Hạ Kinh Chúc ra chỗ thang lầu trên phòng nghỉ cơ trưởng, trên này yên lặng hơn chút, sẽ không bị người quấy rầy.

Chờ ngồi ổn rồi, anh mới tiếp điện thoại, giống như đối đãi với người xa lạ: "Xin chào, anh tìm ai."

Lâm Hàn Dữ hừ lạnh trong lòng một tiếng, ngữ điệu thật ra lại hiện lạnh dễ thân: "Gọi điện thoại cho Hạ cơ trưởng tự nhiên là tìm ngài. Tôi không tin anh không nhớ số điện thoại của tôi, có khi anh vẫn luôn nhớ thật kỹ số của tôi đi."

Hắn ta lấy tự tin từ đâu ra? Hạ Kinh Chúc vô cùng lãnh đạm nói: "Không có, tôi rất bận, trong đầu chỉ nhớ những thứ hữu dụng, những thứ vô dụng tôi đều không để trong lòng."

Đối mặt với tình địch, trong lời nói muốn thắng hắn thôi, Lâm Hàn Dữ chỉ có thể an ủi chính mình hắn ta sẽ không cao hứng được bao lâu.

Anh ta hít sâu một chút, nói thẳng: "Hạ Kinh Chúc, hiện tại có phải anh đang đặc biệt đặc ý, đặc biệt cao hứng không?"

Hạ Kinh Chúc không nói lời nào, trầm mặc tương đương với ngậm đồng ý, làm Lâm Hàn Dữ càng thêm không chỗ dung thân.

"Tôi nói cho anh biết, anh đừng cao hứng quá sớm." Lâm Hàn Dữ thay đổi ngữ khí mỉm cười nói, "Anh hẳn là cũng nghe nói, Duyệt Đồ xuất hiện nguy cơ, dự án hợp tác với An Bình các người bị đình trệ, hiện tại lãnh đạo An Bình muốn hủy hợp đồng, muốn chúng tôi bồi thường tiền vi phạm hợp đồng, kia chính là một số tiền rất lớn."

Nói đến đây Hạ Kinh Chúc đã mất kiên nhẫn, anh lạnh như băng nói: "Chuyện anh phá sản cũng không liên quan đến tôi."

Lâm Hàn Dữ "À" một tiếng nói: "Nhưng vợ mới cưới của anh lại là giám đốc của tôi, cô ấy cũng là một thành viên của công ty, chẳng lẽ thật sự không liên quan đến anh sao?" Dừng một chút, cũng không cần anh trả lời, "Đương nhiên, có lẽ thật sự không có quan hệ gì với anh, nhưng Gia Niên khẳng định không cho là như vậy. Cô ấy luôn đối với tôi rất tốt, đối với công ty cũng tốt, tận tâm làm việc, vì công ty có thể vận hành bình thường, thậm chí không tiếc trả giá bằng bản thân."

Hạ Kinh Chúc nhìn chằm chằm cửa thang lầu phía trước, đạm mạc nói: "Tôi không thích người khác tự cho là thông minh, nói bóng nói gió khi nói chuyện với tôi. Anh muốn nói gì thì nói thẳng ra đi, không nói tôi liền treo." Nói xong anh liền muốn ngắt điện thoại.

Lâm Hàn Dữ không có biện pháp, không hy vọng nỗ lực của chính mình thất bại trong gang tấc, chỉ có thể trực tiếp cao giọng nói: "Hạ Kinh Chúc! Anh đừng có mà quá đặc ý, anh cũng chỉ là đá kê chân để Gia Niên giúp tôi thôi! Anh thật sự cho rằng cô ấy muốn cùng anh kết hôn sao? Cô ấy chỉ vì muốn danh chính ngôn thuận mà gắp ba anh hỗ trợ thôi, ba anh hiện tại đang nói chuyện với cô ấy, không lâu nữa sẽ đi An Bình để giải quyết chuyện này, anh còn ở đây ngu ngốc mà tự đắc cái gì? Anh chính là người thất bại nhất, từ đầu đến cuối chỉ là bị lợi dụng thôi!"

Lâm Hàn Dữ quá mức kích động, thanh âm nói chuyện có chút lớn, làm cho Hạ Kinh Chúc phải để di động ra xa một chút, biểu tình đăm đăm mà nghe đến chữ cuối cùng, một chút phản ứng cũng không có.

Lâm Hàn Dữ cho rằng chính mình không thể đã kích đến anh, có điểm kích động nói: "Anh có phải không tin hay không? Vậy anh có thể chính mình đi nhìn, rốt cuộc tận mắt thấy mới là thật. Bọn họ đang ở nhà ăn Trung Quốc ở khe núi Tuyền, anh đi liền biết tôi không lừa anh. Dù sao hiện tại mục đích của chúng tôi đã đạt được rồi, anh thức thời nên nhanh chóng ly hôn với cô ấy đi. Cô ấy là tổng giám đốc Duyệt Đồ, là người muốn cùng tôi kiếm đồng tiền lớn, anh chẳng qua chỉ là cái cơ trưởng, có thể cho cô ấy cái gì?"

Lâm Hàn Dữ càng nói càng thái quá, nói đến sau cùng trực tiếp nhận được âm thanh tút tút.

Hạ Kinh Chúc treo điện thoại, nhưng không liên quan, chuyện anh ta muốn nói đều nói xong rồi, kế tiếp phải xem thu hoạch như thế nào.

Gia Niên, em ngàn vạn lần đừng làm anh thất vọng. Lâm Hàn Dữ cầm lấy ảnh chụp đặt trên mặt bàn, là ảnh chụp chung của anh ta và Giang Gia Niên, rất ít người có thể đến văn phòng anh ta, ảnh chụp này, cũng chỉ có chính anh ta có thể nhìn thấy.

Bên kia.

Hạ Kinh Chúc kéo rương phi hành xuống máy bay, mặt vô biểu tình, trạng thái không khác gì với thường ngày, gặp mọi người cũng chỉ lãnh đạm gật đầu chào hỏi, ai cũng không nhìn ra trong lòng anh có gợn sóng thật lớn, thẳng đến khi mọi việc xong xuôi, về đến trên xe anh.

Anh liền chế phục cũng chưa thay, trực tiếp đánh xe đến nhà ăn Trung Quốc ở khe núi Tuyền kia, bên tai còn quanh quẩn câu nói cuối cùng của Lâm Hàn Dữ.

Anh chỉ là cái cơ trưởng, có thể cho cô ấy cái gì?

Bất đồng đạo khó lòng hợp tác.

Mỗi một ngành sản xuất đều vì cái này mà nỗ lực.

Ngành của Lâm Hàn Dữ cố nhiên thu tiền vào khả quan thể diện nhưng cũng không đạo biểu là cao nhân nhất đẳng.

Nếu Giang Gia Niên có ý tưởng giống đối phương, vậy bọn họ ở bên nhau cũng không có ý nghĩa gì.

Anh tin tưởng cô.

Nguyên nhân chính là vì tin tưởng mới muốn đi chứng minh.

Chứng minh chính mình là đúng.

Hạ Kinh Chúc lái xe, tốc độ xe càng lúc càng nhanh, ở dưới bề ngoài bất động thanh sắc an tĩnh của anh đang chôn dấu khói mù không nhỏ.

Chương 78

Giang Gia Niên cố ý tránh nói chuyện công việc với Hạ Uyên.

Hai người nói chuyện trời nam đất bắc, vừa ăn vừa nói chuyện, cũng coi như là khách khứa tăn hoan.

Hạ Uyên cũng không nghiêm túc cùng khó ở chung như nhìn qua bề ngoài, ông rất bác học, nói chuyện phiếm với ông cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ cùng nhàm chán, ông sẽ tìm đề tài cô thích nói, một khi đề tài cô trả lời không quá mười từ, ông ấy sẽ lập tức chuyển sang một cái đề tài khác.

Tổng thể mà nói, hiện tại Giang Gia Niên rất nhẹ nhàng, không một chút nào.

Loại trạng thái này vẫn luôn duy trì đến khi Hạ Uyên nhắc tới chuyện cô mang thai.

"Nghe nói cháu mang thai." Tâm mắt Hạ Uyên chậm rãi hạ xuống, nhưng có cái bàn che đây, ông ấy cũng không nhìn thấy bụng Giang Gia Niên.

Giang Gia Niên không nói chuyện, cầm ly nước chỉ cười cười, có vài thời điểm không nói lời nào chính là cách trả lời tốt nhất, Hạ Uyên nhìn cô gái không đơn thuần trước mắt này, khóe miệng gợi lên một tia tươi cười hoài niệm.

"Cháu rất giống một người." Ông thẳng thắn thành khẩn nói, "Cháu rất giống vợ của ta, bà ấy cũng luôn thần thần bí bí như vậy, làm người ta không thể nắm bắt được." Dừng một chút, ông ấy mang theo ngữ khí tiếc nuối nói, "Chẳng qua 5 năm trước bà ấy đã qua đời." Trong mắt ông biểu lộ thương tâm, "Thân thể bà ấy vốn không tốt, lại luôn chuyên tâm công tác, tâm tình luôn chịu áp lực, khiến bệnh tình nặng thêm, cuối cùng lúc ra đi cũng rất thống khổ."

Đây cũng không phải lần đầu tiên có người nói Giang Gia Niên giống người phụ nữ kia.

Đây là lần thứ hai.

Hai cha con bọn họ thật đúng là có những điểm rất giống nhau, có cảm giác gì liền nói ra, không dấu diếm, cũng sẽ không tạo ra hiểu lầm gì.

Giang Gia Niên trầm mặc một lát, vẫn nói một câu: "Người đã đi xa, mong bác trai nén bi thương."

Hạ Uyên cười khổ nói: "Đương nhiên, ta đương nhiên sẽ nén bi thương, đã 5 năm, hiện tại ta lại nhớ tới bà ấy cũng sẽ không cảm thấy quá đau khổ." Ông ngẩng đầu, thần sắc tự nhiên mà nhìn trần nhà nói, "Chính là, so với thời gian 5 năm nhiều hơn, mỗi lần ta nhớ tới vợ trước, lại vẫn cảm thấy rất khó chịu."

Ông ấy đột nhiên chủ động nhắc tới vợ trước với Giang Gia Niên, cũng chính là mẹ của Hạ Kinh Chúc.

Giang Gia Niên ngoài ý muốn nhìn ông ấy, thời điểm ông cúi đầu đối mặt với tâm mắt như vậy của cô, không khỏi mỉm cười: "Cháu cảm thấy rất kinh ngạc sao? Ta sẽ nhắc tới bà ấy với cháu? Kinh Chúc chắc đã nói với cháu rồi, chuyện nhà chúng ta, ta cùng mẹ nó.....Còn có mẹ kế."

Giang Gia Niên chần chờ một chút vẫn nói: "Anh ấy có nói qua một chút nhưng cũng không nói cho cháu quá chi tiết."

Hạ Uyên nhàn nhạt nói: "Nó đương nhiên không thể nói quá chi tiết, khi đó nó còn nhỏ, quá nhỏ, tình cảm của người lớn nó cũng sẽ không hiểu rõ, nó vẫn luôn trách ta, từ khi đó đến bây giờ, giữa chúng ta không giống cha con, ngược lại giống như kẻ thù." Dừng một chút, ông chăm chú nhìn Giang Gia Niên, "Thật ra ta cũng rất ngoài ý muốn, nhiều năm như vậy, nó sẽ tìm được người mình thích, thậm chí nguyện ý mang người kia đi gặp mẹ nó." Ông ấy có điều ám chỉ nói, "Hơn nữa lại là một cô gái như vậy."

Vừa rồi đã nói, hai cha con bọn họ đều cảm thấy Giang Gia Niên rất giống người phụ nữ đã qua đời 5 năm trước.

Giang Gia Niên bị đặt ở trên cái vị trí này cũng là rất xấu hổ, cô thật hy vọng cuộc nói chuyện này nhanh chóng kết thúc.

Hạ Uyên nhận thấy được liền dùng ngữ khí nhanh hơn nói: "Nếu cháu mang thai, hai đứa cũng kết hôn, phải cố gắng sống cho tốt, tuy rằng việc này cũng không phải việc của ta, nhưng đứa con trai này con như có gia đình, sứ mệnh của ta, mặc dù không phải chính mình hoàn thành, cũng có thu hoạch." Ông bụng ily nước lên uống một hơi cạn sạch, nhàn nhạt nói, "Như vậy tiếp theo liền nói chuyện công ty đi. Duyệt Đồ gặp nguy cơ phá sản là như thế nào?"

Ánh mắt Giang Gia Niên ngưng lại, cô không nghĩ nói chuyện đó, một khi nói đến thì việc gặp mặt hôm nay của bọn họ liền không đơn thuần: "Bác trai, chúng ta không nói cái này, cháu không hy vọng sau khi Kinh Chúc biết chúng ta gặp mặt còn phát hiện cháu và bác nói chuyện này, cháu không muốn anh ấy miên man suy nghĩ xúc phạm tới chính mình."

Lúc này Hạ Uyên ngoài ý muốn nhìn cô, một lúc lâu sau cũng không nói gì, chính lúc này Hạ Kinh Chúc cũng đến nơi.

Anh đẩy cửa tiến vào, trong tay cầm nhẫn muốn đưa Giang Gia Niên.

Anh rất an tĩnh, không dấu vết mà tránh né vị trí của bọn họ, đứng ở một bên, từ góc độ của người phục vụ, nhìn thấy ở xa xa hai người quen thuộc với anh nhất nói chuyện với nhau.

Người phục vụ đứng ở một bên, chờ sau khi anh ngồi xuống liền hỏi anh muốn cái gì, Hạ Kinh Chúc nhìn một bàn Giang Gia Niên ở kia, thật lâu cũng không nói gì.

Người phục vụ nghi hoặc mà gọi vài tiếng "Tiên sinh", Hạ Kinh Chúc thuận miệng trả lời một câu, "Tùy tiện đi."

Người phục vụ ngăn người, chung quy vẫn là rời đi, Hạ Kinh Chúc ngồi ở kia, thu hồi tầm mắt nhìn hộp nhẫn trong tay mình, mở hộp ra, bên trong là nhẫn kim cương lấp lánh rực rỡ, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng vô cùng mỹ lệ.

Anh ngồi ở chỗ này thật lâu, lâu đến mức Giang Gia Niên và Hạ Uyên rời đi rồi, anh vẫn cứ ngồi ở đó.

Anh thấy Giang Gia Niên gặp mặt ba anh, hai người ăn cơm, bọn họ nói chuyện, nhưng nói cái gì, anh cách quá xa, không nghe rõ lắm.

Nếu nghe không rõ ràng lắm cũng không thể nào khảo chứng bọn họ rốt cuộc gặp mặt vì cái gì.

Lời Lâm Hàn Dữ nói có thể tin vài phần sao? Một người xa lạ mà thôi. Anh nếu tin tưởng đối phương, lại không tin tưởng vợ mới cưới của mình, vậy chẳng phải là quá ngốc sao.

Hạ Kinh Chúc bỗng nhiên cảm thấy chính mình trở nên rất kỳ quái.

Trước khi đến rõ ràng vì chứng minh chính mình là đúng, nhưng tới nơi này thật sự thấy được sự thật, lại nghĩ lý do giải vây cho người ta.

Chậm rãi khép hộp nhẫn lại, nhìn người phục vụ đã mang lên một bàn đồ ăn, Hạ Kinh Chúc mặt không đổi sắc nói: "Tính tiền, đóng gói."

Người phục vụ ngơ ngẩn, sau một lúc lâu mới phản ứng lại, kêu đồng nghiệp tới hỗ trợ.

Thời điểm muộn một chút, Giang Gia Niên đem bọc lớn bọc nhỏ trong nhà xuống dưới lầu, chờ dọn xong liền mặc áo khoác đứng chờ ở cửa.

Từ lúc cô mang thai tới nay, đã rõ ràng hiện bụng, tháng sáu sang năm đứa nhỏ sẽ được sinh ra, hiện tại đã bắt đầu mùa đông, lúc đứa nhỏ sinh ra sẽ vô cùng ấm áp, cũng coi như ngày lành.

Ở dưới lầu đợi không bao lâu, chiếc xe quen thuộc liền đến, Hạ Kinh Chúc dừng xe lại, từ trên xe xuống dưới cũng không nói gì, trực tiếp giúp cô xếp hành lý.

Thật ra Giang Gia Niên cũng không mang gì nhiều, chỉ mang theo quần áo tùy thân cùng vật dụng hàng ngày, cũng thứ khác bên kia đều có, đa số còn là cô mua lần trước, đều là nhãn hiệu cô dùng quen, dùng cũng thuận tiện.

Chờ xếp hành lý xong, Hạ Kinh Chúc lại vòng đến bên ghế phụ mở cửa xe, giờ tay đặt ở đỉnh xe phòng ngừa cô bị đụng đầu, nhẹ giọng nói: "Lên xe đi."

Giang Gia Niên gật gật đầu, rất ngoan ngoãn mà lên xe, ngồi trên xe còn có chút lạnh mà hà hơi.

Hạ Kinh Chúc nhìn cô, còn nhớ lại bộ dáng bóng dáng của cô khi ở nhà hàng, anh nhìn cô thật lâu, thẳng đến khi trong lòng cô chợt dạ, ánh mắt mơ hồ.

"Làm sao vậy?" Cô quần bách hỏi.

Chuyện gặp mặt Hạ Uyên, đôi phương yêu cầu giữ bí mật, nói hơn mười lần, cuối cùng cô vẫn là đáp ứng. Dù sao cũng là ba chồng của cô, nếu có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn, vậy vẫn là tận lực tuân thủ đi. Nếu thật sự không được, lại thẳng thắn nói cũng còn kịp.

Giang Gia Niên nghĩ như thế, Hạ Kinh Chúc nhìn bộ dáng của cô, khẽ lắc đầu, duỗi tay giữ chặt tay cô, bao lại nói: "Mặc ít như vậy, tay lạnh thế này, lần sau em mặc nhiều thêm chút."

Hóa ra là thấy cô mặc ít sao?

Giang Gia Niên cười nói: "Cũng không quá lạnh, bây giờ mới vừa Nguyên Đán, chờ thời điểm năm mới nông lịch mới thật là lạnh kìa."

Hạ Kinh Chúc không nói gì, cười một chút thực nhỏ, chờ đóng cửa xe liền vòng về ghế điều khiển, đánh xe rời đi.

Anh nhìn phía trước, nghiêm túc mà lái xe, dường như thật sự chuyên tâm, tuy là Giang Gia Niên không nhìn thấy cái gì, nhưng cô có thể cảm giác được tâm trạng anh không tốt, hình như có tâm sự, không biết tâm sự kia có phải đối với chính mình hay không.

Chương 79

Một đoạn đường thật dài, bọn họ cũng không nói chuyện, Giang Gia Niên có chút mệt mỏi, trong xe mở điều hòa rất ấm áp, cô ngồi trên ghế một lúc liền ngủ mất, chờ đến khi tỉnh lại bọn họ đã đến nơi, xe dừng ở dưới lầu, Hạ Kinh Chúc ngồi ở ghế điều khiển, đồ đạc trong cốp xe đã được mang lên lầu.

"A? Tới nơi rồi sao?" Cô mơ mơ màng màng nói, "Sao anh không gọi em, chúng ta mau đi lên đi, ai? Hành lý đâu?"

"Anh mang lên rồi." Hạ Kinh Chúc trả lời ngắn gọn.

Giang Gia Niên lên tiếng, muốn dụi dụi mắt, thời điểm giờ tay lên xoa bỗng nhiên phát hiện trên ngón tay có thêm một thứ gì đó, suýt chút nữa động vào đôi mắt.

Cô ngẩn người, cúi đầu nhìn, là nhẫn.

Ngón áp út tay trái của cô có thêm một cái nhẫn kim cương, nhẫn kim cương xinh đẹp như vậy, kim cương lóe lên ánh sáng rất đẹp mắt, làm cô nhìn đến tâm tình phức tạp.

Cô nhìn thật sâu về phía Hạ Kinh Chúc, anh nghiêng người dựa vào trên lưng ghế xe nói: "Nếu kết hôn, liền phải mang nhẫn, bởi vì nguyên nhân có đứa nhỏ, chúng ta tạm thời không làm hôn lễ, nhưng nhẫn vẫn phải cho em."

Giang Gia Niên hồng con mắt vuốt ve nhẫn kim cương trên tay nói: "Anh mua lúc nào vậy, gần đây không phải vẫn luôn bận công tác sao....."

"Bay đi Seattle được nghỉ mấy giờ, mua ở nơi đó."

Trong lòng có tư vị nói không nên lời.

Vừa chua xót lại vừa rung động, còn mang theo cảm giác hạnh phúc nồng đậm.

Giang Gia Niên cảm thấy thật hổ thẹn, nắm nhẫn khó nhìn mà nói với Hạ Kinh Chúc: "Em xin lỗi, em không có chuẩn bị nhẫn cho anh, em thật là không tận tâm với chúc vợ này."

Hạ Kinh Chúc đối với việc này chỉ cười một chút, nâng tay lên cho cô xem nói: "Không quan hệ, anh mua một đôi, em có, anh cũng có."

Giang Gia Niên nhìn, nước mắt liền rơi xuống, có chút lời muốn nói đến bên miệng, cơ hồ liền nói ra: "Kinh Chúc, kỳ thật hôm nay....."

Đầu lông mày Hạ Kinh Chúc nhảy dựng, nhẹ nhàng mà "Ừ?" một tiếng, Giang Gia Niên nhìn mặt anh, lại nhớ tới biểu tình gần như khẩn cầu lúc từ biệt của Hạ Uyên, lời tới miệng lại nuốt trở vào, trực tiếp nâng người muốn đi ôm anh, nhưng cô đánh giá cao chính mình rồi, cô mang thai đã hơn bốn tháng, muốn lướt qua chỗ ngồi mà đi ôm người bên cạnh hiển nhiên không dễ dàng chút nào, thân thể cồng kềnh nâng lên lại đổ trở về, còn không cẩn thận bị đụng đầu, nước mắt rơi xuống càng nhiều.

Ánh mắt Hạ Kinh Chúc nhìn cô một chút liền biến thành bất đắc dĩ, cúi người tiến lên dịu dàng hỏi cô có đau hay không, trách cứ cô quá không cẩn thận, còn tưởng rằng bây giờ vẫn như lúc trước, động một cái liền xằng bậy, Giang Gia Niên càng nghe nước mắt càng chảy nhiều hơn, cô cảm thấy chính mình gần đây thật sự quá yếu ớt, cảm xúc quá mẫn cảm, hơi động chút liền muốn khóc, đây rốt cuộc là làm sao vậy? Là bởi vì mang thai nên cảm xúc yếu ớt sao? Cảm giác được chồng cô duỗi tay lau sạch nước mắt trên má cô, Giang Gia Niên khóc đến mức có chút thở không nổi, Hạ Kinh Chúc từ bất đắc dĩ biến thành cười khỏ, bộ dáng có tâm sự của anh trước đó cũng không thấy, cô khóc sụt sùi giống như còn làm chuyện tốt?

"Được rồi, đừng khóc."

Anh ôm lấy cô, không gian trong xe nhỏ, tư thế như vậy thật ra cũng không thoải mái.

"Kể cả muốn khóc, cũng không cần khóc ở chỗ này."

Giang Gia Niên ngẩng đầu, mắt mênh mông nhìn anh, Hạ Kinh Chúc nhìn chăm chú vào đôi mắt cô, giơ tay vuốt ve khuôn mặt cô, nhẹ giọng nói: "Về

nhà lại khóc."

Về nhà lại khóc.

Lần này về nhà chính là về nhà trên ý nghĩa chân chính.

Giang Gia Niên chậm rãi cong mắt, cùng Hạ Kinh Chúc xuống xe.

Đứng ở dưới lầu, nhìn tầng lầu quen thuộc lại xa lạ, cô còn nhớ rõ tầng thứ sáu là nơi Hạ Kinh Chúc ở, cô còn nhớ rõ một lần mình tới đây, là có tâm tình muốn về sau không có bất kỳ liên hệ gì với anh nữa.

Nghĩ như vậy, cô liền nói ra: "Anh có nhớ lần đó anh gọi điện thoại cho em, nói anh sắp chết, để em tới gặp anh."

Đó thật sự là một việc mất mặt, Giang Gia Niên nhắc đến, ánh mắt Hạ Kinh Chúc liền lập lòe mà né tránh.

Cô cười mang theo nước mắt nói: "Em khi đó vẫn còn nghĩ muốn phân rõ giới hạn với anh, không thể lại lui tới cùng anh nữa, bởi vì rõ ràng em cảm giác được chính mình thay lòng đổi dạ." Dừng một chút, cô xoay người nhìn về phía Hạ Kinh Chúc, ách giọng nói, "Kinh Chúc, em có phải vẫn luôn chưa nói cho anh hay không? Thật ra em không đơn giản là vì đứa nhỏ mới kết hôn với anh. Em....." Nhấp nhấp môi, cô cúi đầu nhìn nhẫn trên tay nói, "Em là bởi vì thích anh. Em muốn ở bên anh, mặc dù em lớn tuổi hơn anh, mặc dù em.....Có thể không tốt."

Hạ Kinh Chúc kinh ngạc mà nhìn cô, trước nay anh không nghĩ đến người phụ nữ như cô cũng sẽ có một ngày nói trắng ra tâm ý của chính mình như vậy, anh vẫn nghĩ có thể sẽ có một ngày như vậy cũng là nhiều năm sau, con của bọn họ đều học cao trung, thậm chí là vào đại học, trước nay không nghĩ tới sẽ là hiện tại.

Cô rất cuộc không giống với người phụ nữ trong trí nhớ kia, bọn họ tương tự như vậy, lại khác biệt như vậy.

Giống như tất cả phiên não cùng mâu thuẫn ban ngày đều biến mất.

Những lời đó của Lâm Hàn Dữ đã bị anh ném sang một bên, anh đột nhiên ôm lấy Giang Gia Niên, hôn lên sườn mặt cô, im lặng hồi lâu mới nói gần như không thể nghe thấy: "Anh cũng chưa nói với em, anh kết hôn với em cũng không phải vì đứa nhỏ."

Anh hạ giọng, hai người ở cực kỳ gần, bốn mắt nhìn nhau, bộ dáng của mình trong tầm mắt đối phương là cực kỳ rõ ràng.

Cô vĩnh viễn nhớ ngày đó dưới ánh đèn đường anh nói với cô những lời đó, đời này cô đều không thể quên được ánh mắt anh khi ấy, ánh mắt hỗn loạn chưa xót lại buồn bã, nghiêm túc quạnh quẽ, xa cách rồi lại nhiệt tình, người đàn ông phảng phất như tuyết, lời nói ra cũng sạch sẽ như tuyết vậy.

"Giang Gia Niên, anh không đơn giản là thích em, anh nghĩ, anh yêu em."

Tác giả: Thổ lộ!!!!

Editor: huhu đợi mãi mới đến câu này của anh!!!

Chương 80

Đây là lần thứ hai bọn họ cùng chung chăn gối kể từ khi bọn họ quen biết.

Rất khó hình dung cảm giác hiện tại là như thế nào.

Hai người đều vô cùng khấn trương mà nằm thẳng, giường ngủ vốn đang khá rộng nhưng hai người nằm lên lại có chút chật hẹp, Giang Gia Niên chỉ có thể tận lực xích lại gần Hạ Kinh Chúc, như thế mới có thể tránh cho mình bị rơi xuống.

Đôi tay Hạ Kinh Chúc đặt ở trên người, đắp chăn, nhìn chằm chằm trần nhà trong bóng đêm im lặng, có lẽ người phụ nữ bên cạnh dựa thật sự quá gần, gần gũi đến mức làm anh không thể hô hấp, trầm thấp mà nói một câu: "Lần sau được nghỉ, chúng ta đi mua một cái giường lớn đi."

Một mảnh ám sắc, một lát sau Giang Gia Niên mới nhẹ giọng nói: "Em lại cảm thấy như thế này cũng khá tốt."

"Không cảm thấy chật sao?"

"Chật một chút cũng không có gì không tốt."

Anh hơi hơi nghiêng đầu, cô đem mặt chôn vào trong khuỷu tay anh, lầm bầm nói: "Ít nhất như vậy em có thể danh chính ngôn thuận mà dựa vào người anh."

Hạ Kinh Chúc: "Ừ?"

Giang Gia Niên cười ha hả: "Không có gì, vừa rồi em chưa nói gì hết, nhanh ngủ đi, anh hẳn là rất mệt."

Thật ra hôm nay Hạ Kinh Chúc không có làm việc cả ngày, chỉ bay một tuyến, đều không có chút mệt mỏi nào.

Trừ bỏ buổi chiều nhìn Giang Gia Niên cùng ba anh ăn cơm cùng nhau thì tâm tình có chút không tốt, cũng không cảm thấy mệt.

Bây giờ thời gian cũng không còn sớm, hẳn là buồn ngủ, chính là nằm ở đây, cảm giác được hô hấp của người bên cạnh, mặc kệ Hạ Kinh Chúc nỗ lực như thế nào, cũng không có biện pháp thực sự tiến vào giấc ngủ.

Tỉnh té tỉnh ra, Giang Gia Niên mang thai được hơn bốn tháng, bụng nổi lên rõ ràng, thời điểm không mặc áo khoác chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra manh mối.

Thật ra anh cũng không tán thành trạng thái của cô như vậy còn đi làm, nhưng theo tính cách của cô, để cô nghỉ mà ở nhà dưỡng thai căn bản là việc không có khả năng, trừ phi sắp đến ngày sinh dự tính, thời điểm thật sự không thích hợp quá mệt mỏi.

Đúng vậy, công việc đối với cô mà nói rất quan trọng, đặc biệt là công việc ở Duyệt Đồ bên kia.

Nghĩ một chút, không khỏi nghĩ đến lời nói trong điện thoại của Lâm Hàn Dữ.

Anh ta nói từ đầu đến cuối anh chẳng qua là bị lợi dụng thôi.

Có cái dạng ước nguyện ban đầu gì sẽ làm một người lợi dụng một người thậm chí không tiếc kết hôn cùng hẳn?

Vì Duyệt Đồ, Giang Gia Niên có thể hy sinh đến mức trả giá bằng hôn nhân của chính mình sao?

Anh không cho rằng cô là loại người không từ thủ đoạn như vậy.

Nhưng cho dù đúng thì thế nào đây?

Rõ ràng tận mắt nhìn thấy rồi, lại không ngừng thay cô giải vây trong đầu, như vậy biết làm sao bây giờ, yêu một người đến mức có thể thỏa hiệp tất cả, yêu đến mức có thể lựa chọn làm lơ đi nguyên tắc của chính mình, thậm chí yêu đến mức anh bắt đầu chán ghét chính bản thân mình.

Đây là tình yêu đi.

Thật đúng là một thứ đáng ghê tởm, làm ra một thay đổi to lớn như thế, thậm chí chẳng phân biệt thị phi.

Lúc trước ba anh lựa chọn người phụ nữ kia, ly hôn với mẹ anh, có phải cũng có tâm tình như vậy hay không.

So sánh tương đối với ông ấy, làm Hạ Kinh Chúc càng thêm cảm thấy tình cảm như vậy không thực tế cùng làm người buồn nôn, anh không tự giác mà xoay người đưa lưng về phía người phụ nữ phía sau, Giang Gia Niên vốn dĩ có chút buồn ngủ, động tác của anh cùng không khí trầm mặc lại làm cô tỉnh lại.

Đợi sau khi đôi mắt thích ứng với bóng tối, cô nhìn chăm chăm bóng dáng của anh, hoảng hốt giơ tay lên đặt trên lưng anh, anh mặt áo ngủ, cách vật liệu tơ tằm đơn bạc, cô có thể cảm nhận rõ ràng được nhiệt độ cơ thể của anh.

Cô nhớ tới chiều nay nhìn thấy anh tâm sự nặng nề.

Vừa rồi tốt hơn một chút, nhưng hiện tại hình như lại tái phát.

Do dự mãi, cô vẫn là mở miệng dò hỏi: "Tâm tình không tốt sao? Anh suy nghĩ gì vậy? Không ngủ được?"

Ba vấn đề, cái ở giữa không dễ trả lời nhất, chắc chắn không thể nói thẳng thắn, lại không am hiểu nói dối, như vậy dứt khoát liền không cần trả lời.

Anh không trả lời, vấn đề ở bên Giang Gia Niên bên này càng thêm nghiêm trọng.

Có lẽ cũng là có tật giật mình.

Cô cũng không ngủ được.

Trần trọc, hai người chậm rãi biến thành nằm đưa lưng về phía nhau.

Thật ra rất muốn thẳng thắn tất cả, nhưng mỗi lần lời nói đến bên miệng, nhớ tới thái độ ăn nói khép nép mang theo chút khẩn cầu của lão nhân gia, cô đầu sẽ cảm long không đậu mà ngậm miệng. Có đôi khi còn người thật

sự sề thân bất do kỷ, cha con bọn họ đến tình trạng này, nghĩ đến Hạ Uyên cũng sẽ không nhẹ nhàng thoải mái hơn Hạ Kinh Chúc bao nhiêu. Làm người lớn tuổi "phạm sai lầm" kia, tuổi già của ông ấy ước chừng càng thêm cô độc.

Ban đêm liền cứ như vậy chậm rãi trôi qua, Hạ Kinh Chúc được nghỉ hai ngày, vừa lúc là cuối tuần, Giang Gia Niên cũng không đi làm, thời điểm tỉnh lại vào buổi sáng ngày hôm sau, cô thấy bên người trống trơn, bên ngoài phòng ngủ truyền đến thanh âm nhỏ bé yếu ớt, cô xóc chăn lên đi tới cửa nhìn ra bên ngoài, cửa phòng bếp mở ra, người đàn ông đứng ở đó, đeo tạp dề, đưa lưng về phía cửa, đang làm bữa sáng.

Cô nhớ anh sẽ không nấu cơm, ngày thường đều rất ít khi nổi lửa, khi đi làm ăn ở căn tin, lúc không đi làm sẽ ăn cơm hộp, đồ ăn trong nhà duy nhất chính là sữa bò, sữa bò còn bị để đến quá hạn.

Chẳng lẽ gần đây anh học được nấu cơm?

Giang Gia Niên có chút tò mò mà đi lên, cô đi dép lên, bước chân rất nhẹ, Hạ Kinh Chúc đang hết sức chuyên chú mà làm bữa sáng, cũng không phát hiện cô tới gần.

Cái này làm cho cô có thể quan sát trạng thái trước mắt của anh càng thêm rõ ràng.

Hạ cơ trưởng khi đối diện với khoang điều khiển phức tạp cùng những thao tác tinh vi cao cấp đều rất thành thạo, nhưng khi đối mặt với những đồ vật ở nhà bếp lại vô cùng khó xử.

Anh nhúu mày, đang chiên chân giò hun khói trong cái chảo, lại nhìn sang bên cạnh, trên thớt đặt bánh mì nướng đã cắt xong, bát bên cạnh là trứng đã được đánh lên, còn có một hũ bơ lạc.

Giang Gia Niên kinh ngạc mà nhướn mày, nhìn Hạ cơ trưởng đem chân giò hun khói đã chiên xong kẹp ra, nghiêm túc mà đặt trên phần bánh mì đã được quét bơ lạc, lại đem pho mát kẹp ở giữa, tiếp đó để lên một miếng bánh mì nướng, sau đó đảo qua trứng đã đánh một lần, thật cẩn thận mà đặt

lên chảo một lần nữa, chỉnh lửa nhỏ một chút để chín, nhìn đến đây Giang Gia Niên liền hiểu rõ, anh đang làm bữa sáng kiểu Tây.

"Em cũng không biết anh còn biết làm cái này."

Giang Gia Niên vừa mở miệng liền làm Hạ Kinh Chúc đang chuyên tâm nấu cơm hoảng sợ, một người đàn ông lại cảm lòng không đậu mà lui về phía sau một bước, suýt nữa nhảy lên một chút, con người thâm thúy hơi hơi trợn to nhìn về phía cô, Giang Gia Niên xấu hổ mà sờ sờ mặt nói: "Thật xin lỗi, em dọa anh rồi."

Hạ Kinh Chúc có chút tay chân vụng về mà lật mặt bánh, chờ hai mặt đều đã chín thành màu vàng mới kẹp ra đĩa, trực tiếp bung lên đưa cho cô nói: "Đi ăn."

Nói xong, chờ cô nhận lấy, liền thập phần giấu đầu lòi đuôi mà giấu đi một góc thực đơn bữa sáng đang được mở ra.

Giang Gia Niên không nhận được mà gọi lên khoe miệng, một tay bung cái đĩa một tay kéo lấy cổ tay áo sơ mi của anh, ngọt ngào nói: "Vậy anh không ăn sao? Chỉ có một phần."

Hạ Kinh Chúc rũ mắt nhìn về phía tay cô đang kéo cổ tay áo của anh, ngón tay trắng nõn thon dài tinh tế, ngón áp út còn mang nhẫn cưới, lúc anh mua liền tưởng tượng ra hình ảnh như vậy, nhẫn được đeo trên tay cô quả nhiên vô cùng xinh đẹp, so với trong tưởng tượng của anh còn đẹp hơn.

Cô chú ý tới tầm mắt của anh, nhẹ nhàng thu hồi tay, có chút không được tự nhiên, nhanh chóng thanh thanh giọng nói: "Để em thể hiện tài năng cho anh xem."

Nói xong, cô nhanh chóng đem đĩa bánh đặt lên trên bàn cơm bên ngoài, còn cẩn thận che cái nắp lại, sau đó liền dĩnh bụng to đi tới phòng bếp, kéo nút thắt tạp dề của Hạ Kinh Chúc, đeo tạp dề vào, bắt đầu làm bữa sáng.

Nói thật, trong nhà cũng không có đồ ăn gì, ngoài trứng gà cũng chỉ còn có gạo kê cùng cà chua, tuy Giang Gia Niên tự nhận là đầu bếp nhiều nhất cũng chỉ có thể làm trứng gà xào cà chua cộng thêm cháo gạo kê.

Nhưng mà đồ ăn không tính ở nhiều, an ủi chính mình một phen như vậy, thời điểm Giang Gia Niên nấu cơm liền càng nghiêm túc.

Rất kỳ lạ chính là, người khác mang thai cô cũng mang thai, nhưng trừ lúc đầu có chút không ngửi được mùi đồ ăn bên ngoài, hiện tại cô ngửi thấy mùi khói dầu cũng không có cảm giác muốn nôn, đứa nhỏ này mang thai ngoại trừ bụng lớn lên thật là một chút cảm giác cũng không có, nhẹ nhàng đến không tin được.

Hạ Kinh Chúc ở bên cạnh nhìn cô nấu cơm, trong đầu liền xuất hiện một loại từ ngữ mấu chốt.

Người vợ mang thai, sáng sớm cuối tuần, căn nhà náo nhiệt, liền cứ như vậy chính là một hình ảnh tốt đẹp tràn ngập pháo hoa.

Có một lần nhìn thấy hình ảnh như vậy, vẫn là khi anh còn rất nhỏ, khi đó mẹ anh còn sống, ba mẹ còn không ly hôn.

Hạ Kinh Chúc không tự chủ được mà tiến lên ôm lấy eo của Giang Gia Niên, ôm cô từ phía sau, tay đặt ở trên bụng phồng lên của cô, cầm đặt ở trên vai cô.

Giang Gia Niên đang xắt rau, bị động tác thành linh xảy ra của anh khiến cho bên tai phát ngứa, cô động vài cái, không thoát ra được, cô nhấp nhấp môi, muốn nói gì đó, nhưng động tác của anh lại tăng thêm sức lực, tâm cô mềm nhũn, lời nói cự tuyệt gì đó cũng không nói ra được.

Vì thế, toàn bộ bữa sáng, hai người đều chìm trong hành động dong dài như vậy mà vượt qua.

Chương 81

Kết thúc kỳ nghỉ, thời điểm Giang Gia Niên trở về đi làm, tâm tình còn vô cùng không tồi.

Cô lẩm bẩm hát, chào hỏi đồng nghiệp ở văn phòng, mọi người đều thụ sủng nhược kinh, dùng ánh mắt giao nhau thể hiện sự kinh ngạc, sôi nổi tỏ vẻ sau khi kết hôn Giang tổng như tắm mình trong gió xuân, phảng phất như trọng sinh, hoàn toàn khác so với quá khứ, bọn họ đều sắp không sợ cô.

Nhưng mà khi Giang Gia Niên cầm chìa khóa mở cửa văn phòng, trừ bỏ cô ngoài ra những người khác cũng phát hiện cửa kia không có khóa, cô sững sốt một chút đẩy cửa ra nhìn phía bên trong, từ khe hở bên cạnh những người khác có thể nhìn thấy Lâm Hàn Dữ ngồi ở trong văn phòng của cô, như vậy hẳn là anh ta đã sớm tới rồi.

"Buổi sáng tốt lành."

Cửa mở ra, anh ta đứng lên từ trên ghế, quan sát vẻ mặt như tắm trong gió xuân của Giang Gia Niên, trong lòng có chút mát mát.

"Hình như em rất vui vẻ." Anh ta kỳ quái mà nói một câu như vậy, không biết xuất phát từ ý gì, nhưng không kịp để cô tinh tế suy tư, anh ta liền đổi đề tài nói, "À, anh biết em vì sao lại cao hứng rồi, thực ra anh cũng rất vui mừng, An Bình quyết định không hủy hợp đồng với chúng ta nữa, này thật là một chuyện đáng mừng, chúng ta hẳn là nên ăn bữa cơm chúc mừng một chút."

Giang Gia Niên kinh ngạc mà mở to hai mắt, lúc ấy trong đầu cũng chỉ có một suy nghĩ.

Chuyện này ngàn vạn lần đừng là Hạ Uyên làm.

Lâm Hàn Dữ biết Hạ Uyên là ba của Hạ Kinh Chúc sao? Ngay từ đầu lúc Lâm Hàn Dữ muốn cô đi gặp Hạ Uyên, Giang Gia Niên còn không nghĩ nhiều, rốt cuộc có thể trở thành chủ tịch của Duyệt Đồ, ở phương diện giải quyết nguy cơ anh ta cũng vẫn có môn đạo, không thể loại trừ việc anh ta

nhờ vào quan hệ đặc biệt nào đó để tìm được Hạ Uyên, nhưng anh ta đột nhiên xuất hiện ở đây, lại nói như vậy, lại nghĩ lại chính mình xem nhẹ việc Lâm Hàn Dữ muốn cô đi gặp đối phương nhưng lại không tiết lộ thân phận, thần thần bí bí, trong lòng Giang Gia Niên lập tức liền có đáp án.

Cô thật đúng là quá ngu ngốc.

Chỉ mong Hạ Kinh Chúc cũng không biết chuyện này, nhưng từ câu đầu tiên trong lời nói của Lâm Hàn Dữ mà phán đoán, chỉ sợ là anh sớm đã biết rồi.

Như vậy ngày đó anh tâm sự nặng nề, cô cũng tìm được nguyên nhân.

Thật là đáng giận, cô cư nhiên ngu xuẩn như vậy, xem nhẹ việc quan trọng như vậy, hận không thể lấy một cây búa nện ở trên đầu chính mình, gần đây trôi qua từng ngày quá tốt, chỉ số thông minh của cô thực sự là giảm sút rồi, mọi người đều nói mang thai ngốc ba năm, cô một năm còn không tin, hiện tại thì tin rồi.

Phải nhanh chóng đền bù một chút mới được.

Ánh mắt Giang Gia Niên thay đổi mấy lần, trong lòng có quyết định.

Buổi sáng tám giờ, Hạ Kinh Chúc đi nhà ăn chuyên dụng của đội bay ra ngoài, đoàn người chuẩn bị đến phòng chờ để sắp xếp cho phi hành hôm nay, đi chưa được vài bước, lúc đi ngang qua mấy đồng nghiệp liền có âm thanh nghị luận truyền tới tai anh.

Đó là nhân viên hậu cần, đang muốn đi công tác, trong tay Hạ Kinh Chúc cầm nước ấm Giang Gia Niên chuẩn bị cho anh, một tay cầm chặt bình giữ ấm, một tay kia cầm tài liệu, áo khoác vắt trên cánh tay, rương phi hành được Phùng Thần hỗ trợ kéo giúp, Hình Chu đứng ở phía sau nhìn tất cả cảnh này, vị trí Phùng Thần thường lui tới kia là vị trí của cậu ta, nhưng từ khi cậu ta không thân cận cùng Hạ Kinh Chúc, sau khi cậu ta không chân chó như vậy mà đi nịnh bợ anh ta, Phùng Thần liền thay thế cái vị trí kia.

Xem đi, quả nhiên bất kỳ nơi nào, vị trí của anh ta đều không phải là không có cậu ta thì không thể, mà người ta thì sao, mặc dù không còn cậu ta nữa, cũng sẽ có người khác đi lên thay thế vị trí của cậu ta, người ưu tú trước nay cũng không thiếu người truy đuổi, hiện tại cậu ta rơi vào tình cảnh bị mọi người ghét bỏ này, Hạ Kinh Chúc cũng chưa bao giờ ra mặt thay cậu ta nói mấy câu, này chẳng lẽ chính là mục đích của anh ta sao, để cậu ta trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích -- chính là vì cái gì? Rốt cuộc là vì cái gì? Cậu ta rốt cuộc là làm gì chọc tới anh ta, mới làm anh ta cùng người khác tới hại cậu ta như vậy?

Đây là vấn đề Hình Chu nghĩ mãi không ra.

Nguyên nhân chính là vì không nghĩ ra, mới vẫn luôn án binh bất động, không làm bất kỳ cái gì.

Cậu ta không rõ Hạ Kinh Chúc đã tới vị trí kia rồi, cần gì phải mạo hiểm để đi hãm hại phó phi công chính mình mang theo.

Mà lúc này Hạ Kinh Chúc căn bản không có tâm tư đi quản Hình Chu, rốt cuộc không phải người vô cùng thân thiết, gần đây tâm tư của anh đều đặt ở trên người Giang Gia Niên cùng ba anh, Hình Chu bên kia anh còn chưa kịp quan tâm.

Mặc dù là giờ phút này, tràn ngập lỗi tai anh, cũng là câu chuyện người qua đường đang bàn luận.

Mà đối thoại của đồng nghiệp có liên quan đến quan hệ hợp tác với Duyệt Đồ.

Trong giọng nói người kí mang theo mười phần hoang mang cùng ý vị thâm trường: "Anh nói xem sao lại như vậy, Tàn đồng cư nhiên tự mình hạ mệnh lệnh nói tiếp tục hợp tác với Duyệt Đồ, thật không biết Duyệt Đồ rốt cuộc có cái bản lĩnh gì, có thể đem sự việc đến Tàn đồng nơi đó còn chưa tính, cư nhiên còn có thể để cho Tàn đồng ra mặt nói chuyện, quá không thể tưởng tượng nổi."

Làm chủ tịch hãng bay An Bình, Tàn Tùng từ trước đến nay đều là thân long thấy đầu không thấy đuôi, cũng rất ít khi hỏi đến những công việc hợp

tác đơn giản này.

Chuyện Duyệt Đồ lần này, trước khi xảy ra chuyện hợp tác ông ấy nghe qua hội nghị liền quyết định chấp thuận, có một đoàn lãnh đạo cao tầng ở phía dưới, ông ấy hoàn toàn không cần tự mình hỏi đến.

Chờ Duyệt Đồ xảy ra chuyện, ông ấy cũng chỉ là ở phòng họp quyết định cùng đối phương hủy hợp đồng, những công việc khác đều là người phỉ dưới đi làm là được.

Tần Tùng sẽ ra mặt thu hồi quyết định hủy hợp đồng, đích xác ra ngoài dự kiến của mọi người, dù sao cũng là chủ tịch, lời nói ra đều là khuôn vàng thước ngọc, đặt ở cổ đại chính là quân vô hí ngôn, đột ngột thay đổi quyết định như vậy, nếu không phải có nguyên nhân quan trọng gì đó đều không xứng với thân phận của Tần Tùng.

Editor: có 1 loại người rất buồn cười, khi bạn đối xử tốt với người ta một thời gian, người ta liền coi đó thành nghĩa vụ của bạn. Đến khi bạn thu hồi lại lòng tốt đó lại bị người ta oán trách là vô tình. Nực cười ☹ ☹ ☹

Chương 82

Hạ Kinh Chúc không hề dừng bước, thậm chí cả biểu cảm trên mặt anh cũng không có biến hóa, không có gì khác thường mà tiếp tục đi về phía trước, tới sân bay, kiểm tra phi cơ, làm chuẩn bị trước phi hành.

Nhìn tất cả các hành động của anh đều như bình thường, ai cũng không nhìn ra anh có gì biến hóa hay không, thẳng đến khi có người nhìn thấy anh đứng trong góc nhìn chăm chăm nhìn cười trên tay phát ngốc.

Nhìn người đến là Phùng Thần, anh ta quan sát trái phải một chút, thấy mấy người Lâm Đồng ở bên kia, liền đi tới vỗ vỗ bờ vai anh nói: "Hôm nay tan tầm chúng ta nói chuyện."

Buổi hẹn gặp mặt lần trước kéo dài lâu như vậy, đích xác nên nhanh chóng thực hiện, mặc dù trong lòng Hạ Kinh Chúc có việc khác, cũng vẫn gạt đầu một cái.

Phùng Thần thấy anh phản ứng như thế, có chút nghi hoặc nói: "Anh làm sao vậy? Hình như không quá thích hợp."

Hạ Kinh Chúc mặt vô biểu tình nói: "Tôi không có việc gì."

Phùng Thần lắc đầu nói: "Tôi lại không cho là như vậy, bộ dáng này của anh rõ ràng chính là có chuyện, anh nói với tôi đi, ngàn vạn lần đừng mang cảm xúc lên phi cơ, sẽ xảy ra chuyện."

Hạ Kinh Chúc khép miệng kinh kiện trên tay kết thúc kiểm tra phi cơ, mắt nhìn thẳng phía trước, vừa đi vừa nói: "Tôi không phải ngày đầu tiên phi hành, tôi biết trên phi cơ có mấy trăm người, tôi càng biết chính mình lái không phải máy bay trực thăng, mà là máy bay hàng không dân dụng chở khách, không phải chỉ có mình tôi trên phi cơ, tôi phải chịu trách nhiệm với họ." Anh nghiêng người, mở bộ linh kiện tiếp theo muốn kiểm tra, chưa hề tạm dừng nói, "Cho nên anh không cần nhắc nhở tôi, mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc tôi phi hành."

Phùng Thần sững sờ ở kia, ngơ ngẩn mà nhìn anh hồi lâu, thật tương phản, anh ta nói xong mấy câu kia ngược lại làm Phùng Thần càng lo lắng.

Anh ta cảm thấy hôm nay chắc chắn sẽ không bình thường như quá khứ.

Ở Duyệt Đồ bên này, Giang Gia Niên cũng biết chắc chắn muốn xảy ra chuyện.

Cô trực tiếp ném thẻ công tác lên trên bàn làm việc, làm cho Lâm Hàn Dữ nhìn không thể hiểu được.

"Làm sao vậy? Anh nói cho em một cái tin tức tốt, em ném thẻ công tác làm cái gì?"

Giang Gia Niên vuốt vuốt tóc, cô phải cảm tạ chính mình giáo dục tốt, hiện tại cư nhiên còn cười được.

"Lâm Đồng, vì sao tôi ném thẻ công tác anh còn không nhìn ra sao?" Cô tiến lên một bước, kéo ghế dựa ngồi xuống đối diện bàn làm việc, cũng không đi đóng cửa, liền cứ như vậy bình tĩnh nói, "Tôi muốn từ chức, tôi không làm nữa."

Lâm Hàn Dữ căng chặt mặt nói: "Em có ý gì, vì sao bỗng nhiên lại như vậy, chẳng lẽ công ty thoát khỏi nguy cơ em không vui sao?"

Giang Gia Niên nhàn nhạt mà nhìn anh ta nói: "Nhưng việc này là như thế nào đạt được chẳng lẽ còn cần tôi nhắc nhở anh sao?"

Lâm Hàn Dữ im miệng không nói, như là đang chuẩn bị nên trả lời như thế nào, Giang Gia Niên căn bản không cần anh ta hao hết tâm tư tiếp tục lừa gạt cô, cô trực tiếp đứng lên đi tìm một cái thùng carton, bắt đầu thu thập đồ đạc ngay trước mặt anh ta.

"Lâm Hàn Dữ, chúng ta đi đến tình trạng ngày hôm nay tôi rất khổ sở, tôi thật sự không muốn rời khỏi Duyệt Đồ, rốt cuộc đây cũng là nơi chúng kiến tôi trưởng thành, nhưng mà....." Cô vội bốt thời giờ liếc mắt nhìn anh ta gần từng chữ một nói, "Tôi càng không thể chịu đựng được là, bị người khác lợi dụng."

Lâm Hàn Dữ biểu tình cứng đờ mà muốn ngăn cô thu thập đồ dùng, cô đem đồ ném vào trong thùng, anh ta lại nhặt ra, vành mắt nhanh chóng đỏ lên.

"Em nói lời này là có ý gì, anh đâu có lợi dụng em, em không cần như vậy, có chuyện gì từ từ nói, đi cái gì? Từ chức cái gì?"

Cửa văn phòng không khóa, người bên ngoài đã bắt đầu vây xem chủ tịch cùng tổng giám đốc mâu thuẫn ở bên trong, chủ tịch ngày thường cao cao tại thượng lại ăn nói khép nép với Giang Gia Niên như vậy, thậm chí ngữ khí gần như cầu xin, mọi người có thể nói là muốn rơi cả mắt kính.

Nữ trợ lý của Giang Gia Niên thấy xem như vậy thật sự quá phẫn, chủ động tiến lên giúp bọn họ đóng cửa lại, Lâm Hàn Dữ nhìn thoáng qua cửa bị đóng lại, lại thu hồi tầm mắt nhìn Giang Gia Niên, ấn cái thùng cô đang thu thập nói: "Kể cả phải đi cũng phải cho anh một cái lý do chứ, muốn anh chết cũng phải để anh biết chính mình tại sao lại chết đi?"

Giang Gia Niên dứt khoát không cần đồ vật nữa, chỉ lấy ảnh chụp của chính mình, nhìn chằm chằm đôi mắt anh ta nói: "Còn muốn tôi nói trắng ra sao? Tôi thật là quá ngu ngốc, cư nhiên không phản ứng lại kịp thời, hôm nay thấy anh nói tôi mới nhớ, anh làm sao lại thần thần bí bí không nói cho tôi thân phận người kia mà lại muốn tôi đi gặp? Anh biết Hạ Uyên lại như thế nào sẽ không biết quan hệ của ông ấy với Hạ Kinh Chúc chứ? Tôi dám cam đoan anh chắc chắn lấy quan hệ của tôi cùng Hạ Kinh Chúc, còn có việc tôi mang thai làm lợi thế, để Hạ Uyên đáp ứng anh đi thuyết phục Tần Tùng của An Bình."

Lâm Hàn Dữ không còn lời gì để nói, tất cả sắp xếp của anh ta đều bị cô nói trắng ra, rất lâu sau anh ta mới lên tiếng: "Nhưng vậy thì như thế nào? Việc này lại không ảnh hưởng gì đến em, Duyệt Đồ là của chúng ta, chúng ta cùng nhau nhìn nó trưởng thành tới ngày hôm nay như vậy, chỉ là trả giá không ảnh hưởng toàn cục mà thôi, mượn thân phận của em làm ông ta giúp một chút, chỉ có như vậy mà em không thể tiếp thu sao?"

"Trả giá không ảnh hưởng toàn cục?" Giang Gia Niên kéo kéo khóe miệng nói, "Tôi quả nhiên vẫn là từ chức quá muộn, Lâm Hàn Dữ, tôi không nghĩ tới anh sẽ biến thành như ngày hôm nay, nếu sớm biết rằng tam quan của anh là cái dạng này, từ lúc bắt đầu tôi sẽ không thích anh."

Cô cầm ảnh chụp xoay người liền đi, Hạ Kinh Chúc ở phía sau đuổi đến, Giang Gia Niên mở cửa đưa lưng về phía anh ta nói: "Đủ rồi, không cần lại đuổi theo tôi, anh đã hủy diệt hình tượng của anh trong lòng tôi rồi, đừng để tôi cảm thấy việc từng thích anh là một việc thật ghê tởm."

Trong nháy mắt Lâm Hàn Dữ như hóa đá tại chỗ, Giang Gia Niên trực tiếp mở cửa rồi đi, anh ta đứng ở chỗ đó, bên tai quanh quẩn lời nói vừa rồi của cô, nhìn một đám cấp dưới bên ngoài im như ve sầu mùa đông, trực tiếp phanh một tiếng đóng cửa lại, đem tất cả những đồ vật có thể nhìn thấy trong phòng ném trên mặt đất.

Không bao lâu sau, cửa văn phòng bị người gõ vang, Lâm Hàn Dữ thanh âm lạnh lùng nói "Mời vào", bộ trưởng bộ phận kỹ thuật đương nhiệm Trần Hiên tiến vào, nhìn đến chủ tịch ở chỗ này, xấu hổ mà nói một câu: "Xin chào Lâm Đồng, tôi tới tìm Giang tổng, cô ấy không ở đây sao?"

Lâm Hàn Dữ liếc mắt nhìn văn phòng hỗn loạn nhàn nhạt nói: "Có việc gì cứ nói với tôi trước, Giang tổng đi công tác, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không trở lại."

Trần Hiên không nghi ngờ gì, nói thẳng: "Là thế này, Lâm Đồng, trước đó Giang tổng muốn tôi đi tra một việc, bây giờ đã có kết quả, ngài xem xem?" Anh ta đưa tư liệu lên nói, "Từ Nhiên sau khi rời khỏi công ty chúng ta liền gia nhập vào một công ty du lịch phiếu vụ mới thành lập, có rất nhiều công ty sau khi hủy hợp đồng với chúng ta liền quay sang hợp tác với bọn họ, từ số liệu tôi tra được, lợi nhuận của bọn họ tăng lên vô cùng nhanh, hơn nữa....." Nói đến đây, Trần Hiên muốn nói lại thôi.

Lâm Hàn Dữ nhíu mày nói: "Có chuyện gì nói đi, không cần ấp a ấp úng."

Trần Hiên hơi hơi gật đầu, dè dặt thanh âm nói: "Là thế này, tôi phát hiện đại diện pháp nhân của công ty kia là.....Hứa Hoan Nhan."

Trong lòng Lâm Hàn Dữ cứng lại, thiếu chút nữa ném tư liệu trong tay đi, anh ta nói cho chính mình không thể làm như vậy, chỉ có thể hít sâu để bình phục cảm xúc, híp mắt nhìn chằm chằm phía trước, học ra tên đối phương chứa đầy hận ý.

"Hứa, Hoan, Nhan....."

Từ Duyệt Đồ đi ra, Giang Gia Niên trực tiếp lái xe về nhà.

Đương nhiên là nhà của cô cùng Hạ Kinh Chúc.

Chương 83

Hạ Kinh Chúc đã cho cô chìa khóa dự phòng, khi cô cầm chìa khóa mở cánh cửa ra, lửa giận trong lòng bình ổn xuống một chút.

Chính là vừa vào cửa, trở lại phòng ngủ nhìn đồ vật xung quanh tràn ngập hơi thở của anh, sách của anh, chế phục đã giặt sạch sẽ của anh, dao cạo râu của , sữa rửa mặt của anh, đồng hồ của anh, đồ sạc di động của anh, tất cả những đồ vật này đều làm cô bắt đầu sầu lo.

Nếu Hạ Kinh Chúc biết chuyện Duyệt Đồ cùng An Bình tiếp tục hợp tác hẳn sẽ liên tưởng đến cô đi.

Chỉ mong Lâm Hàn Dữ chỉ lợi dụng cô, cũng không đề tiện đến mức làm Hạ Kinh Chúc nhìn thấy hình ảnh cô gặp Hạ Uyên ngày đó.

.....Thôi, không thể chỉ mong đợi, cô không thể trông cậy vào một người chỉ sai lầm một lần mà không có lần thứ hai, có khi lúc ấy Hạ Kinh Chúc thật sự đi, cô phải tính đến khả năng xấu nhất.

Lấy di động ra, nhìn thời gian, lúc này anh hẳn là ở trên trời, hôm nay chính là bay đi Canada, muốn liên lạc với anh cũng phải đến ngày mai.

Từ từ đi, dù sao hiện tại cô thất nghiệp, không thiếu nhất chính là thời gian.

Xa ở trên trời, Hạ Kinh Chúc nằm ở phòng nghỉ của cơ trưởng, trong tay là báo chí toàn tiếng Anh, anh một chữ cũng không xem vào.

Anh thậm chí không biết khi trở lại Giang Thành nên đối mặt với Giang Gia Niên như thế nào.

Nếu không dứt khoát đừng trở về.

Nhưng sao có thể không trở về đây.

Trước sau gì phi cơ cũng phải bay về, anh cũng phải từ Canada trở về.

Nhưng mà, chờ ở Giang Thành cũng không chỉ có quan hệ nghi kỵ, mâu thuẫn của vợ chồng mới cưới như anh tưởng tượng, cũng quan hệ đến ba anh không nhiều lắm.

Đó là tai họa bất ngờ của anh.

Mới vừa dừng phi cơ được một phút, Trần Phong cùng Hình Chu đã không thấy tăm hơi, hai người này biến mất cùng nhau, Hạ Kinh Chúc cùng Lâm Đồng trở về giao cơ, còn chưa đi đến phòng tài liệu đã bị người cản lại.

"Hạ cơ trưởng, Lâm chủ nhiệm bên kia thỉnh ngài qua một chuyến." Người tới là nhân viên hậu cần, nhìn anh một cái, lại nhìn phía sau anh, "Kỹ sư Phùng cũng đến đi."

Hạ Kinh Chúc quay đầu lại, đối diện với tầm mắt của Trần Phong, trong lòng hai người đều có dự cảm nào đó.

Hình Chu cùng Trần Phong mất tích, khẳng định không bình thường.

Người mất tích cuối cùng tìm được ở nơi này của chủ nhiệm Lý.

Trần Phong cùng Hình Chu đứng một bên, chủ nhiệm Lý ngồi ở sau bàn làm việc, trừ ông ấy, còn có một vị Dư phó tổng lãnh đạo cao tầng của công ty.

Phó tổng và chủ nhiệm đều ở, người tới lại đều là nòng cốt hiện tại của hãng bay An Bình, chuyện này mặc kệ là tốt hay xấu, đều là một tình huống nghiêm trọng.

Đang tới là Phùng Thần, Phùng Thần vừa thấy cục diện này liền sốt ruột, vội quay đầu lại nhìn Hạ Kinh Chúc, Hạ Kinh Chúc chậm rãi đi vào, anh vừa tiến vào, tất cả người trong phòng rõ ràng đều khản trương tinh thần lên, đặc biệt là Trần Phong và Hình Chu, trong hai người này Hình Chu phản ứng vô cùng rõ ràng, Trần Phong nghiêng mắt nhìn cậu ta một cái, không dấu vết mà gõ cậu ta một chút, Hình Chu nhanh chóng thu hồi tầm

mắt cúi đầu nhìn chằm chằm mặt đất, nhưng phần khăn trương kia không có cách nào xóa bỏ.

Rốt cuộc là bùn lầy, như thế nào cũng không thể trát tường, trong lòng Trần Phong hừ một tiếng, gương mặt đối diện với tầm mắt lơ đãng của Hạ Kinh Chúc, trong lòng không tự giác nhảy dựng lên, nhưng vẫn giả vờ cười chống lại anh một chút, chẳng qua có thể được người ta mỉm cười đáp lại hay không, liền không thể biết được.

Hạ Kinh Chúc hiển nhiên không có tâm tình cũng người như hấn hàn huyền, thấy hấn ta tươi cười giả dối như vậy không trực tiếp nhả mặt đã là không tồi, này vẫn là xem trên mặt mũi của chủ nhiệm Lý cùng Dư phó tổng.

"Chủ nhiệm Lý." Phùng Thần đã mở miệng hỏi, "Chúng tôi còn chưa đi giao tư liệu, ngài tìm chúng tôi có chuyện gì sao?" Dừng một chút, nhìn Hình Chu cùng Trần Phong, "Còn có hai người các cậu, sao lại trực tiếp chạy tới đây? Giao tư liệu chưa?"

Trần Phong mỉm cười nói: "Kỹ sư Phùng, hiện tại giao tư liệu không phải việc vội vàng nhất."

Phùng Thần nhú mày: "Vậy cái gì vội vàng?"

Trần Phong nhìn về phía chủ nhiệm Lý, ông ta liếc Phùng Thần, sau đó dùng ánh mắt phức tạp nhìn Hạ Kinh Chúc, sau một lúc lâu mới nói: "Về sự cố chuyến bay 591 lần trước, hôm nay Trần Phong cùng Hình Chu tìm tôi nói một chút, tôi muốn các người tới đối chất một chút."

Chú ý, đây là dùng từ "Đối chất", không phải "Tham mưu", ý tứ khác chính là, bọn họ là đương sự, không phải người ngoài.

Phùng Thần nháy mắt nhìn về phía Hạ Kinh Chúc, hành vi của anh ta như vậy lọt vào trong mắt Dư phó tổng chính là chột dạ, ông ta cau mày nói: "Anh đừng nhìn Hạ Kinh Chúc, anh trước tới giải thích cho tôi một chút chuyện này là như thế nào?"

Dư phó tổng trực tiếp quăng một phần tư liệu cho anh ta, Phùng Thần tiếp nhận tới nhìn kỹ, trên đó là ảnh chụp động cơ máy bay đã bị động tay qua, ảnh chụp này anh ta cũng có, đã sớm chuẩn bị tốt, tính đưa cho lãnh đạo xem, còn chưa kịp đưa đã bị người khác nhanh chân đến trước, làm sao anh ta có thể không kích động đây?"

"Này sao lại thế này?" Phùng Thần nhanh chóng đem tư liệu cho Hạ Kinh Chúc, Hạ Kinh Chúc im lặng mà nhìn một lúc, liền đem ánh mắt chuyển lên người Hình Chu.

Hình Chu nhìn thẳng anh một lát, nhấp môi quật cường mà nâng đầu.

Thời gian trở lại nửa giờ trước.

Ở trên phi cơ, Trần Phong lôi kéo Hình Chu đi gặp lãnh đạo, ở trên đường Hình Chu còn rất không phối hợp, Trần Phong nói thẳng: "Cậu còn không đi? Vậy cậu rút cuộc tính làm sao bây giờ? Tôi nói cho cậu biết, Hạ Kinh Chúc và Phùng Thần vì bảo đảm sự tình vạn vô nhất thất, đã tính toán đùa chết cậu, cậu còn không phản kích, vậy chờ rời khỏi An Bình đi!"

Hình Chu tức giận mà nói: "Tôi vì sao phải tin tưởng anh? Anh Kinh Chúc không có động cơ hại tôi, quan hệ của chúng tôi vẫn luôn rất tốt!"

Hình Chu cũng không ngốc, tuy rằng bị lừa vào tròng, nhưng còn lại một chút lý trí, nhưng tia lý trí này đã lập tức bị Trần Phong làm tan rã.

Trần Phong cười nhạo mà nhìn cậu ta: "Tôi nói sao cậu lại ngốc như vậy chứ? Cậu không nghĩ xem hiện tại cậu bao nhiêu tuổi rồi còn chưa được lên cơ trưởng? Tuổi của cậu cùng Hạ Kinh Chúc cũng không sai biệt lắm, anh ta đều chuẩn bị thăng lên là giáo viên cơ trưởng, cậu còn chỉ còn là cái phó phi công, cậu cảm thấy đây là vì cái gì?"

Hình Chu cau mày, rõ ràng vẫn không muốn tin tưởng, cậu ta cắn môi nói: "Anh không phải cũng vẫn là phó phi công sao?"

Trần Phong vẻ mặt khiêm tốn nói: "Ngại quá, tuổi của tôi so với cậu còn nhỏ hơn mấy tháng, hơn nữa Lâm cơ trưởng đã tiết lộ cho tôi, chỉ cần năm

nay tôi kết thúc cả năm công tác an toàn, sang năm liền tính toàn báo với cấp trên để tôi lên cơ trưởng."

Hình Chu kinh ngạc nhìn anh ta, Trần Phong tiếp tục nói: "Cậu có phải cảm thấy Hạ Kinh Chúc không cần thiết hại cậu không? Cậu thật đúng là ngây thơ, cậu chẳng lẽ còn không nhìn ra sao? Hạ Kinh Chúc cho tới bây giờ luôn là cơ trưởng được quảng cáo rùm beng là cơ trưởng trẻ tuổi nhất An Bình, anh ta tự cao tự đại, lòng dạ rất sâu, hơn nữa lòng dạ vô cùng hẹp hòi, căn bản không có cách nào tiếp thu việc người khác ưu tú hơn anh ta, cho nên mới luôn chèn ép cậu, làm cậu không thể nào lên được cơ trưởng."

Hình Chu cứng đờ vô thức nói: "Không, tôi không tin, tôi vì sao phải tin tưởng anh, anh vẫn luôn mong tôi rời khỏi An Bình, anh sẽ hảo tâm giúp tôi sao? Khẳng định là đang gạt tôi."

Trần Phong vẽ mặt thương hại nói: "Hình Chu, cậu thật là đáng thương, ngu ngốc, tôi đều không nhìn được mà đau lòng cho cậu. Tôi à, chẳng qua là không nhìn được Hạ Kinh Chúc điều võ dương oai ở An Bình thôi, cậu cũng không biết thời điểm cậu dừng bay anh ta đối với phó phi công mang theo tạm thời có bao nhiêu kém cỏi, tôi thật sự phải nhìn người tự đại ngạo mạn như anh ta ở An Bình chính là vũ nhục phi công của ngành hàng không này, cho nên mới giúp cậu, tin hay không tùy thì cậu." Hấn ta vừa buông ta, nhắc chân muốn đi, trong lòng đếm đến ba, quả nhiên bị ngăn lại.

Hấn ta nhàn nhạt nhìn về phía Hình Chu, cậu ta cúi đầu vẽ mặt mâu thuẫn sắp không chịu nổi mà sững sờ ở kia, còn đang đắm chìm trong cảm giác đau thương, Trần Phong làm bộ làm tịch mà vỗ vỗ cậu ta nói: "Hình Chu, trước kia tôi đối nghịch với cậu là vì cảm thấy cậu quá ngốc, đối với phi hành lại không nghiêm túc, đó là hận sắt không thành thép, tôi cùng Hạ Kinh Chúc không giống nhau, tôi thực sự đã từng hại cậu sao? Đương nhiên không có. Nếu cậu còn ngây ngốc mà chờ chết, vậy cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, tôi cũng là tận tình tận nghĩa."

Hình Chu hồng vành mắt nói: "Nhưng tôi có thể làm sao bây giờ? Liền tính tôi muốn phản kháng cũng không biết nên làm như thế nào, tôi căn bản không đầu không lại anh ta."

Trần Phong tiếc hận nói: "Nói lời thật lòng, rốt cuộc người ta trừ bỏ thân phận cơ trưởng trẻ tuổi ưu tú nhất An Bình còn có một cái thân phận càng sâu đó, người ta có một người cha tốt, cả ngày ngồi với Tần đồng, há là người cậu có thể đem anh ta thế nào sao?"

Hình Chu nghe vậy biểu tình càng thêm tuyệt vọng, Trần Phong thích hợp nói: "Ai, tính tôi làm việc tốt đi, nếu cậu thật sự hy vọng giữ được vị trí của chính mình, tôi thật sự có thể giúp cậu một phen."

Hình Chu ngây ngốc mờ mịt mà nhìn về phía anh ta, căn bản không biết chính mình đối mặt với người đáng sợ như thế nào.

Chương 84

Có tiền đề như vậy, mới có một màn bọn họ đứng ở văn phòng chủ nhiệm Lý này.

Phùng Thần căn bản không thể nhẫn loại cục diện chính mình mới là đầu sỏ gây tội như thế này, lập tức nói: "Đây là có ý gì? Chẳng lẽ chủ nhiệm Lý cùng Dư phó tổng hoài nghi là tôi động tay động chân sao? Tôi sao có thể làm như vậy? Tôi cần gì phải làm như vậy chứ?"

Dư phó tổng không nói lời nào, chủ nhiệm Lý cũng trầm mặc, Trần Phong không sao cả nói: "Vậy phải hỏi anh, chúng tôi cũng không biết, chẳng lẽ anh còn cần chúng tôi giúp anh nghĩ một lời giải thích hoàn mỹ sao?"

Phùng Thần không thể tưởng tượng mà nhìn hắn ta: "Trần Phong cậu cái đồ khốn nạn, cậu căn bản chính là ác nhân cáo trạng trước!"

Anh ta còn chưa nói xong, Trần Phong liền nhanh chóng giành nói: "Tôi chỉ là hỗ trợ mà thôi, sự cố lần đó rõ ràng là anh cùng Hạ cơ trưởng liên hợp thiết kế quỷ kế, chính là vì muốn chen ép hậu bối phi công như chúng tôi, làm cho các người vĩnh viễn đều đứng nhất, chúng tôi nhưng là vô cùng vô tội." Hắn ta nhàn nhạt nói, "Ngày đó là hai đội bay chúng tôi cùng nhau chấp phi, người kiểm tra động cơ chính là anh cùng Hình Chu, hình ảnh anh cũng thấy rồi, vấn đề trên động cơ căn bản không phải một phó phi công như Hình Chu có thể làm được, vừa không chậm trễ việc cất cánh cùng hạ cánh an toàn, lại có thể khiến xảy ra sự cố, loại động tay chân hoàn mỹ như vậy rất khó cầm giữ được đúng mực, cũng chỉ có người chuyên nghiệp như anh mới có thể làm ra."

Phùng Thần quả thực hết đường chối cãi, anh ta vốn dĩ cũng không biết ăn nói, bị Trần Phong nháo một hồi như vậy, căn bản đều không thể giải thích rõ ràng.

"Việc này rõ ràng là cậu làm! Chủ nhiệm Lý, sự thật hoàn toàn tương phản với những gì cậu ta vừa nói, ngày đó tôi cùng Hình Chu kiểm tra động cơ không có vấn đề gì mới rời đi, nhưng sau đó tôi lại nhìn thấy Trần Phong đi

qua, cho nên tôi mới để lại cái tâm nhãn, sau khi trở về vẫn luôn nghĩ muốn tìm chứng từ điều tra rõ chân tướng, ai biết lại bị hấn ta đoạt trước!"

Phùng Thần giải thích làm hai vị lãnh đạo lại nhìn về phía Trần Phong, kể cả Hình Chu cũng đều khản trương mà nhìn lại, nhưng Trần Phong căn bản không lộ vẻ khiếp sợ, cười đến ổn định vững chắc nói: "Kỹ sư Phùng, anh thật đúng là đánh giá tôi quá cao, cải biến hoàn mỹ trên động cwo như vậy trừ bỏ nhân tài kỹ thuật máy móc tiêu chuẩn như anh có thể hoàn thành, tôi cùng Hình Chu giống nhau đều là cái phó phi công thôi, chúng tôi kể cả xung hô cơ trưởng còn chưa bắt đến tay, nào cso bản lĩnh cùng can đảm làm loại chuyện này đây? Đây không phải tự tìm phiền toái cho chính mình sao? Chúng tôi còn hy vọng ngày nào đó có thể thăng lên cơ trưởng đấy!"

Trần Phong nói quả thực không chê vào đâu được, vấn đề chủ yếu chính là ở trên động cơ, lãnh đạo cũng nhìn ra, tìm kỹ sư máy móc của đội bay khác tới kiểm tra, loại trình độ này đích xác không phải loại tư lịch trước mắt như Hình Chu cùng Trần Phong có thể hoàn thành, Trần Phong hấn ta hiểu được giấu diếm, lại là phạm phải loại chuyện này, trình bày rõ ràng như lòng bàn tay, căn bản không lộ ra bất kỳ dấu vết nào làm cho bọn họ bắt được, bọn họ hiện tại kể cả không tin tưởng, cũng phải sắp xếp một chút.

Chủ nhiệm Lý khó xử mà nhìn về phía Hạ Kinh Chúc, hỏi anh: "Kinh Chúc, cậu có cái gì muốn nói không?"

Từ đầu tới đuôi Hạ Kinh Chúc đều chưa từng nói chuyện.

Từ khi tiến vào anh vẫn luôn ở trạng thái đứng xem, giống như người ngoài vậy, căn bản không gia nhập vào.

Lúc này anh cũng không nói gì như cũ, chỉ im lặng nhìn Hình Chu, cậu ta căn bản không dám nâng mắt lên nhìn thẳng anh, cúi đầu không ngừng đùa nghịch ngón tay, nhưng tại loại thời khắc này, cậu ta không đứng ra nói chuyện vì Hạ Kinh Chúc, cũng coi như đồng ý ủng hộ lời Trần Phong nói.

Chủ nhiệm Lý có chút sốt ruột nói: "Kinh Chúc, cậu nói gì đi chứ, cậu rốt cuộc có ý kiến gì với chuyện này không? Dù sao cậu cũng phải giải thích một chút chứ?"

Hạ Kinh Chúc thập phần thanh lãnh mà cười một chút, giống như mặc kệ là chuyện trong nhà hay là chuyện công việc, anh đều đang đứng ở vị trí kẻ bên vách núi muốn rơi xuống, mà muốn đẩy anh xuống, lại đều là người ngày thường anh đối tốt cùng yêu thương.

"Giải thích?" Anh lặp lại một lần, nhàn nhạt liếc Dư phó tổng cùng chủ nhiệm Lý, "Các người sẽ nghe tôi giải thích sao? Sẽ tin tưởng cái nhìn phiến diện của tôi sao?"

Không có chứng từ, lời nói phiến diện xác thực không có tác dụng, chỉ nói một câu ác nhân cáo trạng trước, lại lấy ra chứng cứ giống người ta, căn bản không đủ thuyết phục lãnh đạo.

Chủ nhiệm Lý im miệng không nói, ông là rất tin tưởng Hạ Kinh Chúc sẽ không làm như vậy, nhưng Dư phó tổng lại khác, Dư phó tổng vào công ty muộn, không có giao tình với ba của Hạ Kinh Chúc, cũng không biết nhà bọn họ đã phát sinh chuyện gì trong quá khứ, đối với loại chuyện bát nháo lục đục trong ngành hàng không này lại vô cùng phiền chán, cho nên giờ phút này vô cùng phản cảm với thái độ của Hạ Kinh Chúc.

"Cậu đây là thái độ gì hả, làm sai chuyện không nghĩ lại còn chưa tính, hình như còn rất đắc ý?"

Dư phó tổng tức giận mà đứng lên, chủ nhiệm Lý nhanh chóng nói: "Dư phó tổng, đừng nóng giận, Hạ Kinh Chúc chính là loại tính cách này, cậu ta không có ý kia."

Dư phó tổng nhíu mày nói: "Lão Lý, sự tình đến nước này cũng không có gì để nói nữa, tôi liền xử trí trước đi, Phùng Thần cùng Hạ Kinh Chúc dừng bay toàn diện, chờ sau khi công ty xét duyệt cùng điều tra lại đưa ra quyết định xử phạt như thế nào, còn Hình Chu, rút lại lời ghi tội trước đó, vì đền bù ảnh hưởng của chuyện này, thông báo giải thích một chút."

Đây là kết cục hoàn mỹ nhất đối với Hình Chu cùng Trần Phong.

Editor: Muốn chửi tục ghê!!! Trần Phong này là nv t ghét nhất truyện, mong mình đi làm sẽ ko gặp phải loại người như thế này.

Thương Hạ cơ trưởng. Anh yên tâm chị Giang sẽ không bỏ rơi anh đâu!!!

Chương 85

Nhưng đối với Phùng Thần và Hạ Kinh Chúc mà nói, gần như là cùng cấp với việc kết thúc sự nghiệp phi hành.

Phùng Thần kích động đến nỗi chảy nước mắt, không ngừng giải thích chính mình chưa từng làm những việc đó, anh ta là bị vu hãm, nhưng Dư phó tổng căn bản không nghe vào, trước khi bọn họ đến đã hạ quyết định, anh ta cùng Hạ Kinh Chúc đã bị gán tội danh đầu sỏ gây tội.

Mà phản ứng của Hạ Kinh Chúc thì sao?

Anh thậm chí khinh thường giải thích, trực tiếp xoay người bước nhanh rời đi, sau khi đẩy cửa đi ra ngoài hung hăng mà đóng sầm một tiếng, cửa đóng lại, tiếng vang thật lớn làm chco người trong phòng vô cùng kinh ngạc, đặc biệt là Hình Chu cùng Trần Phong.

Đi ở hành lang công ty quen thuộc, một đám đồng nghiệp đi qua bên người, tầm mắt mọi người đều dừng lại trên người anh, phảng phất như chuyện vừa mới phát sinh đã truyền khắp công ty.

Hạ Kinh Chúc bước nhanh đi ra ngoài, làm lơ tất cả tầm mắt, vừa đi vừa tháo mũ chế phục, kéo rút phi hành tiêu chí trên phía bên phải tây trang, thô lỗ mà kéo cà vạt, tháo cúc áo khoác tây trang, dùng chân tùy tiện đá văng một căn phòng, sau khi đi vào liền đem áo khoác, cà vạt cùng mũ đều ném tới trên ghế, từ từ đi tới trước cửa sổ, nhìn chằm chằm sân bay quốc tế Giang Thành to như vậy ở bên ngoài cửa sổ, tay nắm chặt thành nắm đấm, hung hăng mà nện ở trên cửa thủy tinh, cửa sổ cơ hồ là vỡ vụn, hoa văn tinh tế hỗn loạn tràn ngập vết máu, tay anh bị thương, động tĩnh làm những người khác phát hiện, có người đẩy cửa tiến vào, kinh ngạc mà hô một tiếng: "Hạ cơ trưởng? Anh không sao chứ?"

Người tới là Ân Mạn, bọn họ ở bên kia vẫn luôn không có biện pháp giao tài liệu, bởi vì Hạ Kinh Chúc không đi, lúc ấy cô ta liền cảm thấy không thích hợp, đi một đường lại đây muốn nhìn một chút rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tuy rằng không rõ ràng toàn bộ, nhưng cũng biết được vài phần.

Trung Quốc có câu ngạn ngữ "Việc tốt không ra khỏi cửa, việc xấu truyền ngàn dặm", ở mỗi ngành, mỗi lĩnh vực đều có thể áp dụng.

Ân Mạn lo lắng mà đi lên, muốn xem tay anh một chút, Hạ Kinh Chúc lại trực tiếp né tránh, kháng cự mà nhìn ra ngoài cửa sổ, Ân Mạn lại gọi anh một tiếng "Hạ cơ trưởng", anh trực tiếp nhìn về phía cô ta nói: "Không cần lại kêu tôi bằng ba chữ kia, về sau tôi cũng không còn là cái gì cơ trưởng nữa." Anh trực tiếp tháo thẻ công tác trên cổ, nhìn một lần cuối cùng, phóng lên trên mặt bàn.

Ân Mạn trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chăm chú vào anh rời đi, nhìn người đàn ông vĩnh viễn đều cao cao tại thượng kia bỗng nhiên ngã xuống thân đàn, luôn cảm thấy tín ngưỡng đều sụp đổ.

Hình Chu từ ngoài cửa đi tới, nhìn thấy cô ta ở đây liền cao hứng mà nói: "Ân Mạn, cô ở đây sao? Tôi tìm cô lâu rồi, cô nghe nói chưa, tôi đã sửa lại án sai, lần trước thật sự không phải là tôi làm, là ----"

Anh ta nói còn chưa hết câu đã bị Ân Mạn ngắt lời: "Chẳng lẽ anh muốn nói cho tôi là Hạ cơ trưởng làm sao?"

Hình Chu sửng sốt, nhìn cô không nói chuyện, Ân Mạn nhìn chăm chăm cậu ta không thể tưởng tượng nói: "Hình Chu, sao tôi giống như không quen biết anh vậy? Sao anh có thể làm ra chuyện như vậy? Chẳng lẽ anh còn bởi vậy mà đắc ý cùng cao hứng sao? Hạ cơ trưởng anh ấy vẫn luôn đối với anh như thế nào tất cả chúng tôi đều nhìn ở trong mắt, anh cứ nhiên có một ngày sẽ cùng với Trần Phong kia hợp lại để hại anh ấy, Hình Chu, là tôi nhìn lầm anh rồi, anh căn bản không đáng để anh ấy đối với anh tốt như vậy, anh làm tôi quá thất vọng rồi."

Hình Chu sợ ngây người, kinh ngạc mà đứng ở kia trơ mắt nhìn Ân Mạn vẻ mặt chán ghét rời đi, tầm mắt của cậu ta nhìn xuống chế phục của Hạ Kinh Chúc còn để ở đằng kia, còn có trên cửa sổ bị đập nát ẩn hiện vết máu, cậu ta hoảng hốt mà thu hồi tầm mắt, để tay lên ngực tự hỏi, chẳng lẽ cậu ta làm sai thật rồi sao?

Cậu ta là thật sự ngu ngốc, đến lúc này còn không nhìn ra vấn đề của Trần Phong, căn bản vẫn ần ần chờ mong Hạ Kinh Chúc rời khỏi vị trí kia, để

mọi người có thể thấy --- a, hóa ra còn có một người tên Hình Chu tồn tại.

Đặc biệt là, làm Ân Mạn thấy.

Cậu ta rốt cuộc đang làm những gì?

Giang Gia Niên ở nhà đợi thật lâu, vẫn không chờ được Hạ Kinh Chúc về nhà.

Cô đương nhiên đã gọi điện thoại, ở trong lòng tính thời gian đối phương hạ cánh liền gọi qua, nhưng trước sau đều không có người nghe máy.

Giang Gia Niên không khỏi có chút lo lắng, đặc biệt chú ý một chút tin tức thời sự, không có tin tức về tai nạn trên không, vậy chứng tỏ máy bay không có vấn đề.

Lại gọi điện thoại tìm nữ trợ lý hỗ trợ tra một chút chuyến bay của anh, quả nhiên chuyến bay đã sớm đến Giang Thành, vậy làm phi cơ trưởng, anh hiện tại hẳn là đang nghỉ ngơi đi? Ít nhất nghe cuộc điện thoại là không thành vấn đề chứ?

Vì sao lại không liên hệ được?

Làm lơ nữ trợ lý hỏi cô khi nào quay về đi làm, Giang Gia Niên cau mày thay quần áo, cầm chìa khóa xe liền rời khỏi nhà.

Hiện tại cô ở ký túc xá của Hạ Kinh Chúc, cách sân bay rất gần, ra cửa lái xe mười phút liền tới nơi.

Lúc này thời gian đã có chút muộn, xe trên đường đến sân bay cũng không nhiều, nhưng mà sân bay vẫn có máy bay lục tục cất cánh hạ cánh như cũ, Giang Gia Niên đỗ xe xong liền bước nhanh về phía cửa lớn của hãng bay An Bình, người phụ nữ đỉnh bụng to hấp tấp mà đi vào, biểu tình nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, đảm nhiệm vị trí tổng tài nhiều năm, khí tràng kia làm mọi người nhìn cô ít nhiều có chút sợ hãi.

Nhận thấy bộ dáng của chính mình có thể mang đến ảnh hưởng không tốt cho Hạ Kinh Chúc, Giang Gia Niên mạnh mẽ kiềm nén nội tâm bực bội cùng nôn nóng, dựa theo phương hướng trong trí nhớ tìm được văn phòng, cô nâng tay lên gõ cửa, sau đó liền mở cửa nhìn phía bên trong, trong phòng có rất nhiều người, cũng là những gương mặt quen thuộc, trong đó cũng có Ân Mạn.

Nhưng mà không có Hạ Kinh Chúc.

Ân Mạn và Hạ Kinh Chúc là nhân viên công tác cùng đội bay, cô ta ở chỗ này đã nói lên Hạ Kinh Chúc cũng nên ở đây, anh đi đâu rồi?

Lúc này tựa hồ chỉ có thể đi hỏi Ân Mạn.

Kỳ thật đời người sẽ có rất nhiều thời điểm gặp phải loại tình huống bất đắc dĩ như thế này, cô muốn biết tung tích của chồng cô lại phải đi hỏi người phụ nữ khác, hơn nữa còn là người phụ nữ thích chồng cô, việc này thật đáng buồn, nhưng kể cả như thế cũng vẫn phải làm.

"Ân tiểu thư, có thể phiền cô ra ngoài một chút được không?"

Giang Gia Niên đứng ở cửa, không để ý đến đủ loại ánh mắt của người khác, nhưng cũng có thể phát hiện bọn họ đáng nhẽ giọng nghị luận gì đó, lần trước cô tới cũng không phải được "đãi ngộ" như vậy, cô dám cam đoan, bên này Hạ Kinh Chúc chắc chắn xảy ra vấn đề.

Ân Mạn đương nhiên không thích Giang Gia Niên, người phụ nữ này đoạt đi người đàn ông mà cô ta yêu thích, còn kết hôn với đối phương, nhìn dáng người còn tựa hồ đang mang thai, Ân Mạn sao có thể thích cô?

Nhưng từ biểu tình của Giang Gia Niên không khó nhìn ra cô ấy tới công ty tìm hẳn là muốn nói về Hạ Kinh Chúc, trước mắt anh không ở công ty, đã rời đi được một thời gian, anh xảy ra chuyện như vậy, kể cả người bình tĩnh như anh cũng vẫn làm người khác lo lắng.

Ân Mạn chỉ hơi do dự một chút liền gật đầu đi qua, khi đóng cửa, cô ta quay đầu nhìn những người khác nói: "Đừng nhìn, mọi người đều rất bận,

chỉ là bạn bè gặp nhau nói chuyện phiếm thôi, mọi người đừng nghị luận nữa được không?"

Mỗi một ngành cũng không thiếu người thích xem náo nhiệt, công ty hàng không cũng không thiếu.

Ân Mạn nói trắng ra xong, những người còn lại cũng ngượng ngùng tiếp tục bàn luận chuyện này, liền bắt đầu làm việc của bọn họ.

Ân Mạn thu hồi tầm mắt đóng cửa đi ra ngoài, Giang Gia Niên liền đứng cách đó không xa chờ cô ta, hai người chạm mặt, tự nhiên mà rời khỏi công ty, tới cửa An Bình, xuống bậc thang tìm một vị trí thích hợp, lúc này mới dừng bước đối diện nói chuyện.

Hiện tại là mùa đông, Ân Mạn mặc chế phục, khi đi ra khoác áo khoác, kể cả sắc trời đã tối cũng ánh sáng không đủ cũng không ảnh hưởng đến vẻ mỹ lệ mê người của cô ta, cô ta trẻ hơn Giang Gia Niên, khóe mắt Giang Gia Niên đã không thể tránh khỏi xuất hiện nếp nhăn, nhưng cô ta không có.

Hiển nhiên, cô ta cũng chú trọng bảo dưỡng hơn Giang Gia Niên.

"Tôi biết cô đến tìm tôi vì cái gì." Ân Mạn nhìn chung quanh nói, "Có phải liên quan đến Hạ cơ trưởng hay không?"

Đối phương có thể nói thẳng vào vấn đề, Giang Gia Niên cũng rất vui mừng, hiện tại cô không muốn lãng phí chút thời gian nào.

Cô nhanh chóng gật đầu nói: "Từ giữa trưa đến giờ tôi không liên lạc được với anh ấy, mà hình như anh ấy cũng không ở công ty, cô biết anh ấy đi đâu không?"

Ân Mạn trầm mặc một hồi, tầm mắt từ trên mặt Giang Gia Niên chậm rãi chuyển xuống bụng cô, nhẹ giọng hỏi: "Cô mang thai?"

Giang Gia Niên cúi đầu nhìn thoáng qua bụng mình, không dấu diếm: "Đúng vậy."

Cô trả lời ngắn gọn, không muốn nói chuyện này, nhưng Ân Mạn lại có hứng thú sâu sắc với chuyện này.

Cô ta kéo kéo khoe miệng, cười đến có chút thương cảm, trong thanh âm lộ ra chút ghen ngào không thể khống chế: "Khó trách anh ấy muốn kết hôn với cô nhanh như vậy."

Giang Gia Niên có chút xấu hổ, giờ tay sờ soạng tóc một chút, chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái của cô cứ như vậy mà ánh vào trong mắt Ân Mạn, cô ta có chút mất đi lý trí mà nói câu "Có thể cho tôi đeo một chút không?" Nói xong liền phát hiện câu này quá thái quá, hấp tấp mà cúi đầu che lấp sự thất thố của chính mình, hai tay nắm chặt, thân thể cứng đờ.

Giang Gia Niên nhột nhột mà cười một chút, thấp giọng nói: "Ngại quá, đây là nhẫn cưới, có thể rất không thích hợp để cô đeo, nếu cô cũng thích loại nhẫn này, tôi còn có cái khác, hôm nào chúng ta cùng nhau uống cà phê, tôi đưa cho cô đeo."

Chương 86

Đây là cự tuyệt vô cùng uyển chuyển rồi, chỉ nói Ân Mạn thích kiểu dáng chiếc nhẫn này, cũng chưa hướng đến phương hướng cô ta bắt kham, Ân Mạn gian nan mà cười một chút, chuyển tầm mắt nói: "Giang tổng, tôi biết cô đến đây tìm Hạ cơ trưởng, tôi nghĩ anh ấy có thể không muốn cô biết những chuyện này, bởi vì cô mang thai, không thể chịu kích thích, nhưng là....." Dừng một chút, cô ta nhíu nhíu mi, nhìn về phía Giang Gia Niên, "Tôi rất lo lắng anh ấy một mình không thể chịu đựng được, tuy rằng ngày thường anh ấy có vẻ không để ý bất kỳ cái gì, nhưng vấn đề này chính là mang tính nguyên tắc, tôi còn có chút lo lắng."

Giang Gia Niên có chút vội vàng hỏi: "Rốt cuộc anh ấy làm sao vậy?"

Ân Mạn không hề chần chờ, đem chuyện phát sinh hôm nay ở công ty nói lại với cô từ đầu đến cuối.

Giang Gia Niên im lặng mà nghe xong, có thể tưởng tượng Hạ Kinh Chúc ở trong bầu không khí chất vấn như vậy có bao nhiêu đáng sợ, anh đã trải qua chuyện như vậy, lại không trở về nhà, hiện tại điện thoại cũng không liên lạc được, cô rốt cuộc muốn đi đâu tìm anh?

"Cảm ơn cô nói cho tôi những việc này." Giang Gia Niên lấy bút từ trong ba lô, nhanh chóng viết xuống một dãy số đưa cho Ân Mạn, "Có thể có chút phiền cô, nhưng nếu cô biết thêm tin tức gì của Kinh Chúc thỉnh cô nói cho tôi một tiếng, bây giờ tôi đi tìm anh ấy."

Ân Mạn tiếp nhận, cô ta chưa bao giờ nghĩ tới chính mình có một ngày lại muốn liên lạc với tình địch, hơn nữa còn ở trạng thái hòa bình như vậy.

Cô ta có chút bưng tỉnh mà nhìn con số trên tờ giấy, ngây ngơ mờ mịt.

Cuối cùng Giang Gia Niên nhìn cô ta một cái, thành khẩn nói một câu "Cảm ơn", lúc này mới vội vàng mà xoay người rời đi, áo khoác ở trong gió đông hiện lên đường cong mỹ lệ, Ân Mạn giương mắt nhìn theo cô rời đi, nắm chặt tờ giấy trong tay, cao giọng nói: "Nếu cô tìm được anh ấy, cũng

thỉnh cô sau khi sắp xếp xong liền báo cho tôi một tiếng, tôi sẽ gửi cho cô cái tin nhắn, dãy số đuôi 4433 chính là của tôi."

Giang Gia Niên không dừng bước chân, chỉ là quay đầu lại trả lời cô ta một tiếng, hai người có thể nói chuyện hài hòa như vậy quả thực không thể tưởng tượng được, Ân Mạn đứng ở kia bỗng nhiên nở nụ cười, có chút bất đắc dĩ cùng thương cảm, nhanh chóng lấy di động ra lưu số của Giang Gia Niên.

Hình Chu đi từ công ty ra, tới cửa nhìn thấy Ân Mạn, bộ dáng cô đứng ở kia dở khóc dở cười vừa lúc rơi vào tầm mắt cậu ta, Giang Gia Niên vừa rời đi cậu ta cũng nhìn thấy, cậu ta nhớ rõ Giang Gia Niên, sau sự cố 591 đó, thời gian dừng bay cậu ta có qua thăm Hạ Kinh Chúc, vừa lúc đụng phải Giang Gia Niên ở dưới lầu, lúc ấy cậu ta liền coi cô là bạn gái Hạ Kinh Chúc, còn luôn gọi cô "chị dâu", tuy rằng người ta căn bản không biết có người như cậu ta tồn tại.

Hiện tại xem ra, cũng không cần để cô biết, cô nếu biết cậu ta, đại khái sẽ hận chết cậu ta đi.

Trong cái công ty này, người có quan hệ tốt với Hạ Kinh Chúc hiện tại sợ đều chỉ ước gì cậu ta chết đi.

Tại sao cậu ta sửa lại án xử sai mà ánh mắt người khác nhìn cậu ta ngày càng kỳ quái? Phảng phất cậu ta vẫn là đầu sỏ gây tội như cũ, hiện tại chẳng những làm ra chuyện sai lầm, còn hại người khác, thành cái đích cho mọi người chỉ trích.

Rốt cuộc là cậu ta làm sai, hay là xã hội này sai rồi?

Thật ra muốn đi đâu tìm Hạ Kinh Chúc, Giang Gia Niên cũng không có đầu mối.

Hiện tại cô cũng không sốt ruột đi tìm chân tướng sự việc, có câu nói lười trời tuy thừa mà khó lọt, chính nghĩa sẽ đến trễ nhưng sẽ không vắng mặt, người trong sạch sớm muộn gì cũng sẽ sửa lại án sai, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, hiện tại việc cấp bách là phải tìm được Hạ Kinh Chúc, xem anh ra sao rồi.

Chính là đi nơi nào cũng đều không tìm thấy.

Giang Gia Niên lái xe ở đường sân bay một lần lại một lần, tìm kiếm xe anh khắp nơi, hình bóng của anh, nhưng mỗi lần nhìn đến hình ảnh tương tự dừng lại, tất cả đều không phải anh.

Giang Gia Niên có chút sốt ruột.

Cô tâm hoảng ý loạn, đứa nhỏ trong bụng giống như cũng cảm nhận được, bụng có chút dị động, cô cũng không có tâm tư đi quán, tiếp tục lái xe rời đi, nhưng thẳng đến khi về tới tiểu khu cũng không phát hiện bất kỳ tung tích gì của anh.

Vào thời điểm Giang Gia Niên cơ hồ muốn từ bỏ hy vọng, di động luôn đặt ở ba lô vang lên, cô vốn tưởng là bên Ân Mạn có tin tức gì đó, nhưng lấy ra vừa nhìn liền thấy phía trên hiện lên tên của Hạ Kinh Chúc.

Giang Gia Niên kích động không thôi, tiếp điện thoại liền nói: "Anh ở đâu? Anh đi nơi nào vậy? Vì sao không tiếp điện thoại cũng không về nhà?"

Một loạt vấn đề bị hỏi ra, liền chính cô cũng đều biết anh chắc chắn sẽ không trả lời đúng sự thật, khẳng định sẽ giấu chân tướng không nói cho cô, nhưng thật ra chỉ cần anh gọi điện tới như vậy là đủ rồi, chỉ cần anh an toàn là đủ rồi.

Chính là sau khi cô nói như châu pháo xong, một lúc sau đầu điện thoại bên kia vang lên lại không phải thanh âm của anh.

"Xin chào, ngài là vợ của chủ nhân di động đúng không?"

Giang Gia Niên sững sốt một chút nói: "Đúng vậy, ngài là?"

Đầu điện thoại bên kia nói: "Xin chào, tôi là phục vụ ở quán bar, tiên sinh nhà ngài uống say ở chỗ này, phiền ngài tới đón một chút, thuận tiện thanh toán tiền được không?"

Giang Gia Niên cũng không biết chính mình nên khóc hay nên cười.

Cô nhanh chóng hỏi địa chỉ quán bar, quay đầu xe đến đó, trong quá khứ trừ bỏ phải xã giao tiếp khách hàng, cô rất ít tới những nơi như thế, có thể tìm được đúng chỗ đã rất không tồi.

Quán bar này cách nơi bọn họ ở cũng không xa, Hạ cơ trưởng cũng coi như sáng suốt, không đi quá xa, thời điểm Giang Gia Niên đến nhân viên phục vụ đang chờ ở bên ngoài, trong tay còn cầm di động màu đen của Hạ Kinh Chúc.

"Xin chào." Giang Gia Niên trực tiếp đi qua duỗi tay nói, "Anh đưa di động cho tôi đi, tôi là vợ anh ấy."

Nghe một chút đi, hiện tại cô tự xưng là vợ Hạ Kinh Chúc đã tự nhiên tùy ý như vậy, quả thực là há mồm liền nói ra, nhân viên phục vụ không nói hai lời liền đưa điện thoại cho cô, sau đó dẫn cô vào quán bar, vừa đi vào Giang Gia Niên liền cảm thấy lỗ tai không thoải mái, cô mang thai, loại địa phương bát nháo nào cô đặc biệt không thích ứng được, toàn bộ hành trình đều nhúu chặt mày, nhân viên phục vụ nhìn bộ dáng nghiêm túc kia của cô giống ông chủ của mình, không tự chủ được lại cung kính hơn một chút.

"Tiên sinh nhà ngài ở bên kia, anh ấy uống có hơi nhiều, chúng tôi cũng không thể lấy ví tiền, vậy không hợp quy định, cho nên gọi điện thoại thỉnh ngài đến đây." Nhân viên phục vụ cẩn thận nói.

Bọn họ còn tính có nguyên tắc, không tự ý lấy tiền của khách hàng, chỉ lấy di động gọi điện, Giang Gia Niên cảm ơn đối phương, đi tính tiền trước, sau đó mới đi tiếp Hạ Kinh Chúc.

Nhìn từ xa, Hạ cơ trưởng hình như ngủ rồi, tựa lưng vào ghế ngồi bất tỉnh nhân sự, chung quanh có không ít mỹ nữ trang điểm mát lạnh đang nhìn anh mà nói chuyện với nhau, có người lá gan lớn hình như đang muốn tới gần, Giang Gia Niên kinh ngạc phát hiện đầu năm nay ở quán bar "nhật người" không đơn giản chỉ có đàn ông, còn có phụ nữ.

Nhìn bộ dáng Giang Gia Niên đi đến như hổ rình mồi, cô gái đến gần Hạ Kinh Chúc được một nửa khoảng cách liền lập tức xoay người chạy mất, Giang Gia Niên cười lạnh một tiếng, tiến lên ngồi xuống bên người Hạ Kinh Chúc, cúi đầu đang muốn kéo anh lên, liền thấy anh mở bừng mắt.

Chương 87

Trước này cô chưa từng thấy qua bộ dáng Hạ Kinh Chúc uống rượu, cũng không biết anh uống say sẽ thành cái dạng gì, nhớ rõ lần đầu tiên bọn họ cùng nhau ăn cơm, chung quanh còn có chủ nhiệm Lý cùng nhân viên Duyệt Đồ, khi đó Hạ Kinh Chúc không hề động đến rượu, người uống say là cô, hiện tại liền đổi lại.

"Em đã đến rồi."

Thấy rõ ràng màu sắc rực rỡ của ánh đèn ánh lên sườn mặt người phụ nữ, Hạ Kinh Chúc chậm rãi nói mấy chữ, khóe môi treo lên tươi cười vô vị, cổ áo sơ mi rộng mở, lộ ra tảng lớn da thịt cùng cơ ngực hoàn mỹ bên trong.

"Anh biết anh uống bao nhiêu rồi không?" Giang Gia Niên banh mặt nói một câu, ý đồ đem anh kéo lên, nhưng thật ra cô không cần phải lo lắng như vậy, kể cả anh giống như uống say, nhưng Hạ Kinh Chúc vẫn có thể miễn cưỡng bảo trì tư thái bình thường.

Rượu phẩm của anh cũng tương đối tốt.

Anh ngồi dậy một chút, hai trong mắt híp lại mà đứng lên, thời điểm Giang Gia Niên hơi nâng người anh đi ra bên ngoài, anh cũng không trả lời vấn đề của cô, bảo trì im lặng.

Ở trong hoàn cảnh âm ỉ, anh im lặng cũng không quá rõ ràng, nhưng vừa ra khỏi quán bar, âm thanh rung trời vang biển biến mất, anh an tĩnh liền làm người khản trương.

Giang Gia Niên đỡ anh lên xe, Hạ Kinh Chúc có ý thức mà không chế thân thể của mình, không dựa quá nhiều lên người cô, tuy rằng việc này đối với người say rượu như anh có chút khó, nhưng cô mang thai, bảo hộ cô đã biến thành bản năng của anh, những việc nghe theo bản năng liền cũng không khó khăn như vậy.

Thật vất vả đem anh an trí ở trên ghế phụ, Giang Gia Niên nhẹ nhàng thở ra, vòng sang ghế điều khiển, khởi động xe đang muốn rời đi, liền thấy anh

nhíu chặt mày, giống như muốn nôn.

"Anh cảm thấy sao rồi? Muốn nôn sao?"

Thời điểm Giang Gia Niên hỏi chuyện liên tháo đai an toàn làm bộ muốn dẫn anh xuống xe đi nôn ra, cô đã từng say, đương nhiên biết say rượu khó chịu như thế nào, cũng biết nên chiều cố người say rượu như thế nào.

Hạ Kinh Chúc khẽ lắc đầu, dựa vào trên lưng ghé nhắm mắt lại, sắc mặt anh ửng đỏ, nhìn anh gần như vậy chỉ thấy khuôn mặt anh tuần không tỳ vết càng thêm có sức hấp dẫn, Giang Gia Niên nhìn nhìn liên thở dài, duỗi tay sờ mặt anh nhẹ giọng nói: "Hiện tại anh có tỉnh táo không?"

Tuy rằng cô hỏi nhưng cũng không trông cậy anh có thể trả lời thật, nhưng Hạ Kinh Chúc lại luôn mang lại cho cô kinh hỉ, hiện tại cũng thế.

Anh chậm rãi mở mắt ra, con người sâu thẳm mang theo men say, nhưng lời nói ra tựa hồ không phải như vậy.

"Đời này đây là thời điểm anh thanh tỉnh nhất."

Giang Gia Niên sững sốt, ngoài ý muốn nhìn anh, mắt Hạ Kinh Chúc nhìn đám người rộn ràng nhốn nháo bên ngoài, thời gian tuy rằng đã khuya, nhưng cuộc sống về đêm ở Giang Thành tựa hồ như vừa mới bắt đầu, những người trẻ tuổi kia lục tục tới quán bar, có người dẫm lên ván trượt tới, tất cả mọi người đều bận rộn, có rất nhiều người tới chơi, cũng có nhiều người tới làm việc, bọn họ đều có an bài, không giống anh.

Anh cứ nhìn như vậy, nặng nề mà nói một câu: "Hiện tại anh vô cùng tỉnh táo mà ý thức được, kể cả anh vẫn luôn nỗ lực, vẫn có những vị trí, chỉ cần người khác nói một câu anh liền phải rời đi." Anh gọi lên khước miệng, cười thê lương nói, "Thế giới này cũng như vậy, mặc kệ là lĩnh vực gì, phía sau luôn có những người như hồ rình mồi mà chuẩn bị thay thế anh. Còn có một số ít người, kể cả anh thiết tình đối đãi với người ta như thế nào, trước sau cũng không đổi được đối xử ngang hàng, chẳng sợ chỉ là nửa phần hồi báo."

"Con người đều ích kỷ."

"Khi anh chạm đến lợi ích của người ta, anh cũng không phải là cái gì cả."

"Gia Niên, anh muốn hỏi em một chút, có phải em cũng như vậy hay không?"

"Gia Niên, em nhớ kỹ, ai cũng đều có thể như vậy, nhưng em không được, em là vợ của anh, em không thể đối với anh như vậy."

Rõ ràng Hạ Kinh Chúc say rồi, nhưng mỗi câu nói ra đều mang theo sự nghiêm túc, nếu không phải trong xe đều là mùi rượu nhắc nhở cô anh uống không ít, cô cơ hồ sắp quên anh say rồi.

Giang Gia Niên vẫn luôn im lặng nghe anh nói, chờ anh nói xong cô mới mở cửa xuống xe, đem anh từ ghế phụ chuyển xuống ghế sau xe, để anh nửa nằm, như vậy thoải mái hơn chút.

Làm xong tất cả, cô phải đi về lái xe, nhưng Hạ Kinh Chúc ngăn cản cô, anh đem đầu gối lên trên đùi cô, tay cô bị anh đè nặng, ước chừng là vị trí đôi mắt.

Cô ngồi ở đó, chậm rãi liền cảm giác được bàn tay của anh.

Hạ Kinh Chúc luôn mang lại cảm giác trừ phi trời sập xuống, nếu không anh sẽ không dễ dàng nhú mày một chút.

Có lẽ thường ngày anh chấp nặc hình tượng quá mức cường đại không gì không làm được với người ngoài, cho nên mọi người đều đương nhiên cho rằng anh sẽ không bị thương, sẽ không khổ sở, sẽ không có lúc yếu ớt.

Giang Gia Niên có thể là người đầu tiên phát hiện anh cũng chỉ là người bình thường thôi.

Cho dù lúc uống rượu say, anh cũng chỉ là dựa vào kia nhắm mắt, cũng không có hành vi phát điên thất thố gì.

Cho nên, hiện tại cái dạng này của anh, trước mắt còn tỉnh táo sao? Hay vẫn là say? Anh biết chính mình đang làm cái gì không?

Giang Gia Niên tâm tình phức tạp, rất nhiều ý niệm hiện ra, nhưng chỉ có một cái rõ ràng nhất cũng không thể kháng cự, đó chính là đau lòng.

"Anh đừng như vậy." Cô mở miệng nói chuyện chính mình cũng bắt đầu ghen ngào, cô thở dài một hơi nỗ lực bình ổn cảm xúc, chờ tốt một chút mới nói tiếp, "Kính Chúc, anh ngồi dậy, chúng ta nói chuyện."

Vóc dáng Hạ Kính Chúc rất cao, xe Giang Gia Niên rộng rãi, nhưng chân anh dài như vậy nằm ở phía sau vẫn là rất ỷ khuất.

Có thể anh nghe thấy được lời cô nói, nhưng chính là không đứng dậy, cứ ghen khuất mà nằm như vậy, tâm tình của anh đại khái cũng giống như trạng thái thân thể.

Giang Gia Niên rũ mắt nhìn anh một lúc, bỗng nhiên nói: "Em từ chức."

Rõ ràng cảm giác được người đang nằm thân mình cứng lại một chút, Giang Gia Niên lại tiếp tục nói: "Em có chuyện gạt anh, mấy hôm trước em đã gặp ba anh, là Lâm Hàn Dữ sắp xếp cho em đi, khi đó em cũng không xác định có phải ông ấy hay không, nghĩ đến chỗ đó nhìn xem, nếu là đúng liền nhắn tin báo trước cho anh một tiếng, miễn cho anh hiểu lầm, nhưng chờ em tới nơi, muốn liên lạc với anh, đã bị ba anh ngăn lại."

Lời nói của cô làm Hạ Kính Chúc từ trên người cô chậm rãi ngồi dậy, anh nghiêng mắt liếc cô, dưới ánh sáng đèn tối không rõ, con ngươi của anh lại sáng ngời dị thường.

Giang Gia Niên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, khinh thanh tế ngữ nói: "Ba anh..... Là một người không tồi, không làm khó em, em và ông ấy cũng không nói chuyện An Bình. Ông ấy mời em ăn cơm, lúc gần đi muốn em cố gắng chiều cổ anh, để chúng ta sinh sống thật tốt, không cần giống như ông ấy, tới lúc già lại không có con cái làm bạn, cũng không có người yêu bên cạnh."

Nghe thật đúng là tuổi già thâm trầm, nhưng này có thể trách ai được? Chẳng qua là ông ta tự tìm thôi, Hạ Kính Chúc sẽ không tha thứ cho ông ta, ít nhất cũng không chỉ bởi vậy liền tha thứ, đối với anh mà nói, đây chẳng qua là ba anh gây nghiệt khi còn trẻ hiện tại gặp báo ứng thôi.

Chương 88

Thấy anh trầm mặc không nói, Giang Gia Niên duỗi tay cầm tay anh, từng ngón tay khẽ vuốt lên ngón tay anh, thật kỳ diệu, động tác như vậy của cô làm tâm tình của anh giống như lập tức bình tĩnh thanh tĩnh hơn rất nhiều, anh nhìn phía trước, ngay cả hô hấp cũng mang theo mùi rượu, không biết khi nào ý thức lại mơ hồ, giây phút thanh tĩnh ngắn ngủi này, đáng quý.

"Em cũng là quá ngốc, lúc ấy ba anh khẩn cầu em đừng nói cho anh, em liền thật sự không nói cho anh. Khi đó em không nghĩ tới Lâm Hàn Dữ có thể đề tiện lợi dụng quan hệ của anh với em để kiếm lời cho công ty, liền khẳng định cũng sẽ để anh thấy tất cả, nếu đều làm mừng một, anh ta sao lại có thể không làm mười lăm đây? Việc này không phải phù hợp với bản chất thương nhân của anh ta sao."

Giang Gia Niên thu hồi tầm mắt nhìn Hạ Kinh Chúc, chậm rãi nói, "Cho nên em từ chức, về sau em sẽ không đến Duyệt Đồ làm việc nữa, từ nay về sau anh ta là anh ta, em là em, em cùng anh ta không còn bất kỳ liên quan gì."

Dừng một chút, cường điệu, "Còn chuyện An Bình quyết định tiếp tục hợp tác với Duyệt Đồ, em thật sự không có tham dự vào, có thể là Lâm Hàn Dữ nói gì đó với ba anh, ba anh mới có thể lựa chọn như vậy. Em nghĩ, ông ấy là muốn cho công tác của em ổn định một chút, rốt cuộc thì em đã mang thai, còn cùng anh kết hôn, ông ấy muốn anh sống tốt, anh không tiếp thu sự trợ giúp của ông ấy, ông ấy cũng chỉ có thể tới giúp em."

Lời này nói xong, hiểu lầm xem như giải thích rõ ràng, không có vấn đề tin hay không tin tồn tại, cô thẳng thắn như vậy, thậm chí không tiếc từ chức, rời khỏi công ty chứng kiến cô trưởng thành kia để chứng minh chính mình, Hạ Kinh Chúc không có lý do gì mà không tin cô.

Anh chậm rãi dựa sang một bên, đem đầu đặt ở trên vai có chút nhỏ bé yếu ớt của người phụ nữ, cô nhìn anh, anh lại nhìn qua kính chắn gió nhìn đám người bên ngoài, qua hồi lâu, đến khi cô cho rằng anh đều ngủ rồi, mới nghe thấy được anh phảng phất như vừa mới tỉnh về giọng nói.

"Đời này anh đều không thể làm chuyện động tay động chân với phi cơ, đem mấy trăm sinh mệnh đặt vào hoàn cảnh nguy hiểm."

Anh ách giọng nói, hô hấp tràn ngập mùi rượu cũng không dễ ngủ, nhưng Giang Gia Niên cũng không ghét bỏ, một chút cũng không.

"Bởi vì....."

Anh chậm rãi gục đầu xuống, Giang Gia Niên cảm giác được bả vai ướt át, muốn an ủi anh, lại không biết nên nói cái gì.

"Bởi vì mẹ anh, người sinh ra anh, nuôi dưỡng anh, người anh yêu nhất trên thế giới này, liền qua đời trong một tai nạn trên không."

Anh không dấu vết, khinh thanh té ngữ mà ném ra một tin tức bùng nổ như vậy, ngay cả Giang Gia Niên cũng kinh ngạc không thôi, cô kinh ngạc liếc anh, Hạ Kinh Chúc nhìn phía trước tự giễu nói: "Anh sao có thể động tay động chân với phi cơ? Người khác hiểu lầm anh cũng không sao, nhưng anh không nghĩ tới Hinh Chu sẽ cùng người khác tới bồi nhọ anh." Anh ngồi dậy nhìn về phía Giang Gia Niên, ngữ khí khó chịu nói, "Cậu ta là người anh dùng thiệt tình đối đãi mang theo, anh hy vọng một ngày nào đó cậu ta có thể trở thành một phi công phụ trách chuyên nghiệp, anh dùng hết khả năng mà dạy tất cả kỹ xảo anh biết cho cậu ta, nhưng tới cuối cùng, người cùng người khác hoa dao nhỏ trên người anh cũng là cậu ta."

Giống như sợi dây căng quá đột nhiên bị chặt đứt ngay lập tức, Hạ Kinh Chúc trầm mặc mà bị Giang Gia Niên kéo vào trong lòng ngực ôm gât gao, giống như người mẹ ôm ấp đứa con của mình, Giang Gia Niên biết hình dung như vậy không đúng, nhưng cô nghĩ, hiện tại cô đại khái chính là loại trạng thái nhìn thấy đứa con chính mình ở bên ngoài bị người khác khi dễ, trong lòng có loại cảm giác bị phần đàn xen.

Hinh Chu.

Tên này cô nhớ kỹ.

Cô đương nhiên sẽ không tìm Hinh Chu đánh cho cậu ta một trận, đó cũng không phải phong cách của cô, nhưng cô sẽ làm cậu ta tự mình đến xin lỗi

Hạ Kinh Chúc, còn có tha thứ cho đối phương hay không, đó là chuyện của anh.

Giang Gia Niên càng nghĩ càng tức giận, lực đạo ôm Hạ Kinh Chúc càng thêm chặt, cô cắn môi dưới, giống như đang nhìn thấy kẻ thù, thẳng đến khi người trong lòng ngực chậm rãi ngẩng đầu lên đối diện với cô, Giang Gia Niên nhìn anh chậm rãi nói: "Không có việc gì, tất cả đều sẽ tốt thôi."

Chính là một câu an ủi đơn giản như vậy, giống như là mở ra van áp điều tiết cảm xúc, Hạ Kinh Chúc ánh mắt phức tạp mà nhìn cô hồi lâu, ghen ngào nói một câu: "Gia Niên....."

"Anh.....Anh không bao giờ là phi công nữa."

"Có khả năng đời này anh không thể lại được điều khiển phi cơ."

"Gia Niên, anh không bao giờ có thể bay."

"Không bao giờ có thể."

"Gia Niên....."

Buổi tối ngày đó Giang Gia Niên vô cùng khó chịu.

Thời điểm biết được tin tức Lâm Hàn Dữ cùng Hứa Hoan Nhan đính hôn cũng không khó chịu như vậy.

Cô lái xe về nhà, đem Hạ Kinh Chúc sắp xếp xong, giúp anh cởi giày cùng chế phục chặt vật trên người, nhìn chính anh an tĩnh mà đánh răng, mới kéo chăn lên cho anh, tắt đèn, sau đó liền nằm bên cạnh anh, không nhúc nhích mà nhìn anh.

Nhìn một lúc, cô lấy di động, hạ độ sáng màn hình, tìm được số của Ân Mạn, gửi cho đối phương một tin nhắn.

Lúc này Ân Mạn còn chưa ngủ, vẫn luôn không có tin tức của Hạ Kinh Chúc làm cô ta không có cách nào an tâm đi ngủ, nửa đêm rốt cuộc chờ được tin nhắn của Giang Gia Niên, lại có thêm một vấn đề.

[Thỉnh cô cho tôi số di động của Hình Chu. Mặt khác, Kinh Chúc đã về đến nhà, không cần lo lắng.]

Đối với người phụ nữ thích chồng của mình, thái độ của Giang Gia Niên xem như là vô cùng không tồi, Ân Mạn cũng không bắt bẻ cái gì, nhưng cô ta có chút lo lắng sau khi Giang Gia Niên có số điện thoại của Hình Chu sẽ làm ra chuyện hồ đồ gì hay không.

Cô ta không hiểu biết Giang Gia Niên, chỉ biết cô là nữ tổng giám đốc, lớn hơn Hạ Kinh Chúc mấy tuổi, ngày thường đều sấm rền gió cuốn, là cấp trên rất lợi hại trong mắt nhân viên.

Giang Gia Niên như vậy, hẳn là sẽ không bởi vì kích động mà làm ra việc gì khác người.

Ân Mạn do dự hồi lâu, mới gửi số điện thoại của Hình Chu cho cô, lúc ấy cô ta nghĩ chính là, kể cả Giang Gia Niên thật sự muốn làm cái gì, Hình Chu cũng nên chịu, cậu ta làm ra chuyện sai lầm, theo lý nên nhận trừng phạt.

Giang Gia Niên một đêm không ngủ.

Nửa đêm trước, cô suy xét làm thế nào mới có thể giúp Hạ Kinh Chúc tìm lại trong sạch, trừ bỏ chủ nhiệm Lý, cô cũng không tính là quen thuộc với người An Bình, đối với những chi tiết trong công tác của phi công chân chính cô cũng không quá hiểu biết.

Những việc cô có thể hỗ trợ thật sự không nhiều lắm.

Sau nửa đêm, cô suy nghĩ hai vợ chồng trong nhà đồng thời lâm vào trạng thái thất nghiệp, nên làm cái gì để phong phú sinh hoạt rảnh rỗi này đây.

Người luôn bận rộn đột nhiên rảnh rỗi, không miên man suy nghĩ mới là lạ.

Ngược lại cô còn tốt, mấu chốt là Hạ Kinh Chúc bên này.

Buổi sáng ngày hôm sau, thời điểm Hạ Kinh Chúc tỉnh lại bên cạnh đã không có ai.

Đầu anh rất đau, còn có thể mơ hồ nhớ lại việc xảy ra hôm qua, anh dựa vào đầu giường im lặng một lúc, giương mắt nhìn phía bên người, tìm kiếm thân ảnh Giang Gia Niên, liền thấy ở ban công bên kia, anh tìm được cô rồi.

Cô đang thu quần áo, chế phục giặt sạch sẽ được cô ôm vào trong ngực, cô đi đến phòng để quần áo, cửa mở ra, bên này anh cũng có thể thấy cô đang làm gì.

Cô đem chế phục treo lên chính tề, đặt ở bên trong tủ quần áo. Dem áo khoác thích hợp mặc mùa đông lấy ra, đem áo sơ mi dựa theo màu sắc cùng mùa sắp xếp theo thứ tự, vô cùng dụng tâm.

Tâm tình giống như đột nhiên tốt lên một chút.

Hạ Kinh Chúc xóc chăn xuống giường, tối hôm qua cư nhiên anh còn nhớ đổi áo ngủ, cũng không tính là quá thất thố đi.

Nghĩ như vậy, người đã muốn chạy tới cửa phòng để quần áo, người đang thu thập không cần ngẩng đầu cũng biết ai tới, vừa làm vừa nói: "Chế phục tạm thời không mặc đến, em giúp anh để gọn gàng trước, hơn nữa thời tiết ngày càng lạnh, cũng sắp đến tết rồi, chúng ta coi như cùng nhau nghỉ ngơi, mặc quần áo, bồi em đi bệnh viện."

Nói xong lời này, Giang Gia Niên đứng lên, nhìn biểu tình ngơ ngác của người đàn ông đứng ở cửa, giơ tay quơ quơ trước mặt anh nói: "Đi làm kiểm tra thai sản, trước đó anh bận, em không quấy rầy anh, anh cũng sẽ không cho rằng mang thai sinh đứa nhỏ đơn giản như vậy chứ?"

Hạ Kinh Chúc trực tiếp bắt được tay của cô khua loạn trước mặt anh, đặt bên môi hôn hôn, mặt già của Giang Gia Niên đỏ lên, khụ một tiếng nhẹ nhàng nói câu "Sáng sớm phát điên cái gì", sau đó liền lướt qua người anh nhanh chóng rời đi, nhưng đến lúc thật sự rời đi, lại dừng bước ngoái đầu hôn lên má anh một cái, lúc này mới nhanh chóng chạy ra ngoài.

Người phụ nữ này còn nói người khác cho rằng sinh đứa nhỏ đơn giản, cô còn không phải đã quên chính mình mang thai sao, luôn chạy tới chạy lui, may mà sản nhà không trơn, nếu không té ngã thì làm sao bây giờ.

Hạ Kinh Chúc giơ tay khẽ vuốt qua khuôn mặt, trong lòng đã biết Giang Gia Niên ước chừng đều nghe nói hết rồi, muốn giấu diếm cũng không cần thiết.

Anh xoay người đi ra ngoài, đi vào phòng khách liền thấy cô đi vào phòng bếp, anh trầm ngâm một lát, hỏi cái vấn đề bình thường nhất.

"Sáng nay ăn cái gì?"

Tất cả giống như đều rất tốt.

Bình tĩnh, an ổn, hương vị cuộc sống, làm ảnh hưởng của chuyện xấu cũng giảm bớt rất nhiều.

Nhưng mà đây là đối với vợ chồng son bọn họ mà nói, một người khác cũng biết chuyện này đã không có biện pháp bình tĩnh.

Sáng sớm Hạ Uyên liền đến An Bình, trực tiếp ngăn cản Trần Phong cùng Hình Chu muốn đi chấp phi, đen mặt lôi kéo hai người nói: "Trần Phong cùng Hình Chu đừng không? Hai người các cậu đi theo tôi, chúng ta đến gặp lão Lý tâm sự."

Trần Phong liếc mắt một cái liền đoán ra đây là ba Hạ Kinh Chúc, hơi có chút hoảng loạn nói: "Vị tiên sinh này, chúng tôi còn phải đi làm việc, phi cơ một lát nữa liền cất cánh, ngài có việc không bằng chờ chúng tôi kết thúc công việc rồi nói sau."

Hình Chu cũng gật đầu nói: "Ngài có chuyện gì chờ chúng tôi tan tầm rồi nói sau được không? Nhưng mà ngài là ai? Tìm chúng tôi làm cái gì?"

Editor: đây là 1 trong những chương t thích nhất truyện. 2 ông bà nhà này ít ngọt quá nên mỗi lần có tý ngọt là t quần quéo hết lên, cố edit đến chương này cho mn đó.

Mn nhớ cmt+vote cho t nhé. Chắc chỉ còn khoảng hơn 10c nữa là kết thúc rồi. Aizz, có chút không nỡ rồi đó!!!!

Chương 89

Hạ Uyên ý vị thâm trường mà cười một chút nói: "Tôi là ai? Cậu không đoán ra được tôi là ai sao? Tiểu tử bên cạnh kia hiển nhiên là thông minh hơn cậu, lập tức đoán được rồi." Ông chỉ vào chính mình nói với Hình Chu nói, "Tôi đây không ngại tự giới thiệu một chút vậy, tôi là Hạ Uyên, ba của Hạ Kinh Chúc, cũng coi như là lão tiên bối của các cậu." Ông nhìn những đồng nghiệp vây quanh nói, "Tôi tới đây tìm các cậu, chính là muốn hỏi các cậu một chút, có phải các cậu bồi nhọ con trai của tôi hay không?"

Hình Chu vừa nghe đến chuyện liên quan tới Hạ Kinh Chúc liền bắt đầu khẩn trương, căn bản không nói nên lời để trả lời, Trần Phong vốn tưởng rằng việc này đã kết thúc, không dự đoán được quan hệ cha con bọn họ tựa hồ không tốt lắm nhưng ba của Hạ Kinh Chúc cứ nhiên sẽ đến tìm bọn họ, hấp tấp mà nói câu: "Hạ lão tiên sinh, chuyện này cũng không phải là chúng tôi quyết định, là chủ nhiệm Lý cùng Dư phó tổng an bài, ngài có bất kỳ vấn đề gì vẫn nên đi tìm bọn họ nói đi."

Hạ Uyên lạnh lùng mà nhìn Trần Phong nói: "Người trẻ tuổi này, cậu yên tâm, tôi đương nhiên phải đi tìm lão Lý cùng Dư Sơn, nhưng trước đó tôi phải nói cho các cậu tỉnh ngộ, đừng tưởng rằng làm chuyện xấu nhất thời không bị người ta bắt được liền vĩnh viễn an toàn, con trai của tôi tuyệt đối không làm ra loại chuyện này, người bồi nhọ nó, một ngày khi chân tướng rõ ràng sẽ phải cuốn gói cút khỏi An Bình." Ông gằn từng chữ một mà cường điệu, "Tôi lấy thân phận từng là giáo viên cơ trưởng để đảm bảo."

Trần Phong giật mình, đứng ở kia không thể tưởng tượng được mà nhìn Hạ Uyên, cuối cùng ông nhìn hắn ta một cái, vồ vồ bả vai Hình Chu, nhắc chân rời khỏi chỗ này, phương hướng thẳng đến văn phòng chủ nhiệm Lý.

Trần Phong hoàn toàn luống cuống, hắn ta nhìn về phía Lâm Đống, Lâm Đống đứng ở trong đám người nhìn một màn này, cuối cùng ánh mắt ngưng trọng, mặt lộ ra vẻ suy tư.

Trong văn phòng, chủ nhiệm Lý đang muốn đi ra thì cửa liền mở, ông ta bị hoảng sợ, thấy Hạ Uyên tiến vào liền vồ vồ bộ ngực nói: "Ông tới sao không gõ cửa, làm tôi sợ nhảy dựng."

Hạ Uyên nhàn nhạt nói: "Không làm chuyện trái với lương tâm, ông cần gì sợ quỷ gỗ cửa?"

Chủ nhiệm Lý bất đắc dĩ nói: "Lời này của ông là có ý gì? Tôi biết ông tới đây vì cái gì, việc của Kinh Chúc tôi cũng không có biện pháp, là Dư phó tổng hạ lệnh dừng bay, tuy rằng tôi không tin Kinh Chúc sẽ làm ra loại chuyện này, nhưng chứng cứ vô cùng xác thực, có thể làm thế nào đây?"

"Chứng cứ cái quỷ gì!" Hạ Uyên tức giận nói, "Chẳng lẽ quá ưu tú là sai sao? Con trai của tôi chẳng những kỹ thuật phi hành tốt mà kiến thức phi hành cũng toàn diện ngược lại là do nó không đúng sao? Nó đã là tốt nhất, căn bản không cần phải chèn ép hậu bối, nó ngay cả cửa sau của người ba như tôi cũng chưa bao giờ đi, vì cái gì phải làm ra cái chuyện ngu xuẩn như chèn ép hậu bối như vậy chứ? Đời này có phạm phải sai lầm gì tôi cũng đều nguyên ý tin tưởng, nhưng nó tuyệt đối sẽ không động tay động chân với phi cơ! Mẹ nó chính là chết ở tai nạn trên không, sao nó có thể làm ra chuyện như vậy chứ?"

Dư phó tổng tới tìm chủ nhiệm Lý đi mở hộp, vừa vào cửa liền nghe thấy Hạ Uyên nói năng hùng hồn như vậy, ông ta hoảng sợ, kinh ngạc mà nhìn Hạ Uyên, Hạ Uyên theo tầm mắt chủ nhiệm Lý nhìn qua, đối diện với tầm mắt của Dư phó tổng, lạnh giọng nói: "Xin chào, chúng ta cũng không tính quen thuộc, tôi tự giới thiệu một chút, tôi là Hạ Uyên."

Dư phó tổng hơi há mồm, không nói nên lời.

Bệnh viện.

Giang Gia Niên vừa mới làm kiểm tra xong đi ra, Hạ Kinh Chúc chờ ở bên ngoài, áo khoác của cô ở trên cánh tay anh, thời điểm cô làm kiểm tra, anh im lặng đứng ở kia, tầm mắt nhìn một chỗ, cũng không nhìn đông nhìn tây, liền cứ đợi như vậy, giống như là không có sinh mệnh vậy.

Chờ cô đi ra, anh giống như mới sống lại, sẽ nói sẽ cử động, lập tức đứng dậy đi lên phủ thêm áo khoác cho cô, hai người cầm kết quả kiểm tra đến chỗ bác sĩ.

Trên đường đi, Giang Gia Niên giúp anh sửa sang lại áo khoác một chút nói: "Lạnh không?"

Hạ Kinh Chúc cùng cô sóng vai đi tới, sẽ có ý thức mà ngăn ra khoảng cách của người đi đường với cô, tránh cho cô bị người ta đụng vào, vô cùng cẩn thận.

"Không lạnh, vì sao hỏi như vậy."

Anh trả lời, cũng không nhìn cô, lực chú ý đặt ở một bên.

Giang Gia Niên nhìn anh một cái mới nói: "Bởi vì tay anh rất lạnh."

Tay Hạ Kinh Chúc đang nắm lấy tay cô theo bản năng muốn rút lại, nhưng Giang Gia Niên lại dùng sức nắm chặt, nhìn con đường phía trước nói: "Không sao, tay của em rất ấm, để em giúp anh sưởi ấm."

Hạ Kinh Chúc nhấp môi không nói, hai người đã tới khoa phụ sản, bác sĩ xem qua kết quả kiểm tra nói đứa bé rất khỏe mạnh, phát triển bình thường, cần đi tản bộ nhiều hơn, duy trì tâm trạng thoải mái, như vậy đến lúc sinh mới dễ dàng.

Tóm lại, đứa nhỏ tất cả đều tốt, đây chính là an ủi lớn nhất với bọn họ.

Thời điểm đi ra, Hạ Kinh Chúc vốn tính mang Giang Gia Niên đi ăn món cô thích, anh vẫn luôn công tác bận rộn, hiện tại đột nhiên rảnh rỗi mới phát hiện chính mình làm chồng thật sự không xứng chức, rất nhiều việc đều làm không tốt, nếu nói hiện tại anh không thiếu nhất chính là thời gian, vậy liền bổ sung trở lại đi cũng tốt.

Nhưng trời không chiều lòng người, bọn họ vừa mới lên xe, còn chưa kịp khởi động, anh liền nhận được điện thoại của chủ nhiệm Lý.

Khi nhận điện thoại, nguyên bản còn tưởng rằng việc liên quan đến anh, nhưng nghe xong mới phát hiện cũng không có quan hệ trực tiếp gì, nội dung cũng làm anh vô cùng do dự.

Giang Gia Niên ở một bên chờ đến tò mò, dứt khoát tới gần một chút trắng trợn mà nghe lén, vừa tới gần liền nghe thấy đầu điện thoại bên kia chủ

nhiệm Lý bất đắc dĩ cao giọng nói: "Kính Chúc, cậu nhanh chóng đến công ty đi, ba cậu cùng Dư phó tổng đánh nhau rồi!"

Trong văn phòng chủ nhiệm hãng bay An Bình, có thể nói là một đoàn lộn xộn, phi công hẳn là phải đi chấp phi cũng không có biện pháp đi, tất cả đều phải tạm thời thay đổi người khác, những người không có mặt trong văn phòng này, bên ngoài cũng trở tay không kịp.

Lúc Giang Gia Niên cùng Hạ Kinh Chúc đuổi tới, phi công đội bay vừa mới lên phi cơ, khoảng thời gian chậm trễ này miễn bàn làm cho hành khách không vui như thế nào, lúc này nhân viên đang trấn an hành khách.

Sau khi xảy ra chuyện, cũng đã mấy ngày Hạ Kinh Chúc không xuất hiện, thời điểm anh xuất hiện ở chỗ này luôn là một thân chế phục, chuẩn bị làm việc, hôm nay xuất hiện ở đây lại là một thân tây trang áo khoác, hoàn toàn khác so với ngày xưa, hơn nữa những tin đồn đó, làm hôm nay anh xuất hiện có vẻ vô cùng làm người chú ý.

Giang Gia Niên lôi kéo cổ tay anh đi về hướng văn phòng chủ nhiệm Lý, vì nhân nhượng cô đang mang thai, Hạ Kinh Chúc cố tình thả chậm bước chân, nhưng từ đáy mắt anh không khó nhìn ra, anh có chút vội vàng.

Rốt cuộc vẫn là cha con, cho dù là quan hệ tình thân lạnh nhạt, xảy ra chuyện cũng vẫn sẽ lo lắng, vẫn sẽ sốt ruột vì nhau, Giang Gia Niên dứt khoát buông tay anh ra, hơi hơi thở phì phò nói: "Anh đi trước đi, em từ từ đến, đừng để cho tình thế phát triển đến mức không thể vãn hồi."

Trước mắt mà nói, Hạ Kinh Chúc không tìm thấy lý do gì để chính mình không đáp ứng Giang Gia Niên. Mặc kệ anh rốt cuộc là bởi vì lo lắng cho ba anh, hay là không muốn ba anh ở chỗ này tiếp tục làm anh "Mất mặt", anh đều nên đuổi đến đó trước.

Cho nên anh cũng không phản bác lời nói của Giang Gia Niên, gật gật đầu liền đi trước một bước.

Giang Gia Niên đứng tại chỗ nghỉ ngơi một hồi, trời lạnh như vậy cô cứ nhiên ra mồ hôi, đủ có thể thấy vừa rồi trong lòng có bao nhiêu khẩn trương. Ngay cả cô đều khẩn trương như vậy, Hạ Kinh Chúc làm đương sự, tâm tình đúng là không cần nói cũng biết.

Chậm rãi đau theo phía sau, lúc Giang Gia Niên đi không nhìn thấy Ân Mạn, cô nghĩ thầm cô ấy hẳn là đang bay đi, cũng liền không vội tìm kiếm, vốn đang muốn hỏi cô ấy một chút Hình Chu trông như thế nào, thời gian công tác được sắp xếp ra sao, tìm một thời gian phù hợp để gặp mặt đối phương, nhưng rất nhanh cô liền biết chính mình không cần phiền toái như vậy, bởi vì khi cô đến văn phòng chủ nhiệm Lý, thời điểm đẩy cửa đi vào, liền thấy Hạ Kinh Chúc đang đứng đối diện hai người trẻ tuổi, tuổi tác hình như cũng ngang với Hạ Kinh Chúc, biểu tình không ngoại lệ đều là hoảng loạn.

Sự tình phát triển đến nước này, Dư phó tổng đều bị thương, cùng Hạ Uyên đánh đến hai người đều chảy máu, đây đúng là việc Trần Phong không thể dự đoán được. Tuy là tố chất tâm lý của hắn tốt cũng có chút không chống đỡ được, hận hiện tại không thể lập tức tìm cái khe đất chui xuống.

Giang Gia Niên hẳn là không tới quá muộn, chưa có gì quá sai lầm, vài người đứng trong phòng, giá đã kéo ra, chủ nhiệm Lý đang trấn an Dư phó tổng, một mình Hạ Uyên đứng lẻ loi trước mặt Trần Phong cùng Hình Chu, nhìn thấy ngực đang phập phồng của ông, cơn giận hẳn là còn chưa tiêu hết.

"Ông muốn làm gì vậy?"

Hồi lâu, Hạ Kinh Chúc đánh vỡ cục diện trầm mặc, cứng đờ phun ra một câu như vậy, hỏi đến Hạ Uyên trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Chương 90

Chủ nhiệm Lý bắt đắc dĩ mà nhìn anh nói: "Kính Chúc, những lời này hai cha con cậu về nhà lại nói đi, mang ba cậu về nhà trước, đây không phải chỗ nói chuyện."

Chủ nhiệm Lý có ý chính là lo lắng Hạ Uyên cùng Dư phó tổng lại tiếp tục đánh nhau, hiện tại đem bọn họ tách ra mới là sự lựa chọn tốt nhất, muốn giải quyết sự tình chờ hai bên bình tĩnh lại nói sau, nhưng Hạ Kính Chúc căn bản không làm theo.

"Tôi cùng ông ấy không có nhà, người khác không biết, ngài hẳn là phải biết chứ."

Hạ Kính Chúc nói lời vô tình như vậy làm Hạ Uyên thập phần không xuống đài được, Dư phó tổng vốn đã bị chọc giận liền cười lạnh nói: "Nhìn thấy chưa, ngay cả con của ông ta cũng đều không quen ông ta đâu, còn đến đây điều võ giương oai làm cái gì? Bây giờ là năm 2017, không phải năm 1996, ông ta đã không phải người của An Bình, dựa vào cái gì mà ý vào tuổi tác lớn mà tác oai tác quái? Tôi mới là phó tổng của An Bình!"

Rốt cuộc là người quen làm lãnh đạo, đột nhiên bị người khác đánh như vậy, Dư phó tổng ghen một bụng tức giận, đang lo không có chỗ phát tiết đây.

"Tôi nhìn hai cha con các người chính là một loại mặt hàng đi, ông không nói thì tôi cũng quên mất, hai mươi mấy năm trước An Bình phát sinh tai nạn trên không, phi cơ đó vốn dĩ nên là ông chấp phi đi? Ông tự mình trao đổi chuyển bay với đồng nghiệp, ai biết có phải có nhúng tay vào nguyên nhân phi cơ rủi ro hay không?"

Lời lên án này thật sự rất quá phận, chủ nhiệm Lý nhanh chóng nói: "Lão Dư, ông nói chuyện quá không có đầu óc rồi đó, nhỏ giọng chút, nói ít vài câu đi!"

Dư phó tổng nói xong cũng cảm thấy lời này không nên nói ra, trong lòng có chút hối hận, trên mặt lại không cho phép chính mình kém chút khí thế:

"Tôi vì sao lại không thể nói! Ông ta dám làm còn sợ người khác nói sao? Nếu không phải trong lòng có quỷ thì năm đó ông ta từ chức làm cái gì? Nếu ông ta không rời khỏi An Bình, vẫn ở lại đây, nói không chừng hiện tại thật sự có tư cách tới la lên hét xuống với tôi đây!"

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, chỉ trích như vậy kể cả là một người bình thường, không phải Hạ Uyên người từng như vậy, cũng sẽ làm người ta cảm thấy phần nộ cùng khó có thể chịu được.

Nhưng lên án không ngừng ném ra như thế, người ba vừa rồi còn vì trong sạch của con trai mà cố gắng lý luận lại đột nhiên im lặng, ngây ngốc mà sững sờ ở kia, không phản bác một câu.

Giang Gia Niên đứng ở cửa nghe xong vài câu cũng coi như là hiểu một chút, sự tình có thể chính là, máy bay mà mẹ Hạ Kinh Chúc ngồi năm đó xảy ra sự cố, toàn bộ người trên phi cơ gần như đều thiệt mạng, mà phi cơ đó đáng ra nên là ba Hạ Kinh Chúc chấp phi, lại không biết vì sao giữa đường lại đổi với đồng nghiệp.

Loại hành vi này có thể không hợp quy củ, nhưng những năm đó quy định quản lý hàng không còn chưa hoàn thiện, cũng không chu đáo mọi mặt như bây giờ, những việc này có thể cũng không truy cứu.

Có lẽ là bởi vì áy náy đi, sau việc đó Hạ Uyên liền ra nước ngoài, nguyên nhân Hạ Kinh Chúc vẫn luôn không thể tha thứ cho ba anh có thể không đơn giản chỉ do ba anh ly hôn với mẹ anh, lựa chọn kẻ thứ ba, còn có....Ông ấy không tự mình chấp phi máy bay mẹ anh ngồi kia, đổi cho một cơ trưởng khác, trên ý nghĩa nào đó, này đích xác có thể là một nguyên nhân làm cho sự cố phát sinh.

Nhưng vì sao mà Hạ Uyên muốn đồng nghiệp thay ca, nguyên nhân là cái gì, cũng chỉ có chính ông ấy mới biết.

Lúc này, cha con Hạ gia tựa hồ thành cái đích cho mọi người chỉ trích, Trần Phong ngay từ đầu còn khản trương bắt đầu bình tĩnh lại, vẻ mặt xem nào nhiệt, Giang Gia Niên liếc hần, hần nhận thấy được nhìn lại cô, đối diện với ánh mắt ý vị thâm trường của Giang Gia Niên, đột nhiên liền có chút chột dạ, nhanh chóng chuyển tầm mắt.

Hiện trường trầm mặc cũng đủ lâu, lúc này cũng nên có người ra ngăn cản Dư phó tổng lái nhai khiêu khích.

Giang Gia Niên suy xét một chút, tiến lên một bước nhàn nhạt nói: "Dư phó tổng, cửu ngưỡng đại danh, chúng ta cũng không tính là lần đầu tiên gặp mặt, tư thái ngài giống như người đàn bà đánh đá chửi đồng như vậy thật đúng là làm tôi mở rộng tầm mắt."

Dư phó tổng tức giận căn bản không chú ý tới Giang Gia Niên đứng xem ở bên này, hiện tại cô đột nhiên mở miệng hấp dẫn mười phần lực chú ý, Dư phó tổng luôn có chút đỏ mặt mà nhìn qua, nhìn thấy là cô, có chút xấu hổ nói: "Đây là sự tình nội bộ của chúng ta, sao còn có người ngoài ở đây?!"

Giang Gia Niên mỉm cười nói: "Tôi không phải người ngoài, có thể ngài không biết, tôi đã kết hôn với Hạ Kinh Chúc, hiện tại tôi là vợ anh ấy, việc liên quan đến anh ấy tôi cũng không tính là người ngoài."

Dư phó tổng nhú mày muốn nói, Giang Gia Niên lại đoạt trước, thông thả ung dung nói: "Việc vừa rồi phát sinh tất cả tôi đều nhìn thấy, vừa vặn trí nhớ của tôi cũng không tồi, đem mỗi câu mỗi chữ của Dư phó tổng đều ghi tạc ở trong lòng. Tôi nghĩ, nếu người bên ngoài biết Dư phó tổng ở vào vị trí lãnh đạo như vậy, không có bất kỳ chứng cứ gì lại có thể lên án cực kỳ quá phạm một lão nhân viên của An Bình như vậy, sẽ có cái phản ứng gì đây?"

Dư phó tổng mở to hai mắt nhìn Giang Gia Niên, cô tiếp tục nói: "Còn có, về việc chuyến bay 591, tôi tin tưởng không ai có quyền lên tiếng hơn so với tôi, bởi vì tôi chính là hành khách ở trên chuyến bay đó, từ đầu đến cuối tôi đều ở trên phi cơ, từ khi máy bay bắt đầu xuất hiện vấn đề, đến khi máy bay an toàn hạ cánh, tôi là hành khách trải qua toàn bộ hành trình, ta chính là hành khách trung gian, tôi tin tưởng ở sự cố như vậy, phi công của các người không có quyền lên tiếng, kỹ sư máy móc của các người, lãnh đạo cao tầng cũng không có quyền lên tiếng, người chân chính có quyền lên tiếng, là hành khách chúng tôi đây."

Dư phó tổng ngây ngẩn cả người, chủ nhiệm Lý cũng hỏi: "Lúc ấy Giang tổng cũng ở trên phi cơ?"

Giang Gia Niên gật đầu nói: "Đúng vậy, chủ nhiệm Lý ngài cũng không thể tưởng tượng được đi? Ngài nói xem chính vợ của mình ở trên phi cơ, Hạ Kinh Chúc làm cơ trưởng, có phải càng thêm chuyên tâm điều khiển phi cơ hơn so với ngày thường không? Ngài cũng thấy, tôi mang thai, đã sắp năm tháng, chuyến bay 591 đến hiện tại cũng còn chưa đến năm tháng, như vậy chứng minh lúc tôi trên phi cơ đó cũng đã mang đứa nhỏ, có người nào làm ba sẽ đem đứa nhỏ của chính mình đặt vào hoàn cảnh nguy hiểm chứ, lấy việc vợ con lâm vào nguy hiểm đổi lấy việc chen ép hậu bối căn bản không đáng đánh đồng với anh ấy, có đáng sao?"

Nếu nói Hạ Uyên giải thích còn không đủ thuyết phục mọi người, vậy Giang Gia Niên nói làm cho mọi người không cách nào cự tuyệt.

Đúng vậy, ở đây ngoài cô ra toàn bộ đều là đàn ông, chính những quý ông này rõ ràng nhất tầm quan trọng của vợ con đối với chính mình là như thế nào, mặc kệ là xuất phát từ lý do gì, bọn họ đều sẽ không làm vợ con của chính mình lâm vào trong nguy cơ.

Dư phó tổng lộ ra biểu tình suy tư, Trần Phong khăn trương mà chuẩn bị phản bác lời nói của Giang Gia Niên trong đầu, Hình Chu đứng ở bên người hắn, vẫn luôn bảo trì trầm mặc đột nhiên mở miệng.

"Chị nói là, lúc ấy chị cũng ở trên phi cơ?" Hình Chu lẩm bẩm nói, "Chị còn đã hoài thai?"

Chương 91

Giang Gia Niên nhìn về phía cậu ta, hỏi một đằng trả lời một nẻo nói: "Nếu tôi đoán không sai, vị này thoát nhìn là người trẻ tuổi chưa mất lương tâm, cậu chính là Hình Chu đi?"

Hình Chu ngẩn người: "Chị biết tôi sao?"

Giang Gia Niên cười: "Đương nhiên là tôi biết, sư phó của cậu, cũng chính là chồng của tôi, không chỉ nhắc qua tên cậu trước mặt tôi một lần, nói cậu là 'học sinh' duy nhất anh ấy dụng tâm dạy dỗ, anh ấy dốc hết sức lực, hy vọng anh ấy có thể mở ra khát vọng 'học sinh'."

Mỗi một chữ trong lời nói của Giang Gia Niên đều làm Hình Chu không chỗ dung thân, ngay từ đầu cậu ta đã đỏ hốc mắt, chờ cô nói xong, nước mắt của cậu ta liền bắt đầu rơi xuống.

Giang Gia Niên thấy thời điểm không sai biệt lắm, nghĩ cũng không cần lên lút hẹn gặp mặt Hình Chu một mình, dứt khoát đem những lời chính mình muốn nói trước đó với cậu ta trực tiếp nói ngay tại đây.

"Hình Chu, đây là lần đầu tiên tôi gặp cậu, nhưng tôi có thể nhìn ra cậu không phải người xấu, cậu rất đơn thuần, tôi tin tưởng cậu cũng không phải người gian lận trên chuyến bay 591 kia, cậu chẳng những không có cái năng lực kia hơn nữa cũng không có cái động cơ kia. Cậu biết sau khi chuyện đó xảy ra Kinh Chúc đã nói gì với tôi không? Anh ấy chưa bao giờ uống rượu, buổi tối ngày đó anh ấy uống rất nhiều, anh nói anh ấy không nghĩ có rất nhiều chuyện, nhưng việc có thể làm anh ấy khổ sở, không phải người khác hiểu lầm, mà là người hoa dao nhỏ trên người anh ấy -- cư nhiên là cậu."

Hình Chu trợn mắt há hốc mồm mà sững sờ đứng ở đó, cánh môi khép mở, hồi lâu không thể nói ra một câu nào.

Trần Phong lui về phía sau vài bước, luôn cảm thấy đề tài rất nhanh sẽ chạy đến trên người mình, trên thực tế hẳn cũng không đoán sai, tầm mắt Giang Gia Niên nhanh chóng chuyển tới trên người hắn, về mặt cô bày mưu lập

kế, khoe miệng tươi cười tự tin lại lóa mắt, lời nói ra như có ma lực làm người ta tin phục.

"Vị này hẳn là một đương sự khác đi, thậm chí ngay cả tên của anh tôi cũng không biết, nhưng tôi nhìn bộ dáng sợ hãi rụt rẻ kia của anh, hình như là chột dạ trong lòng đi?"

Một câu nói đơn giản như vậy, nhanh chóng đem ánh mắt mọi người tập trung trên người Tần Phong, chủ nhiệm Lý vốn dĩ đứng ở bên phía Hạ Kinh Chúc, lúc này liền lập tức nói: "Trần Phong, cậu đem sự tình nói rõ ràng đi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Trần Phong hấp tấp nói: "Còn có thể là thế nào đây chủ nhiệm Lý, việc này vốn dĩ không liên quan đến tôi, lúc ấy tôi tới nói với các người cũng chỉ là bởi vì Hình Chu cầu tôi hỗ trợ, cậu ta nói chính cậu ta muốn đối kháng với Hạ Kinh Chúc nhưng không biết phản kháng như thế nào, tôi căn cứ vào ý niệm mọi người đều là hậu bối mới đáp ứng giúp cậu ta một phen, chuyện này từ đầu đến cuối không có quan hệ gì với tôi hết, tôi vô tội!" Hắn ta nóng lòng muốn làm sạch quan hệ, lời nói đến đây liền lập tức nói, "Vậy, vậy nếu không liên quan đến tôi, tôi liền đi ra ngoài trước, các người từ từ nói chuyện."

Nói xong, Trần Phong muốn chạy, người giữ chặt hắn không phải ai khác, đúng là Hình Chu.

"Anh đừng đi trước." Con người trần trụi của Hình Chu nhìn hắn, "Tôi hiểu rồi, tôi hiểu tất cả rồi, Trần Phong, anh thật quá đê tiện, rõ ràng buổi tối ngày đó chính anh chạy tới nói cho tôi anh Kinh Chúc cùng Phùng Thần muốn hại tôi, còn nói một đồng lời mê hoặc tôi, chính mình lấy ra cái gọi là 'chứng cứ' kia, tôi cư nhiên còn nhất thời bị anh che mắt, cũng không nghĩ kỹ nếu anh không có liên quan gì đến chuyện này, vì sao còn muốn dẫn đường tôi cầu anh hỗ trợ, thậm chí liền lấy ra chứng cứ tư mật nhanh như vậy -- tôi nhớ rõ sau sự cố 591 kia, lúc phi cơ đang ở trạng thái kiểm tra và tu sửa, trừ bỏ kỹ sư sửa chữa, bất luận phi công nào cũng không thể đến gần, tôi không nói sai đi? Phùng Thần có thể có được những ảnh chụp đó là bởi vì anh ta là kỹ sư máy móc, là người quen thuộc với phi cơ đó nhất, anh ta sẽ đi hỗ trợ cũng không có gì đáng trách, nhưng mà anh thì sao?"

Hình Chu nói làm tất cả mọi người chậm rãi suy nghĩ cẩn thận, chuyện này nói phức tạp cũng không phức tạp, Hình Chu làm người bị "oan uổng", theo lý thuyết nên là người nói nhiều nhất, nhưng ngày đó thời điểm chứng minh trong sạch, đưa ra chứng từ, người vẫn luôn lải nhải chính là Trần Phong, Hình Chu hoàn toàn vào trạng thái bị động, nếu cậu ta thật là người phát hiện tất cả, sao lại có bộ dáng kia chứ?

Mặt Dư phó tổng lộ vẻ suy tư, mở miệng hỏi: "Trần Phong, cậu giải thích một chút, cậu làm thế nào có được những ảnh chụp kia?"

Hắn nên nói như thế nào đây? Chẳng lẽ nói thẳng là Lâm Đồng hỗ trợ để người bên trong chụp cho sao? Đương nhiên không có khả năng.

Đáng tiếc, hắn không nói không đại biểu cho người khác cũng sẽ không nói, chủ nhiệm Lý nhanh chóng cho người gọi người sửa chữa phi cơ kia đến, mọi người không chờ bao lâu người nọ liền nhanh chóng chạy tới, vừa tiến vào còn có chút ngốc, buồn bực hỏi một câu: "Chủ nhiệm Lý, ngài tìm tôi có việc gì sao?"

Chủ nhiệm Lý còn chưa kịp mở miệng, Dư phó tổng liền lạnh giọng hỏi: "Cậu nói thật đi, khi kiểm tra phi cơ 591 kia người này có đi qua không?"

Dư phó tổng chỉ vào Trần Phong, người nọ liền nhìn qua, vừa thấy Trần Phong, biểu tình lập tức thay đổi một chút, Dư phó tổng nhìn ở trong mắt, thanh âm lạnh lùng nói: "Đừng nghĩ giấu diếm, hiện tại chúng tôi đã biết chân tướng, cậu đã làm cái gì liền nói rõ ràng, hiện tại còn không muộn."

Người tới nhanh chóng nói: "Dư phó tổng, chuyện này không liên quan đến tôi, tôi không làm cái gì hết."

Chủ nhiệm Lý giận dữ nói: "Cậu không làm cái gì sao? Vậy Trần Phong thì sao? Vừa rồi cậu nhìn thấy cậu ta biểu tình cũng không giống như là không làm gì cả đâu."

Người tới ấp a ấp úng nói: "Chuyện này xác thực không liên quan đến tôi, là thế này chủ nhiệm Lý, khi kiểm tra phi cơ 591 Lâm cơ trưởng có gọi điện cho tôi, nói là tôi tranh thủ thời gian chụp cho ông ấy chút vấn đề ở động

cơ, ông ấy muốn nhìn một chút, để phòng ngừa lần sau lại xảy ra sự cố cùng loại."

Lời này nói ra cũng không có gì xấu, giống như người yêu cậu chụp ảnh cũng không thành vấn đề, chỉ là.....

"Lâm cơ trưởng? Lâm cơ trưởng nào?" Dư phó tổng truy hỏi.

Trần Phong lập tức liền muốn chạy, lại bị Hình Chu giữ chặt, Hình Chu ảo não lại hối hận mà trừng mắt hắn, Trần Phong biết việc đến nước này sợ là xong đời rồi, tức khắc mặt xám như tro tàn.

Chỉ nghe thấy người kia run run rẩy rẩy nói: "Là, là Lâm cơ trưởng Lâm Đồng."

Sự tình phát triển đến đây, chân tướng cơ bản đã rõ ràng.

Trần Phong là phó phi công mà Lâm Đồng mang theo, bọn họ lại vừa vặn cùng đội bay với Hạ Kinh Chúc, người từ khi xảy ra chuyện đến nay vẫn luôn đứng ngoài cuộc, ai cũng chưa từng hoài nghi bọn họ, nhưng đầu sỏ gây tội lại vẫn là hai người không bị hoài nghi này, tâm tư của bọn họ ác độc như vậy, thật sự làm người ta sờn tóc gáy.

Giang Gia Niên nhìn về phía người bên cạnh, Hạ Kinh Chúc đứng ở kia, trước sau anh cũng chưa từng mở miệng, cũng không giải thích bất kỳ cái gì vì chính mình, so với người không ngừng nghe nhìn lẫn lộn, vu hãm người khác như Trần Phong mà nói, quả thực là cách biệt một trời một vực.

Hạ Uyên nhìn về phía Hạ Kinh Chúc, nhìn con trai rũ mắt đứng ở kia, có thể ở đây chỉ có ông biết vì sao Hạ Kinh Chúc vẫn luôn im lặng.

Chương 92

Bọn họ không ai nhắc tới sự cố năm đó, đó là sự việc đời này Hạ Kinh Chúc không cách nào tiếp thu, cũng là nguyên nhân căn bản để anh đi lên con đường trở thành phi công.

Nói đến cùng tất cả vẫn là trách ông, nếu không phải ông, cũng sẽ không phát sinh chuyện gì, nếu lúc trước người chết là ông mà không phải vợ trước của ông, nói không chừng Kinh Chúc còn có thể tha thứ.....Tha thứ cho người ba nhìn như ngoại tình vứt bỏ mẹ con bọn họ, nhưng chuyện như vậy ở thời điểm ông còn tồn tại căn bản là không có khả năng xảy ra.

Lâm Đồng là một vị lão phi công có tư lịch ở An Bình.

Ông ta hơn bốn mươi tuổi gần đây còn không kịp nhuộm tóc, sợi tóc màu trắng pha lẫn màu đen, cái này làm cho khi ông ta đi vào tầm mắt của mọi người có vẻ tiêu tụy lại già nua.

Thời gian hiện tại cũng không còn sớm.

Ông ta làm việc một ngày trở lại công ty, giao tài liệu xong đã bị gọi đến nơi này.

Giang Gia Niên đã rời đi để trở về ăn cơm nghỉ ngơi, hiện tại nơi này chỉ còn lại có ba đương sự Trần Phong, Hình Chu, Hạ Kinh Chúc, cùng với người như thế nào cũng không chịu đi Hạ Uyên, còn có chủ nhiệm Lý và Dư phó tổng.

Rốt cuộc Lâm Đồng tuổi không nhỏ, kinh nghiệm cũng đủ, nhìn thấy trận thế này, lại nhìn Trần Phong hoàn toàn bị khống chế ở chỗ này, ông ta liền biết sự tình bại lộ.

Ông ta cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp đứng ở kia nói: "Nhìn dáng vẻ này hẳn là chân tướng đã rõ? Tôi đây cũng không nói nhiều nữa, là tôi bao che Trần Phong, thời điểm ban đầu không kịp thời ngăn cản hành vi

sai lầm của cậu ta, làm cho rất nhiều người phải chịu liên lụy hôm nay, là tôi nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, là tôi sai, tôi khiêm tốn tiếp thu cấp trên xử phạt."

Trần Phong vốn còn nghĩ Lâm Đồng xuất hiện nói không chừng sự tình còn có cơ hội thay đổi, không nghĩ tới ông ta cứ nhiên thẳng thắn như vậy, hắn ta khẩn trương nói: "Lâm cơ trưởng, sao ông lại nói như vậy, sao ông có thể nói như vậy!"

Lâm Đồng căn bản không để ý tới hắn ta, ông ta nhìn về phía Hạ Kinh Chúc nói: "Người trẻ tuổi, tính là cậu lợi hại, cho dù đã trải qua nhiều chuyện như vậy vẫn có thể bình yên vô sự, tôi bội phục cậu, hy vọng cậu tới tuổi của tôi có thể đạt được thành tựu cao hơn tôi, không cần giống như tôi bây giờ, bị tên tiểu tử mao đầu hai mươi mấy tuổi đè mọi chuyện ở trên đầu."

Nói như vậy xong, cũng coi như là giải thích động cơ của ông ta, Dư phó tổng tức giận đến mức ném đồ vật xuống đất, đứng lên tràn đầy giận dữ nói: "Các người rút cuộc xem công ty trở thành cái gì hả? Nơi này là công ty hàng không! Là nơi chịu trách nhiệm với an toàn của vô số người! Các người có thể đem nơi này thành nơi lục đục tranh đấu địa vị sao? Lâm Đồng, ông đều đến tuổi này rồi, sao có thể làm ra việc hồ đồ ấu trĩ như vậy? Ông có biết nếu loại chuyện này truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến công ty như thế nào không, đối với cá nhân ông có ảnh hưởng không tốt bao nhiêu không?"

Lâm Đồng đứng ở kia nói: "Tôi đương nhiên biết, lúc ấy tôi liền hối hận, nhưng đã không còn kịp nữa rồi, lúc máy bay ở trên trời, cũng may trình độ kỹ thuật của Hạ cơ trưởng đích xác không tồi, cuối cùng máy bay cũng hạ cánh an toàn, không có người bị thương hoặc xảy ra chuyện, bằng không tôi cũng không biết nên làm thế nào để đền bù sai lầm của chính mình."

Đối với Trần Phong có chết cũng không nhận sai như vậy, Dư phó tổng còn có chuyện nói, nhưng đối với thái độ nhận sai cực tốt của Lâm Đồng như vậy, thậm chí còn tự mình tỉnh lại, Dư phó tổng giống như cũng không có lời gì muốn nói, người ta đều đã tự nói xong rồi.

Ông ta ghen một lúc lâu sau mới nói: "Tôi tuyên bố, Lâm Đồng cùng Trần Phong dừng bay toàn diện, khôi phục công tác phi hành của Hạ Kinh Chúc, còn những cái khác cần chờ kết quả xử phạt kỷ càng tỉ mỉ, chờ cấp trên mở họp quyết định sẽ tuyên bố."

Giằng co một thời gian trò khôi hài này tựa như cũng kết thúc, Hạ Kinh Chúc trực tiếp đứng dậy rời khỏi nơi này, trong sạch anh muốn cũng đã tìm lại được, loại địa phương này anh không muốn tiếp tục ở lại một phút đồng hồ nào nữa.

Anh rời đi, Hạ Uyên cũng không cần tiếp tục ở lại, cuối cùng ông nhìn thoáng qua Trần Phong cùng Lâm Đồng, dường như là muốn nhớ kỹ diện mạo của bọn họ, trên thực tế người như bọn họ bởi vì loại chuyện này mà phải rời khỏi An Bình, các công ty hàng không khác cũng sẽ không thuê bọn họ.

Lâm Đồng còn tốt hơn một chút, Trần Phong chỉ sợ ngay cả tư cách cũng không còn.

Ngẫm lại kết cục của chính mình, Trần Phong tê liệt ngã ngòi xuống mặt đất, thật lâu không nói nên lời.

Hình Chu nhìn bóng dáng Hạ Kinh Chúc rời đi, đầu óc còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, thân thể đã phản ứng lại trước, nhanh chóng đuổi theo.

Hạ Uyên theo ngay phía sau Hạ Kinh Chúc, phát giác phía sau có động tĩnh liền nhìn lại, Hình Chu biểu tình phức tạp mà liếc mắt nhìn đối phương một cái, vẫn là lấy hết can đảm đuổi về phía Hạ Kinh Chúc, đến cửa hăng bay An Bình, rốt cuộc cậu ta cũng đuổi kịp, ngăn ở trước mặt anh.

Hạ Kinh Chúc không có biểu tình mà nhìn người trước mắt, Hình Chu hồng vành mắt nói: "Anh Kinh Chúc, em....."

Hạ Kinh Chúc tựa hồ không muốn nghe lời cậu ta nói, trực tiếp phải đi, Hình Chu chạy nhanh đuổi theo ngăn anh lại nói: "Anh Kinh Chúc, anh đừng đi, anh nghe em nói, em chỉ muốn nói với anh một câu thôi, sẽ không làm chậm trễ bao nhiêu thời gian của anh."

Hạ Kinh Chúc nhú nhú mày, nhàn nhật mà liếc mắt nhìn cậu ta, Hình Chu rút nước mắt, lại vẫn là nỗ lực cười một chút, miễn cưỡng nói: "Em biết bất kể em nói cái gì cũng không thể đền bù sai lầm em phạm phải, em biết là em làm anh thương tâm, bây giờ em đứng ở chỗ này ngăn cản anh là rất không biết xấu hổ, nhưng em vẫn....Vẫn muốn nói, rất xin lỗi, anh Kinh Chúc, em sai rồi, em đã phụ lòng anh."

Tay Hạ Kinh Chúc rũ ở bên người chậm rãi nắm thành quyền, anh chuyển đầu nhìn về một bên, An Bình vào ban đêm rất yên tĩnh, ánh đèn sáng tỏ, cách đó không xa chính là sân bay quốc tế Giang Thành, phi cơ lên lên xuống xuống, giống như tâm của mỗi người bọn họ, không được an ổn.

Hình Chu cúi đầu, hít hít cái mũi nói: "Kỳ thật em bị Trần Phong lừa cũng không đơn giản chỉ bởi vì em ngu ngốc, chính em cũng không biết bắt đầu từ khi nào, lòng em cứ nhiên sinh ra ghen ghét với anh, em nghĩ chính mình cũng không nhỏ hơn anh bao nhiêu, vì cái gì em lại không cso được thành tựu như anh, vì sao em nỗ lực như vậy mà Ân Mạn lại chỉ thích anh, hoàn toàn không nhìn thấy em. Em quên mất tìm nguyên nhân trên người chính mình, em càng ngày càng không đem nỗ lực học tập để trong lòng, có tâm tư xấu, lúc này Trần Phong tới khiêu khích em liền lập tức trúng kế, anh Kinh Chúc, em là người có tội, em không xứng làm phi công."

Nói đến đây, cậu ta ngẩng đầu, đem tiêu chí phi hành trên chế phục hung hăng túm xuống dưới, nắm ở trong tay nói: "Hôm nay kể cả anh tha thứ cho em, em cũng không có biện pháp tha thứ cho chính mình, anh Kinh Chúc, rất xin lỗi, để anh hao phí tinh lực trên người em như vậy, nếu sau này còn có cơ hội, em nhất định sẽ hồi báo anh." Cậu ta cúi xuống thật sâu, giơ tay lau sạch nước mắt, nắm chặt tiêu chí phi hành xoay người rời đi.

Hạ Kinh Chúc không mở miệng, nhưng Hạ Uyên lại ngăn cản cậu ta: "Cậu muốn đi đâu?"

Hình Chu ngơ ngác mù mịt nói: "Cháu đi từ chức, cháu không xứng mặc thân chế phục này, cháu phải trả giá đại giới vì sai lầm của chính mình."

Hạ Uyên nghe vậy ngoái đầu lại nhìn thoáng qua con trai của chính mình, tuy rằng nó không nói cái gì, nhưng hiểu con không ai bằng cha, ông đương nhiên biết Hạ Kinh Chúc căn bản không hy vọng Hình Chu làm như vậy.

"Không cần phải làm vậy." Hạ Uyên lấy tiêu chí phi hành từ trong tay Hình Chu, một lần nữa đặt lên trên chế phục của cậu ta, nghiêm túc mà đăm mặ nói, "Cậu đã biết sai rồi, may mắn còn không quá muộn, nếu cậu muốn hồi báo sư phó của cậu, về sau phải cố gắng theo Kinh Chúc học tập, không được làm nó thất vọng."

Chương 93

Hình Chu sững sốt, kích động lại không thể tin được nói: "Anh Kinh Chúc, anh ấy, anh ấy sẽ còn nguyện ý dạy cháu sao?"

Lần này Hạ Uyên không thay anh trả lời, ông nhìn về phía con trai, chậm rãi đem tầm mắt chuyển lên người Hình Chu, hồi lâu cũng không nói chuyện.

Trên mặt Hình Chu chậm rãi hiện ra thất vọng, cậu ta đứng ở đó cười thê lương một chút, lẩm bẩm: "Đúng vậy, em cô phụ ý tốt của anh như vậy, sao anh có thể nguyện ý dạy em chứ, là ý nghĩ của em quá kỳ lạ, dựa vào cái gì mà muốn chính mình phạm lỗi lại được người khác tha thứ, em...."

Cậu ta rút cuộc vẫn kém thành thực hơn Hạ Kinh Chúc, lại bắt đầu rơi nước mắt, cậu ta ngồi xổm ở đó ôm đầu khóc không thành tiếng, Hạ Kinh Chúc liền cứ nhìn như vậy, nhìn, cuối cùng vẫn lấy khăn tay từ trong sườn túi tiền tây trang, đi qua đưa cho cậu ta.

Hình Chu ngẩng đầu, tầm mắt mơ hồ nhìn thấy cái gì, lại không dám tin tưởng, khi cậu ta tiếp nhận khăn tay, còn cảm thấy chính mình đang nằm mơ.

"Anh Kinh Chúc...." Cậu ta hít mũi đứng lên nhìn anh.

Hạ Kinh Chúc nhíu mày liếc xéo cậu ta, thật lâu sau mới nói: "Tôi cũng không cần học sinh luôn khóc sụt sùi, muốn đi theo tôi học, từ này về sau phải bỏ cái tật xấu này."

Nói xong, anh trực tiếp nhấc chân rời đi, cũng không nói gì thêm, nhưng anh đã không cần phải nói cái gì, Hình Chu biết anh tha thứ cho chính mình.

Cậu ta cao hứng vô cùng, hận không thể chạy ra ngoài nói cho toàn thế giới, cậu ta lại có thể nhẹ nhàng giống như trước kia.

Khi ngoái đầu nhìn lại, Hình Chu thấy Ân Mạn đứng ở vị trí góc bên này, khóe mắt cô còn mang nước mắt, lại là bộ dáng tươi cười, thấy cậu ta nhìn lại đây, còn hướng cậu ta gật gật đầu.

Lúc ấy Hình Chu liền biết, lần này xem như chính mình làm đúng rồi, đây mới là cuộc sống mà cậu ta muốn, chẳng sợ cậu ta không chiếm được tâm người mình thích, chẳng sợ cậu ta chỉ còn là một phó phi công thích vuốt mông ngựa bị người ta chỉ trích, lại không thẹn với lương tâm, tích cực hướng về phía trước.

Đi ra cổng lớn An Bình, Hạ Kinh Chúc liếc mắt một cái liền nhìn thấy Giang Gia Niên đang chờ ở cách đó không xa.

Cô đã về qua nhà, thay quần áo, rửa mặt đơn giản qua, cũng ăn chút gì đó, rốt cuộc mang đứa nhỏ, không thể cùng bọn họ ở chỗ này chờ đợi, cần có thời gian nghỉ ngơi.

Cô ở chỗ này đợi một lúc, mặc áo khoác thật dày, hai tay vây quanh người, dựa vào sườn xe nhìn vị trí cửa, đối diện với tầm mắt Hạ Kinh Chúc nhìn tới.

Anh đi từng bước về phía cô, khoe miệng cô trước sau đều cong lên, khi anh đi đến trước mặt cô, cô vươn tay ôm lấy anh, hít sâu một chút nói: "Hạ cơ trưởng, hoan nghênh anh trở về, em có khủng phi chứng, có thể phiên toái anh sau này khi em đi máy bay, anh có thể cổ vũ em nhiều một chút không?"

Hôm nay cả ngày Hạ Kinh Chúc cơ hồ đều căng khuôn mặt, không có lộ ra bất kỳ tươi cười gì.

Nhưng hiện tại thấy Giang Gia Niên, nghe cô nói như vậy, anh cảm lòng không đau mà cong khóe miệng.

Anh gia tăng lực đạo ôm cô, hôn nhẹ sườn mặt cô, cũng không biết ở phía sau bọn họ, Hạ Uyên nhìn thấy tất cả màn này.

Là người được anh ôm, Giang Gia Niên lại nhìn thấy Hạ Uyên.

Hạ Uyên đứng ở dưới đèn đường bên này, cô đơn chiếc bóng, lẻ loi mà xoay người rời đi.

Trên người ông còn vết thương buổi sáng động thủ với Dư phó tổng, nhưng đã không còn quan trọng, con ông trong sạch, như vậy là đủ rồi.

Giang Gia Niên nhìn chăm chú bóng dáng Hạ Uyên bước đi tập tễnh, hơi lui người ra sau nói với Hạ Kinh Chúc: "Anh xem."

Hạ Kinh Chúc nhìn qua, thấy bóng dáng già nua của ba anh.

Ông ấy thật sự già rồi, nếu không nhuộm tóc, sẽ là đầy đầu tóc bạc.

Ông ấy có tóc bạc từ rất sớm, thời điểm ba mươi mấy tuổi đã bắt đầu có.

Hiện giờ, trong màn đêm, ông một mình rời đi, gió mùa đông thổi bay lá rụng trên mặt đất, làm cho bóng dáng của ông nhìn qua càng thêm tịch liêu.

Giang Gia Niên mở miệng nói: "Em bỗng nhiên nhớ tới một câu."

Hạ Kinh Chúc nhìn bóng dáng ba anh nói: "Câu gì?"

Giang Gia Niên dùng thanh âm ôn hòa xa xưa nói: "Trong tác phẩm "Nhìn theo" của Long Ứng Đài có viết, cái gọi là cha con mẹ con một hồi, ý nghĩa chẳng qua là, duyên phận của bạn cùng cha mẹ liền ở đời này kiếp này không ngừng nhìn theo mà càng lúc càng xa. Bạn đứng ở đoạn đường nhỏ này, cha mẹ bạn đứng lối ngoặt ở đoạn đường nhỏ kia chuẩn bị biến mất, dùng bóng dáng yên lặng nói cho bạn: Không cần đuổi theo."

Vừa lúc giọng nói của cô dừng lại, Hạ Uyên cũng vừa vịn rẽ vào chỗ ngoặt, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt Hạ Kinh Chúc.

Đột nhiên ngay lúc này, tâm Hạ Kinh Chúc phảng phất giống như bị kim đâm, đau đến mức anh gần như không thể đứng thẳng.

Mà tại một khắc này, anh rút cuộc bắt đầu hiểu ra, tuy rằng anh nỗ lực hận ông ấy, oán hận nhiều năm như vậy, tuy là anh không muốn thừa nhận, nhưng ở trong cảm nhận của ông ấy, anh vẫn là đứa con trai ưu tú như cũ, mà trong lòng của anh, ông ấy vẫn là ba anh như cũ.

Nhưng kể cả hiểu rõ những việc này, anh vẫn là không muốn thỏa hiệp.

Nhưng anh thật sự có thể không thỏa hiệp sao?

Tựa hồ chính anh cũng đều bỏ qua, anh đã trưởng thành, không còn là đứa trẻ năm đó nữa, mà mấu chốt chính là ở chỗ, trưởng thành nên hiểu được khi nào thỏa hiệp, nên hiểu được khi nào nên tha thứ, biết mong muốn chân chính của bản thân là gì.

Hạ Kinh Chúc khôi phục công tác bình thường, việc này liền đại biểu anh lại muốn bắt đầu bận rộn.

Hiện tại Giang Gia Niên không cần đi làm, hơn nữa mang thai đã sắp sáu tháng, gần tới năm mới, trên đường nơi nơi đều giăng đèn kết hoa, một người lẻ loi mà gốc ở trong nhà thật sự có chút đáng thương, cho nên suy xét một chút, Giang Gia Niên liền quyết định, trong mấy ngày Hạ Kinh Chúc công tác này cô liền về nhà. Giang mẫu mở cửa nhìn thấy con gái đĩnh bụng to trở về liền kinh ngạc một chút, nhanh chóng đỡ cô vào nhà, đứng ở cửa nhìn đông nhìn tây giống như đang tìm gì đó, Giang Gia Niên ngoái đầu nhìn lại nhàn nhạt nói: "Mẹ đừng tìm nữa, anh ấy không tới."

Giang mẫu nhíu nhíu mi nói: "Thân mình con đều nặng nề như vậy rồi, sao nó có thể để con một người chạy tới chạy lui? Thật là không cần thận."

Giang Gia Niên chậm rãi ngồi trên sô pha thở hỏn hển nói: "Anh ấy phải đi làm mà mẹ, không phải sắp đến Tết Âm Lịch sao, sẽ tương đối bận." Giang mẫu nhanh chóng ngồi qua nói: "Vậy ăn tết thì sao? Có phải lúc ăn tết Kinh Chúc cũng không được nghỉ không?"

Giang Gia Niên nghiêng đầu suy nghĩ một chút nói: "Vậy con cũng không biết, mẹ có việc gì sao? Anh ấy không nghỉ cũng không có việc gì, không phải còn có con sao?"

Giang mẫu vẻ mặt khó xử, tháo tạp dề ngồi vào bên cạnh Giang Gia Niên, muốn nói lại thôi.

Giang Gia Niên hơi có chút kỳ quái mà nói: "Làm sao vậy mẹ? Có việc gì mẹ nói đi, con với mẹ còn phải kiêng kị cái gì."

Giang mẫu thở dài nói: "Là chuyện thế này, con nói đứa nhỏ của con đều sắp sinh ra rồi, mẹ với ba con còn chưa gặp qua ba mẹ Kinh Chúc, lần trước nó tới cũng vội vội vàng vàng, ngay cả miếng cơm cũng chưa ăn, đây không phải là quá qua loa sao?"

Người già tư tưởng đều có chút cũ kỹ, luôn nghĩ chuyện gì cũng đều phải chỉnh tề thỏa đáng, hiện tại con gái mang thai không đến mấy tháng nữa liền phải sinh, bọn họ liền ngay cả ba mẹ nhà trai đều còn chưa gặp qua, này nếu truyền ra ngoài, hàng xóm nghe được còn không cười rớt hàm sao?

Giang Gia Niên tiện tay cầm lấy một miếng hóa quả trên bàn ăn từng miếng một, không nhanh chóng trả lời mẹ cô, việc này làm Giang mẫu càng thêm sốt ruột: "Mẹ nói này Gia Niên, hai đứa kết hôn còn chưa nói cho ba mẹ Kinh Chúc sao? Hay là hai đứa gặt mẹ, hai đứa căn bản còn chưa kết hôn?"

Giang Gia Niên nghe vậy không khỏi cười nói: "Mẹ, sức tưởng tượng của mẹ cũng quá phong phú, giấy hôn thú con cũng đưa cho mẹ xem rồi, còn có thể là giả sao?"

Giang mẫu cả giận nói: "Vậy vì sao không để cha mẹ hai bên gặp mặt chứ? Chẳng lẽ ba mẹ Kinh Chúc đều không còn nữa?"

Giang Gia Niên hơi dừng lại, sau một lúc lâu mới nói: "Mẹ đừng nói như vậy, ba anh ấy còn ở."

Giang mẫu ngẩn người: "Nói cách khác, mẹ nó không còn nữa?"

Giang Gia Niên buông trái cây trong tay gật đầu nói: "Mẹ anh ấy qua đời từ sớm, mẹ kế cũng qua đời 5 năm trước, ba anh ấy.....Quan hệ với anh ấy không tốt lắm, nhưng ông ấy cũng đã biết chuyện bọn con kết hôn, chỉ là.....Nếu mẹ muốn gặp ba anh ấy, còn phải hỏi ý kiến anh ấy một chút."

Giang mẫu không thể lý giải nổi nói: "Này còn có cái gì phải hỏi chứ? Đây không phải là việc hiển nhiên sao? Mẹ thật không hiểu người trẻ tuổi các

con bây giờ, cả ngày kỳ kỳ quái quái, độc lập quá mức, làm chuyện gì cũng không thương lượng với người trong nhà, này nếu mà khi mấy đứa còn nhỏ, mẹ đã sớm đánh cho một trận rồi."

Nhìn mẹ cô tức giận đến không chịu được, Giang Gia Niên nhanh chóng tiến lên nhẹ giọng an ủi, vừa an ủi mẹ cô vừa nghĩ xem nên làm thế nào để nói chuyện này với Hạ Kinh Chúc, thật sự là quan hệ cha con bọn họ quá đặc thù, lần trước lại xuất hiện biến cố cùng mâu thuẫn như vậy, cha mẹ trong nhà căn bản không hiểu được nhưng việc đó, nói ra cũng chỉ làm cho bọn họ lo lắng, cô phải cố gắng nghĩ biện pháp dẹp cả đôi đường mới được.....

Tóm lại, trừ chuyện này, cuộc sống bên này của Giang Gia Niên còn xem như tất cả đều tốt, phát triển hướng tới hạnh phúc mỹ mãn. Bên kia, Lâm Hàn Dữ đã lâu cô chưa gặp mặt lại trải qua không tốt lắm.

Giang Gia Niên đi rồi, Lâm Hàn Dữ không chỉ gọi điện thoại cho cô một hai lần, nhưng trước nay cô đều không tiếp. Điện thoại không tiếp, anh ta lại đổi sang nhắn tin, gửi liên tục gần một tháng, mỗi ngày vài tin, lại không hề nhận được bất kỳ phản hồi nào.

Tuy tính cách Lâm Hàn Dữ như vậy, cũng bắt đầu có chút vụn vặt cùng thất bại, anh ta không biết vì sao một người lại có thể thay đổi nhanh như vậy, sau khi nhận thức Hạ Kinh Chúc gần nửa tháng, Giang Gia Niên liền từ bỏ tình cảm của bọn họ nhanh như vậy, thậm chí rời khỏi công ty cô làm việc nhiều năm như vậy, không lưu tình chút nào như vậy, chưa từng trở về một lần nào.

Mọi người đều nói đàn ông bạc tình hơn so với phụ nữ, nhưng Lâm Hàn Dữ lại thấy, Giang Gia Niên còn có thể bạc tình hơn anh ta nhiều.

Chương 94

Đôi tay chống ở trên bàn, Lâm Hàn Dữ đang trầm tư, cửa văn phòng bị người gõ vang, anh ta nhú mào để người kia tiến vào, Trần Hiên bộ phận kỹ thuật khẩn trương mà đi vào nói: "Lâm Đồng, số liệu thống kê trước đo ngài yêu cầu tôi làm đã có rồi."

Lâm Hàn Dữ dựa vào trên lưng ghế vẫy tay, ý bảo anh ta lại gần, anh ta nhìn bộ dáng Trần Hiên sợ đầu sợ đuôi kia liền không vừa mắt, âm thanh lạnh lùng nói: "Sao bộ dáng cậu thế kia hả? Tôi còn có thể ăn cậu sao?"

Trần Hiên thở dài nói: "Lâm Đồng, tôi như vậy cũng là có nguyên nhân, ngài xem tư liệu sẽ biết."

Lâm Hàn Dữ liếc mắt nhìn anh ta, cúi đầu xem tư liệu trong tay, tư liệu rất dày, xem xong toàn bộ cũng tốn một chút thời gian, khi xem được càng nhiều, cảm xúc của Lâm Hàn Dữ liền càng kích động, khí tràng quanh thân liền càng lạnh, làm Trần Hiên sợ đến mức bắt đầu run bần bật, rốt cuộc là người trẻ tuổi, tố chất tâm lý còn kém, nếu Giang Gia Niên ở đây, cô còn có thể trấn định mà nhắc nhở Lâm Hàn Dữ thu liễm một chút.

Chờ Lâm Hàn Dữ xem đến cuối cùng, Trần Hiên liền hít một hơi thật sâu nói: "Lâm Đồng, công ty mới này tên là "Nguyệt Mão", chẳng những đồng âm với tên công ty chúng ta, khung trang web cũng cơ bản tương tự như trang web của chúng ta, tôi có lý do tin tưởng, đây là công ty Hứa Hoan Nhan và Từ Nhiên thành lập sau khi rời đi, những tư liệu này ngài cũng thấy, rất nhiều công ty nhỏ và vừa hợp tác cùng chúng ta hiện tại đều chạy tới hợp tác với bọn họ rồi, tuy rằng nói chỉ là công ty nhỏ và vừa, nhưng số lượng lại nhiều, ảnh hưởng tới công ty chúng ta cũng vô cùng lớn."

Đúng vậy, tích tiểu thành đại, kể cả chỉ là công ty nhỏ, nếu chạy đi nhiều, cũng có áp lực rất lớn đối với Duyệt Đồ, vốn dĩ bởi vì sự kiện vé giả mà doanh số của bọn họ đã giảm xuống phân nửa, hiện tại lại bị người đoạt đi sinh ý, đây là có xu thế muốn đưa công ty bọn họ vào chỗ chết.

Lâm Hàn Dữ đem tài liệu đẩy qua một bên, nói không nóng cùng bức bối là giả, công ty lớn như vậy lại thành cái dạng như hiện tại, không ít cổ

đông đã có ý kiến rất lớn, vốn dĩ đã nói chuyện muốn góp vốn hạng mục hợp tác cũng hoàn toàn phá sản, kể cả Giang Gia Niên lại rời khỏi anh ta, cứ việc anh ta không kinh động đến bất cứ ai, chỉ nói với bên ngoài là cô đi công tác, một đoạn thời gian nữa mới trở về, nhưng tình huống thực tế là cái gì, chính anh ta rõ ràng.

Giang Gia Niên sẽ không trở lại, mặc kệ anh ta nỗ lực như thế nào, cô cũng sẽ không cho anh ta một chút hồi âm nào.

Nghĩ một chút như vậy, Lâm Hàn Dữ liền càng thêm khó chịu, anh ta bỗng nhiên ngắt đầu nói: "Đưa điện thoại cậu cho tôi mượn dùng một chút."

Trần Hiên ngần ra, tuy rằng khó hiểu nhưng vẫn nhanh chóng đưa điện thoại chính mình ra, Lâm Hàn Dữ dùng di động của Trần Hiên gọi cho Giang Gia Niên, so với chính anh ta gọi thì thuận lợi hơn nhiều, chỉ là trong chốc lát khi đối phương tiếp điện thoại, âm thanh đã lâu không nghe kia liền ở bên tai, lại làm người cảm thấy có chút xa lạ.

"Alo, ngài hảo."

Ngài hảo? Anh ta có thể tốt sao, anh ta một chút đều không tốt, anh ta sắp điên rồi.

Lâm Hàn Dữ nhanh chóng treo điện thoại, anh ta cũng không biết vì sao chính mình làm như vậy, rõ ràng vô cùng muốn trò chuyện với cô, nhưng khi thật sự liên lạc được lại không dám nói ra tiếng.

"Trả lại cậu." Đem điện thoại đưa trả cho Trần Hiên, Lâm Hàn Dữ âm thanh lạnh lùng nói, "Chuyện này tôi đã biết, cậu có thể đi ra ngoài."

Trần Hiên nghe lời, xoay người ra ngoài, vào lúc anh ta sắp đóng cửa, Lâm Hàn Dữ lại mở miệng nói: "Cậu đi gọi giúp tôi trợ lý của Giang tổng đến đây."

Khi Trần Hiên rời đi vừa lúc tiện đường qua bộ môn của Giang Gia Niên, hỗ trợ gọi người cũng rất bình thường, anh ta cũng không nghĩ nhiều, gật đầu liền rời đi.

Không bao lâu sau, nữ trợ lý của Giang Gia Niên liền tới văn phòng Lâm Hàn Dữ, anh ta ngồi ở kia nhìn nữ trợ lý đang vô cùng sợ hãi, miễn cưỡng bức bách chính mình bình tĩnh một chút, dùng ngữ điệu bình thường nói: "Cô gọi điện thoại cho Giang tổng đi."

Nữ trợ lý ngẩn người nói: "A? Gọi điện cho Giang tổng sao?"

Lâm Hàn Dữ chung quy vẫn không khống chế cảm xúc của anh ta tốt lắm, híp mắt nói: "Kêu cô gọi thì gọi đi, nói nhiều như vậy làm gì."

Nữ trợ lý bị dọa liền nhanh chóng lấy di động ra, tìm được số của Giang Gia Niên xong vẫn do dự một chút nói: "Vậy Lâm Đồng, tôi phải nói gì với Giang tổng?"

Lâm Hàn Dữ ngồi ở phía sau bàn làm việc, giống như bị hỏi đến ghen hòng, giật mình thật lâu không nói lời nào, nữ trợ lý đứng ở kia đi không được ở lại cũng không xong, quả thực sắp hỏng mất.

Ngay thời điểm mà cô cảm thấy hỏng mất, Lâm Hàn Dữ lạnh nhạt nói: "Bật loa ngoài, nói chuyện phiếm hằng ngày, tùy tiện nói cái gì đó, tóm lại nói mấy câu."

Thời gian dài như vậy, nữ trợ lý đã sớm rõ ràng Lâm Đồng ôm dạng cảm tình gì với Giang tổng, nhưng cô cũng biết Giang tổng đều kết hôn rồi, Lâm Đồng còn dây dưa như vậy không phải là muốn phá hoại quan hệ của vợ chồng người ta sao?

Kể cả trong lòng có phê bình, trên mặt cô cũng không dám biểu hiện ra cái gì, ai kêu người ta là ông chủ chứ?

Nữ trợ lý ngoan ngoãn mà gọi điện thoại cho Giang Gia Niên, lúc này Giang Gia Niên đang chuẩn bị ăn cơm, mẹ cô gói sủi cảo, còn để cô mang một chút về cho Hạ Kinh Chúc, cô đang muốn nói anh bay đi Bắc Mỹ đêm nay cũng chưa về, điện thoại liền vang lên.

Nói đến cũng kỳ quái, hôm nay cô nhận được một cuộc điện thoại kỳ lạ, cô nghe xong lại không thấy đầu bên kia nói lời nào, cắt đứt nhanh như vậy, cô

cũng không để trong lòng, chỉ cho là điện thoại lừa đảo, lúc này lại vang lên, cô cúi đầu vừa nhìn, trong lòng có chút vi diệu.

Số của nữ trợ lý cô cũng không kéo cào danh sách đen, nhưng thời gian dài như vậy đến bây giờ, đối phương vẫn luôn không liên lạc với cô, trừ bỏ mỗi ngày thấy nhau trong vòng bạn bè, cơ hồ là các cô không giao lưu.

Hiện tại đối phương gọi điện thoại tới làm Giang Gia Niên có chút trở tay không kịp.

Chần chờ hồi lâu, Giang Gia Niên vẫn tiếp, thử tính hỏi thăm một chút.

Bên này nữ trợ lý gọi điện thoại lại nhìn nhìn ánh mắt chủ tịch, cưỡng bách chính mình dùng ngữ khí bình thường nói: "Giang tổng, là tôi."

Giang Gia Niên nói: "Tôi biết là cô, gọi điện thoại tìm tôi có chuyện gì sao?"

Nữ trợ lý cười ha hả một chút nói: "Không, không có việc gì, chính là đã lâu không gặp ngài, có chút tưởng niệm, hỏi thăm một chút."

Bên này Giang Gia Niên được mẹ cô dứt cho một cái sủi cỏ, cô ăn một miếng mới nói: "Ừ, tôi cũng rất nhớ cô, gần đây cô có khỏe không?"

Nữ trợ lý nói: "Tôi khá tốt, chính là....." Dừng một chút, quan sát phản ứng của Lâm Hàn Dữ, cô ta thông tin đem đề tài kéo đến công việc, "Chính là gần đây công ty không quá ổn định, không ít công ty nhỏ đều không hợp tác với Duyệt Đồ nữa, chạy tới hợp tác với một công ty mới tên là Nguyệt Mão có trang web độc nhất vô nhị, rất khó khăn."

Tuy rằng Giang Gia Niên từ chức nhưng còn mơ hồ biết một ít chuyện ở phương diện này, cô nhàn nhạt nói: "Nếu tôi đoán không sai, kia hẳn là công ty Hứa Hoan Nhan mở sau khi rời khỏi công ty, cô cũng không cần quá lo lắng, chủ tịch sẽ có biện pháp giải quyết."

Ở đề tài này cô lại nhắc tới chính mình thật là quá mới mẻ, Lâm Hàn Dữ cảm xúc phức tạp, biểu tình không tự giác mà mềm hóa xuống, nữ trợ lý biết chính mình lựa chọn đúng rồi, liền tiếp tục nói sâu hơn vào đề tài này.

"Chủ tịch cũng rất buồn rầu, ngay từ đầu tôi cũng cảm thấy có thể giải quyết, nhưng vấn đề hình như cũng không đơn giản như vậy, rốt cuộc hai người rời đi kia đều là lãnh đạo cấp cao của Duyệt Đồ trong quá khứ, đặc biệt là bộ trưởng bộ phận kỹ thuật, hiểu biết bảo an cùng khung trang web của Duyệt Đồ như vậy, không biết chừng ngày nào đó sẽ chơi xấu, hiện tại từ trên xuống dưới công ty đều nhân tâm hoảng sợ, đã có không ít người đi công ty khác."

Nữ trợ lý cẩn trọng mà nói vấn đề phản ứng của công ty với Giang Gia Niên, Giang Gia Niên nghe xong cũng không biết nên phản ứng như thế nào, dứt khoát liền không nói.

Cô không nói lời nào, nữ trợ lý lại bắt đầu khẩn trương, dứt khoát trực tiếp nói: "Giang tổng, bao giờ thì cô quay về đi làm vậy? Đối phó với Hứa phó tổng cô là người có kinh nghiệm nhất, cô không trở lại chúng tôi không có người tâm phúc, có chút không chống đỡ được."

Những lời này xem như cô nói lời thật lòng, cũng không phải dùng để lấy lòng Lâm Hàn Dữ, nói xong liền đỏ vành mắt, có chút nghẹn ngào.

Giang Gia Niên nghe xong, buông chiếc đĩa nhẹ giọng nói: "Tôi sẽ không trở về." Dừng một chút, cô hoàn toàn đánh vỡ ảo tưởng của hai người bên kia điện thoại, "Mặc kệ Duyệt Đồ phát sinh chuyện gì, cũng không có quan hệ gì với tôi, trước đó đi tương đối gấp, chưa có cơ hội từ biệt mọi người, vậy nhờ cô giúp tôi chuyển lời tạm biệt tới bọn họ đi, sau này có cơ hội, mọi người gặp lại nhau cùng ăn bữa cơm, không làm đồng nghiệp được, chúng ta còn có thể làm bạn bè."

Nói xong lời này, Giang Gia Niên liền treo điện thoại, làm câu nói Lâm Hàn Dữ suýt nhảy ra "Em cùng bọn họ vẫn là bạn bè, vậy còn chúng ta thì sao" không có chỗ nói, nghẹn ở trong lòng sắp làm anh ta phát điên rồi.

"Lâm Đồng...." Nữ trợ lý run run rẩy rẩy mà hô một tiếng.

Lâm Hàn Dữ hòa hoãn khẩu khí, giơ tay che khuất đôi mắt tràn ngập mệt mỏi nói: "Cô đi ra ngoài đi."

Chương 95

Nữ trợ lý đáp vâng, rồi đi giống như chạy trốn, trước khi cô rời khỏi Lâm Hàn Dữ nói một câu: "Việc Giang tổng từ chức, không được phép nói cho người thứ ba biết, nếu chuyện này truyền ra, tôi chỉ hỏi cô."

Thời điểm nói đến chữ cuối cùng, Lâm Hàn Dữ buông tay nhìn về phía nữ trợ lý, cô ấy bị ánh mắt kia làm cho kinh ngạc một chút, vâng vâng dạ dạ đáp ứng, sau đó nhanh chóng chạy trốn, đi được một đoạn dài trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Đến tận đây, ngay cả cô cũng đều phát hiện, Lâm Đồng thật sự có chút đáng sợ, khó trách cuối cùng Giang tổng lại lựa chọn Hạ cơ trưởng tuổi trẻ anh tuấn, cho dù Hạ cơ trưởng không kiếm được nhiều tiền bằng Lâm Đồng, đổi là cô thì cô cũng sẽ chọn Hạ cơ trưởng.

Từ từ, rốt cuộc cô đang suy nghĩ cái gì, Thanh Hoa cùng Bắc Đại cái nào tốt hơn? Thật là lo chuyện bao đồng.....

Giang Gia Niên bên này căn bản không biết điện thoại của chính mình bị ai "nghe lén", cô chính là buồn rầu nên làm thế nào nhắc tới chuyện gặp cha mẹ với Hạ Kinh Chúc, chính xác mà nói, là chuyện cha mẹ cô gặp ba anh.

Mở TV lên, tất cả đều là tin tức khai xuân, đài truyền hình Giang Thành đang nói về lưu lượng khách đến sân bay quốc tế Giang Thành, nhìn những người ở sân bay đó, tính tính còn mấy ngày nữa là ăn tết, trong lòng Giang Gia Niên Ôm bụng, liền bắt đầu chua xót.

Quả nhiên, vẫn là không thể chịu đựng chồng cô quá bận.

Năm mới ngày càng đến gần, đêm trước Tết Âm Lịch, thời điểm Giang Gia Niên mang thai sáu tháng, rốt cuộc vẫn bị mẹ cô không trâu bắt chó đi cày, chạy tới nói với Hạ Kinh Chúc về chuyện người lớn gặp mặt.

10 giờ tối, cửa nhà bị người mở ra, Hạ Kinh Chúc từ bên ngoài đi vào.

Anh phong trần mệt mỏi, cau mày, chế phục mặc ở trên người, vừa đi lên buồng đồ vật vừa kéo cà vạt, Giang Gia Niên đứng ở góc này nhìn động tác tự nhiên mà gợi cảm như vậy của anh, quả thực sắp chảy máu mũi.

Nhận thấy có người đang nhìn chằm chằm chính mình, Hạ cơ trưởng ánh mắt sắc bén chuyển hướng về phía góc phòng, sau khi nhìn thấy người phụ nữ đang do dự kia, nâng cánh tay lên vẫy tay, cô liền thành thật mà lại gần.

"Anh đã trở lại." Giang Gia Niên vô cùng tự giác mà tiếp nhận mũ chế phục của anh, lại giúp anh cởi bỏ cà vạt, lén lút mà liếc mắt một cái thấy anh đang cởi cúc áo sơ mi, bên dưới là ngực trắng nõn, gầy nhưng rắn chắc, không dấu vết mà nuột nước miếng.

Có thể mọi người đều biết thường thức nào đó, thai phụ giữa thời kỳ mang thai, rất có nhu cầu với chuyện nào đó.

Đương nhiên, ba tháng đầu và ba tháng cuối mang thai là không an toàn nhất, không thể làm chuyện nào đó, cô cũng đã được bác sĩ ngàn dặn vạ dò qua.

Tuy rằng nói mang thai sáu tháng, còn cách ba tháng cuối một tháng, nhưng có một số việc cô vẫn không có can đảm làm.

Tục ngữ nói thật tốt, cô như vậy chính là điện hình của có tâm tà nhưng không có gan tặc.

Đối với người vô cùng am hiểu phát hiện nguy cơ như Hạ cơ trưởng, ánh mắt xanh mượt kia của Giang Gia Niên rất nhanh bị anh bắt được, chờ cô xoay người đi giúp anh treo mũ cũng cà vạt, anh theo đuôi đến, chờ cô làm xong những việc đó, liền che lại đôi mắt cô từ phía sau.

"Anh làm gì vậy?" Giang Gia Niên hoảng sợ, có chút chột dạ nói, cũng không né tránh.

Hạ Kinh Chúc rũ mắt nhìn vợ đang mang thai, đối với người có vóc dáng thon thả tinh tế như cô mà nói, hiện tại bụng cô đã vô cùng rõ ràng, tuy ở phía sau không nhìn ra cái gì, nhưng phía trước lại là thập phần vĩ nan.

Tưởng tượng đứa nhỏ của bọn họ đang lớn lên trong bụng cô, tâm tình Hạ Kinh Chúc có chút lắng đọng vì bận rộn liền bắt đầu sinh động lên.

"Không làm cái gì, sợ em lại dùng loại ánh mắt này nhìn chăm chăm anh, cho nên che khuất đôi mắt của em."

Anh trả lời, ngữ điệu trầm thấp ái muội, nghe đến bên tai Giang Gia Niên phát ngứa.

Cô giơ tay kéo tay anh xuống, xoay người lại kỳ quái mà nói: "Em dùng cái ánh mắt gì nhìn chăm chăm anh chứ?"

Hạ Kinh Chúc hơi hơi cúi đầu, học ánh mắt vừa rồi hơi mang chờ mong cùng tính chất xâm phạm nhìn cô chăm chú, Giang Gia Niên tức khắc hoảng loạn, lui về phía sau một bước dựa vào trên tường, hoang mang rối loạn nói: "Anh, anh làm cái gì?"

Hạ Kinh Chúc ý vị sâu xa mà cười, tiếng nói trầm thấp gợi cảm nam tính mang theo mị lực đặc biệt: "Đây là ánh mắt em nhìn anh."

Giang Gia Niên trừng lớn đôi mắt chỉ vào chính mình: "Ánh mắt của em là cái dạng này sao?" Thật ra cô muốn nói chính là "Em cư nhiên thật sự biểu hiện ra ngoài?", đáng tiếc cô ngượng ngùng nói ra thôi.

Nhưng mà, làm chồng của cô, Hạ Kinh Chúc đã sớm đạt đến cảnh giới tâm hữu linh tê, lô hỏa thuần thanh, kể cả cô không nói ra lời trong lòng, anh cũng biết cô muốn nói cái gì, vì chưa lại chút mặt mũi cho vợ anh, Hạ cơ trưởng chỉ cười một chút liền lướt qua cô đi vào nhà, bận rộn một ngày, trên người khó tránh khỏi có chút phong trần, có vợ mang thai, vì sự khỏe mạnh của cô cùng đứa nhỏ, anh cần phải làm tốt vệ sinh cá nhân.

Cho nên Giang Gia Niên dựa vào tường mặt đỏ tim đập một hồi, liền thấy Hạ cơ trưởng chỉ mặc một thân áo ngủ màu xanh dương đi ra, trong tay anh chính là chế phục mặc hôm nay thay ra, vào phòng tắm ném vào máy giặt, đứng ở cửa hướng bên cạnh, nhàn nhạt nói: "Em không quay về nằm sao? Đứng ở đây là muốn xem anh tắm rửa sao?"

Giang Gia Niên che mặt lại nói: "Em lại không đứng ở cửa phòng tắm, em chỉ là đứng ở bên cạnh mà thôi."

Con người đẹp của Hạ Kinh Chúc cong lên, toát ra hương vị ám muội, sau đó anh chậm rãi đóng cửa lại, cố tình thả chậm động tác khóa cửa, âm thanh cùm cụp khóa cửa không vang lên, đây là muốn nói cho cô, cửa không khóa, muốn nhìn cái gì tự mình mở ra xem sao.

Đến đây Giang Gia Niên thật sự không thể ngốc ở đây được nữa, nhanh chóng về phòng ngủ nằm ở trên giường lấy chăn che chính mình lại, thật là cảm tạ chính mình ngày thường rèn luyện, mang thai sáu tháng còn có thể có thân thủ nhanh nhẹn như vậy, chờ cô nằm một lúc không còn cảm giác tim đập như sấm nữa, lại bắt đầu lôi kéo góc chăn, suy tư nên mở miệng thế nào để nói chuyện gặp mặt cha mẹ, nghĩ đến ông trời cũng thật công bằng, việc ở trong nhà người khác xem như là vô cùng bình thường dễ mở miệng, đặt ở nhà bọn họ liền có chút khó khăn, người luôn không thể quá thuận buồm xuôi gió, phải có chút hấp nhô mới thú vị.

Nghĩ như vậy, Giang Gia Niên liền có chút mệt rãi rồi, trong lúc đợi Hạ Kinh Chúc tắm rửa đi ra không ngừng gật gù, rất nhiều lần đều suýt nữa ngủ mất, lại bởi vì tâm tâm niệm niệm cố gắng chống đỡ, khi Hạ Kinh Chúc tắm rửa xong sấy tóc đi ra, liền nhìn thấy bộ dạng cô buồn ngủ như vậy.

Trên người anh còn chưa lau hết nước, trên cổ còn có chút vết nước, Giang Gia Niên là ở thời điểm anh lên giường mới phát hiện, đầu tiên là anh quỳ một gối ở trên giường, tới gần cô một chút, tư thế này làm áo ngủ của anh rộng mở vô cùng, cho nên khi cô mông lung mà mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy cảnh xuân vô hạn trong áo ngủ của anh.

Lúc ấy Giang Gia Niên liền che lại cái mũi chuyển đầu sang một bên, ai có thể tưởng tượng cơ trưởng tiên sinh cả ngày ngồi ở trên phi cơ sẽ có dáng người làm người muốn phun máu như vậy, rõ ràng cũng không thấy anh đi nơi nào rèn luyện, mỗi ngày sân bay, trong nhà, nơi cần đến ba điểm một đường, việc này thật là làm cho những người nỗ lực cả ngày ở phòng tập thể thao cảm thấy quá không công bằng.

Nhưng mà, này còn không phải điểm chết người, chuyện càng muốn mệnh còn ở phía sau.

"Một nhóc liền ngủ, chờ anh làm cái gì."

Hạ Kinh Chúc dựa vào bên người Giang Gia Niên, nghiêng người, tảng lớn ngực trắng non lộ ra ngoài, Giang Gia Niên ôm mặt tròn mắt há hốc mồm mà nhìn, nói thật bọn họ tuy rằng kết hôn rồi, ở cùng nhau, nhưng tình huống nhìn thân thể lẫn nhau trực quan như vậy..... Thật sự không nhiều lắm.

Rất nhiều thời điểm, Giang Gia Niên tắm rửa xong liền thay áo ngủ, Hạ Kinh Chúc cũng vậy, cho nên phần lớn thời gian bọn họ đều mặc quần áo, ngẫu nhiên liếc mắt một cái nhìn thấy cũng là ngoài ý muốn, nhưng thời gian ngoài ý muốn đương nhiên sẽ không quá dài, đâu giống hiện tại,.... Xích lỏa như vậy.

Giang Gia Niên mặt đỏ tim đập tới cực điểm, muốn kéo chắn che đậy chính mình thất thố một chút, đáng tiếc Hạ cơ trưởng không chịu đưa chắn cho cô, cô dùng sức túm dùng sức túm, Hạ cơ trưởng chỉ cần nhẹ nhàng lôi kéo, chắn liền bị kéo về, hai người lực lượng chênh lệch làm cô hỏ thẹn không thôi.

"Em chờ anh là muốn nói với anh một chuyện."

Dưới không khí ái muội như vậy lại đi nói chính sự, giống như có thể làm cho người ta bình tĩnh lại một chút, cũng tương đối dễ dàng được đáp ứng đi?

Editor: Giang tổng à Hạ cơ trưởng là của chị rồi mà sao chị cứ phải nhìn mà chảy nước dãi vậy????!!!! haizz ko cho con dân miếng thịt nào ☺

Chương 96

Giang Gia Niên nghĩ như vậy, dứt khoát duỗi tay cầm lấy tay anh, thay đổi thành biểu tình nghiêm túc nói: "Mấy hôm trước em về nhà mẹ mấy ngày, anh biết đúng chứ?"

Hạ Kinh Chúc dựa vào đầu giường nhìn cô chăm chú, dùng ngón tay nhéo mấy ngón tay của cô, không biết có phải bởi vì mang thai hay không, gần đây ăn tương đối nhiều, cô có chút mượt mà, ngón tay trước kia thon dài cũng có thêm chút thịt, nhéo vào cảm xúc đặc biệt tốt, làm tâm tình người ta cũng tốt lên.

Dưới tâm tình tốt như vậy, tựa hồ nói cái đề tài gì cũng đều có thể làm người tiếp thu, Hạ Kinh Chúc đáp lại cũng rất ôn nhu, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, rõ ràng là ngữ khí bình thường, nhưng từ trong miệng anh phát ra, lại mang theo cảm giác dụ hoặc không dấu vết.

Giang Gia Niên lắc lắc đầu làm chính mình tỉnh táo một chút, nỗ lực nói: "Là thế này, anh xem không phải sắp ăn tết sao, em cũng không biết ăn tết anh có được nghỉ không, ba mẹ em bên kia bọn họ.....Muốn nói, chúng ta đều kết hôn rồi, đứa nhỏ cũng không đến mấy tháng nữa là được sinh ra, có phải nên sắp xếp Hạ thúc thúc gặp mặt bọn họ hay không?"

Cô nói hết lời xong biểu tình của Hạ Kinh Chúc liền cứng lại rồi, tất cả ôn tồn nhu hòa vừa rồi đều không còn sót lại chút gì, giống như chạm vào vảy ngược của rồng vậy, ẩn chứa sóng ngầm mãnh liệt.

Lời đều đã nói ra, lại không thể thu hồi lại, Giang Gia Niên chỉ có thể mạnh mẽ hòa hoãn không khí nói: "Đúng rồi, trước kia em đều gọi ba anh là bác trai, nhưng sau đó em tính lại, tuổi ba mẹ em đều lớn hơn ba anh, em nên gọi là Hạ thúc thúc mới đúng."

Phản ứng của Hạ Kinh Chúc vẫn bình đạm như cũ, cũng không hé răng, cứ dựa vào kia như vậy, chuyên tâm mắt không biết suy nghĩ cái gì, Giang Gia Niên duỗi tay quơ quơ trước mặt anh, kể cả việc cô muốn nói tiếp theo có thể anh không thích, nhưng cô vẫn muốn nói ra.

"Kính Chúc, ba anh là phạm vào sai lầm, em cũng không phản đối anh hận ông ấy, nhưng nhiều năm như vậy, anh có nghe qua ông ấy giải thích sao?"

Giang Gia Niên nói làm Hạ Kính Chúc ngây ngẩn cả người, anh nhìn cô, cô có chút chần chờ nói: "Em không biết có phải em quá miễn cảm hay không, nhưng em luôn cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, thời điểm xảy ra việc đó anh còn rất nhỏ, rất nhiều việc người lớn không thể nói cho anh, sau đó có thể anh cũng không cho ba anh cơ hội giải thích, Hạ thúc thúc tính cách lại giống anh, không có thói quen giải thích với người khác, anh đương nhiên có thể tiếp tục hận ông ấy, cũng có thể không cho ba mẹ em gặp mặt ông ấy, nhưng em cảm thấy....Nhiều năm như vậy, Kính Chúc, anh nên cho ông ấy một cơ hội giải thích." Cô cầm tay anh, nhấp môi nói, "Chẳng sợ ông ấy giải thích không có cách nào làm anh vừa lòng, khi đó anh có thể tiếp tục hận ông ấy, chúng ta cùng nhau tới trừng phạt ông ấy, nhưng ông ấy cũng nên có được một cơ hội đi."

Nên cho người kia cơ hội giải thích sao.

Đặt tay lên ngực tự hỏi, từ nhỏ đến lớn trước nay anh cũng chưa nghĩ tới nghe ông ấy giải thích, anh cho rằng sự việc tận mắt mình nhìn thấy, không cần bất kỳ ai tới giải thích.

Mẹ anh là thật sự qua đời, ba anh từ bỏ chuyên bay đáng lẽ ông ấy nên chấp phi, đòi cho người khác, đây là việc Hạ Kính Chúc vẫn luôn không cách nào tiêu tan, anh luôn nghĩ, lấy kỹ thuật của ba anh, mặc kệ phi cơ kia phát sinh vấn đề gì đều có thể bình an hạ cánh, nếu lúc ấy ba anh là người chấp phi, vậy mẹ anh sẽ không phải chết, anh cũng không cần từ nhỏ đã bị người ta nói là "Đứa trẻ không có mẹ".

Kể cả sự việc phát sinh đã qua rất nhiều năm, anh vẫn cảm thấy rõ ràng trước mắt như cũ, lời Giang Gia Niên nói còn quanh quẩn bên tai, anh cũng bắt đầu tự hỏi chính mình, anh có cần một lời giải thích hay không.

Buổi tối hôm nay chính là giao thừa.

Hạ Uyên nhìn bông tuyết bay xuống bên ngoài, tính tính thời gian, ông cũng nên rời đi.

Thu hồi tầm mắt, nhìn xung quanh, căn nhà này đã hai mươi năm không có ai ở, từ năm đó mẹ Hạ Kinh Chúc xảy ra chuyện, ông liền đi ra nước ngoài, căn nhà cũ trong nước vẫn luôn trống không, cũng không sắp xếp người dọn dẹp.

Nhưng mà ngoài dự đoán, căn nhà cũ cũng không có mọc đầy cỏ dại hay phủ kín tro bụi, nơi này vẫn sạch sẽ, gia cụ được che vải bố trắng, bụi trên bàn cũng không dày, nhìn ra được có người thường tới quét tước.

Chỉ cần đơn giản nghĩ lại, hẳn là sau khi Hạ Kinh Chúc bắt đầu về nước đi làm liền bắt đầu đến quét tước.

Nghĩ đến đó, nếu lần đầu tiên ông trở lại gian nhà cũ này, lại nhìn thấy trong phòng một mảnh hoang vu rách nát, tâm tình cũng sẽ không quá tốt đi.

Là ông an bài không chu toàn.

Nơi này mặc dù không hề trở về ở, nhưng trước sau cũng là nhà bọn họ, là nơi Hạ Kinh Chúc sinh ra, sao có thể vứt bỏ chứ.

Đứng dậy đi đến bên cửa sổ, Hạ Uyên chấp tay sau lưng đi lại chậm rãi trong phòng, khi đi vào thang lầu, trong lúc vô tình nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường kiểu cũ, thấy ảnh ngược thân ảnh của chính mình, bộ dáng tóc bạc trắng xóa làm sao giống người ở tuổi này, nói sáu bảy chục tuổi sợ là đều có người tin.

Còn muốn đi nhuộm tóc sao? Đương nhiên không muốn đi nữa. Lúc ấy đi nhuộm tóc cũng là vì phải về nước xem còn trai, muốn lưu lại cho con ấn tượng tốt, không muốn làm đối phương nhìn thấy bộ dáng già cả của chính mình nên mới đi, nào dự đoán được kỳ thật người ta căn bản không thèm để ý.

Khụ khụ, bệnh cũ của thân thể lại tái phát, mấy năm gần đây thân thể Hạ Uyên vẫn luôn không tốt, không biết khi nào sẽ qua đời, nhưng thật ra ông

cũng không tham luyến trần thế này, chỉ hy vọng con trai là thật sự hận chính mình, chờ ông đi rồi, cũng không cần tự trách.

Thở dài một tiếng trong lòng, Hạ Uyên tiếp tục lên lầu, muốn đi thu thập đồ đạc chuẩn bị rời đi, nhưng chưa đi được mấy bước, điện thoại vang lên làm ông dừng bước.

Sau khi ông về nước, trừ Tần Tùng cơ hồ không có liên lạc với bất kỳ ai, cũng hiếm khi có người gọi điện thoại cho ông.

Khi nhận điện thoại, ông nghĩ hẳn là sắp đến giao thừa, Tần Tùng gọi điện thoại muốn mời ông qua cùng nhau ăn cơm tất niên, ai ngờ trên màn hình di động lại hiện một cái tên, là cô gái gả cho con trai của ông kia.

Là số của Giang Gia Niên.

Lần trước thời điểm bọn họ cùng nhau ăn cơm, Hạ Uyên liền đặc biệt để lại số điện thoại cho Giang Gia Niên, để ngừa vạn nhất, ông không nghĩ tới nhanh như vậy là có thể dùng tới.

Nhận điện thoại có chút ngoài ý muốn, Hạ Uyên muốn thử mà "Alo" một tiếng, không biết vì sao đôi khi sẽ chờ mong đầu điện thoại bên kia vang lên chính là thanh âm của con trai, nhưng ông cũng biết đó chỉ là vọng tưởng, vang lên chung quy vẫn là thanh âm của Giang Gia Niên.

"Hạ thúc thúc, là cháu, Giang Gia Niên."

Giang Gia Niên tự giới thiệu, rất nhanh liền nghe được ngữ khí Hạ Uyên hơi mang thất vọng nói: "Ừ, ta biết là cháu, Gia Niên. Cháu tìm ta có việc sao?"

Giang Gia Niên nhìn thoáng qua bên người, Hạ Kinh Chúc ngồi kia giống như hóa thạch sông, không nói một câu, cũng không nhúc nhích, ánh mắt không hề có tiêu cự, không biết còn tưởng rằng gặp được đạo hữu, hồn phách vị tiên sinh này đã ly thể ra ngoài vân du.

"Là thế này, buổi chiều cháu muốn hẹn bác ra ăn một bữa cơm, có chút chuyện muốn hỏi bác, bác có thời gian không?"

Cô hện ông ăn cơm, có chuyện muốn nói?

Hạ Uyên nhúu mày trâm mặc, không nhanh chóng đáp lại, ông đang suy xét.

Ngay sau đó Giang Gia Niên liền nói: "Sẽ không chậm trễ thời gian của bác lâu lắm, chỉ khoảng nửa giờ, bác xem có thể chứ?"

Chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, thật sự không có gì phải từ chối, lại không phải chưa từng ăn qua.

Có lẽ cô muốn nói chuyện quan hệ của chính ông cùng Kinh Chúc?

Chương 97

Hạ Uyên hơi suy tư một chút liền đáp ứng, hai người hẹn thời gian địa điểm, Giang Gia Niên cắt đứt điện thoại, thở ra một hơi nhìn người bên cạnh, thấp giọng nói: "Đến lúc đó anh tránh ở sau bình phong, em chọn là quán đồ ăn Trung Quốc, anh ngồi nghe ở đó, sẽ không bị lộ tẩy."

Điện thoại cắt đứt, Hạ Kinh giống như thoáng khôi phục thần trí, đối với lời nói của cô cũng chỉ hơi gật đầu đáp lại, sau đó liền đứng dậy rời khỏi phòng ngủ.

Giang Gia Niên nhìn bóng dáng của anh, cũng biết anh ít nhiều có chút tâm tình trốn tránh, nhưng anh có thể đáp ứng lần an bài này của cô đã vô cùng ngoài ý muốn, quan hệ giữa cha con bọn họ có cơ hội hòa hoãn thậm chí khôi phục như ban đầu, này thật chính là tin tức tốt nhất cô thu được từ năm mới đến nay.

Chờ đến thời gian ước định, Giang Gia Niên liền thúc giục Hạ Kinh Chúc đi thay quần áo, lái xe tới địa điểm hẹn trước.

Bọn họ phải tới nhà hàng sớm một chút, tuy rằng hẹn ở nhà hàng nói là muốn ăn cơm, nhưng chỉ là nói sự tình, lại còn là đề tài trầm trọng, phỏng chừng cũng không có tâm tư ăn cơm, cho nên mới ăn lót dạ ở nhà trước, phải biết rằng hiện tại trong nhà có một thai phụ, một người ăn phần của hai người, cũng không thể bị đói.

Chờ đến khi bọn họ tới nhà hàng, Hạ Uyên còn chưa tới, trước tiên bọn họ phải an bài một chút, như vậy vừa thích hợp.

Vào phòng, Giang Gia Niên nhìn kỹ hoàn cảnh một chút, ừm, vô cùng hoàn mỹ, phía sau bình phong cũng rất rộng, mang một cái ghế dựa vào là đủ rồi, ngồi ở bên bàn ăn đưa lưng về phía bình phong cũng sẽ không thấy mặt sau có người, cô vừa lòng gật gật đầu, đang muốn nói chuyện với Hạ Kinh Chúc, liền thấy anh đặc biệt tự giác mà mang ghế dựa ra sau bình phong, ngồi xuống.

Giang Gia Niên cười, nói ôn hòa với người phục vụ: "Phiền anh mang giúp tôi một cái ghế khác đến đây."

Phòng hai người có hai cái ghế dựa, anh lấy đi một cái liền còn dư lại một cái, Hạ Uyên tới không lộ mới là lạ, Giang Gia Niên phải làm hoàn mỹ một chút.

Giang tổng nếu thật muốn làm tốt một chuyện gì đó, thì là tuyệt đối có thể làm tốt, chờ thời điểm Hạ Uyên đến, tất nhiên không thể phát hiện được nơi này trừ bọn họ ở ngoài còn có người thứ ba, người kia lại còn là con của ông.

"Hạ thúc thúc, người đã đến rồi." Giang Gia Niên dĩnh bụng to đứng lên, duỗi duỗi tay nói, "Chú ngồi bên trong đi." Cô chỉ vào vị trí dựa lưng về phía bình phong.

Hạ Uyên cũng không nghi ngờ cô, đi qua liền ngồi xuống, Hạ Kinh Chúc xuyên thấu qua bình phong nhìn ba anh cách đó không xa, bóng dáng của ông nhìn qua vừa mệt mỏi lại vừa tang thương, đầy đầu tóc bạc mặc dù cách bình phong cũng có thể nhìn ra một chút dấu vết, rõ ràng lần đầu tiên anh nhìn thấy sau khi ông ấy về nước không phải như thế, trong lòng Hạ Kinh Chúc có chút khó chịu, nhưng anh chỉ là cau mày, cũng không tỏ vẻ gì.

Giang Gia Niên thanh thanh giọng nói, nhìn thức ăn trên bàn liếc mắt một cái nói: "Lần trước cùng chú ăn cơm một lần, cháu nhớ kỹ chú thích ăn cái gì, trực tiếp gọi luôn, chú xem nếu không hợp khẩu vị chúng ta lại gọi thêm vài món."

Hạ Uyên quét mắt qua thức ăn trên bàn, đích xác đều là món ông tương đối thích, Giang Gia Niên cẩn thận như vậy cũng làm ông thật ngoài ý muốn, nhưng mà nhớ tới lần trước ở An Bình, khi cô biện giải giúp Hạ Kinh Chúc, cũng là cường thế hoàn mỹ làm người ta không cách nào phản bác, sự tình có thể giải quyết viên mãn cũng toàn dựa vào cô, người vợ của con trai này, ông xem như nó cũng không chọn sai.

"Cháu hẹn ta tới muốn nói chuyện gì vậy?" Hạ Uyên nhìn nhìn đồng hồ nói, "Đã qua thời gian ăn trưa, có việc gì cứ nói thẳng, chúng ta đều biết lần này

không phải đơn thuần tới ăn cơm, ta đã đặt vé máy bay mừng một, về nước Mỹ."

Biểu tình của Giang Gia Niên đọng lại một chút, nhớ tới người đàn ông phía sau bình phong, trong lòng cô chuẩn bị từ ngữ một chút, vừa rót nước cho Hạ Uyên vừa nhẹ giọng nói: "Chú đi gấp như vậy sao? Vậy cháu cũng không quanh co lòng vòng nữa. Lần trước ở An Bình, cháu nghe được chú cùng bọn họ nhắc tới một việc, nhưng Kinh Chúc không muốn nói với cháu, cho nên cháu vẫn luôn nghĩ tìm cơ hội tìm hiểu rõ ràng, mới hẹn chú tới."

Hạ Uyên nhắm mi, cũng rất kháng cự nói đến đề tài này, Giang Gia Niên ôn hòa tiếp tục nói: "Hạ thúc thúc, cháu biết chú trừ phi là bất đắc dĩ, cũng không muốn nhắc tới sự việc kia. Nhưng cháu nghĩ, chú nói cho cháu cũng không phải chuyện gì xấu, cháu là vợ của Kinh Chúc, cháu hẳn nên biết anh ấy đã trải qua những chuyện gì, tuy rằng cháu không xác định chính mình có năng lực hòa hoãn quan hệ cha con của hai người hai không, nhưng cháu sẽ nỗ lực." Dừng một chút, cô thay đổi ngữ khí khi nói, "Tuổi của chú cũng không nhỏ, có một số việc phòng chừng trừ chính mình cũng chưa bao giờ nói cho người thứ hai biết đi? Nhiều năm như vậy, vẫn luôn chôn ở trong lòng, kể cả nỗ lực làm lơ đi như thế nào, cũng sẽ thấy áp lực. Chú không nghĩ tìm người nói ra sao?"

Biểu tình của Hạ Uyên thay đổi mấy lần, từ lúc ban đầu kháng cự đến cuối cùng tự giễu, thật lâu sau ông mới nói: "Ta chỉ là kinh ngạc. Nhiều năm trôi qua như vậy, cho dù là người thân cận nhất cũng đều không muốn nghe ta giải thích cùng đề cập đến chuyện quá khứ, cháu lại nguyện ý."

Phía sau bình phong, tay của Hạ Kinh Chúc đặt ở bên người chậm rãi nắm thành quyền, anh hơi hơi nhấp môi, chuyên tâm mắt, không cho chính mình lại đi nhìn người bên kia bình phong.

Giang Gia Niên đối với chuyện này lại trả lời rất đơn giản, cô chỉ nói: "Người hãm ở trong sự việc đó đích xác rất khó tiếp thu việc người khác nhắc lại chuyện xưa, đặc biệt là nghe người tựa hồ phạm vào sai lầm nhắc tới."

Chỗ này cô chỉ dùng một từ "tựa hồ", này cũng đại biểu cho, cô cũng không hoàn toàn xác định ông phạm vào sai lầm.

Hạ Uyên một lần nữa nhìn thẳng, đánh giá bộ dáng Giang Gia Niên một chút, cô rất ôn hòa mà ngồi ở kia, mặt nho nhỏ, tuy rằng mang thai đỉnh bụng to, nhưng tứ chi vẫn rất mảnh mai, bởi vì mang thai, cô cũng không trang điểm, khuôn mặt không chút son phấn vẫn thanh tú xinh đẹp như cũ, không phải cái loại kinh diễm đến mức làm người ta liếc mắt liền khó quên, lại có năng lực nhuận vật tế vô thanh.

Hạ Uyên im lặng thật lâu, mới dùng thanh âm phảng phất như cách cô rất xa nói: "Nếu cháu nhất định muốn nghe, ta đây liền tâm sự với cháu. Cháu không đoán sai, mấy năm nay, nhưng việc này, ta chưa nói với Kinh Chúc, cũng chưa nói với người vợ đã qua đời của ta, ta vẫn luôn giấu ở trong lòng, tình mang vào quan tài, ta chưa từng nghĩ tới một ngày, những việc này còn có thể thấy ánh sáng mặt trời."

Đôi mắt Giang Gia Niên sáng ngời mà nhìn Hạ Uyên, ông nhìn chén trà trước mắt, câu khước miệng lên nói: "Ta cùng với mẹ của Kinh Chúc, là hôn nhân cha mẹ sắp xếp. Anh chị em của ta rất nhiều, hiện tại cũng rất ít liên lạc. Năm đó trong nhà không giàu có, ta đi xe đạp đón mẹ của Kinh Chúc về nhà, này liền xem như kết hôn."

Ông bưng ly nước lên uống một ngụm, nhẹ giọng nói tiếp, "Thời điểm mới vừa kết hôn, chúng ta còn đang trong thời kỳ tiếp xúc lẫn nhau, rõ ràng là hai người hoàn toàn xa lạ, lại muốn sống cuộc sống vợ chồng, mâu thuẫn tự nhiên cũng sinh ra. Thẳng đến khi Kinh Chúc sinh ra, sinh hoạt của chúng ta cũng không phải rất hài hòa. Bà ấy luôn nói sống cùng với ta rất mệt, bà ấy nói ta là phân tử trí thức, hiểu biết rất nhiều, bà ấy luôn muốn theo kịp bước chân của ta, rồi lại theo không kịp, bà ấy luôn lo lắng chính mình bị vứt bỏ, luôn sợ người khác nói bà ấy không xứng với ta, thật sự rất mệt. Sau đó, người nhà ta thấy ta có tiền đồ, cũng thường thường đến nhà ta ở, ta vừa mới bắt đầu công tác ở An Bình, mẹ Kinh Chúc cũng đã nói chuyện ly hôn với ta."

Giang Gia Niên ngoài ý muốn nói: "Chú nói là, mẹ Kinh Chúc đưa ra yêu cầu ly hôn trước?"

Hạ Uyên hơi gật đầu nói: "Khi đó Kinh Chúc còn rất nhỏ, ta thương lượng cùng với bà ấy rất nhiều lần, nhưng bà ấy vô cùng kiên quyết, bà ấy nói bà ấy không muốn tiếp tục mệt mỏi như vậy nữa, chỉ cần ly hôn bà ấy sẽ không bao giờ phải lo lắng sẽ mất đi ta nữa. Lại sau đó, ta chung quy không thắng nổi sự kiên trì của bà ấy, chúng ta ly hôn. Lúc ấy ta cùng bà ấy đã thương lượng tốt, chờ đứa nhỏ lớn lên lại nói chuyện chúng ta ly hôn, rốt cuộc khi đó không giống như hiện tại, ly hôn như chuyện thường ngày, khi đó vợ chồng ly hôn, đối với đứa con hay đối với chính bọn ta cũng đều là khiêu chiến, chúng ta không nghĩ tới Kinh Chúc sẽ có tuổi thơ không hạnh phúc, cho nên mới luôn giấu diếm, chỉ là không nghĩ tới....."

Sự tình nói đến chỗ máu chột, thanh âm của Hạ Uyên có chút nghẹn ngào, ông dừng lại hồi lâu mới miễn cưỡng vững vàng nói, "Chỉ là ta trăm triệu lần không nghĩ tới, mẹ Kinh Chúc sẽ xảy ra chuyện." Ông ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, không cho nước mắt rơi xuống, "Ngày đó vốn nên là ta chấp phi, nhưng khi đó ta đã ly hôn với Tiểu Chung, tuy rằng người ngoài cùng đứa trẻ đều cho là ta ngoại tình, công ty cũng có phê bình ra, ta vẫn luôn chịu tất cả, nhưng ta chưa từng có câu oán hận. Ta thay ca chỉ nghĩ là.....Quan hệ của chúng ta mãi cảm, ta đi chấp phi người ngoài khẳng định lại muốn nói linh tinh, đối với Tiểu Chung và đứa nhỏ đều không tốt, ta gọi điện thoại riêng cho mẹ Kinh Chúc để xin lỗi, nói chuyện này, bà ấy cũng đáp ứng rồi, nói là bà ấy suy xét không chu toàn, sớm biết vậy nên hỏi trước qua ta rồi hẵng đặt vé máy bay, ai có thể nghĩ đến....." Ai có thể nghĩ đến lại trùng hợp như vậy, chuyến bay đó xảy ra chuyện, toàn bộ phi cơ nhiều người như vậy, chỉ có một vài người bị thương nặng còn sống.

"Đều là ta sai." Chung quy Hạ Uyên vẫn rơi nước mắt, thời gian đã lâu như vậy, mỗi lần nhắc tới chuyện này ông vẫn không nhìn được áy náy đến hồng mắt, "Nếu là ta không nghĩ nhiều như vậy, mẹ Kinh Chúc cũng sẽ không chết, tất cả đều trách ta, ta là tội nhân, là ta hại bà ấy, cũng hại những người trên phi cơ đó."

Chương 98

Hạ Uyên không tiếng động mà rơi nước mắt, ông tự nhận kỹ thuật ôn đĩnh, lúc trước có thể xử lý vấn đề cũng không nói chơi, nếu không phải ông thay ca, sự cố liên sẽ không phát sinh, những năm gần đây, ông vẫn luôn đeo trên lưng vô số tội nghiệt của những người đã qua đời đó, sắp chị áp đến chết.

Giang Gia Niên cũng bị chấn động rồi, những hiểu lầm đó được làm rõ chân tướng sự thật, kỳ thật sự thật rất đơn giản cũng rất đơn thuần, chẳng qua là tâm cha mẹ đáng thương trong thiên hạ mà thôi, trong xã hội Trung Quốc khi đó, ly hôn mặc kệ đối với ai mà nói đều thật không tốt, áp lực Hạ Uyên phải nhận cũng không thiếu so với mẹ của Hạ Kinh Chúc, nếu không có tai nạn trên không lúc trước, chờ Hạ Kinh Chúc trưởng thành, mẹ anh nhất định sẽ nói sự thật cho anh, có phải như vậy liền giai đại vui mừng hay không?

Phía sau bình phong, Hạ Kinh Chúc sững sờ ở đó, hốc mắt đỏ ửng, lại không rơi nước mắt.

Nhưng không rơi nước mắt cũng không có nghĩa là anh không bị chấn động.

Hiểu lầm những năm này được cởi bỏ, anh phát hiện chính mình oán hận một người nhiều năm như vậy kỳ thật cũng không có thời điểm bất kham như bây giờ, phảng phất như tín niệm sụp xuống vậy, tất cả ân ân oán oán trong nháy mắt bị điên đảo, nhưng cảm xúc xa xôi đó trong nháy mắt liền hội phi yên diệt, anh sẽ cảm thấy tiêu tan sao? Sẽ không. Anh sẽ cảm thấy tự trách sao? Sẽ không.

Anh chỉ có cảm thấy sợ hãi cùng phần nộ thật sâu.

Người luôn tự thích cho là đúng.

Ông ấy tự cho mà đúng là giấu diếm, tự cho là đúng mà trả giá, ông ấy muốn tốt cho người khác, nhưng căn bản không nghĩ tới những việc đó người khác có cần hay không.

Khi ông ấy tự cho là đúng mà tại thành hậu quả nghiêm trọng, ông ấy lại tiếp tục tự cho là đúng mà tự mình thống khổ, cái gì cũng không nói, sau đó chờ một ngày chân tướng lộ ra, để cho người khác lâm vào áy náy, để cho người khác hối hận, đây là ông ấy muốn sao?

Dựa vào cái gì.

Là chính ông ấy không nói rõ ràng, là trước đây ông ấy giấu diếm, bị anh hận, bị anh oán, bị anh không tha thứ như vậy, đều là gieo gió gặt bão.

Anh không cần có bất kỳ chút áy náy nào, cũng không cần có bất kỳ cảm giác tội lỗi nào.

Không cần.

Đêm giao thừa, những năm trước đều là Hạ Kinh Chúc một mình vượt qua ở ký túc xá công ty.

Thời điểm đó, anh sẽ nhận được sủi cảo nóng đồng nghiệp đi suốt đêm đưa tới, cũng có người từng mời anh đến nhà đối phương đón giao thừa, nhưng không thân chẳng quan, chạy tới nhà người ta, nhìn người ta tốt đẹp mà ăn tết, Hạ Kinh Chúc rốt cuộc vẫn là không rộng lượng như vậy, cũng sẽ ghen ghét, cho nên mỗi lần anh đều cự tuyệt.

Nhiều năm như vậy, vào năm anh sắp hai mươi tám tuổi, rốt cuộc có thể cùng ăn tết với người nhà.

Nhà cũ Giang gia cũng không lớn, chính là một căn phòng ở bình thường, toàn bộ diện tích cũng khoảng 100m², trong nhà có rất nhiều gia cụ và đồ dùng sinh hoạt, nơi nơi đều để đến tràn đầy, kể cả chỉ tính bọn họ một nhà bốn người, tất cả cùng ngồi ở phòng khách cũng cảm thấy thật náo nhiệt.

Này cũng coi như là tiêu lạc thú ở nhân gian, sẽ không cảm thấy trống vắng.

TV mở lên, trên đó đang phát sóng tiệc tối liên hoan Tết âm lịch, Hạ Kinh Chúc ngồi ở sau bàn uống trà, Giang phụ cười tủm tỉm mà nói chuyện với anh, nói đến chính mình cùng mấy người bạn đánh cờ đó, con rể của mình

là phi công hãng bay An Bình, còn là cơ trưởng, để xem những người đó ngày xưa nói con gái nhà ông sao vẫn chưa kết hôn đã được người rước đi rồi, câu nói kia nói sao đây? Đúng rồi, im lặng thì không sao, ra tiếng thật kinh người, chính là nói đến Giang Gia Niên.

Giang Gia Niên ngồi một bên nghe bát quái mà ngượng ngùng, bụng chén trà muốn uống, Giang mẫu lại nhanh chóng tiến lên nói: "Con đừng uống nước trà, giờ đã sáu tháng rồi, uống chút nước ấm, ăn chút đồ bổ, lúc mẹ mang thai con sáu tháng bụng còn lớn hơn con bây giờ."

Giang Gia Niên cúi đầu nhìn bụng chính mình, có chút hiếu kỳ nói: "Bụng con còn nhỏ sao?"

Giang mẫu gật đầu nói "Ừ", Giang phụ ghét bỏ mà nói: "Đừng nghe mẹ con nói, thời điểm bà ấy mang thai ăn quá nhiều, béo đó! Bụng con như bây giờ là vừa rồi, nhà đối diện chúng ta có con gái mang thai cũng sáu tháng bụng cũng không to bằng con đâu, cô bé kia mới là gầy, không khỏe mạnh, con gái của ba cứ như vậy khá tốt!"

Giang mẫu trắng mắt liếc Giang ba một cái, cuộc sống của hai người luôn là cãi nhau, nhưng việc này cũng không cản trở tình cảm của bọn họ, Hạ Kinh Chúc dựa vào trên sofa nhìn bộ dáng hai người lớn tuổi cười mỉa nhau, bỗng nhiên nhớ tới ngày đó nhìn thấy ba anh ở sau bình phong.

Ông ấy tuy rằng đã không còn trẻ, nhưng vẫn trẻ hơn so với ba của Giang Gia Niên một chút, vậy mà ông ấy đầy đầu tóc bạc, nhìn bộ dáng của Giang phụ mà xem, một đầu tóc đen phát ra ánh sáng nhu lượng, tuy rằng chắc chắn là có nhuộm, nhưng tinh thần cũng không giả được, so với Giang phụ mà nói, Hạ Uyện thật sự quá già nua.

Rõ ràng khi mới về nước nhìn thấy ông ấy, khi đó ông cũng không có tang thương như vậy, sao giống như mới vài ngày liền già đi mười tuổi.

Nhớ lại ngày đó Hạ Uyện khó khăn nói ra sự thật, độ cong khóe miệng Hạ Kinh Chúc chậm hạ xuống, Giang mẫu nhay bèn mà nhận thấy được, còn cho ông chồng đang lải nhải một ánh mắt, Giang phụ phản ứng lại, đứng lên thanh thanh giọng nói: "Ta với mẹ con đi chuẩn bị com tất niên, hai đứa cứ từ từ xem, đến lúc Triệu Bồn Sơn ra nhớ gọi ba đấy."

Giang Gia Niên bất đắc dĩ cười nói: "Ba, Triệu lão sư đều không tham gia xuân vãn đã nhiều năm rồi."

Giang phụ có chút thất vọng nói: "Nói cũng đúng, ông ta không tham gia xuân vãn, ba luôn cảm thấy thiếu chút gì đó, vậy lui mà cầu người tiếp theo đi, Phùng Cung ra nhớ kêu ba."

Giang Gia Niên gật đầu đồng ý, nhìn theo ba mẹ vào phòng bếp bận việc, cô cũng biết đây là ba mẹ nhường chỗ cho chính mình, buông nhân hạch đào trong tay, cô dịu dàng nói với Hạ Kinh Chúc: "Không cần bóc nữa, em không muốn ăn nữa."

Nhìn trong tay cầm hạch đào chùy còn có hạch đào toái, Hạ Kinh Chúc vươn cánh tay để lên mâm đựng trái cây trên bàn trà, vỗ vỗ tay, rút khăn giấy cẩn thận chà lau mảnh vụn trên ngón tay, bộ dáng cúi đầu ngưng mắt tựa hồ vô cùng nghiêm túc với việc trước mắt, nhưng thật ra, anh với cô đều biết hiện tại anh nghĩ cũng không phải việc trước mắt này.

"Cái kia....." Giang Gia Niên hơi hé miệng, muốn nói lại thôi, khóe miệng có nụ cười bất đắc dĩ lại vô thố, Hạ Kinh Chúc giương mắt nhìn cô liền thấy cô có dáng vẻ này.

"Có chuyện gì em nói đi." Anh dựa vào trên lưng ghế, ngữ điệu nhàn nhạt, "Quan hệ của chúng ta không có gì phải che che giấu giấu."

Nói cũng đúng, nếu là giữa vợ chồng còn muốn che giấu suy nghĩ cận kề, vậy chẳng phải quá thất bại sao.

Giang Gia Niên nghĩ như vậy liền nói thẳng: "Hôm nay là đêm giao thừa, ngày mai chính là mừng một đầu năm, anh còn nhớ hay không.....Hạ thúc thúc nói qua, mừng một muốn lên máy bay về Mỹ."

Lời giấu ở trong lòng nói ra được liền lập tức nhẹ nhàng hơn rất nhiều, Giang Gia Niên quan sát biểu tình của Hạ Kinh Chúc, thấy ánh mắt anh không có biến hóa liền biết anh đã sớm đoán được cô muốn nói gì, có thể trong lòng đã sớm có tính toán, cô lập tức cảm thấy anh có thể đang đợi cô mở miệng, cũng hoặc là, anh chỉ là đang đợi cô cho anh một cái bậc thang đi xuống như vậy.

"Anh nhớ rõ, em không cần lo lắng, trong lòng anh có tính toán."

Cầm quả quýt lên tỉ mỉ lột vỏ, Hạ cơ trưởng bất động thanh sắc mà đáp lại vợ anh, bộ dáng lột vỏ quả quýt thôi cũng cực kỳ ưu nhã, giống như sự cao quý điển nhã khi ăn cơm Tây, động tác trên tay vẫn nhã lại tinh tế, quả nhiên mỹ nam tử mặc kệ làm cái gì cũng đều có phong thái mê người, cho dù lột quả quýt cũng không ngoại lệ.

Người mang thai sáu tháng, thân mình cực kỳ cồng kềnh như Giang Gia Niên có chút ghen ghét, cũng mặc kệ anh còn chưa có lột xong, trực tiếp đoạt lấy quả quýt trong tay anh, hung hăng ăn từng miếng một, giống như chính là đang cắn lên thịt anh, để phát tiết báo thù vậy.

Hạ Kinh Chúc cùng cô nhìn nhau một lúc, đặc biệt thành khẩn nói: "Em biết ánh mắt hiện tại của em làm anh nhớ tới cái gì không?"

Giang Gia Niên không dao động nói: "Cái gì?"

Hạ Kinh Chúc liếc cô ánh mắt vô cùng có tính xâm chiếm nói: "Anh nghĩ đến mỗi ngày đi làm, khi đi qua cửa kiểm tra an ninh, có nhân viên công tác, những cô gái trẻ tuổi đặc biệt mua vé VIP để nhanh chóng qua kiểm tra." Giang Gia Niên lập tức mở to hai mắt nhìn: "Các cô ấy cũng nhìn anh như vậy?"

Hạ Kinh Chúc thu hồi tầm mắt nhìn về phía TV, trên sân khấu tràn ngập hương vị xuân văn Trung Quốc đang biểu diễn ca vu, rõ ràng không phải tiểu phẩm cũng không phải tướng thanh, nhưng Hạ cơ trưởng lại cảm lòng không đậu mà cong khóe miệng.

Chương 99

Anh nói: "Không chỉ có thể."

Giang Gia Niên lập tức khẩn trương lên, đặc biệt nghiêm túc mà giữ chặt cánh tay anh, một tay nắm cầm anh cưỡng bách anh hướng mặt về phía cô, nghiêm túc nói: "Không chỉ thế? Các cô ấy còn làm cái gì?"

Rốt cuộc người trước mắt chính là chồng của chính mình, còn là ba của con cô, Giang Gia Niên cũng không hy vọng có bất kỳ ai tới đào góc tường nhà cô, chiếu theo tình yêu cùng cảm tình của cô đối với Hạ Kinh Chúc như hiện tại, nếu bọn họ thật sự tách ra, không biết chừng cô còn làm ra cái việc điên rồ gì đó.

Hạ Kinh Chúc có thể cũng cảm nhận được tình yêu nồng đậm trong ánh mắt cô, trầm ngâm một lát nói: "Cũng không có gì, chỉ là cầm di động chụp ảnh mà thôi, em nghĩ đi đâu vậy."

Nghĩ đi đâu sao?

Đương nhiên là nghĩ đến những việc không thể miêu tả bằng lời rồi.

Giang Gia Niên xoay người sang chỗ khác đối mặt với vách tường, nói cho chính mình phải tỉnh táo lại, chẳng lẽ bởi vì mang thai sao, sao mỗi ngày đều nghĩ đến những chuyện kỳ quái đó? Là bởi vì mỗi buổi tối bên người đều nằm một người đàn ông vô cùng ngon miệng nhưng lại không thể ăn sao? Ai, những chi tiết trong lần đầu tiên cùng anh ở bên nhau phảng phất như vừa mới ngày hôm qua, cảm thụ đau đớn cùng vui sướng, thật là hoài niệm mà.

Trên người giống như càng ngày càng nóng, cả người Giang Gia Niên khó nhịn, cũng không nhịn được quay người sang nhìn Hạ Kinh Chúc, anh vẫn giữ tư thế ngồi vừa rồi, nhìn màn hình TV không chút để ý, ánh sáng rực rỡ của tiết mục xuân văn phản quang dừng ở trên mặt anh, làm cả người anh nhìn qua phảng phất như đều có thêm màu sắc, không đơn giản là gam màu đen trắng nữa, anh có cảm xúc khác, không còn là cơ trưởng tiên sinh

không dính khói lửa phàm tục, mà là người bình thường có cảm xúc, có tình cảm.

Giang Gia Niên tâm tình kích động, muốn tiến lên hôn anh một chút, nhưng trùng hợp chính lúc này Hạ cơ trưởng lại mở miệng, ổn định vững chắc mà nói một câu: "Ba, Phùng Cung ra rồi."

Một câu này thật khó lường, chỉ thấy Giang phụ trong phòng bếp vội vàng chạy ra, trên người còn đeo tạp dề, trên đó còn có bột mì, hẳn là bọn họ đang làm vằn thắn, lão gia tử đi ra liền hưng phấn nói: "Phùng Cung ra rồi? Làm sao?!"

Giang Gia Niên cứng đờ mà duy trì động tác xoay người đầu môi vừa rồi, xấu hổ mà nhìn ba cô liếc mắt một cái, Giang phụ nhìn qua liền che lại đôi mắt trong nháy mắt, có chút tức giận nói: "Con, cái đứa nhỏ này, buổi tối đây là muốn là cái gì? Được rồi nha! Ba không nhìn."

Nói xong, nhanh chóng chạy mất.

Giang Gia Niên mềm oặt mà thu lại cái tư thế ngây ngốc kia, sờ sờ mặt lâm bầm: "Buổi tối không làm cái này chẳng lẽ ban ngày làm sao?" Lâm bầm xong, cô giương mắt nhìn Hạ Kinh Chúc, chỉ thấy Hạ cơ trưởng đôi mắt mỉm cười mà liếc cô bên này, rõ ràng vừa rồi anh chính là cố ý, cố ý muốn nhìn cô quần bách.

Giang Gia Niên duỗi tay đến vị trí nào đó trên người anh, biểu tình của Hạ cơ trưởng lập tức thay đổi, không còn thông thả ung dung cùng bất động thanh sắc như vậy, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đừng nháo."

Giang Gia Niên ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vậy cũng không phải là em nháo trước."

Hạ Kinh Chúc cảm giác lực đạo bị nắm ở chỗ nào đó phần thân dưới tăng lớn, nhanh chóng nói: "Anh sai rồi, đừng náo loạn."

Đáng tiếc, hiện tại phản ứng nhận sai đơn giản như vậy đã không hề có ý nghĩa với Giang Gia Niên.

"Đừng nháo? Em càng muốn nháo đây."

Thấp giọng mà nói một tiếng, Giang Gia Niên dứt khoát trực tiếp bỏ nhào lên trên người anh lẫn lộn, bởi vì cô mang thai, anh lại không thể làm động tác quá lớn, lo lắng làm tổn thương cô, cho nên mặc kệ cô làm cái gì anh cũng đều chỉ có thể chịu đựng, thường xuyên qua lại, đến thời điểm ăn cơm tất niên, Hạ cơ trưởng liền không còn ở phòng khách. "Kính Chúc đâu rồi?" Giang mẫu nghi hoặc hỏi.

Giang Gia Niên vừa cắn hạt dưa vừa cười tủm tỉm nói: "Hắc hắc, đi toilet, đi giải quyết một chút vấn đề."

Giang mẫu kỳ quái mà nhìn chăm chú vào con gái, luôn cảm thấy cô tiểu lý tàng đao.

Mà trong toilet, Hạ Kính Chúc đứng trước gương nhìn chính mình, chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Người phụ nữ này, quá độc ác, thật quá đáng.

Mùng một đầu năm, chuyến bay của hãng bay An Bình vẫn như ngày bình thường.

Những năm vừa qua, Hạ cơ trưởng làm người cô đơn luôn nhân từ mà đem cơ hội nghỉ ngơi nhường cho đồng nghiệp, nhiều năm qua đồng nghiệp đã thành thói quen, ngay cả công ty cùng chính anh cũng đều thành thói quen, cho nên năm nay cứ an bài theo lẽ thường, cầm trong tay tư liệu phi hành từ phòng chuẩn bị đi ra, nhìn công ty trông vắng hơn rất nhiều so với ngày thường, trong lòng Hạ Kính Chúc có chút hụt hẫng.

Ân Mạn vội vã đuổi theo, hỏi một câu: "Hạ cơ trưởng, anh còn làm việc trong tết sao? Tôi còn cho rằng tết năm nay anh sẽ ở nhà ăn tết chứ."

Từ sau khi nghe xong câu chuyện về Giang Gia Niên trong văn phòng ngày đó, cô làm như thế nào mà Trần Phong phải nhận tội, chút chán ghét của Ân Mạn đối với Giang Gia Niên liền hoàn toàn biến mất, rốt cuộc Hạ Kính

Chước là người cô từng thích, có người đối với anh tốt như vậy cô chắc chắn là vui vẻ, nếu đã chú định người kia không thể là của mình, thương tâm một thời gian liền phải nhanh chóng khôi phục bình thường, cũng không thể thật sự treo cổ trên một cái cây đi, thời gian sẽ giúp vết thương khép miệng.

Hạ Kinh Chước còn chưa kịp trả lời câu hỏi của Ân Mạn, Hình Chu liền kéo cái rương đi đến, đoàn người bọn họ đang chuẩn bị đi sân bay chuẩn bị trước, chuyến bay 3h mới cất cánh, ngày thường bọn họ cũng sẽ không đi sớm như vậy, nhưng hôm nay Hạ Kinh Chước ra sớm như thế, mọi người cũng liền đi theo, cũng không chú ý tới thời gian kỳ thật còn rất sớm.

Chờ đoàn người mênh mông cuộn cuộn tới sân bay, thời điểm các hành khách chờ máy bay chú ý đến, Ân Mạn mới hậu tri hậu giác phát hiện nói: "A? Chúng ta có phải đi ra quá sớm rồi không?"

Hình Chu giơ tay nhìn đồng hồ, lập tức nhú mày nói: "Giờ còn sớm, tôi cũng không chú ý, hửn là một giờ nữa mới cần đi qua đi, sao sớm như vậy liền ra rồi?"

Hạ Kinh Chước mặc chế phục, bên ngoài mặc áo khoác chế phục, dài đến đầu gối, nhìn từ phía sau lại thấy dáng người anh thon dài đỉnh bật, cực kỳ anh tuấn. Chỉ thấy anh đề thấp vành mũ, nhàn nhạt mà nhìn phía trước nói: "Tôi tự mình đi ra có việc, mọi người đi theo ra làm cái gì?"

Mọi người đơ luôn, này còn không phải là ngày trước đều là như thế sao, trong lúc nhất thời làm theo thói quen sao?

Vì thế, hành khách chờ máy bay liền nhìn thấy đội ngũ vốn dĩ mênh mông cuộn cuộn chỉ còn dư lại cơ trưởng dẫn đầu có bốn vạch vàng trên vai, những người khác lưu lại đều bắt đắ dĩ mà nhìn nhau cười, như là đang thảo luận vừa rồi chính mình có bao nhiêu ngu ngốc.

Hạ Kinh Chước cũng không để ý đến những cái đó, anh nhanh chóng đi trước qua cửa kiểm tra an ninh, kéo rương phi hành xếp hàng sau các đồng nghiệp khác chờ qua kiểm tra an ninh, lúc chờ đợi còn cúi đầu xem đồng hồ, tựa hồ đang muốn đuổi kịp thời gian.

Thời điểm Giang Gia Niên đến liền nhìn thấy bộ dáng kia của anh.

Chương 100

Đĩnh bụng to, Giang Gia Niên bọc mình đến kín mít, tay chân nhẹ nhàng mà đi đến phía sau đội ngũ, nhìn nhân viên công tác cùng hành khách đi lối VIP, có cô gái trẻ đang giơ di động muốn chụp ảnh, chính là hình ảnh Hạ cơ trưởng cúi đầu xem đồng hồ, Giang Gia Niên nhú nhú mi, khụ một tiếng, làm cho cô gái đang lén lút hoảng sợ, ngoái đầu nhìn lại, có chút kỳ quái nói: "Cô có việc gì sao?"

Giang Gia Niên chưa nói cái gì, nhưng âm thanh ho khan của cô lại khiến cho Hạ Kinh Chúc chú ý, đây chính là thanh âm của vợ anh đấy, nằm mơ đều không quên được, lúc ấy Hạ Kinh Chúc liền chuyển đầu nhìn qua, cô gái kia vừa thấy cơ trưởng đại nhân quay đầu lại, tức khắc toàn bộ ánh mắt đều là trái tim hồng, tay chân luống cuống mà muốn nói gì đó, ai biết cơ trưởng đại nhân lại trực tiếp vòng qua cô ta, đi tới chỗ thai phụ ho khan bên cạnh, cau mày nói: "Sao em lại tới đây, có phải bị cảm lạnh không?"

Cô gái trẻ sừng sốt, lúc này mới phản ứng lại bọn họ đại khái là quan hệ gì, mà chính mình vừa rồi chụp lén đều bị vợ người ta nhìn thấy, cô gái lập tức đỏ mặt mà chạy mất, quyết định ngốc một lúc sẽ đi qua cửa an ninh sau.

Giang Gia Niên liếc mắt nhìn bóng dáng đối phương, sờ sờ mặt nói: "Em có dọa người như vậy sao?"

Hạ Kinh Chúc nhìn kỹ một hồi, nghiêm túc nói: "Bộ dáng hưng sư vấn tội đích xác rất dọa người."

Giang Gia Niên bắt đắc dĩ mà véo anh một cái, hừ một tiếng nói: "Anh hẳn là không quên chứ, hôm nay là ngày Hạ thúc thúc đi."

Biểu tình của Hạ Kinh Chúc hơi dừng lại, nhanh chóng nói: "Anh nhớ rõ."

Giang Gia Niên sốt ruột nói: "Vậy sao anh còn chưa an bài gì vậy? Anh sẽ không để cho ba anh đi luôn đấy chứ?"

Hạ Kinh Chúc rũ mắt liếc cô, nhàn nhạt nói: "Anh đây không phải đang qua kiểm tra an ninh sao?"

Giang Gia Niên sững sờ, hơn nửa ngày không phản ứng, Hạ Kinh Chúc trực tiếp cởi áo khoác chế phục tròng lên người cô, dưới ánh nhìn chăm chú của người xếp hàng phía sau nhẹ giọng nói: "Em trở về chờ anh, anh phải đi qua rồi."

Nói xong, cúi đầu hôn lên trán cô một cái, trong lúc cô ngốc ngốc nhìn theo đi qua kiểm tra an ninh.

Sau đó, Giang Gia Niên mới phản ứng lại được hành vi thân mật thường ngày của bọn họ lại thể hiện ở nơi xếp hàng kiểm tra an ninh sân bay có bao nhiêu chói mắt, trình độ then thùng cũng không kém gì so với cô gái trẻ chụp lên kia.

Mà qua kiểm tra an ninh, Hạ cơ trưởng cũng không trực tiếp đi ra sân bay như khi làm việc, mà ngược lại lấy di động xem một cái tin nhắn, dựa theo thông tin được báo trên đó đi tìm cửa đăng ký, nhanh chóng tìm thấy Hạ Uyên ở cửa đăng ký một phòng khách quý gần đó.

Hạ Uyên vẫn là một đầu đầy tóc bạc, ngồi ở phòng chờ nhìn chăm chăm mặt đất phát ngốc, hành khách xung quanh hoặc là đang xem di động, hoặc là đang xem TV, chỉ có ông đang ngẩn người, biểu tình trên mặt hoảng hốt, sắc mặt cực kém.

Có thể thân thể ông ấy không tốt lắm, luôn nhịn không được mà ho khan, Hạ Kinh Chúc dừng bước ở trước quầy, người trực ban thấy anh trước mắt liền sáng ngời, e thẹn mà đứng lên nói: "Xin chào anh, xin hỏi...."

Hạ Kinh Chúc không đợi đối phương nói xong liền giơ tay lên ngăn những lời kế tiếp cô ta muốn nói, anh trực tiếp bước chân dài đi vào, ngồi xuống vị trí đối diện Hạ Uyên.

Hạ Uyên hoàn hồn, ngược mắt lên nhìn, sau khi thấy là anh liền chấn động, ngờ ngác nói: "Sao con lại đến đây? Mừng một còn đi làm sao?"

Hạ Kinh Chúc hơi hơi gật đầu, xem như đáp lại vấn đề của ông, Hạ Uyên có chút ngoài ý muốn, ông giống như còn có chút phản ứng trì độn, sau một lúc lâu mới nói: "Con xuất hiện ở đây làm ba thật ngoài ý muốn. Ba

cho rằng, cả đời nay con cũng không muốn gặp lại ba." Vừa dứt lời liền bắt đầu ho khan.

Hạ Kinh Chúc im lặng mà nhìn ông, đang chờ ông dừng ho khan, anh chậm rãi nhắm mi lại, tựa hồ như Hạ Uyên ho thêm một chút, tâm của anh đều như bị cắt thêm một chút.

Cuối cùng, anh vẫn là ngồi không yên, đứng dậy rót nước ấm cho ông, Hạ Uyên ho khan, căn bản không biết anh đi rót nước ấm cho chính mình, còn tưởng rằng Hạ Kinh Chúc thấy phiền liền đi rồi, hốc mắt lập tức đỏ lên, càng không thể dừng ho khan, trực tiếp ho đến mức mọi người xung quanh đều nhìn ông, ông có chút thở không nổi.

Sau đó, trong lúc đầu óc ông bắt đầu hôn mê không rõ, ông thấy con trai diện mạo tương tự chính mình đã trở lại, anh mặc chế phục phi công, trong tay bung ly nước ấm, đi tới ngồi ở bên người ông, đỡ ông uống nước.

Giống như bệnh lập tức liền tốt lên, vừa rồi làm thế nào cũng không ngừng ho khan được sau khi nước ấm vào đến yết hầu cũng tốt hơn rất nhiều, hốc mắt Hạ Uyên càng thêm đỏ, uống xong nước ông suýt chút nữa rơi lệ, Hạ Kinh Chúc đem ly nước để ở một bên, nhân viên ở quầy đi tới nhẹ giọng nói: "Xin hỏi hành khách Hạ Uyên đi nước Mỹ có ở đây không? Chuyến bay của ngài đã bắt đầu đăng ký."

Hạ Uyên ngo ngắc mà nhìn Hạ Kinh Chúc, anh trực tiếp nói với nhân viên kia: "Cảm ơn."

Nhân viên trước quầy then thùng gập đầu, xoay người rời đi, Hạ Uyên cúi đầu, chuẩn bị đứng dậy rời đi, Hạ Kinh Chúc lại nói thẳng: "Ông không cần đi lên."

Hạ Uyên khó hiểu mà nhìn về phía anh, Hạ Kinh Chúc cũng đứng lên nói: "Vé máy bay của ông tôi đã hủy bỏ giúp ông rồi." Anh tùy tay vỗ vỗ cổ tay áo, không chút để ý nói, "Hôm nay tôi bay đi Bắc Mỹ, buổi tối khoảng 9h mới có thể tan tầm, Gia Niên đang ở cửa phụ số 13 chờ ông, ông cùng cô ấy đi về trước đi."

Hạ Kinh Chúc nói những lời này không dài, nhưng lượng tin tức rất lớn, Hạ Uyên nghe xong cả người đều choáng váng, chỉ vào chính mình nói: "Con nói con hủy vé máy bay của ba? Con để ba....Trở về?" Thanh âm của ông run rẩy nói, "Kinh Chúc, ba không nghe lầm chứ, ba....."

Hạ Kinh Chúc nâng tay lên nhìn đồng hồ, có chút không kiên nhẫn nói: "Tôi không thích một câu nói hai lần, sắp đến thời gian phi hành, tôi đi trước."

Nói xong, anh trực tiếp kéo rương phi hành rời đi, nhìn tám lưng kia, thật là làm người hoảng hốt nhớ tới thời điểm trẻ tuổi, Hạ Uyên còn nhớ rõ chính là cũng là phi công tiêu sái như vậy, nhưng sau đó thì sao chứ, ngay cả dừng khi nhắc tay thao tác cũng không nổi, cuối cùng không thể lưu lại Giang Thành, phảng phất như tiếp tục ở lại nơi này, mỗi ngày đều bị chỉ trích, chịu dày vò.

Cũng không biết làm thế nào mà đi đến cửa số 13, Hạ Uyên vừa mới vừa đứng yên liền nhìn thấy một chiếc xe hơi màu trắng dừng ở trước mặt, Giang Gia Niên mở cửa sổ ghế phụ nói với ông: "Ba, ba đem hành lý của ba để vào cốp xe đi, con không tiện đi xuống, không giúp ba được."

Cô mang thai, không thể giúp ông dọn hành lý là bình thường, chính là làm Hạ Uyên ngoài ý muốn không phải cái này, mà là: "Cháu kêu ta cái gì?"

Giang Gia Niên cười, sau khi xin lỗi cảnh sát giao thông đang thúc giục rời đi liền nói với Hạ Uyên: "Ba, ba mau lên xe đi, Kinh Chúc để con đón ba về nhà, bây giờ đang là Tết, chúng ta cũng đừng đi ký túc xá, liền về bên nhà con đi, ba mẹ con đã sớm muốn gặp mặt ba!"

Hình ảnh như vậy, Hạ Uyên chỉ thỉnh thoảng thấy qua ở trong mộng.

Nhưng cho dù là ở trong mộng, ông cũng biết đó là chuyện không có khả năng xảy ra.

Nhưng rất nhanh, ông lên xe, xe chậm rãi trở về, bên tai là tiếng nhắc mãi của con dâu ở ghế điều khiển, ông biết là con trai để con dâu đón ông trở về, ông cũng biết chính mình sẽ không bao giờ phải đi nữa, từ bây giờ ông không cần lẻ loi một mình ở nước ngoài chuộc tội, ông có thể ở chỗ này

chơi với cháu nội, có thể nói chuyện với con trai, không cần một lòng ôm áy náy, nhìn con trai lạnh mặt nữa.

Giang Gia Niên vẫn luôn nói chuyện, chính là sợ cảm xúc của Hạ Uyên không ổn định, cô muốn cho ông cảm thấy tùy ý tự nhiên một chút, nhưng vẫn không thể ngăn cả nước mắt của ông, Giang Gia Niên nhìn thấy ông khóc từ kính chiếu hậu, cũng không nói chuyện nữa, im lặng mà tăng nhiệt độ điều hòa lên một chút, điều khiển xe chạy ổn định vững vàng trên đường sân bay về nhà.

Cô nghĩ, những ngày tháng hạnh phúc, hẳn là bây giờ mới bắt đầu đi.

Chương 101

Màn đêm buông xuống, gió rét thổi trong trời đông giá buốt cũng không ngăn được vẻ vui sướng trên gương mặt những người đi đường.

Năm mới chính là như vậy, đối với mỗi người mỗi nhà đều là những ngày vui sướng.

Hạ Kinh Chúc tan tầm lúc 9h, lái xe trở về Giang gia ở nội thành cũng mất hơn hai giờ.

Này vẫn cần tiền đề là không bị tắc đường.

Chờ đến lúc anh về đến nhà, hẳn là khoảng 11 giờ, người trong nhà hẳn là đều đã đi ngủ, trong tay anh cầm chìa khóa, cũng không cần làm phiền bọn họ mở cửa, anh im lặng đi vào, trở lại phòng mà không có tiếng vang, không kinh động bất kỳ ai, như vậy thật tốt.

Đương nhiên, này chỉ là hình ảnh trong tưởng tượng của Hạ Kinh Chúc, khi anh rút cuộc về tới nhà, dựa theo như trong tưởng tượng mà nhẹ nhàng mở cửa, hình ảnh nhìn thấy không phải là căn nhà tối đèn, mà là phòng khách sáng trưng.

Phòng khách cũng không trống vắng, người trong nhà đều chưa ngủ, TV mở lên, Giang phụ đang cạ chén cùng với Hạ Uyên, hai người vừa nói vừa cười, giống như bạn cũ đã nhiều năm, Giang mẫu ở một bên không ngừng thêm rượu với đồ nhắm cho bọn họ, nghe thấy động tĩnh ở cửa liền nhìn lại, sau khi thấy Hạ Kinh Chúc liền nói: "Ba con bọn họ còn đang uống, Gia Niên mệt mỏi, về phong ngủ trước rồi, con bận một ngày cũng đi nghỉ ngơi trước đi, hai lão già này phỏng chừng bây giờ ai cũng không quen biết, chỉ biết rượu thôi!"

Hạ Kinh Chúc không thể không gật đầu đồng ý, đi ngang qua phòng khách, thẳng đến phòng ngủ của Giang Gia Niên.

Chờ anh mở cửa đi vào, bên này Hạ Uyên mới nhìn thoáng qua, Giang phụ nhìn theo ánh mắt của ông, cười nói: "Con cái trưởng thành, chúng ta cũng

không cần phải nhọc lòng, chú em à , về sau chú không cần về nước Mỹ là tốt nhất, cũng đừng đi nơi khác nữa, ở trong tiểu khu này cùng với chúng ta đi, không có việc gì liên chơi cờ với ta, dù sao cũng đều không có việc gì làm!"

Hạ Uyên nghe lời nói của Giang phụ vào trong tai, đó là cuộc sống tuổi già bình thường cỡ nào, lại là sinh hoạt từ nửa đời trước đến nay ông không dám mơ tưởng.

Ông còn nhớ rõ lúc trở về, Giang Gia Niên nói cho ông, Kinh Chúc đã biết tất cả rồi, nguyên bản ông cho rằng dựa theo tính tình của Kinh Chúc, kể cả biết chân tướng chỉ sợ cũng vẫn sẽ trách ông tự cho là thông minh, ông vẫn luôn không dám tự tin mà cảm thấy chính mình có thể trở lại bên người bọn họ, trải qua cuộc sống đơn giản bình thường, nghĩ đến tương lai có thể trải qua sinh hoạt như vậy, liền cảm thấy nhẹ nhàng hơn nhiều, tiếp tục kính rượu, Hạ Uyên cũng không rảnh lo đến phong độ thân sĩ cùng thân phận, cùng Giang phụ uống càng thêm cao hứng.

Giang mẫu nhìn, bắt đắc dĩ mà lắc đầu, thấp giọng cảnh cáo nói: "Gia Niên cùng Kinh Chúc đều nghỉ ngơi, hai người các ông nhỏ giọng chút cho tôi, đừng ồn ào."

Giang phụ nhanh chóng lấy người ra bảo đảm, Hạ Uyên cũng vươn ngón tay để bên miệng làm động tác im lặng, mà trong phòng, thật ra Giang Gia Niên cũng chưa ngủ, cô vẫn luôn đợi Hạ Kinh Chúc trở về, thời điểm anh mở cửa tiến vào, cô lập tức tỉnh lại.

"Ngày mai anh không cần đi làm đúng không?"

Cô vươn cánh tay ôm anh, anh còn mặc chế phục, người đàn ông phong trần mệt mỏi chân chờ một chút, vẫn là vươn hai tay ôm lấy cô.

"Ừ."

Anh nhẹ nhàng đáp lời, tiếng nói gợi cảm trầm thấp làm người khó quên, Giang Gia Niên dựa vào trong lòng ngực anh một lúc sau cũng không chịu rời đi, Hạ Kinh Chúc nhay bén mà phát hiện có thể có chuyện gì đó anh không biết, anh tự hỏi một chút, ôn nhu hỏi cô: "Ông ấy nói gì với em sao?"

Đến bây giờ, anh vẫn không thể tự nhiên mà xưng hô với Hạ Uyên là "ba anh", nhưng Giang Gia Niên tâm hữu linh tê với anh, đương nhiên biết anh nói chính là ai.

"Không phải." Cô lắc đầu, nhấp môi chần chờ, một lát sau mới nói, "Hôm nay em nhìn thấy tin tức."

Hạ Kinh Chúc hơi hơi ngưng mắt, Giang Gia Niên đưa di động qua, trên màn hình chính là tin tức về Duyệt Đồ.

Thời gian lùi lại hai giờ trước đó.

9h, Hạ Kinh Chúc bên phía sân bay vừa mới tan tầm, nhưng ở Duyệt Đồ bên này, Hạ Kinh Chúc có khả năng muốn tan tầm cả đời.

Cửa phòng họp mở ra, nhóm cổ đông đi ra ngoài từng nhóm một, kết quả hội nghị đối với công ty cực kỳ bất lợi, sau khi tất cả mọi người rời khỏi, một người không nên xuất hiện ở chỗ này lại xuất hiện.

Hứa Hoan Nhan đứng ở kia, hai tay khoanh trước ngực, nhìn kỹ tất cả nơi này, phảng phất như đang nhìn lãnh địa của chính mình.

Lâm Hàn Dữ phát hiện cô ta, lạnh giọng nói: "Cô cư nhiên còn dám tới nơi này sao? Là ai để cô đi vào?"

Hứa Hoan Nhan mỉm cười nói: "Lâm Đồng sự trưởng, anh có phải còn không rõ ràng tình huống hiện tại hay không, bảo an của anh cũng sắp đi ăn máng khác ở công ty tôi rồi, chẳng lẽ anh còn trông cậy bọn họ có thể hết sức chuyên chú mà làm việc vì anh sao?"

Lâm Hàn Dữ không nói lời nào, chỉ ngồi ở kia không nói một lời, anh ta nhìn qua tiêu tụy đi rất nhiều, Hứa Hoan Nhan đi từng bước qua đó, chậm rãi dựa vào bên cạnh bàn làm việc, nhìn chăm chăm anh ta một hồi mới mở miệng nói chuyện: "Nếu hiện tại anh nhận sai với tôi, nói không chừng tôi sẽ mềm lòng mà tha thứ cho anh, chúng ta cũng không cần đi đến một bước không thể quay lại kia."

Lâm Hàn Dữ cười lạnh nói: "Thôi đi, cô muốn làm gì liền trực tiếp làm đi, hiện tại tôi còn sợ những cái đó sao? Nếu thật sự Duyệt Đồ không thể cứu được nữa, vậy không cần làm nữa, chúng tôi còn ở đây, cũng sẽ không làm chính mình đói chết."

Hứa Hoan Nhan chậm rãi lạnh mặt, Lâm Hàn Dữ tiếp tục nói: "Có phải cô cảm thấy nếu đánh bại Duyệt Đồ liền có thể làm tôi quỳ gối trước mặt cô, cầu xin cô, nhận sai với cô hay không, cô đến đây để tìm lại mặt mũi đã mất ở nơi này sao?"

Tâm sự trong lòng bị đoán trúng, Hứa Hoan Nhan nhú mày nói: "Sao nào, chẳng lẽ không phải sao?"

Lâm Hàn Dữ dựa vào trên lưng ghế, cởi bỏ cúc áo sơ mi ở cô nói: "Tôi nói cho cô biết, không phải. Hứa Hoan Nhan, cô quá tự tin, cũng nghĩ tôi quá vô dụng rồi, chỉ cần tôi muốn, mấy trò vật vãnh này của cô căn bản không thể làm tôi như thế nào, Sở dĩ hôm nay tôi còn thờ ơ, là bởi vì tôi đang đợi Gia Niên trở về. Tôi cho rằng nếu cô ấy thấy Duyệt Đồ như vậy, ít nhất còn trở về giúp đỡ công ty mà cô ấy làm việc lâu như vậy, đáng tiếc..." Anh ta cười tự giễu, "Tôi còn quá tự tin, suy nghĩ quá ngây thơ rồi, có lẽ, từ đầu đến cuối tôi cũng không thật sự hiểu cô ấy."

Hứa Hoan Nhan có chút tức giận nói: "Đến lúc này anh còn nghĩ đến cô ta sao? Anh cũng không nhìn xem những cổ đông hiện tại của công ty anh đều chạy đến công ty ai đầu tư rồi, công ty cũng bị anh chơi hỏng rồi, anh cư nhiên còn nghĩ đến người phụ nữ kia, Lâm Hàn Dữ, anh điên rồi à?!"

Lâm Hàn Dữ trực tiếp đứng lên từ trên ghế, nhìn chằm chằm Hứa Hoan Nhan, gần từng chữ nói: "Tôi nghĩ là cô điên rồi mới đúng. Không có Duyệt Đồ tôi còn có Lâm gia, cô cảm thấy tôi chỉ dựa vào một công ty này mà tồn tại sao? Tôi chấp tay đem nó dâng cho người khác thì như thế nào? Dù sao Giang Gia Niên đã không có khả năng trở lại đây, tiếp tục giữ lại công ty này, cũng không có ý nghĩa gì."

Hứa Hoan Nhan luống cuống: "Anh có ý gì? Lâm Hàn Dữ anh nói rõ ràng cho tôi."

Lâm Hàn Dữ nhàn nhạt nói: "Cô thông minh như vậy còn không hiểu sao? Tôi không cần cái công ty này nữa, tôi đem nó tặng cho cô, cô muốn liền cầm lấy đi, từ nay về sau, chúng ta xem như không ai nợ ai. Tôi xin lỗi cô về những việc đó, cũng đừng nghĩ tới trả thù nữa, lần sau tôi sẽ không thủ hạ lưu tình, không phản kích chút nào như lần này đâu."

Nói xong, Lâm Hàn Dữ trực tiếp cầm áo khoác rời đi, Hứa Hoan Nhan sững sờ đứng ở chỗ đó hồi lâu mới cao giọng nói: "Lâm Hàn Dữ, anh đi chết đi! Không cần khiến cho tôi cảm thấy thành công của tôi đều là bởi vì anh dung túng, anh đừng tưởng rằng cái gì anh cũng có thể khống chế, anh đã không phải Lâm Hàn Dữ trước kia nữa rồi!"

Đứng ở cửa phòng họp, cuối cùng Lâm Hàn Dữ tạm dừng bước chân một lần, nhưng anh ta cũng không quay đầu lại, anh ta chỉ nói một câu.

"Hứa Hoan Nhan, tôi thất bại nhưng không phải bởi vì cô, là bại bởi Giang Gia Niên."

Anh ta bại bởi sự tuyệt tình của Giang Gia Niên.

Buổi tối hôm đó, anh ta gọi điện cho Giang Gia Niên lần cuối cùng.

Thời điểm Giang Gia Niên nhận điện thoại, đang chuẩn bị đi về phòng ngủ nằm một lúc, số điện thoại xa lạ, cô tiếp lên mang theo nghi hoặc, sau đó liền nghe được thanh âm của Lâm Hàn Dữ.

"Là anh, đứng ngắt, anh chỉ có một vấn đề muốn hỏi em."

Động tác lập tức muốn ngắt điện thoại của Giang Gia Niên dừng lại, thật lâu sau mới lãnh đạm mà nói một câu: "Vấn đề gì?"

Lâm Hàn Dữ ngồi trong xe, cửa sổ xe mở, tùy ý để gió lạnh thổi vào, ánh mắt nhìn lên cao ốc Duyệt Đồ, nhẹ giọng hỏi cô: "Em tiếc nuôi sao?"

Giang Gia Niên không rõ ý gì, lại nhanh chóng nghe được anh ta bổ sung: "Về chúng ta."

Giang Gia Niên ngơ ngẩn.

Editor: Chương sau sẽ là chương cuối. Chúng ta sắp phải tạm biệt Hạ cơ trưởng và Giang tổng rồi!!!

Chương 102

Cô không trả lời.

Nhưng chỉ việc cô không trả lời cũng đủ để Lâm Hàn Dữ biết đáp án.

"Thời điểm em tổ chức hôn lễ, cũng cho anh một tấm thiệp mời đi."

"Khi đó, anh hẳn là đã không còn ở Giang Thành, anh đem công ty cho Hứa Hoan Nhan, xem như đền bù anh thiếu cô ấy. Anh sẽ rời khỏi thành phố này, đến một thành phố khác bắt đầu lại từ đầu."

".....Gia Niên, anh là thật lòng từng thích em, nhưng anh bỏ lỡ, đây là định mệnh của anh. Em không cần lo lắng, kể cả anh nhận được thiệp mời, anh cũng không có dũng khí tham gia, anh chỉ muốn duy trì chút mặt mũi cuối cùng mà thôi."

Lâm Hàn Dữ giơ tay lau sạch nước mắt trên mặt, nhìn cao ốc trước mắt, nhẹ giọng hòa hoãn nói: "Gia Niên, hy vọng duy nhất của anh chính là, kể cả từ bây giờ trở đi chúng ta không thể gặp lại nhau, em vẫn có thể nghiêm túc nhớ kỷ chuyện anh đã từng thích em. Tình cảm của anh với em là thật, muốn giữ em lại cũng là thật, anh đối với em từng giây từng phút, muốn cùng em vĩnh viễn ở bên nhau cũng là thật. Còn vì sao chúng ta lại đi đến tình trạng ngày hôm nay, đây đều là anh sai, anh Lâm Hàn Dữ nói lại lần nữa, chúc cho Giang Gia Niên, tương lai trôi chảy, tất cả đều tốt. Anh cũng vậy."

Nói xong một chữ cuối cùng, Lâm Hàn Dữ cắt đứt điện thoại, đóng cửa sổ lại, không mang theo bất kỳ cái gì, cứ như vậy đánh xe đi đến đường cao tốc Giang Thành.

Phảng phất như tại giờ khắc này, mọi sự tình đều có định luận, phảng phất như tại giờ khắc này, tất cả tình cảm, tất cả đều biến thành tro tàn.

Đứng ở phía trên lầu cao, Hứa Hoan Nhan nhìn chiếc xe ở ngoài cửa sổ đang rời khỏi công ty, mặc dù chỉ là một cái bóng dáng mơ hồ, cô ta cũng có thể phân biệt rõ ràng chiếc nào thuộc về Lâm Hàn Dữ.

Một đoạn thời gian tách ra này, chiếc xe cùng người này trước nay chưa từng liên lạc qua với cô ta.

Từ lời nói trước đó của anh ta, đại khái là anh ta còn trách Giang Gia Niên vô tình đi, nhưng anh ta có biết rằng, đối với cô ta mà nói, anh ta lại vô tình cỡ nào.

Hứa Hoan Nhan hít hít cái mũi, ngửa đầu nhìn văn phòng này, ghen ngào nói: "Cũng tốt, không có đàn ông, còn có công ty, cũng không đến mức công dã tràng." Dừng một chút, nước mắt rơi xuống, cô ta ôm đầu gối ngồi xồm xuống, lầm bầm nói, "Chính là, chính là sao mình lại không cao hứng nổi đây."

Xa ở trong nhà.

Giang Gia Niên tiếp xong điện thoại, hồi lâu sau cũng chưa nói chuyện.

Cô trở lại phòng ngủ, lấy di động ra, tìm tin tức về Lâm Hàn Dữ, lời gièm pha cùng lực đục bên trong ngày càng tăng lên, cô cơ hồ là chính mắt nhìn thấy Duyệt Đồ đi đến hướng đóng cửa.

Có lẽ, ngày mai tin tức Duyệt Đồ sát nhập với Nguyệt Mão sẽ tràn đầy trên mạng.

Có lẽ đây là kết cục tốt nhất của chuyện xưa.

Người nên đi, trước sau cũng đều phải đi, giữ cũng không giữ được, cô cũng không muốn giữ lại.

Chỉ là.....

Nâng mắt lên, Giang Gia Niên dừng suy nghĩ lại, có chút buồn rầu hỏi Hạ Kinh Chúc: "Em có phải quá vô tình hay không?" Cô nhẹ giọng nói, "Kia dù sao cũng là công ty một tay em giúp đỡ thành lập nên, thời điểm Lâm Hàn Dữ chờ em trở về hỗ trợ, trước nay em cũng chưa từng dao động." Cô cúi đầu, "Em như vậy, có phải quá vô tình hay không."

Hạ Kinh Chúc gắt gao mà ôm vợ trong lòng ngực, anh cũng không thao thao bất tuyệt, không nói lời ngon tiếng ngọt, anh chỉ trầm thấp nói: "Em

chỉ làm việc em nên làm thôi, mỗi người nên phụ trách vì hành vi của chính mình, em không cần phụ trách."

Đúng không.

Nói như vậy đi.

Mỗi người đều nên chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của chính mình, chẳng sợ trách nhiệm kia bạn có chút gánh vác không nổi.

Ba năm sau.

Sân bay quốc tế Giang Thành.

Máy bay Boeing 787 đáp xuống sân bay, hành khách ở khoang hạng nhất vốn nên xuống phi cơ trước tiên, nhưng hai hành khách một lớn một nhỏ vẫn còn ngồi ở kia, ngoài ý muốn chính là nhân viên đội bay cũng không thúc giục, còn đưa trái cây cho đứa trẻ, bé trai cầm dưa hấu trong tay, ăn đến trên miệng dính đầy nước dưa, làm cho mấy tiếp viên cười đến bụng cũng đau.

"Thâm Thâm, cháu ăn từ từ thôi, cũng không ai đoạt của cháu đâu."

Bé trai căn bản không nghe, vẫn dùng sức ăn, người phụ nữ làm mẹ đứng bên cạnh bất đắc dĩ nói: "Ân Mạn cô không cần quản nó, thấy đồ ăn liền giống như con mèo tham ăn vậy, mỗi lần đều giống như đánh giặc, ai cũng không nói nổi, trừ ba nó."

Bé trai vừa nghe thấy từ "ba" này trong nháy mắt ngẩn ra một chút, chớp đôi mắt to nhìn Ân Mạn nói: "Dì Ân Mạn, ba cháu bao lâu nữa mới đi ra vậy?"

Ân Mạn nhìn nhìn phía sau, hành khách đều đã đi xuống, nhân viên đội bay một lát nữa liền có thể rời đi, nhưng tiền đề là, bọn họ phải đi trước.

Quy định vẫn là quy định, người nhà cũng không được.

"Đi đi, một lát ba con xuống dưới thấy chúng ta còn ở đây lại tức giận, nói chúng ta đi cửa sau." Người phụ nữ mang theo con nhỏ đứng là Giang Gia Niên, cô cắt tóc ngắn trên tai, nhìn càng có vẻ giỏi giang, quan hệ với Ân Mạn cũng ngày càng tốt, giống như là khuê mật.

Ân Mạn nghiêng nghiêng đầu, thoáng nhìn Hình Chu đi ra, cậu ta thấy cô nhanh chóng chân chó mà chạy tới, trên tay áo đã nhiều thêm một vạch vàng.

"Hạ cơ trưởng đã ra chưa?" Ân Mạn thuận miệng hỏi.

Hình Chu vẻ mặt ghen tuông nói: "Hiện tại em là bạn gái của anh, có thể không cần luôn hỏi anh Kinh Chúc hay không?"

Ân Mạn trừng mắt với cậu ta một cái, khóe miệng lại nhin không được giương lên tươi cười, Giang Gia Niên nhìn hai người bọn họ hiểu ý cười, lôi kéo con trai phải đi, chính là bạn nhỏ Hạ Thâm Thâm căn bản là không nghe lời, làm thế nào cũng không đi, sống chết muốn ở chỗ này chờ ba ba, Giang Gia Niên tức giận đến không chịu được nói: "Mẹ còn không quản được con có phải không?"

Bạn học Hạ Thâm Thâm hô lớn: "Đúng vậy ạ!"

Giang Gia Niên nhéo lỗ tai cậu bé nói: "Con được lắm, trời lớn nhất con thứ hai có phải hay không? Nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa không chứa được con đúng không? Có cần mẹ tìm giúp con một chú du hành gia vũ trụ thương lượng một chút, lần sau mang con lên mặt trăng hay không?"

Cô vừa mới dứt lời, một giọng nam u nhã trầm thấp liền vang lên, hơi mang ngưng trọng nói: "Hiện tại phi công trên trời cao cũng đều không thể thỏa mãn con, cần du hành gia vũ trụ mới có thể tiếp nhận rồi sao?"

Cả người Giang Gia Niên chấn động, bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy một người đàn ông đi ra khỏi khoang điều khiển máy bay, anh mặc chế phục cơ trưởng chỉnh tề, kể cả đã qua ba mươi tuổi, mặt mày như họa dưới vành nón lại không lưu lại chút dấu vết của năm tháng, từ xa nhìn lại, vẫn trẻ như hai mươi mấy tuổi, người không biết anh căn bản sẽ không tin anh cư nhiên đã là cấp bậc giáo viên cơ trưởng.

Người này không phải Hạ Kinh Chúc thì là ai đây?

Nhìn lên thấy anh, Giang Gia Niên lập tức ôm con trai muốn chạy, Hạ Kinh Chúc đi mấy bước đã đến nơi, dựa gần vào cô nói: "Anh đều nhìn thấy rồi, muốn chạy cũng đã muộn."

Giang Gia Niên cười hắc hắc, bạn học Hạ Thâm Thâm cũng cười hắc hắc theo, hai mẹ con cười đáng khinh không khác nhau nhiều lắm, nhìn đến Hạ Kinh Chúc cũng cười theo.

"Không có lần sau, về sau đứng giờ xuống phi cơ, không cho chờ ta, có nghe được không?"

Anh hỏi, đang đợi bọn họ trả lời, nhưng bạn học Hạ Thâm Thâm cùng Giang Gia Niên trả lời là cái gì đây?

"Báo cáo, không nghe được!"

Hạ Kinh Chúc ngăn ra, nhìn lại hai mẹ con chạy trốn, muốn đuổi theo, lại cúi đầu nhìn tư liệu trong tay, chỉ bắt đắc dĩ thở dài, rời đi cùng nhân viên đội bay.

Cách đó không xa, Giang Gia Niên ôm con trai đứng ở hành lang đăng ký, xác định Hạ Kinh Chúc không đuổi kịp mới ngoái đầu nhìn thoáng qua, theo thời gian trôi đi, hành lang chậm rãi tiếp đón những hành khách lên máy bay khác, cô cần phải lập tức rời đi.

Nhưng mà không sao, không bao lâu nữa mẹ con bọn họ lại có thể gặp anh lần nữa.

Khóe miệng Giang Gia Niên giương lên, hà hơi lên trên cửa kính trong suốt của hành lang, vẽ hai trái tim ở trên đó, sau đó để bạn học Hạ Thâm Thâm vẽ mũi tên xuyên qua, bạn nhỏ hiếu học hỏi: "Mẹ, cái này có ý gì vậy?"

Giang Gia Niên nhìn chằm chằm một mũi tên xuyên tim, xuyên thấu qua chúng nó có thể thấy xe đưa đón các thành viên của đội bay, bóng dáng Hạ cơ trưởng ở nơi đó, rất nhanh đã biến mất không thấy.

Cô cong khóe miệng lên, dịu dàng nói: "Là ấn ký."

Bạn học Hạ Thâm Thâm hỏi: "Là ấn ký gì vậy mẹ?"

Lúc ấy Giang Gia Niên trả lời như thế nào.

À, đúng rồi.

Khi đó cô nói: "Cái ấn ký này, để cho lần sau nhìn thấy chúng ta có thể nhớ tới, đã từng có một ngày, chúng ta một nhà ba người, hạnh phúc lại bình phàm."

=The end=

Editor: tung bông!!! tung bông!!

Lại hoàn thêm 1 hồ nữa. đây là bộ đầu tiên không có H mà t edit.

Chắc sắp tới t sẽ mở một hồ đoạn văn có nhiều H để mn đỡ thèm nhé.

Hẹn gặp lại cả nhà ở hồ mới!!!

Table of Contents

[Title Page](#)

[Table of Contents](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)

[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)

Table of Contents

[Title Page](#)

[Table of Contents](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)
[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)

[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)
[Chương 88](#)
[Chương 89](#)
[Chương 90](#)
[Chương 91](#)
[Chương 92](#)
[Chương 93](#)
[Chương 94](#)
[Chương 95](#)
[Chương 96](#)
[Chương 97](#)
[Chương 98](#)
[Chương 99](#)
[Chương 100](#)
[Chương 101](#)
[Chương 102](#)